

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material
THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

MARY BALOGH

Author of
Slightly Sinful

SLIGHTLY

DANGEROUS

Danger has never been so seductive.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Slightly Dangerous

Mary Balogh

Slightly Dangerous

MARY BALOGH

DE LACORTE PRESİ

İçindekiler

[Başlık Sayfa](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10 Bölüm](#)

[11 Bölüm 12](#)

[Bölüm 13 Bölüm](#)

[14 Bölüm 15](#)

[Bölüm 16 Bölüm](#)

[17 Bölüm 18](#)

[Bölüm 19 Bölüm](#)

[20 Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Mary](#)

[Balogh Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

1

ÇEKLERİN ALARM VERİCİ BİR ŞEKİLDE K I Z A R M I Ş GÖRÜNÜYOR, Christine," dedi annesi.

Kızını daha iyi gözlemleyebilmek için elindeki nakışı kucağına bıraktı. "Ve gözlerin çok parlak. Umarım ateşin çıkmıyordur."

Christine güldü. "Papaz evindeydim, çocuklarla oynuyordum," diye açıkladı. "Alexander kriket oynamak istedi ama birkaç dakika sonra Marianne'in topu yakalayamayacağı, Robin'in de vuramayacağı anlaşıldı. Onun yerine saklambaç oynadık, gerçi Alexander dokuz yaşında olduğu için bunun biraz onuruna yakışmadığını düşündü, ta ki ben ona zavallı teyzesinin *yirmi dokuz* yaşında nasıl hissettiğini sorana kadar. Her zaman öyleydim elbette. Charles kafasını çalışma odasının penceresinden çıkarıp bize -sanırım kinayeli bir şekilde- biz bu kadar gürültü yaparken vaazını nasıl bitirebileceğini sorana kadar çok eğlendik. Hazel hepimize birer bardak limonata verdi ve çocukları sessizce kitap okumaları için salona gönderdi, zavallılıklar, ben de eve geldim."

"Sanırım," dedi en büyük kız kardeşi Eleanor, kitabından başını kaldırıp gözlüklerinin üstünden Christine'i izlerken, "yeğenlerimizle oynasırken boneni takmadın. Bu sadece bir kızarıklık değil. Bu bir *güneş yanığı*."

"İnsanın kafası bir bone ile iki katına kadar şişmişken nasıl olur da küçük saklanma yerlerine girebilir?" Christine makul bir şekilde sordu. İçeri girerken bahçeden kopardığı çiçekleri mutfaktan getirdiği su dolu bir vazoya yerleştirmeye başladı.

"Saçların da kuş yuvasına benziyor," diye ekledi Eleanor.

"Bu yakında düzeltilecek." Christine iki eliyle kısa buklelerini karıştırdı ve güldü. "İşte böyle. Daha iyi oldu mu?"

Eleanor başını salladı ve dikkatini kitabına geri verdi ama gülümsemeden önce değil.

Herkes kendi seçtiği işlere odaklanırken odada yine rahat bir sessizlik vardı. Ancak açık pencerenin ötesinden gelen kuş cıvıltıları ve böcek vızılılarıyla bozulan sessizlik, birkaç dakika sonra Sümbül Kulübesi yönündeki köy sokağından gelen at toynaklarının sesi ve tekerleklerin gümbürtüsüyle bozuldu. Birden fazla at vardı ve tekerlekler ağırdı. Baron Renable'ın sadece iki mil uzaklıktaki kır evi Schofield Park'tan gelen at arabası olmalı, diye düşündü Christine dalgınca.

Hiçbiri arabanın yaklaştığını özellikle fark etmemişti. Leydi Renable ziyarete gittiğinde sık sık bu arabayı kullanırdı, oysa bir araba ya da bir at ya da ayakları da işine yarayabilirdi. Eleanor sık sık Leydi Renable'ı anlamsız ve gösterişli olarak tanımlardı ve bu yanlış bir tanımlama değildi. Aynı zamanda Christine'in de arkadaşıydı.

Ve sonra atların yavaşladığı belli oldu. Arabanın tekerlekleri protesto amacıyla gıcırdadı. Üç bayan da başını kaldırıp baktı.

"Sanırım," dedi Eleanor, gözlüklerinin üzerinden tekrar pencereden dışarı bakarak, "Leydi Renable buraya geliyor olmalı. Bu onuru neye borçluyuz, merak ediyorum. Onu bekliyor muydun, Christine?"

"Öğle yemeğinden sonra şapkamı değiştirmem gerektiğini *biliyordum*," dedi anneleri. "İstersen Bayan Skinner'ı temiz bir tane alması için yukarı gönder, Christine."

"Şu an giydiğin yeterince yakışmış anne," diyerek onu temin eden Christine, çiçek aranjmanını çabucak bitirdi ve annesinin alnına bir öpücük kondurmak için odaya geçti. "Sadece Melanie."

"*Tabii ki* sadece Leydi Renable. Bütün mesele de bu zaten," dedi annesi sinirlenerek. Ama başka bir şapka gönderilmesi için ricasını yinelemedi.

Melanie'nin buraya neden geldiğini tahmin etmek için dahi olmaya da gerek yoktu.

"Sanırım davetini neden reddettiğini sormaya geliyor," dedi Eleanor.

dedi, onun düşüncesini yankılayarak. "Ve şimdi bizzat geldiğine göre hayır cevabını kabul etmeyeceğini söyleyebilirim. Zavallı Christine. Odana çıkıp ona çiçek hastalığına yakalanmış gibi görüldüğünü söylememi ister misin?"

Anneleri dehşet içinde ellerini havaya kaldırırken Christine güldü.

Gerçekten de Melanie hayır cevabını kabul etmesiyle ünlü değildi. Christine ne yaparsa yapsın, ki neredeyse her zaman bir şeylerle meşgul olurdu - haftada birkaç kez köy okulunda öğretmenlik yapar, yaşlıları ve hastaları, yeni bir anneyi, hasta bir çocuğu ya da bir arkadaşı ziyaret eder ve onlara yardım eder, çocukları eğlendirmek ve onlarla oynamak için papaz evine uğrardı, Ona göre Charles ve kız kardeşi Hazel, birbirleri varken çocukların kendileriyle oynayacak yetişkinlere ihtiyaçları olmadığı bahanesiyle onları fazlasıyla ihmal ettiklerinden, Christine ne yaparsa yapsın, Melanie her zaman onun birilerinin anlamsız bir oyalanmayla ortaya çıkacağı umuduyla *can çekişiyor* olması gerektiğine inanmayı seçmişti.

Elbette Melanie bir arkadaşı ve Christine onunla ve onun çocuklarıyla vakit geçirmekten gerçekten hoşlanıyordu. Ama bunun da bir sınırı vardı. Dün bir hizmetçinin yazılı olarak getirdiği daveti bizzat yenilemek için buraya geleceği kesindi. Christine nazik bir dille yazılmış ama kesin bir ret cevabı vermişti. Aslında bir ay önce ilk sorulduğunda da aynı sertlikte reddetmişti.

Araba büyük bir gürültü ve patırtıyla bahçe kapısının önünde durdu ve şüphesiz bütün köylülerin dikkatini baronesin Sümbül Kulübesi'nde Bayan Thompson ve kızlarını ziyaret etmeye tenezzül ettiği gerçeğine çekti. Açılan kapıların ve çarpılan kapıların sesleri duyuldu ve sonra biri -muhtemelen arabacı, çünkü bu kesinlikle Melanie'nin kendisi olamazdı- evin kapısını buyurgan bir şekilde çaldı.

Christine içini çekip masaya oturdu, annesi nakışlarını kaldırıp şapkasını düzeltti ve Eleanor sırtarak kitabına baktı.

Birkaç dakika sonra Melanie, Leydi Renable, kendisini karşılamak için kapıyı açan hizmetçi Bayan Skinner'ın yanından geçerek odaya girdi. Her zamanki gibi taşraya göre saçma sapan giyinmişti. Sanki Londra'daki Hyde Park'ta bir gezinti planlıyormuş gibi özenle hazırlanmış görünüyordu. Parlak tüyler, kaputunun büyük, sert dürtüsünün üzerinde dalgalanıyor ve

boy yanılması. Eldivenli ellerinden birinde bir lorgnette tutuyordu. Odanın yarısını dolduruyor gibiydi.

Christine ona eğlenen bir şefkatle gülümsedi.

Başını nezaketle diğer hanımlara eğip nasıl olduklarını sorduktan sonra, "Ah, işte buradasın, Christine," dedi görkemli bir şekilde.

"Buradayım," diye kabul etti Christine. "Nasılsın Melanie? Annenin karşısındaki sandalyeye otur."

Ama leydi hazretleri bu daveti lorgnette'iyile elinin tersiyle itti.

"Ayıracak bir dakikam bile yok," dedi. "Gün bitmeden migren ağrılarımdan birine yakalanacağımdan hiç şüphem yok. Bu ziyareti gerekli kıldığım için üzgünüm Christine. Yazılı davetimin yeterli olması gerekirdi, biliyorsun. Neden ret cevabı yazdığını anlayamıyorum. Bertie çekingen davrandığına inanıyor ve seni ikna etmek için bizzat gelmememin senin yararına olacağını söylüyor. Sık sık saçma sapan şeyler söyler. Neden reddettiğini *biliyorum* ve buraya *sizin* de bazen gülünç olduğunuzu söylemeye geldim. Çünkü Basil ve Hermione geliyorlar, değil mi, Oscar öldükten sonra bir nedenle onlarla tartışmıştınız. Ama bu uzun zaman önceydi ve sizin de onlar kadar gelmeye hakkınız var. Ne de olsa Oscar, Basil'in kardeşiydi ve o ölmüş olsa da, zavallı adam, sen hala ve her zaman evlilik yoluyla ailemize bağlısın. Christine, inatçı olmamalısın. Ya da mütevazı. Bir *Vikont'un* kardeşinin dul eşi olduğunu unutmamalısın."

Christine bazen unutmak istese de unutacak gibi değildi. Elrick Vikontu Basil'in kardeşi ve Leydi Renable'ın kuzeni Oscar Derrick ile yedi yıldır evliydi. Schofield Park'ta, Melanie'nin Baron Renable Bertie ile evlendikten sonra verdiği ilk ev partisinde tanışmışlardı. Köyün okul müdürü olarak gelirini artırmak zorunda kalacak kadar dar gelirli bir beyefendinin kızı olan Christine için parlak bir eşleşme olmuştu.

Şimdi Melanie arkadaşının başka bir ev partisine katılmasını istiyordu.

"Benden bunu istemeniz gerçekten çok nazık bir davranış," dedi Christine. "Ama gerçekten gelmemeyi tercih ederim, biliyorsun."

"Saçmalık!" Melanie Iorgnette'i gözlerine doğru kaldırdı ve onunla odaya baktı; bu, hem Christine'i hem de gülümsemesini gizlemek için başını kitabının arkasına eğen Eleanor'u her zaman eğlendiren bir davranıştı. "Tabii ki gelmek istiyorsun. Kim istemez ki? Annem Audrey ve Sör Lewis Wiseman'la birlikte orada olacak; parti onların nişanı onuruna veriliyor, gerçi nişan çoktan ilan edildi. Hector bile gelmeye ikna edildi ama biliyorsun, bizden biri onu zorlamadıkça eğlenmeye asla ikna edilemez."

"Ve Justin de mi?" Christine sordu. Audrey, Melanie'nin küçük kız kardeşi, Hector ve Justin de erkek kardeşleriydi. Justin, uzun zaman önceki o ev partisindeki ilk tanışmalarından beri Christine'in arkadaşıydı - evliliğinin son birkaç yılında neredeyse *tek* arkadaşı gibi görünüyordu.

"*Tabii ki* Justin de geliyor," dedi Melanie. "Her yere gitmiyor mu ve benimle herkesten daha fazla zaman geçirmiyor mu? Ailemle her zaman çok iyi anlaşmışsınızdır. Ama onlar bir yana, seçkin ve hoş konuklardan oluşan büyük bir kalabalık bekliyoruz ve sabah, öğle ve akşam herkesin eğlenmesi için planladığımız çok sayıda zevkli etkinlik var. Mutlaka gelmelisiniz. Bu konuda kesinlikle ısrar ediyorum."

"Oh, Melanie," diye başladı Christine, "gerçekten-"

"Gitmelisin Christine," diye ısrar etti annesi, "ve keyfine bak. Her zaman başkaları adına çok meşgulsünüz."

"Şimdi evet deseniz iyi olur," diye ekledi Eleanor, ziyaretçileri gidene kadar gözlüklerini çıkarmak yerine tekrar gözlüklerinin üzerinden bakarak ve tüm dikkatini kitabına verebilecekken. "Leydi Renable'ın seni ikna edene kadar buradan ayrılmayacağını biliyorsun."

Christine öfkeyle ona baktı ama kız kardeşinin gözleri sadece kendi gözlerine parıldadı. Neden hiç kimse Eleanor'u böyle eğlencelere davet etmiyordu? Ama Christine cevabı biliyordu. Otuz dört yaşındaki en büyük kız kardeşi orta yaşa gelmiş ve annelerinin destekçisi olarak gençliğine pişmanlık duymadan sakin bir kız kurusu olarak yaşamaya başlamıştı. Bu, sahip olduğu tek sevgilinin yıllar önce Yarımada Savaşları'nda öldürülmesinden sonra oldukça bilinçli olarak seçtiği bir yoldu ve o zamandan beri birkaç kişi denemiş olsa da hiçbir erkek fikrini değiştirmemişti.

"Çok haklısınız Bayan Thompson," dedi Melanie, şapkasının tüyleri Eleanor'a doğru onaylarcasına başını sallayarak. "Çok kışkırtıcı bir şey oldu. Hector her zamanki düşüncesiz haline büründü."

Hector Magnus, Vikont Mowbury, kitaplara düşkün bir yarı münzeviydi. Christine onun düşüncesizce *bir şey* yapacağını hayal bile edemezdi.

Melanie eldivenli parmaklarını masanın üzerine vurdu. "Nasıl devam edeceği konusunda hiçbir fikri yok, zavalıcılık," dedi. "Bir arkadaşını kendisiyle birlikte buraya gelmesi için davet etme cüretini gösterdi ve adama davetin *benden* geldiğini söyledi. Olayların bu şekilde geliştiğini bana sadece iki gün önce haber verdi - sayıları eşitlemek için başka bir istekli bayanı davet etmem için çok geç."

Ah! Her şey birden açıklığa kavuşmuştu. Christine'in yazılı daveti dün sabah, Melanie'nin dünyasının ufkunda sosyal felaketin belirmesinden bir gün sonra gelmişti.

Melanie tekrar, "Gelmelisin," dedi. "Sevgili Christine, kesinlikle gelmelisin. Sayıların eşit olmadığı bir ev partisine ev sahipliği yapmak zorunda kalmak düşünülemez bir utanç olur. Benim için böyle bir şey istemen mümkün değil, özellikle de beni kurtarmak senin elindeyken."

"Christine'in annesi, "Christine burada önümüzdeki iki hafta boyunca yapacak özel bir şey bulamayacakken, bu korkunç bir utanç olur," diye onayladı.

"Anne!" Christine itiraz etti. Eleanor'un gözleri gözlüklerinin üstünden hâlâ ona bakıyordu.

Yüksek sesle iç çekti. Direnmeye oldukça kararlıydı. Dokuz yıl önce *tonla* evlenmişti. O zaman kelimelerle anlatılamayacak kadar heyecanlanmıştı. Oscar'a sırlıslıkla aşık olduğu gerçeği bir yana, daha yüce sosyal çevrelere yükselme olasılığı onu çok mutlu etmişti. Ve birkaç yıl boyunca her şey yolunda gitmişti - hem evliliği hem de *tonu*. Sonra her şey ters gitmeye başladı.

-Her şeyi. Hatırladığında hâlâ şaşkın ve incinmiş hissediyordu. Ve sonunu hatırladığında ... Akıl sağlığını korumanın ve moralini yeniden kazanmanın tek yolu olarak bunu oldukça etkili bir şekilde engellemişti ve şimdi hiçbir hatırlatıcıya ihtiyacı yoktu. Hermione ve Basil'i bir daha asla görmek istemiyordu.

Ama başı dertte olan insanlar söz konusu olduğunda bir zayıflığı vardı. Ve

Melanie gerçekten de biraz zor durumda gibi görünüyordu. Her şeyi titizlikle yapan bir ev sahibesi olarak ününe büyük önem veriyordu. Ve her şey söylenip bittiğinde, onlar arkadaşı.

"Belki de," diye umutla önerdi, "burada kalabilir ve partiye katılmak için birkaç kez Schofield'a gelebilirim."

Melanie, "Ama Bertie'nin her gece seni eve götürmesi için arabayı çağırması ve her sabah seni getirmesi için göndermesi gerekecek," dedi. "Bu çok sakıncalı olur, Christine."

Christine, "Yürüyerek gelebilirim," diye önerdi.

Melanie çarpan kalbini sakinleştirmek istercesine bir elini göğsüne götürdü.

"Ve her gün tozlu ya da çamurlu bir etekle, pembe yanaklarla ve rüzgarda uçuşan saçlarla mı geleyim?" dedi. "Bu, seni hiç görmemek kadar kötü olurdu. Kalmak için gelmelisin. Hepsi bu kadar. Tüm konuklarımız yarından sonraki gün gelecekler. Sabah arabayı göndereceğim, böylece erkenden yerleşebilirsiniz."

Christine kesin bir reddetme zamanının geçtiğini fark etti. Görünüşe göre Melanie'nin ev partilerinden birine katılmaya mahkûmdu. Ama Tanrı'ya şükür, giyecek *hiçbir şeyi yoktu* ve yeni bir gardırop almak için acele edecek parası da yoktu - zaten elli mil içinde acele edecek bir yer de yoktu. Melanie kısa bir süre önce Londra'daki bir sezondan dönmüş, kız kardeşinin kraliçeye takdim törenine sponsor olmak için gitmişti. Christine hariç tüm konukları da muhtemelen oradan geliyor, Londra kıyafetlerini ve Londra görgülerini yanlarında getiriyorlardı. Bu tam bir kâbustu.

"Pekâlâ," dedi. "Ben de geleceğim."

Melanie ağırbaşlılığını unutup ona baktı, sonra da lorgnette'yle koluna sertçe vurdu.

"Biliyordum," dedi. "Ama keşke beni buraya gelmek için bütün bir saatimi harcamak zorunda bırakmasaydınız. Yapılacak *o kadar çok* şey var ki. Hector'u kesinlikle gazlayabilirim. Buraya davet edebileceği onca bey varken, her ev sahibesini telağa düğürecek birini seçmesi gerekiyordu. Ve yine de bana eğlendirmek için hazırlanmam için sadece birkaç gün verdi."

onu."

"Galler Prensi mi?" Christine kıkırdarak önerdi.

Melanie, "Kimsenin *onun* varlığına imreneceğini söyleyemem," dedi, "yine de ona sahip olmanın muazzam bir darbe olacağını düşünüyorum. Yine de bu pek de öyle değil. Hayır, benim beklenmedik konuğum *Bewcastle Dükü* olacak."

Christine kaşlarını kaldırdı. Dükün adını duymuştu ama onunla hiç tanışmamıştı. Son derece güçlü ve kudretliydi; buz gibi soğuktu ya da öyle söyleniyordu. Melanie'nin şaşkınlığını anlayabiliyordu. Ve Bewcastle Dükü ile sayıları dengelemek için mi seçilmişti? Bu fikir, evde kalması için bir neden daha olduğunu fark edene kadar çok hoşuna gitmişti. Ama artık çok geçti.

"Aman Tanrım," dedi annesi, çok etkilenmiş görünüyordu.

Melanie dudaklarını büzerek ve başını sallayarak, "Evet," diye onayladı. "Ama endişelenmene gerek yok, Christine. Yakışıklı bulacağın ve seninle dans etmekten zevk alacak başka beyler de var. Beyefendiler üzerinde o mutlu etkiye sahipsın, biliyorsun - senin yaşında bile. Bertie'ye hâlâ bu kadar bağlı olmasaydım onu çok kıskanırdım ama eğlencelerimden birini düzenlemeye karar verdiğimde korkunç derecede kıskırtıcı olabiliyor. Oflayıp pufluyor ve bana eğlenme ihtimalinden pek de hoşnut olmadığını hissettiriyor. Her neyse, eğer bunu yapmayı seçmezseniz, lütfuyla tek bir kelime bile konuşmanıza gerek kalmayacağını söyleyebilirim. Kendisi kibri ve suskunluğuyla ünlü bir adamdır ve kendi haline bırakılırsa muhtemelen sizi fark etmeyecektir bile."

"Söz veriyorum," dedi Christine, "ayağına takılmayacağım ama mesafeyi de koruyacağım."

Eleanor'un dudakları, kız kardeşiyle göz göze geldiğinde bir başka sırtıyla kıvrıldı.

Ama sorun şu ki, diye düşündü Christine, eğer dikkatli olmazsa tam da bunu yapabiliirdi; yani onun ayaklarının üzerinden geçebilirdi, ya da daha büyük olasılıkla, ellerinin üzerinde bir tepsî jöle ya da limonata dengede dururken, onun tam gözünün önünden geçerken kendi ayaklarının üzerinden geçebilirdi. Evde kalsa *çok* daha mutlu olurdu ama bu artık bir seçenek değildi. İki haftalığına Schofield'a gitmeyi kabul etmişti.

"Melanie, "Artık tekrar çift sayılara sahip olduğuma göre," dedi.

Hector'u affet. Bu gerçekten de en ünlü ev partisi olacak. Önümüzdeki sezon Londra'daki tüm salonlarda konuşulacağını söyleyebilirim. İngiltere'deki her ev sahibi beni kıskanacak ve davet edilmeyenler gelecek yıl davet edilmek için yaygara koparacak. Bewcastle Dükü Londra ve kendi mülkleri dışında hiçbir yere gitmez. Hector'un onu buraya gelmeye nasıl ikna ettiğini hayal bile edemiyorum. Belki de benim eğlencelerimin üstünlüğünü duymuştur. Belki de . . ."

Ama Christine o an için dinlemeyi bırakmıştı. Önümüzdeki iki hafta hiç de hoş geçmeyecekti. Ve şimdi bir de Bewcastle Dükü'nün konuk olması ve Melanie'nin de az önce belirttiği gibi, onu ayağının altındaki solucandan daha fazla fark etmeyeceği için, kendini gereksiz yere bilinçli hissetmek gibi bir sıkıntı daha eklenecekti. Kendini utangaç hissetmekten *nefret ederdi*. Evliliğinin üzerinden birkaç yıl geçip de, ne kadar kaçınmaya çalışsa da birdenbire tatsız dedikoduların sürekli nesnesi haline gelene kadar hiç hissetmediği bir şeydi bu. Dul kaldıktan sonra, kendini bir daha asla böyle bir duruma sokmayacağına, bir daha asla alıştığı dünyadan dışarı adım atmayacağına yemin etmişti.

Elbette artık çok daha yaşlıydı. Yirmi dokuz yaşındaydı, neredeyse yaşlı sayılırdı. Artık kimse ondan gençlerle eğlenmesini bekleyemezdi. Ağırbaşlı bir ihtiyar olabilirdi. Arkasına yaslanıp tüm bu olup bitenlerin bir katılımcıdan ziyade bir seyirci olarak tadını çıkarabilirdi. Aslında tam da bunu yapmak son derece eğlendirici olabilirdi.

"Size bir fincan çay ve biraz kek ikram edebilir miyiz, Leydi Renable?" diye sordu annesi.

Melanie, "Bir dakika bile boş vaktim yok, Bayan Thompson," diye cevap verdi. "Yarından sonraki gün gelecek bir ev dolusu misafirim ve onlar gelmeden önce ilgilenmem gereken bin bir ayrıntı var. Sizi temin ederim ki bir barones olmak o kadar da cazip bir şey değil. Yola koyulmalıyım."

Başını asilce eğdi, Christine'in yanağını öptü, kolunu sıcak bir şekilde sıktı ve tüylerini sallayarak, lorgnette'i sallayarak ve eteklerini hışırdatarak odadan çıktı.

"İleride hatırlamakta fayda var Christine," dedi Eleanor, "Leydi Renable ister yazılı ister yüz yüze olsun, ilk kez soru sorduğunda ona evet demek çok daha kolaydır."

Anneleri ayaktaıdı.

"Hemen odana çıkmalıyız, Christine," dedi, "ve hangi giysilerinin onarılması, düzeltilmesi ya da temizlenmesi gerektiğine bakmalıyız. Tanrım, Bewcastle Dükü, Vikont Mowbury ve annesi ile Vikont Elrick ve karısından bahsetmiyorum bile! Ve tabii ki Lord ve Leydi Renable."

Christine, o sabah giyindiğinden beri gardırobunda gerçekten büyüleyici ve modaya uygun bir düzine kadar giysinin aniden ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için önden üst kata çıktı.

Bewcastle Dükü WULFRIC BEDWYN, Londra'daki Bedwyn House'un görkemli bir şekilde döşenmiş ve iyi stoklanmış kütüphanesindeki büyük meşe masanın arkasında oturuyordu. Akşam yemeğ i için misafir ağırlamamış olmasına ve şu anda yanında hiç misafir olmamasına rağmen, akşam için mükemmel bir zevk ve zarafetle giyinmişti. Deri kakmalı masaüstü, kurutma kağıdı, yeni tamir edilmiş birkaç tüy kalem ve gümüş kapaklı bir mürekkep şişesi dışında boştu. Yapacak bir şey yoktu, çünkü gündüzleri iş meseleleriyle ilgilenme konusunda her zaman titizdi ve bu akşamdı.

Bir eğlenceye gidebilirdi, aslında hâlâ gidebilirdi. Sezon sona ermiş ve akranlarının çoğu yazı Brighton'da ya da taşradaki malikânelerinde geçirmek üzere Londra'dan ayrılmış olsalar da, aralarında seçim yapabileceğ i birkaç eğlence vardı. Ama o hiçbir zaman sosyal eğlencelere katılan biri olmamıştı, tabii varlığını özellikle istenmedikçe.

Akşamı White'ın yerinde geçirmeye gitmiş olabilirdi. Kulüp yılın bu zamanında seyrek nüfuslu olsa da, orada her zaman cana yakın bir arkadaşlık ve sohbet bulunabilirdi. Ama parlamento oturumunun sona ermesinden bu yana geçen bir hafta içinde kulüplerinde çok fazla zaman geçirmişti.

Ailesinden hiç kimse kasabada değildi. Lord Aidan Bedwyn, kendisinden bir yaş büyük kardeşi ve veliaht adayı, bu bahar hiç gelmemişti. İlk çocukları olan kızlarının doğumu için eşi Eve ile birlikte Oxfordshire'daki evinde kalmıştı. Evlendikten sonra neredeyse üç yıl boyunca bekledikleri mutlu bir olaydı bu. Wulfric Mayıs ayında vaftiz töreni için oraya gitmişti.

ama sadece birkaç gün kalmıştı. Diğer kardeşi Lord Rannulf Bedwyn, Judith, oğulları ve kızlarıyla birlikte Leicestershire'daydı. Büyükanneleri öldüğü ve mülk resmen onun olduğu için bir toprak sahibi olarak sorumluluklarını her zamankinden daha fazla ciddiye alıyordu. Kız kardeşleri Freyja Cornwall'daydı. Bu yıl Saray'daki görevlerini ihmal eden ve şehre hiç gelmeyen kocası Hallmere Markisi de öyle. Freyja yine hamileydi. Geçen yılın başlarında bir oğulları olmuştu ve anlaşılan bu kez bir kızları olmasını umuyorlardı.

Lord Alleyne Bedwyn, karısı Rachel ve geçen yaz doğan ikiz kızlarıyla birlikte taşradaydı. Birlikte yaşadıkları Rachel'in amcası Baron Weston'ın sağlığından endişe ediyorlardı ve onu bırakmıyorlardı. Kalbi yeniden kötüleşmeye başlamıştı. En küçük kız kardeşi Morgan Kent'teydi. Kocası Rosthorn Kontu'yla birlikte birkaç haftalığına şehre gelmişti ama Londra havası küçük oğullarına iyi gelmediği için onunla birlikte eve dönmüştü. Rosthorn o günden sonra ev kapanana kadar fırsat buldukça evine gitmiş, sonra da hiç vakit kaybetmeden geri dönüp kalmaya başlamıştı. Ayrılmadan önce Bewcastle'a bir daha asla gitmeyeceğini söylemişti. Gelecekte, karısı ve çocukları ona eşlik edemeyecekse, sadece evde kalacaktı ve Ev asılabilirdi. *Çocuklar*, demişti. Çoğul. Bu muhtemelen Morgan'ın da yeniden hamile olduğu anlamına geliyordu.

Wulfric, tüy kalemlerden birini eline alıp yumuşak tüyü parmaklarıyla başparmağı arasında çekerken, kardeşlerinin hepsinin evlenip yuva kurmuş olmasının sevindirici olduğuna karar verdi. Onlara karşı görevlerini tatmin edici bir şekilde yerine getirmişti.

Ama Bedwyn Evi onlarsız bomboş hissediyordu. Morgan kasabaya geldiğinde bile burada kalmamıştı elbette.

Hampshire'daki ana koltuğu Lindsey Hall daha da boş görünecekti.

Belki de bu farkındalık onu birkaç gün önce alışılmadık derecede düşüncesizce bir karar vermeye itmişti. Leydi Renable'ın sözlü davetini kabul etmişti - kardeşi Vikont Mowbury tarafından Gloucestershire'daki Schofield Park'ta bir ev partisi için iletilmişti. Ev partilerine *hiç* katılmazdı. İki hafta geçirmenin daha yavan bir yolunu hayal bile edemezdi. Elbette, Mowbury ona orada üstün bir arkadaşlığın, zekice sohbetlerin ve biraz balık tutmanın olacağına dair güvence *vermişti*. Ama öyle bile olsa, ne kadar cana yakın olursa olsun, aynı ortamda iki hafta geçirmek,

sinirleri yıprattığını kanıtlayabilir.

Wulfric sandalyesinde arkasına yaslandı, dirseklerini kollarına dayadı ve parmaklarını dikleştirdi. Gözlerini odanın diğer ucuna dikti. Rose'u itiraf etmek istediğinden çok daha fazla özlüyordu. On yıldan uzun bir süredir metresiydi ama Şubat ayında ölmüştü. Başta nispeten zararsız görünen bir soğuk algınlığı geçirmişti, ama doktorunu çağırmakta ısrar etmişti. Yine de şiddetli bir akciğer iltihabına dönüşmüştü ve doktorun onun için yapabildiği tek şey onu olabildiğince rahat ettirmek olmuştu. Ölümü büyük bir şok etkisi yaratmıştı. Wulfric son anlarında ve hastalığı boyunca neredeyse sürekli olarak onun yanındaydı.

Dul kalmak ne kadar kötü hissettiriyorsa o kadar kötü hissettirmişti.

Rose ile rahat bir anlaşmaları vardı. Her yıl burada olması gereken aylarda onu Londra'da hatırı sayılır bir lüks içinde yaşatmış, yazları ise Lindsey Hall'a dönmüş, Rose da babasının taşradaki demirci dükkânına gitmiş, orada bir dükün zengin metresi olarak biraz şöhret kazanmış ve herkesin saygısını kazanmıştı. Kasabaya her gelişinde gecelerinin çoğunu onunla geçirirdi. Tutkulu bir ilişkileri olmamıştı -tutku duyabileceğinden şüpheliydi- ve eğitimleri ve ilgi alanları oldukça farklı olduğu için özellikle derin bir dostlukları da olmamıştı. Ama yine de aralarında rahat bir arkadaşlık vardı. Onun da bu birliktelikten duyduğu memnuniyeti paylaştığından emindi. On yıldan fazla bir süre geçtikten sonra, paylaşmasaydı bile bunu bilirdi. Kadının kendisinden hiç çocuk sahibi olmamasına her zaman sevinmişti. Onlara cömertçe bakabilirdi ama piç çocuk sahibi olmak onu rahatsız ederdi.

Yine de onun ölümü hayatında büyük bir boşluk bırakmıştı.

Onu özlemişti. Şubat ayından beri bekârdı ama onun yerini nasıl dolduracağını bilmiyordu. İstediklerinden bile emin değildi - en azından henüz değil. Onu nasıl memnun ve tatmin edeceğini biliyordu. O da onu nasıl memnun ve tatmin edeceğini biliyordu. Başka birine uyum sağlamak istediklerinden emin değildi. Otuz beş yaşında kendini çok yaşlı hissediyordu.

Sonra çenesini parmaklarının ucuna dayadı. Otuz beş yaşındaydı.

Hiç istemediği halde on yedi yaşında kendisine miras kalan Bewcastle Dükü olarak görevlerinin her birini yerine getirmişti. Evlenip oğullar ve varisler doğurmak dışındaki tüm görevlerini. Yıllar önce, gençken ve kişisel mutluluğun görevle birleşebileceğine dair hâlâ biraz umutluyken bu yükümlülüğü de yerine getirmek üzereydi. Ama tam da nişanının ilan edileceği gece, seçtiği gelin, kendisine iğrenç gelen bir evlilikten kaçınmak için ayrıntılı bir maskaralık yapmış, ondan ve babasından korktuğu için gerçeği söyleyememişti.

Bir dük nasıl olur da herhangi bir kadını düşesi olarak seçebilir ve bu anlaşmadan kişisel bir memnuniyet bekleyebilir? Kim bir dükle kendisi için evlenir ki? Bir metres azledilebilir. Bir eş azledilemez.

Leydi Marianne Bonner'dan bu yana geçen yıllarda kendine izin verdiği tek küçük isyan bekâr kalmaktı. Ve ihtiyaçlarını Rose'la gidermekti. O felaket gecenin üzerinden iki ay geçmeden onu bulmuş ve koruması altına almıştı.

Ama şimdi Rose ölmüştü ve masrafları kendisine ait olmak üzere demirci dükkânına yakın bir kilise bahçesine gömülmüştü. Bewcastle Dükü cenaze törenine bizzat katılarak kilometrelerce ötedeki komşularını şaşırtmıştı.

Mowbury ile Schofield Park'a gitmeyi neden kabul etmişti ki? Bunu sadece Lindsey Hall'a yalnız dönmek istemediği ve Londra'da kalma fikrine de katlanamadığı için mi yapmıştı? Mowbury'nin bilgili bir zihni ve canlı bir sohbeti olsa ve diğer konukların da ona uyacağına dair her türlü umut *olsa* bile bu zayıf bir nedendi. Öyle bile olsa, yazı İngiltere ve Galler'deki çeşitli mülklerini gezerek ve belki de gittiği yerlerde kardeşlerine uğrayarak geçirmek daha iyi olurdu. Ama hayır, bu sonuncusu iyi bir fikir değildi. Artık hepsinin kendi hayatları vardı. Hepsinin eşleri ve çocukları vardı. Hepsi mutluydu. Evet, gerçekten öyle olduklarına inanıyordu, hepsinin.

Onlar için sevindi.

Bewcastle Dükü, gücü, şahsının ihtişamı ve etrafını saran Londra malikânesinin görkemi içinde yapayalnız, dik parmak uçlarını çenesine vurarak boşluğa bakmaya devam etti.

BARON RENABLE'IN ARABASI sabah erkenden Christine'i Schofield Park'a götürmek üzere geldi. Telaşlı görünen Melanie, son hazırlıklara yardım etme teklifini minnetle kabul etti. Christine kendisine ayrılan odaya kısa bir ziyarette bulundu - evin arka tarafında, iki bakanın arasına sıkışmış küçük bir kutu oda, her ikisi de pencereden manzarayı engelliyor ve ona aşağıdaki mutfak bahçesine sadece dar bir bakış atma imkanı veriyordu - bonesini çıkarmak, buklelerini kabartmak ve yetersiz eşyalarını boşaltmak için. Daha sonra çocukları selamlamak için kreşe koştu ve sabahın geri kalanını ve öğleden sonranın bir kısmını çeşitli ayak işleriyle uğraşarak geçirdi. Eğer Melanie onu öğleden sonra aniden kucak dolusu havluyla üst kattaki zengin misafir odalarından birine çıkarken görüp de protesto çığlıkları atmasaydı, günün geri kalanında da koşturabilirdi.

"Giyinmelisin Christine," dedi belli belirsiz, bir eli kalbinin üzerindeydi, "ve saçına bir şeyler yapmalısın. Yardım edebileceğini söyledim. Sana bir *hizmetçi* gibi davranılmasını istemedim. Kolunun üstündeki gerçekten *havlu* mu? Hemen odana git, seni sefil, ve bir misafir gibi davranmaya başla."

Yarım saatten az bir süre sonra Christine, en güzel ikinci tülbentini giymiş, buklelerini yeni tarayıp parlatmış, göz kamaştırıcı olmasa da düzgün bir şekilde aşağı katta belirdi. Gergin olduğu gerçeğinden ve kendini bu tuzağa düşürmesine izin verdiği için kesinlikle nefret ediyordu. Şu anda okulda haftalık coğrafya dersini veriyor ve gerçekten eğleniyor olabilirdi.

Christine koridorda ona katıldığında Melanie, "İşte buradasın," dedi. Ellerinden birini tuttu ve oldukça acı verici bir şekilde sıktı. "Bu çok acı verici olacak.

Çok eğlenceliydi, Christine. Keşke hiçbir şey unutmamış olsaydım. Ve keşke misafirlerin yaklaştığını gördüğümde kusmasam. Neden böyle durumlarda hep kusmak istiyorum? Bu gerçekten hiç hoş değil."

"Her zamanki gibi," dedi Christine ona, "her şey göz kamaştıracak kadar iyi gidecek ve siz yazın en iyi ev sahibesi ilan edileceksiniz."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Melanie, düzensiz atışlarını durdurmak istercesine bir elini kalbinin üzerine koydu. "Saçlarının kısa olmasını seviyorum, Christine. Bana saçlarını kestireceğini söylediğinde neredeyse kriz geçirecektim ama sanki biri takvimi senin için geri çevirmiş *gibi* yine genç ve güzel görünüyorsun. Çok kıskandım. *Ne* demiştin, Bertie?"

Ancak kısa bir mesafe ötedeki Lord Renable, uzun bir gümbürtü çıkararak boğazını temizlemekle yetindi.

"Araba yaklaşıyor, Mel," dedi. "İşte gidiyoruz." Sanki icra memurlarının Schofield Park'ı istila etmesini ve tüm dünyevi varlıklarını alıp götürmesini bekliyorlarmış gibi kasvetle ona baktı. "Sen yukarı çık ve saklan, Christine. Sanırım bir saat daha özgür kalabilirsin."

Melanie onun koluna hafifçe dokundu ve derin ve duyulabilir bir nefes aldı. Sanki beş santim uzamıştı ve bir anda hayatında tek bir sinir krizi ya da kriz anında kusma eğilimi hissetmemiş olan zarif, aristokrat bir ev sahibesine dönüşmüştü.

Yine de aniden yere bakıp sağ elinde yarısı dolu bir bardak limonata olduğunu fark ettiğinde bir nüksetme tehlikesi geçirdi.

"Biri şunu alsın!" diye emretti, etrafta en yakın uşağı ararken. "Aman Tanrım, birinin botlarının ya da muslinlerinin üzerine dökmüş olabilirim."

"Ben alırım," dedi Christine gülerek ve eylemi sözlere uydurarak. "Ve onu birinin üzerine dökmek senden çok benim yapacağım bir şeye benziyor, Melanie. Kendimi ve limonatayı tehlikeden uzak tutacağım."

Merdivenlerden çıkarak, diğer bayan konukların da kendisine katılacağı çuha çiçeği rengindeki oturma odasına doğru ilerledi. Sadece kendisinin bildiği bir nedenden ötürü Melanie partilerinde hanımlarla beyleri her zaman ayrı tutardı

Ta ki kutlamaların resmi açılışı **O l a n** çay için hepsini salona buyur edene kadar.

Ama koridorun üzerinde geriye doğru kıvrılan ve tırbazanın üzerinden aşağıya bakılabilen sahanlıkta durakladı. Bertie'nin duyduğu araba düşündüğünden daha yakın olmalıydı. İlk konuklar içeri adım atmaya başlamıştı bile ve Christine tanıdığı biri olup olmadığına bakmaktan kendini alamadı.

İki beyefendiydiler. İçlerinden biri -kendisine bol gelen ve buruşuk kahverengi paltosu, dizlerinden hafifçe sarkan lacivert pantolonu, daha iyi günler görmüş yıpranmış çizmeleri, aynaya ya da uşağa bakmadan aceleyle boynuna geçirilmiş gibi görünen kravatı, koladan nasibini almadan sarkan gömlek uçları ve sanki o anda başını yastıktan kaldırmış gibi her yöne savrulan sarı saçlarıyla- Hector Magnus, Vikont Mowbury'ydı.

"Ah, sensin, değil mi Mel?" dedi, sanki onu evinde başka birinin karşılamasını bekliyormuş gibi kız kardeşine belli belirsiz gülümseyerek. "Nasılsın, Bertie?"

Christine sevgiyle gülümsedi ve yanındaki beyefendi olmasaydı onu aşağı çağıracaktı. İstese de Hector'un tam zıttı olamazdı. Uzun boylu ve yapılıydı; işlemeli gri bir yelek üzerine mavi, ince bir ceket, daha koyu gri bir pantolon ve beyaz, parlak Hessian çizmeleriyle son derece şık giyinmişti. Yaka örtüsü düzgün ve ustaca bağlanmıştı ama gösteriştense uzaktı. Kolalı gömleğinin uçları çenesini tam olarak sarıyordu. Her iki giysisi de bembeyaz parlıyordu. Bir elinde uzun bir şapka tutuyordu. Saçları koyu renk ve gürdü, ustalıkla kesilmiş ve özenle taranmıştı.

Omuzları ve göğsü zarif terziliğin altında geniş ve güçlü görünüyordu, kalçaları bunun aksine inceydi ve uyluklarının bir terzinin dolgusuna ihtiyacı olmadığı çok açıktı.

Ama Christine'i sessiz ve olduğu yerde sabit tutan, yoluna devam etmesi gerekirken onu gözetleyen şey onun etkileyici görünüşü değildi. Daha çok tavır ve duruşundaki mutlak güveni ve başını gururlu, kesinlikle kibirli bir şekilde eğmesiydi. Belli ki dünyasını rahatlıkla yöneten ve kendisinden aşağı olanlardan anında itaat bekleyen bir adamdı, tabii ki buna yaşayan diğer ölümlüler de dahildi - belki de hayali bir düşünceydi ama Christine bunun kötü şöhretli Bewcastle Dükü olması gerektiğini fark etti.

Kızın ondan beklediği her şeye benziyordu.

Başının en tepesindeki saç telinden çizmelerinin tabanına kadar tam bir aristokrattı.

Melanie ve Bertie onu selamlarken, o da eğilip doğrulurken yüzünün bir kısmını görebiliyordu. Sert çenesi, ince dudakları, yüksek elmacık kemikleri ve belirgin, hafif çengelli, ince yontulmuş burnuyla soğuk, sade bir şekilde yakışıklıydı.

Yine de onun gözlerini göremiyordu. Melanie dikkatini tekrar Hector'a verdiğinde, Hector neredeyse onun tam altına doğru hareket etti ve Christine, Hector'un başını geriye eğip yukarı baktığı ve onu fark ettiği anda tırazanın üzerine hafifçe eğildi.

Eğer görmeye çalıştığı gözlerden bu kadar ürkmeseydi, casusluk yaparken yakalanmanın utancıyla geri çekilebilirdi. Gözler kafasını delip kafatasının arkasına geçiyor gibiydi. Gözlerin renginden emin olamadı -soluk mavi mi? Soluk gri mi? - ama etkilerini hissedemeyecek kadar uzakta değildi.

Böyle bir üne sahip olmasına şaşmamalı!

Kısa bir an için Bewcastle Dükü'nün çok tehlikeli bir adam olabileceği izlenimine kapıldı. Kalbi, sanki içeride bir skandal yaşanırken kapıdaki yasak bir delikten bir odayı dikizlerken yakalanmış gibi göğsünde acıyla çarptı.

Ve sonra olağanüstü bir şey oldu. Ona göz

kırptı.

Ya da kısa bir an için öyle görünüyordu.

Ama sonra, gözleri şok içinde büyürken bile, Christine onun göz kırpan gözüne vurduğunu görebildi ve parmaklığın üzerinden öne doğru eğildiğinde elindeki bardağın da öyle olduğunu fark etti. Bewcastle Dükü'nün gözüne limonata damlatmıştı.

"Ah!" diye haykırdı. "Çok üzgünüm."

Sonra döndü ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koşarak uzaklaştı. Ne kadar utanç vericiydi! Ne kadar korkunç bir sakarlık! İlk gün onun ayağına takılmayacağına söz vermişti ama gözüne limonata dökmeyeceğine de söz vermek aklına gelmemişti.

Umutsuzca bunun gelecek şeylerin habercisi olmamasını umuyordu.

Çuha çiçeği salonuna sağ salim vardıktan sonra, hanımlardan herhangi biri ona katılmadan önce kendini toparlaması gerektiğini düşündü. Ve önümüzdeki on üç buçuk gün boyunca Bewcastle Dükü'nün yörüngesinden uzak durmalıydı. Bu gerçekten de zor olmamalıydı. Muhtemelen onu tekrar gördüğünde tanımayacaktı bile. Ve o da normalde fark edeceği türden biri değildi.

Bewcastle Dükü, istemeden de olsa ona limonatayla saldırmış olmasına rağmen, onun kadar alçakgönüllü biri için en ufak bir tehlike bile oluşturamazdı.

Hem neden ondan bu kadar rahatsız olsun ki? O, etkilemek isteyebileceği türden bir adam değildi.

LİMONATA OLDUĞUNU, Wulfric çok geçmeden fark etti. Ancak limonata, sıcak bir günde şarap ya da daha sert bir şey içmek istemeyenler için yeterince ferahlatıcı bir içecek olsa da, kesinlikle rahat bir göz yıkama değildi.

Yüksek sesle şikâyet etmedi. Yukarıdaki galeriden üzerine döken yaratık bir özür dileme küstahlığında bulunduktan sonra ürkmüş bir tavşan gibi kaçıp gitmiş olsa da, Renables'lar hiçbir şey fark etmemiş görünüyorlardı. Renables Mowbury ile meşguldü.

Wulfric gözünü bir mendille sildi ve hissettiği kadar kan çanağı gibi görünmemesini umdu.

Ama bu iki haftalık ziyaret için pek de hayırlı bir başlangıç sayılmazdı. Kendi kurumlarındaki hiçbir hizmetli, eğer bir şeylerin ters gittiğini

misafirlerin üzerine sıvı döktü, yüksek sesle özür diledi ve sonra kaçtı. Bunun sadece bir sapma olduğunu ve gelecekteki kötü, baştan savma hizmetin bir işareti olmadığını umuyordu.

Yaratık şapka bile takmamıştı. Elbette ona iyice bakmamış olsa da, kıvrık saçları, yuvarlak yüzü ve iri gözleriyle belirgin bir izlenim edinmişti.

Bu durumdan hiçbir şekilde pişmanlık duymuyordu.

Onu zihninden kovdu. Renables kendi hizmetkârlarını kontrol edemiyorsa, kötü hizmet nihayetinde onları ilgilendirirdi, onu değil. Ne de olsa kişisel ihtiyaçlarını karşılamak için yanında bir uşağı vardı.

Hâlâ Schofield Park'taki ev partisinin kendi zevkine uygun olacağına dair umutları vardı. Otuzlu yaşlarında, çok okuyan ve özellikle Yunanistan ve Mısır'da çok seyahat eden bir adam olan Mowbury, Londra'dan yaptığı uzun yolculuk sırasında ilginç bir yol arkadaşı olmuştu. Birbirlerini yıllardır tanıyorlardı ve bir nevi arkadaşlıklar. Renables onu nazikçe karşıladı. Odası, evin ön tarafındaki çimenlere, ağaçlara ve çiçek tarhlarına bakan zarif ve geniş bir daireydi.

Yeni kıyafetlerini giydikten ve uşağı onu tıraş ederken soyunma odasındaki aynanın önünde oturduktan sonra, beyefendilerin toplanmasının istendiği bardo salonuna indi ve Kitredge Kontu ile Vikont Elrick'i önünde buldu. Her iki bey de kendisinden yaşlıydı ve onları her zaman cana yakın bir arkadaş olarak bulmuştu. Bu umut verici bir işaretti. Mowbury ve küçük kardeşi Justin Magnus da oradaydı. Wulfric'in Magnus'la hiç ilişkisi olmamıştı ama sevimli bir genç adama benziyordu.

Belki de bu tam ona göre bir şeydir, diye düşündü Wulfric sohbete dalmışken. İki hafta boyunca ilginç bir arkadaşlığın tadını çıkaracak ve sonra yazın geri kalanı için Lindsey Hall'a dönmeye hazır olacaktı. Ne de olsa insan kardeşleri evlendi ve metresi öldü diye münzevi olamazdı.

Sonra kapı tekrar açıldı ve son derece nahoş iki ses duydu: kadınsı kıkırdamalar ve erkek kahkahaları. Erkek ve kadın sesleri neşeli bir ses telaşı içinde birbirine karıştı. Bayanlar kendi yollarına gitti; büyük bir grup beyefendi odaya girdi. Ve aralarında tek bir kişi bile yoktu.

Wulfric'in tahminine göre içlerinde yirmi beş yaşın üzerinde kimse yoktu. Ve içlerinden hiçbirinin -eğer gülüşlerine, kasılmalarına ve kasılmalarına bakarak karar verecekse- kafasında bir beyin yoktu.

Ve eğer çok fazla yanılmıyorsa, kadın meslektaşlarından oluşan büyük bir grup da az önce yanından geçmişti.

Onlar, her sezon Londra'daki balo salonlarını büyük evlilik törenleri için dolduran insanların ta kendileriydi. Koşullar onu kesinlikle katılmaya zorlamadıkça bu tür eğlencelerden kaçınmasının nedeni de onlardı.

Onlar onun misafir arkadaşlarıydı.

"Ah," dedi içlerinden biri -Wulfric'in yakından tanıdığı, taze yüzlü, güler yüzlü bir genç olan Sir Lewis Wiseman, "görünüşe göre neredeyse herkes de gelmiş. Bir adamın kendi şerefine bir nişan partisine *ihtiyacı yoktur*, ama Audrey'nin kız kardeşi ve annesi aynı fikirde değiller ve sanırım Audrey de öyle. İşte hepimiz buradayız." Genç arkadaşları omuzlarına vurup aptalca ve müstehcen yorumlar yaparken o kızardı ve güldü.

Wiseman, Wulfric artık çok geç olduğunda hatırladı, kısa bir süre önce Bayan Magnus ile -Lady Renable'ın kız kardeşi- nişanlandığını duyurmuştu. Bu, nişanın şerefine verilen bir ev partisiydi. Çiftin her iki yarısı da çok genç olduğu için, davetlilerin çoğu da çok gençti.

Wulfric dehşete düşmüştü.

Buraya sahte bahanelerle her iki cinsiyetten piyadelerle *eğlenmek* için mi getirilmişti?

İki hafta boyunca mı?

Mowbury onu kasten mi yanlış yönlendirmişti? Ya da birisi Mowbury'yi kasten mi yanlış yönlendirmişti?

Dış dünyayla ilişkilerinde, White's Club'a oldukça uyumsuz iki çizme giyerek geldiği bilinecek kadar belirsiz bir adama inandığı için kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu elbette. Kız kardeşinin yakın zamanda gerçekleşen nişanını unutmuş olması tamamen mümkündü.

Wulfric'in eli soru sorma bardağının sapına dolandı ve neredeyse

Genç beyler ona ve diğer yaşlılara şamatalı bir dostluk havasında davranma eğilimi gösterince, farkında olmadan en ürpertici, yasaklayıcı tavrını takındı.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Gözünün hâlâ hafifçe ağrıdığını fark etti.

CHRISTINE'İN KAYINVALİDESİ Hermione Derrick, Vikontes Elrick, gelen ilk hanımlardan biriydi. Uzun boylu, sarışın ve ince yapılı olan Hermione, kırkını çoktan geçmiş olmasına rağmen her zamanki gibi güzel ve zarif görünüyordu. Christine, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissederek ayağa kalktı ve ona gülümsedi. Yanağından öpecekti ama diğer kadının tavrındaki bir şey onu durdurdu ve olduğu yerde beceriksizce durdu.

"Nasılsın Hermione?" diye sordu.

"Christine." Hermione onu sert bir baş hareketiyle selamladı ve soruyu duymazdan geldi. "Melanie misafirlerinden biri olduğunuzu söyledi."

"Peki çocuklar nasıl?" diye sordu Christine. Oscar'ın yeğenlerinin artık çocuk olmadıklarını, kendi başlarına hayatı deneyimlediklerine şüphe olmayan genç adamlar olduklarını fark etti.

"Saçını kestirmişsin," diye gözlemledi Hermione. "Ne kadar olağanüstü!" Dikkatini orada bulunan diğer hanımlara çevirdi.

Christine tekrar yerine otururken, görünüşe göre kişiliği göz ardı edilmeyecekti ama sesi edilecekti, diye düşündü. *Bu* hiç de umut verici olmayan bir başlangıçtı, daha doğrusu başlangıcın umut verici olmayan bir devamıydı.

Bir taşra avukatının kızı olan Hermione, yirmi yıldan uzun bir süre önce Vikont Elrick'le evlendiğinde Christine'den bile daha parlak bir evlilik yapmıştı. Christine'i aileye sıcak bir şekilde kabul etmiş ve kraliçeye takdimi için ona sponsor olmak da dahil olmak üzere, *tonla* yaşama uyum sağlamasına yardımcı olmuştu. Aralarındaki on yıldan fazla yaş farkına rağmen arkadaş olmuşlardı. Ancak bu dostluk Christine'in evliliğinin son birkaç yılında gerilmişti. Yine de , evlendikten sonraki korkunç kavg

Oscar'ın ölümü Christine'i şaşırtmış ve kökünden sarsmıştı. Cenazenin ertesi günü Basil'in kır evi olan Winford Abbey'den ayrılmış, ezilmiş, perişan ve beş parasız bir halde posta arabasına biletini aldıktan sonra Sümbül Kır Evi'ne dönüp yaralarını sarmak ve bir şekilde hayatını yeniden toparlamak niyetiyle yola çıkmıştı. O zamandan beri eniştesi ve yengesinden ne haber alabilmiş ne de onları görebilmişti - ta ki şimdiye kadar.

En azından iki hafta boyunca birbirlerine karşı medeni davranabileceklerini umuyordu. Ne de olsa *yanlış* bir şey yapmamıştı.

Melanie'nin annesi Vikontes Mowbury, ufak tefek, tombul, çelik grisi saçları ve keskin bakışlarıyla Christine'e sarıldı ve onun güzel yüzünü tekrar gördüğüne sevindiğini söyledi. Audrey de Christine'in nişanını kutladığında sevincini ifade etti, kızardı ve çok mutlu görünüyordu. Neyse ki Christine'in Oscar'ın yakın ailesiyle olan sorunlu ilişkisi, o yıllarda Londra'da fazla zaman geçirmemiş olan teyzesi ve kuzenleriyle olan dostane ilişkilerini hiç etkilememişti.

Christine'in bir zamanlar tanıdığı Sir Clive'in karısı Leydi Chisholm ve yine tanıdığı Bayan King kibardılar.

Birbirlerini çok iyi tanıdıkları belli olan, son derece genç, son derece şık ve pahalı giyimli, muhtemelen Audrey'nin arkadaşları olan altı genç bayan bir grup halinde toplanmış, gevezelik ediyor, kıkırdıyor ve diğer herkesi görmezden geliyorlardı. Christine, o Londra'ya son geldiğinde hepsi hâlâ okuldaydı herhalde, diye düşündü. Bir kez daha kendini çok yaşlı hissetti. Ve en iyi ikinci müslini birden gerçek bir fosil gibi göründü gözüne. Oscar'ın ölmeden önce ona aldığı son giysilerden biriydi bu. Parasının ödendiğinden bile şüpheliydi.

"*Bewcastle Dükü* konuklardan biri olacak," diye yüksek sesle anons etti Leydi Sarah Buchan toplanmış gruba, gözleri fincan tabağı kadar geniş, elmacık kemiklerinin üzerinde iki renk lekesi vardı.

Kız belki de yeni ve şaşırtıcı haberler getirdiğini düşündüğü için affedilebilirdi. Babası Kitredge Kontu ve erkek kardeşi Saygıdeğer George Buchan'la birlikte daha yeni gelmişti. Ama herkes zaten biliyordu, çünkü Melanie'nin gelen konuklarının her birini eğlendirdiği ve etkilediği tek bilgi buydu, görünüşe göre onu davet ettiği için Hector'a duyduğu kızgınlığı tamamen atlatmıştı.

"Sezon boyunca onu bir kez bile görmedim," diye devam etti Leydi Sarah, "her zaman Londra'da olmasına rağmen. Lordlar Kamarası ve kulüpleri dışında nadiren bir yere gittiği söylenir. Ama buraya geliyor. Düşünsene!"

Rowena Siddings, "Sadece bir düğün ve bir sürü biz," dedi, gözleri neşeyle dans ediyor ve gamzeleri görünüyordu. "Tabii evli hanımlar sayılmaz. Audrey de sayılmaz çünkü o Sör Lewis Wiseman'la nişanlı. Ama yine de *bir* düğün ilgisini çekmek için yarışacak rahatsız edici derecede büyük bir sayımız var."

"Ama Bewcastle Düğü *yaşlı*, Rowena," dedi Miriam Dunstan-Lutt. "Otuz yaşını çoktan geçti."

"Ama o bir düğün," dedi Leydi Sarah, "bu yüzden yaşının bir önemi yok, Miriam. Babam en azından kont rütbesinin altında biriyle evlenmemin asaletime yakışmayacağını söylüyor, oysa bu bahar çoğu kızın gayet uygun bulacağı beyefendilerden *düzinelerce* teklif aldım. Bir düğünle evlenmem hiç de ihtimal dışı değil."

Beryl Chisholm, "Bewcastle Düğü'nün elini kazanmak ne büyük bir fetih olurdu," diye ekledi. "Ama neden zaferi sana bırakalım ki Sarah? Belki de hepimiz onun için yarışmalıyız."

Bir kıkırdama telaşı vardı.

"Hepiniz son derece güzel genç hanımlarsınız," dedi Leydi Mowbury nazikçe, sesini odanın öbür ucundan duyulacak şekilde yükselterek, "ve önümüzdeki bir iki yıl içinde iyi bir evlilik yapacaksınız, ama belki de Bewcastle'ın onu evliliğe çekmek için yapılan her girişimden o kadar uzun süre kaçındığı konusunda uyarılmalısınız ki, en kararlı anneler bile onu kızlarına çekmeye çalışmaktan vazgeçtiler. Onu Audrey için düşünmedim bile."

"Ama zaten onunla kim evlenmek ister ki?" dedi genç bayan nişanlı halinin rahat güvenliğinden. "Sıcaklığı birkaç derece düşürmek için bir odaya adım atması yeterli. Adamda tüm duygular, tüm hassasiyet ve tüm kalp yok. En güvenilir otoriteye dayanarak söylüyorum. Lewis, White's'taki genç beyefendilerin çoğunun bile ona hayranlık duyduğunu ve mümkün olduğunca ondan uzak durduğunu söylüyor. Kardeşimin onu buraya davet etmesinin sportmenliğe aykırı olduğunu düşünüyorum."

Christine de öyle. Eğer Hector dükü davet etmemiş olsaydı, şu anda burada oturuyor olmayacak, kendini kısmen rahatsız, kısmen de *sıkılmış* hissetmeyecek ve dükün gözüne limonata damlatmayacaktı. Kendini bir şekilde, bir grup halinde hareket eden ve kısa süre sonra birbirleriyle derin bir sohbe dalan yaşlı hanımlar ile daha yakın olan genç kızlar arasında sıkışmış hissetti, böylece onlar seslerini alçaltıp kıkırdamalarına devam ettikçe grubun fiili bir üyesi haline geldi.

Leydi Sarah yarı fısıltıyla, "Bir bahse girelim," dedi. Christine'in tahminine göre içlerinde en genci oydu. Aslında çocuk yuvasından kaçmış birine benziyordu, ama dışarı çıktığına göre en az on yedi yaşında olmalıydı. "Kazanan, iki hafta dolmadan Bewcastle Dükü'nü kendisine evlenme teklif etmesi için ikna edebilen kişi olacak."

Diğerleri kıkırdamalarını bastırırken Audrey, "Korkarım bu imkânsız, Sarah," dedi. "Dük evlenmek niyetinde değil."

"Harriet King, "Ve eğer *birileri* tarafından kazanılma şansı yoksa, hiçbir bahis uzaktan bile ilginç değildir," diye ekledi.

"Ne üzerine bahse girelim o zaman?" Sarah hala kızarmış ve parlak gözlerle fikrinden tamamen vazgeçmemeye kararlı bir şekilde sordu. "Hangimiz onunla sohbet edebiliriz? Hayır, o değil, o *çok* kolay. Onunla ilk dans eden kim olacak? Kız kardeşinin dans planı var mı Audrey? Ya da ... ne o zaman?"

Audrey, "Bir saat boyunca tüm dikkatini ona verebilecek kişi," diye önerdi. "İnanın bana, bunu başarmak yeterince zor olacak. Ve kazanan -eğer bir kazanan varsa- ödülünü hak etmiş olacak. Dük'ün yanında bir saat geçirmek, Kuzey Kutbu'nda bir saat geçirmeye benzer diye düşünüyorum."

Bir kıkırdama telaşı daha oldu.

Ancak Sarah uyarıyı dikkate almadı ve ışıltılı gözlerle grubun her üyesine baktı - her kelimeye kulak misafiri olmasına rağmen aslında grubun bir parçası olmayan Christine hariç.

"O zaman onunla bir saat baş başa," dedi. "Kazanan bu başarıyı ilk gerçekleştiren olacak. Ve kim bilir? Belki de onu kendine aşık eder ve sonunda evlenme teklif eder. Bu hiç de garip olmaz.

beyan et."

Kaçınılmaz kıkırdamalar için bir duraklama

oldu. "İçeride kim var?" Leydi Sarah sordu.

Leydi Sarah, Rowena, Miriam, Beryl, kız kardeşi Penelope ve Harriet King, onları bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu öğrenmek isteyen yaşlı hanımların daha fazla ciyaklama, kıkırdama ve hoşgörölü gülümsemeleri eşliğinde meydan okumaya başladılar.

"Hiçbir şey," dedi Harriet King. "Hiçbir şey anne. Biz sadece buraya gelmesi beklenen beyefendiler hakkında konuşuyorduk."

Christine de gülümsedi. Hiç bu kadar aptal olmuş muydu? Ama öyle olduğunu biliyordu. Oscar'la sadece bir Yunan tanrısı kadar yakışıklı olduğu için iki aylık bir tanışıklığın verdiği güçle evlenmişti - bu onun için yaygın bir tanımlamaydı - ve onun görünüşüne ve cazibesine sıırıslıkam aşık olmuştu.

"Ya sen, Kuzen Christine?" Audrey, yaşlı hanımlar kendi sohbetlerine döndüklerinde sordu. Audrey'nin bankayı tutması kararlaştırılmıştı; katılımcıların her birinden bir gine alınacak, tüm miktar kazanana verilecek ya da iki haftanın sonunda kimse ödölü alamazsa her bir kişiye geri verilecekti.

Christine şaşkınlıkla kendini işaret etti ve kaşlarını kaldırdı. "Ben mi? Oh, hayır, gerçekten," dedi ve güldü.

Audrey başını iki yana eğip Christine'i daha dikkatle inceleyerek, "Neden olmasın, gerçekten anlamıyorum," dedi. "Ne de olsa dulsun, evli bir kadın değilsin ve Kuzen Oscar gideli iki koca yıl oldu. Ve siz hâlâ çok yaşlı değilsiniz. Otuz yaşına ulaştığınızdan bile şüpheliyim."

Diğer genç hanımlar toplu halde dönerek otuz yaşına yaklaşmış birisine dikkatle baktılar. Sessizlikleri, Christine'in bu yaşta bir dükün ilgisini bir saat boyunca çekebileceğine dair hiçbir umudu olmadığını yeterince açık bir şekilde ifade ediyordu.

On dokuz yerine yirmi dokuz yaşında olduğu için olmasa da, onlara tüm kalbiyle katılıyordu.

"Bir saat boyunca buzdan bir salkım halinde donma ayrıcalığı için para ödemenin cazibesini gerçekten anlayamıyorum" dedi.

"Haklısın," diye kabul etti Audrey.

"Siz bir taşra öğretmenin kızımanız, değil mi Bayan Derrick?" Harriet King bariz bir küçümsemeyle sordu. "Bahsi kaybetmekten korkuyorsunuz sanırım."

Christine gülümseyerek, "Gerçekten de öyleyim," dedi; sorunun retorik olduğunu anlamıştı. "Ama kazanmaktan daha çok korkacağıma inanıyorum. Bir dükle ne yapabilirim ki?"

Bir an sessizlik oldu ve ardından bir kıkırdama patlaması daha yaşandı.

Miriam Dunstan-Lutt, "Bir ya da iki fikir önerebilirim," dedi ve sonra kendi müstehcen sözleri karşısında kızardı.

Audrey herkesin dikkatini çekmek için bir elini havaya kaldırarak ve diğer gruptan kimsenin dinlemediğinden emin olmak için hızlıca kontrol ederek, "Bu kadar yeter," dedi. "Sadece kazanmak *istemediğiniz* gerekçesiyle kendinizi engellemeğe gerçekten izin veremem, Kuzen Christine. Sizin için bir gine koyacağım. Aslında, senin üzerine bahse gireceğim. Hanımların bahse girmemesi gerekirken bu şok edici değil mi?"

Beryl Chisholm, "Beyefendilerin bilmediği şey onlara zarar vermez," dedi.

Christine Audrey'e, "Gineni kaybedeceksin, seni temin ederim," dedi, Gülüyor ve Bewcastle Dükü'nün bunu bilseydi nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Çuha çiçeği oturma odasında neler olup bittiğini.

"Belki de," diye kabul etti Audrey. "Ama benim beklentim kimsenin kazanmayacağı ve böylece paramın bana güvenle döneceği yönünde. Elbette, bahis Dük'ü evlilik teklifine değil, sadece uzun bir sohbe çekmek olduğu için, yarışmaya kendim de katılabilirim, ama katılacağımı sanmıyorum. Yedi ginenin yeterli bir teşvik olduğunu sanmıyorum. Ayrıca Lewis kıskanabilir ve ona bir *bahsi* kazanmaya çalıştığımı açıklamak savunma olmaz."

Oturma odasının ötesinde bir yerden çalan zil, herkesin geldiğini ve çay için salonda toplanmalarının beklediğini işaret ediyordu.

"Yani," dedi Harriet King Leydi Sarah'ya, "Bewcastle Dükü'yle hiç tanışmadınız mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Sarah, "ama eğer o bir dükse, kesinlikle yakışıklı olmalı."

"Onunla tanıştım," dedi Harriet, odadan çıkmaya hazırlanırken kolunu Sarah'nın koluna dolayarak, "ve normalde ona şapka çıkarmazdım. Ama otuz yaşıma geçmişi ya da geçmemiş bir taçra öğretmenin dul kızı tarafından alt edilme riskini göze alamam, değil mi?"

İkisi kol kola girerek uzaklaştılar.

Audrey Christine'e baktı ve yüzünü buruşturdu. "Oh, canım, korkarım savaş hatları çizildi," dedi. "Böyle bir meydan okumaya kesinlikle karşı koyamazsın, değil mi Christine? Benim için paramı geri kazanmalısın."

Oturma odasına doğru ilerlerken Rowena Siddings kolunu Christine'in kolunun arasından geçirdi.

"*Hepimiz* ne kadar gülünç durumdayız," dedi. "Siz ve ben bu bahse katılacak mıyız Bayan Derrick, yoksa mesafemizi koruyup büyük adama uzaktan hayranlık mı duyacağız?"

Christine, "Sanırım söylendiği kadar gösterişli ve kibirli olduğu ortaya çıkarsa mesafemi koruyacağım ve ona uzaktan güleceğim," dedi. "Özü olmayan büyüklüklere hayranlık duymam."

"Ne kadar da cesursun." Kız gülümsedi. "Bewcastle Dükü'ne *gülmek*."

Ya da kendisine, diye düşündü Christine, Melanie'ye önceki gün Sümül Kulübesi'nde ya da Audrey'ye oturma odasında kesin bir hayır demesi gerekirken, bütün bu gizemli, kız saçmalıklarının içine çekildiği için.

Ama kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu, diye hayıflanarak kabul etti.

MISAFİR ODASI ÇOKTAN BEYEFENDİLERLE DOLMUŞTU. Ev partisi Görünüşe göre, resmen başlamıştı - ki bu da çok iyi oldu. Önce başlamazsa asla bitemezdi, değil mi? Christine, eve dönene kadar günleri saymaya başlamak için çok mu erken, diye merak etti.

Melanie'nin küçük kardeşi Justin Magnus gördüğü ilk adamdı. Odanın diğer ucundan ona gülümsedi ve el salladı. Leydi Chisholm onunla konuşuyordu ve Leydi Chisholm konuşmayı severdi. Christine de ona el salladı ve gülümsedi. Ufak tefek -kendisinden yarım baş daha kısaydı-, zayıf ve görünüşü oldukça sıradan olan Justin yine de cazibeli, esprili ve zekiydi. Ve ağabeyi zavallı Hector'un aksine her zaman son derece zevkli ve şık giyinirdi. Uzun zaman önce o ilk ev partisinde Christine'e evlenme teklif etmişti. Ama Christine onu reddettikten ve onun yerine Oscar'ı kabul ettikten sonra, zaman geçtikçe derinleşen bir dostluk kurmuşlardı, ta ki Oscar'ın ölümünden önceki son birkaç yıl boyunca onun tek arkadaşı, en azından uygun olan tek arkadaşı gibi görünene kadar. Kendi ailesi çok uzaklardaydı. Hakkında çıkan korkunç söylentilere, hatta son korkunç söylentiye bile inanmayan tek kişi oydu. Ne Oscar ne de Basil ve Hermione ona inanmamış olsa da, onu savunmak için konuşan tek kişi oydu. O zamandan beri onun arkadaşı olarak kaldı.

Christine'in gördüğü bir sonraki adam Basil'di. Orta boylu, ince yapılı, seyreلمiş sarı saçları ve başının tepesinde kel bir yama olan, dar bir yüze ve yakışıklı olmaktan ziyade düzenli yüz hatlarına sahip Vikont Elrick, görünüş konusunda her zaman küçük kardeşinin gölgesinde kalmıştı. Ayrıca kendisinden on yaş büyüktü. Ama Oscar'a hayrandı ve onun ölümüyle yıkılmıştı.

Christine'i görmezden gelmedi, oysa Christine onun bunu yapabileceğini tahmin etmişti. Christine adını söylerken titiz bir resmiyetle eğildi ve reverans yaptı. Ve sonra, tıpkı daha önce Hermione'nin yaptığı gibi, Christine'in Kitredge Kontu olarak hatırladığı yaşlı beyefendiyle konuşmak üzere arkasını döndü. Adam onunla tek kelime bile konuşmamıştı.

Kararlılıkla odanın en ücra köşesini aramaya koyuldu. İnsanlığın hicivli seyircisi olma zamanı gelmişti, önümüzdeki iki hafta boyunca bu rolü oynamaya niyetliydi. Eğer şanslıysa, bu süre içinde kimse onu fark etmeyecekti.

Neyse ki Bewcastle Dükü odaya girmeden önce köşeye ulaşmış ve orada bir sandalyeye yerleşmişti - daha önceki talihsiz olaydan sonra onu tekrar görmekten korkuyordu. Ama gerçekten neyden korkuyordu ki? Dükün üzerine çullanmasından mı, daha doğrusu bir hizmetkâr ordusunu üzerine çullanmaları için yönlendirmesinden ve gözüne saldırıp darp ettiği için onu en yakın sulh yargıcının önüne sürükletmesinden mi?

Bertie'yle birlikte odaya girdiğinde odadaki sese hemen farklı bir nitelik geldi. Genç hanımlar daha parlak konuşuyor ve daha göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsüyorlardı; genç erkekler ise daha etkilenmiş bir şekilde gülüyor ve daha belirgin bir şekilde çalım satıyorlardı. Yaşlı hanımlar kendilerini süslediler.

Gerçekten çok eğlenceliydi.

Yine de hepsi rahatsız olmayabilirdi. Bir oda dolusu solucan olsalardı, etrafına daha kibirli bir havayla bakamazdı. Soğuk, aristokrat yüzü, tüm bu sahneyi düklük asaletinin o kadar altında gördüğünü kelimelerden daha açık bir şekilde ifade ediyordu ki, gülümsemek ya da az da olsa cana yakın görünmek gerçekten çok zahmetliydi.

Melanie tabii ki tam bir büyük ev sahibesi edasıyla onun üzerine atladı, kolundan tuttu ve onu etrafta dolaştırarak daha önce onunla tanışmamış olan tüm küçük ölümlülere önünde eğilme ve el pençe divan durma fırsatı tanıdı.

Neyse ki -çok neyse ki- Melanie köşesindeki Christine'i göremedi ve böylece odadaki en az ölümlü olana, büyük adama en derin reveransını yapma onuruna erişmek için ayağa kalkma şansı verilmedi.

Christine kendi kendine, hicivli bir şekilde gözlem yapmanın, tanımadığı bir adamın kafasına hakaretler yağdırmayı gerektirmediğini hatırlattı. Ama Bewcastle Dükü'nü görünce içgüdüsel olarak öfkeleni. Ondan hoşlanmıyordu, onu küçümsüyordu ve onun tarafından on üç buçuk gün boyunca görmezden gelinmekten son derece mutlu olacaktı.

Neden ona bu kadar olumsuz tepki vermişti? Ne tanıdıklarına ne de yabancılara karşı genellikle böyle tepki vermezdi. İnsanları *severdi*. Her türden insanı. Tanıdıklarının, diğer insanların dikkatini dağıtan küçük zaafalarını bile severdi.

Tanışma faslı tamamlandığında Dük elinde yemek tabağı, Kitredge Kontu ve Christine'e başıyla selam verip nazikçe gülümseyen Hector'la sohbet ediyordu. Kont büyük bir adamdı. Aynı zamanda kendini beğenmiş biriydi. Ama Christine *ona* karşı hiçbir düşmanlık hissetmiyordu. Hector bir vikonttu ve Christine ona son derece düşkündü. Yani onu kızdıran Dük'ün aristokrat unvanı değildi.

Sonra gözleri odanın diğer ucundaki Bewcastle Dükü'nün gözleriyle buluşunca Christine'in tüm rahatlığı kaçtı ve o anda kafasında hapishaneler, zincirler ve yargıçlar canlandı.

İlk içgüdüsu kendini tamamen yok etmek ve oturduğu sandalyenin döşemesinde kaybolmak için gözlerini indirmek oldu.

Ama kendini saklamak hiçbir zaman dünyanın yöntemlerine tepki verme şekli olmamıştı.
-Oscar ölmeden önceki son bir iki yıl hariç. Peki neden ortadan kaybolmaya çalışıyordu? Oscar gözlerini indirmek için hiçbir girişimde bulunmazken o neden gözlerini indirsin?

Ve sonra onu gerçekten kızdırdı.

Hâlâ ona bakarken kibirli bir kaşını kaldırdı. Ve

sonra onu çileden çıkardı.

Gözlerini kadından ayırmadan ve tek kaşını kaldırarak kadehinin sapını kavradı ve sanki kadının bakışlarını üzerinde tutma cüretini gösterdiğine inanamıyormuş gibi kadehi gözünün yarısına kadar kaldırdı.

Christine İngiltere'deki bütün hapishaneler ve zincirler olsa bile gözlerini kaçırmazdı. Demek onu tanımıştı, öyle mi? *Ne olmuş yani?* Her şey bittiğinde

Söyledi ve yaptı, tek suçu, tam altında dururken elindeki bardağın çok fazla devrilmesine izin vermektir.

Ona kararlı bir şekilde baktı ve sonra kasıtlı olarak gülerek cesaretini pekiştirdi. Gerçek anlamda *gülmedi*. Ama tek bir kaş ve yarım kaldırılmış bir kadehle korkutulamayacağını ona gözleriyle gösterdi. Yerinden bir pasta aldı ve ısırıldı.

-Yalnızca bunun bir peri pastası olduğunu keşfetmek için. Bewcastle Dükü grubundan ayrılıp ona doğru ilerlerken kremanın dudaklarına sızdığını hissetti ve yalayarak temizledi.

Sanki sihirle açılmış gibi önünde bir yol açıldı. Elbette bunda sihirli bir şey yoktu. Herkes yolundan çekiliyordu - muhtemelen bunu o kadar çok hakkı olarak görüyordu ki bunun farkına bile varmadı.

Tanrım, diye düşündü adam yaklaşırken, gerçekten de muhteşem bir *varlığı vardı*.

Hessian botlarının parmakları terliklerinin parmaklarına birkaç santim yaklaştığında yürümeyi bıraktı. Tehlike yaklaşıyor, diye düşündü Christine, kalbi kendisine rağmen göğsünde rahatsız edici bir şekilde çırpınıyordu.

"Bir tanışıklığımız olduğunu sanmıyorum, hanımefendi," dedi, sesi kültürlüydü, biraz sıkılmıştı.

"Oh, kim olduğunuzu biliyorum," diye onu temin etti. "Siz Bewcastle Dükü'sünüz."

"O zaman benden avantajlısın," dedi.

"Christine Derrick," dedi ona. Başka bir açıklama yapmadı. Muhtemelen ne onun ne de Oscar'ın aile ağacıyla ilgileniyordu.

"İstemedenden de olsa sizi eğlendirdim mi, Bayan Derrick?" diye sordu.

"Oh, evet, korkarım öyle," dedi. "Ve o Bayan Derrick. Ben dul bir kadınıam."

Soru sorma bardağı yine elindeydi. İki kaşını da öyle bir ifadeyle kaldırdı ki, asmadaki üzümlerin donmasına ve hasadın bütün bir yıl boyunca mahvolmasına neden olabilirdi.

Christine pastasından bir ısırık daha aldı ve bu da dudaklarını bir kez daha yalamasını gerektirdi. Tekrar özür dilemeli miydi? Merak etti. Ama neden? O zaman özür dilemişti. Sağ gözü sol gözünden biraz daha mı pembeydi? Yoksa öyle olduğunu mu hayal ediyordu?

"Nedenini öğrenmeme izin verir misiniz?" diye sordu, kadehini tam olmasa da neredeyse gözüne kaldırarak.

Ne muhteşem bir silah, diye düşündü. Kendisi ile baş belası ölümlüler arasına, daha küçük bir adamın elindeki herhangi bir kılıç kadar mesafe koyuyordu. Kendisinin de bir tane kullanmak isteyebileceğini düşündü. Büyüyünce dünyaya dev bir sınav camından bakan, kendini beğenmişleri korkutan ve küçük çocukları korkunç derecede büyütülmüş gözleriyle eğlendiren eksantrik bir yaşlı kadın olacaktı.

Onu neden eğlendirdiğini soruyordu. *Eğlenmek* tam olarak doğru kelime değildi, ama ona gülmüştü - şimdi yine yaptığı gibi.

"O kadar *öfkelen*diniz ki - o kadar *öfkelen*diniz ki," diye açıkladı, "emrinize itaat edemedim."

"Öfkeli mi? Pardon?" İki kaş da tekrar yukarı doğru kalktı. "Ben bir emir mi verdim?"

"Gerçekten de öyle," dedi ona. "Odanın öbür ucundan size baktığımı fark ettiniz ve önce bir kaşınızı, sonra da soru sorma bardağınızı kaldırdınız. Bardağı fark etmemem gerekirdi elbette. Siz onu kaldırmadan çok önce bakışlarımı itaatkâr bir şekilde indirmiş olmalıydım."

"Bir kaşın kalkması emir, soran bir bardağın kalkması *hakaret sayılır* mı hanımefendi?" diye sordu.

"Benimle yüzleşmek için odanın karşısına geçmeni başka nasıl açıklayabilirsin?" diye sordu.

"Belki de hanımefendi," dedi, "sizin aksinize ben konuk arkadaşlarım arasında kibarca dolaştığım içindir."

O zaman gerçek bir mutluluk hissetti. Hatta yüksek sesle güldü.

"Ve şimdi sizi kinle kışkırttım," dedi. "Beni görmezden gelmeniz ve seçtiğim seyirci rolüyle baş başa bırakmanız daha iyi olur, majesteleri. Siz de

Senden korkmamı bekleme."

"Korku mu?" Kadehini gözüne kadar kaldırdı ve kadehin içinden kadının ellerini inceledi. Tırnakları kısa kesilmişti. Tırnakları da temizdi ama ona öyle geliyordu ki, adam onun gerçekten elleriyle *çalıştığını* çok iyi görebiliyordu.

"Evet, korku," dedi. "Dünyanı bu şekilde yönetiyorsun. Herkesin senden korkmasını sağlıyorsun."

"Bu kadar kısa bir tanışıklığa rağmen beni bu kadar iyi tanıdığınızı düşünmeniz beni memnun etti, hanımefendi," dedi.

"Sanırım," diye itiraf etti, "bu kadar açık sözlülükle konuşmamalıydım. Ama sordunuz."

"Gerçekten de öyle," dedi ve ona sert bir selam verdi.

Ama adam arkasını dönüp onu terk edemedi. Melanie onun yanında belirdi. "Görüyorum ki Christine'le tanışmışsınız, M a j e s t e l e r i ," dedi ve kolunu

ve nezaketle gülümsedi. "Ama sizi biraz yalnız bırakabilir miyim? Leydi Sarah Buchan'ın size sormak istediği bir soru var ama kendisi size yaklaşamayacak kadar utangaç."

Onu Leydi Sarah'ya doğru götürdü; Leydi Sarah da Christine'e zehirli bir bakış fırlattıktan sonra derin bir reverans yaptı ve yaklaşmakta olan düke nazikçe sırtıttı.

Tanrı aşkına, diye düşündü Christine, bu bahis! Çocuk gerçekten de bu bahsi kazanmak için planlar yaptığına inanıyor muydu? Ama eğer kız böyle düşünüyorsa, anlaşılan tek düşünen o değildi. Harriet King gelip Christine'in sandalyesinin önünde durdu.

"Size dostça bir tavsiye, Bayan Derrick," dedi nazikçe. "Bewcastle Dükü'ne davetkâr bir şekilde gülümseyerek ve mütevazı bir şekilde gözlerini kaçırarak onu köşenize çekebilirsiniz ama onu bir saat boyunca sohbetin içinde tutmak istiyorsanız çok daha aktif bir plana ihtiyacınız olacak."

Aman Tanrım, diye tekrar düşündü Christine ve kahkahalarla güldü.

"Haklı olduğunuza eminim," dedi. "*Gerçekten* bir şeyler düşünmem gerekecek

baştan çıkarıcı."

Ancak kız şakayı paylaşmak yerine, nazik davranışı tamamlanmış olarak arkasını döndü.

Christine, bir köşede göze batmadan iki hafta geçirmenin umduğu kadar pratik olmayabileceğine dair bir önsezi hissetmeye başladı. Orada, odanın ortasında durup bir pankart sallasa çekeceği kadar dikkat çekmişti bile. Elbette, hiçbir zaman arka planda kalmayı seven biri olmamıştı - evliliği boyunca yaşadığı sorunların yarısı da buydu. Doğası gereği fazla sosyaldi.

O gözler! diye düşündü birden. Dük ile yaptığı kısa konuşma sırasında onların saf gümüş olduğunu keşfetmişti. Hayatında gördüğü en olağanüstü gözlerdi bunlar. Sert, soğuk ve oldukça donuktular. İnsanın kendi bakışları, içindeki kişiye nüfuz etmek yerine onlardan sekiyor gibiydi. Ya içinde bir insan olmadığı, sadece bir aristokratın sert, kibirli kabuğu olduğu ya da içindeki kişinin iyi korunduğu ve sıradan bir gözlemcinin görüş alanından uzak tutulduğu izlenimine kapılmıştı.

Her iki durumda da oldukça rahatsız edici gözlerdi, çünkü içleri görülemez de, kesinlikle insanın kafasının arkasındaki saç teline kadar görebilecek olağanüstü bir güce sahip görünüyorlardı. Onları yakın mesafeden görmek ve kafatasının içine girdiklerini *hissetmek*, onun kışkırtılması tehlikeli bir adam olduğuna dair ilk izlenimini fazlasıyla doğrulamıştı. Onu kışkırtmış mıydı? Kulağının dibinde vızıldayan ya da gözüne kaçan hafif zahmetli bir sivrisinekten daha fazla değil, diye düşündü.

İçini çekti ve peri pastasını bitirdi. Justin köşesine geldiğinde parmaklarını yalıyordu. Sevinçle ayağa fırladı ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"Justin!" diye bağırdı. "Çok uzun zaman oldu."

"*Ve* bir gün," diye kabul etti, ona sırtarak. "Aslında Paskalya'ydı. Saçlarının kısa olmasını seviyorum. Her zamankinden daha güzel görünüyorsun. Gördüğüm kadarıyla büyük adamlar yeni tanışmışsın. Bahse girerim Mel, Hector'un onu buraya davet ettiğini öğrendikten sonra birkaç uykusuz gece geçirmiştir."

"Ve sonra beni de gelmeye ikna etmek için Sümbüllü Kır Evi'ne geldi.

Sayılar yine eşit olacaktı," dedi Christine yüzünü buruşturarak. "Ve Melanie'nin kafasına bir şey koyduğunda nasıl olduğunu bilirsin. Hiç şansım yoktu."

"Zavallı Chrissie!" Adam ona güldü. "Ve şanslı ben." Christine bütün gün boyunca ilk kez rahatlamış görünüyordu.

"CHRISTINE zavallı kuzenim Oscar'la evliydi," diye açıkladı Leydi Renable Wulfric'e. "Belki onu tanıyorsunuzdur? Vikont Elrick'in küçük kardeşiydi. Büyüleyiciydi ve çok sevilirdi. Ölümü büyük bir trajediye, özellikle de annesinin köydeki evine dönmek zorunda kalan Christine için. Oscar onunla evlendiğinde köyün okul müdürünün kızıydı. Kendisi için harika bir iş çıkarmıştı. Ama ne yazık ki bu uzun sürmedi ve şimdi onun için çok üzülüyorum. Bu yüzden onu buraya davet ettim. Çok sevdiğim bir arkadaşım ve biraz eğlenceye ihtiyacı var."

Kadının adı Wulfric'in onun Elrick'in akrabalarından biri olduğunu düşünmesine yol açmıştı ve sonra kadın dul olduğunu açıkladığında, Elrick'in birkaç yıl önce tek erkek kardeşini kaybettiğini hatırlamıştı. Ama anlaşılan Elrick'in bakmakla yükümlü olduğu kişi değildi, annesiyle birlikte yaşıyordu ve arkadaşlarının onu bu tür eğlencelere davet etmeleri için gösterdikleri hayırseverliğe güvenmek zorundaydı. Oscar Derrick, Wulfric'in tahminine göre ya başlangıçta fakirdi ya da -daha büyük ihtimalle- servetini çarçur etmişti. Dul eşinin özel imkanları varmış gibi görünmüyordu.

Diğer hanımlardan çok daha az şık giyinmişti. Gerçekten de, onunla ilk göz göze geldiğinde onu bir hizmetçi sanmıştı. Müslin elbisesi yeterince düzgündü ama hiçbir şekilde modanın ilk bakışında değildi. Çok genç de sayılmazdı. Tahminen yirmili yaşlarındaydı. Güzel, geniş gözlü, oldukça yuvarlak bir yüzü vardı ve bu yüzün güneşten bronzlaşmış olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, burnunun üzerinde bir tutam çil vardı. Saçları koyu renk, kısa ve kıvrıktı.

Tamamen taşralı ve Leydi Renable'ın konukları arasında oldukça yersiz görünüyordu. Ama o zaman da yersizdi. O gerçekten de

Parlak bir evlilikti ama aslında bir *öğretmenin* kızıydı ve oldukça da küstahtı. Derrick'in genç yaşta ölecek kadar düşüncesiz olması onun için çok kötüydü.

Wulfric, Bayan Derrick'in önümüzdeki iki hafta boyunca tanışmaya devam edeceği bir hanımefendi olmadığına karar verdi. Ama aynı şey neredeyse diğer tüm bayan konuklar için de söylenebilirdi. Sözlü olarak ve ikinci elden yapılan ve Lord Mowbury'nin belirsizliğiyle meşhur olan bir daveti böylesine düşüncesizce kabul ederek ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamaya başlamıştı.

Leydi Sarah Buchan onunla tanışalı daha yarım saat bile olmamıştı ama yine derin bir reverans yapıyordu.

"Size sormak zorundayım, majesteleri," dedi, kocaman kahverengi gözleriyle ona bakarken, yanakları hala renkten kızarmıştı, "hangi sabah etkinliğini tercih edersiniz
-At binmek ya da yürümek. Miriam Dunstan-Lutt'la bahse girdim, hanımların bahse girmesinin hiç de doğru olmadığını bildiğim halde." Kıkırdadı.

Uzun zamandır evlilik pazarına çıkmamıştı ve her yaştan kadın ve anneleri, yakalanmayacağı varsayımıyla birkaç yıl önce ona kur yapmayı bırakmıştı. Yine de, pratikten uzak olsa da, bir tuzakla karşılaştığında bunu fark edebiliyordu.

"Normalde sabahları beynim tazeyken mektup yazar ve iş yaparım, Leydi Sarah," dedi sertçe, "ata binme ve yürüyüşlerimi ise günün ilerleyen saatlerinde yaparım. Hangisini tercih edersiniz?"

Zaten tahammül edemeyeceği kadar sıkılmıştı.

Bu pislik gerçekten onunla *flört mü ediyordu?*

MİSAFİRLERİN ÇOĞU YOLCULUKTAN BIKMIŞTI ve çay ile akşam yemeği arasındaki zamanı odalarında sessizce dinlenmek için kullandılar. Wulfric bu fırsatı değerlendirerek biraz temiz hava almak ve egzersiz yapmak için dışarı çıktı. Elbette parkın yolunu bilmiyordu ama içgüdüsel olarak evden görünmemek ve böylece misafir davet etmemek için saklanacak bir yer aradı. Ağaçlarla kaplı bir çimenlikte çaprazlama ilerledi ve daha sık ağaçların arasından geçen bir patikadan geçerek, maksimum görsel etki için yaratıldığı belli olan insan yapımı bir gölün kıyısına geldi.

Çok büyük değildi, ama gözlerden uzak, sevimli ve huzurluydu - ve evden tamamen gizlenmişti. Hoş bir gündü, sıcak olmasa da ılıktı, hafif bir esinti vardı. Derin bir nefes alarak, tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşündü -Temiz hava ve sessiz bir açık hava ortamı, uzun yolculuktan ve çay sırasındaki kalabalık salondan sonra moralini yerine getirecekti. Her iki yanında ağaçların arasından uzanan patikalar vardı ama o olduğu yerde durdu, yürüyüşlerden birine mi çıksa yoksa olduğu yerde kalıp su ve yeşilliğin yaz kokularını mı solusa kararsızdı.

Evine, Lindsey Hall'a gitmeliydi.

Ama yapmamıştı ve bu yüzden şimdi farklı bir karar vermiş olmayı dilemenin bir anlamı yoktu.

Hâlâ orada öylece duruyordu, o an için boş durmaktan memnundu, arkasındaki patikada -geldiği patikada- ayak seslerinin belirgin hışırtısını duyduğunda. O anda daha önce hareket etmediği için kendine kızdı. İsteddiği son şey bir arkadaştı. Ama artık çok geçti. Yan yollardan hangisini kullanırsa kullansın, görüş alanından çıkamayacaktı.

Her kimse kıyıya çıkıp onu görmeden önce.

Zorlukla gizlenen bir kızgınlıkla döndü.

Başında şapkası ya da eldivenleri olmadan, hiç de hanımefendiye yakışmayan adımlarla yürüyordu ve arkasından kimin geldiğini görmek istercesine başını omzunun üzerinden geriye çevirmişti. Wulfric yolundan çekilemeden ya da onu yaklaşan felaket konusunda uyaramadan önce, onunla tam olarak çarpışmıştı. Wulfric onun üst kollarını kavramakta çok geç kaldı ve kız bir alarm çığlığıyla başını geriye atıp burnu onunla çarpışmadan önce kendini bir burun dolusu yumuşak bukleye buldu.

Bu bir şekilde neredeyse kaçınılmaz görünüyordu, diye düşündü acı dolu bir teslimiyetle

-Ve burnunun sızlaması ve gözlerinin sulanmasının acısıyla. Şeytani bir melek onu bu ev partisine sadece ona eziyet etmek için göndermiş olmalıydı - ya da bir daha asla düşünmeden karar vermemesi gerektiğini hatırlatmak için.

Elini burnuna götürdü - muhtemelen kırık mı yoksa kan mı fişkırıyor ya da her ikisi birden mi anlamak için. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Bayan Derrick," dedi belli belirsiz bir kibirle, ama onu kendisine yaklaştırmaktan vazgeçirmek için artık çok geçti.

"Ah, canım," dedi elini indirip gözlerini kırıştırarak, "çok özür dilerim. Ne kadar sakarım! Nereye gittiğime bakmıyordum."

"O zaman," dedi, "ben burada durmasaydım doğruca göle girebilirdiniz."

"Ama ben yapmadım," dedi makul bir şekilde. "Birden yalnız olmadığımı hissettim ve önüm yerine arkama baktım. Ve o kadar insan arasından siz olmalıydınız."

"Özür dilerim." Adam sertçe eğildi. İltifata karşılık verebilirdi ama yapmadı.

Her zamankinden daha taşralı görünüyordu ve iki hafta boyunca sosyalleşmek zorunda olduğu hanımlardan beklediği zarafet ve incelikten hiçbirini yoktu. Esinti kısa buklelerini karıştırıyordu. Güneş ışığı tenini salonda görüldüğünden bile daha bronz gösteriyordu. Buna karşın dişleri çok beyaz görünüyordu. Gözleri gökyüzü kadar maviydi. Adam isteksizce de olsa onun gerçekten de şaşırtıcı derecede güzel olduğunu kabul etti.

Her an kızarmakta olan burnuna rağmen.

"Sözlerim terbiyesizceydi," dedi gülümseyerek. "Kulağa geldiği gibi söylemek istememiştim. Ama önce üzerine limonata döktüm, sonra sırf kaşına itiraz ettiğim için seninle göz göze geldim ve şimdi de sana çarpıp kendi burnumla burnunu kırdım. Umarım iki haftalık sakarlığımı birkaç saat içinde tüketmişimdir ve burada kaldığım süre boyunca oldukça süslü, zarif ve gerçekten oldukça sıkıcı olabilirim."

Bu kadar açık sözlü bir konuşmaya karşılık söylenecek fazla bir şey yoktu. Ama konuşma sırasında kendisiyle ilgili pek çok şeyi açığa vurmuştu ki bunların hiçbirisi çekici değildi.

"Yol seçimim tesadüfi olmuş gibi görünüyor," dedi, hafifçe ondan yana dönerek. "Göl beklenmedik bir yerdi ama hoş bir konumu var."

"Evet, kesinlikle," diye kabul etti. "Burası her zaman parkın en sevdiğim bölümlerinden biri olmuştur."

"Şüphesiz," dedi kaçışını planlarken, "buraya yalnız kalmak için geldin. Sizi rahatsız ettim."

"Hiç de değil," dedi neşeyle. "Ayrıca, buraya yürümek için geldim. Gölün etrafında dolanan bir patika var. Çeşitli tensel zevkler vermek için dikkatle planlanmış."

Gözleri onunkileri yakalayıp tuttu ve yüzünü buruşturup kızardı.

"Bazen," diye ekledi, "kelimelerimi özenle seçmiyorum." *Şehvetli*

zevkler. Onu utandırmış olması gereken cümle buydu.

Ama kadın hemen seçtiği yola girmek yerine bir an tereddüt etti ve adam onun yoluna çıktığını fark etti. Ama o kıpırdayamadan kadın tekrar konuştu.

"Belki de," dedi, "bana eşlik etmek istersiniz?"

Böyle bir şey kesinlikle umurunda olmazdı. Üstünü değiştirmek zorunda kalmadan önceki boş saatini geçirmek için daha az arzu edilir bir yol düşünemezdi.

Akşam yemeği.

"Ya da belki de," dedi gözlerinde, daha önce salonun öbür ucunda kaşını kaldırıp onu gücendirdikten sonra fark ettiği o kahkahayla, "yapmazdın."

Bir meydan okuma gibi konuşulmuştu. Ve gerçekten de, diye düşündü, bu kadında biraz büyüleyici bir şeyler vardı. Şimdiye kadar karşılaştığı diğer kadınlardan çok farklıydı. Ve en azından tavırlarında uzaktan yakından flörtöz bir şey yoktu.

"İsterdim," dedi ve kenara çekilerek, göl kıyısına paralel olsa da ağaçların arasına doğru uzanan patikaya doğru ilerlemesini sağladı. Onun yanına geçti, çünkü bu yolu tasarlayan kişi, iki kişinin rahatça yürüyebileceği genişlikte yapmayı akıl etmişti.

Bir süre konuşmadılar. Bir centilmen olarak kibarca sohbet etmekte usta olmasına rağmen, sırf sessizliği bozmamak adına gürültü çıkarma taraftarı olmamıştı. Eğer kadın sessizce yürümekten memnunsa, o da öyleydi.

"Sanırım Schofield'a davet edildiğim için sana teşekkür etmeliyim," dedi sonunda, ona yan yan gülümseyerek.

"Gerçekten mi?" Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Siz davet edildikten sonra," dedi, "Melanie birdenbire konuk listesinde bir hanımefendiden çok bir beyefendi olduğunu fark ederek paniğe kapıldı. Beni davet etmek için Sümbüllü Kır Evi'ne bir mektup gönderdi ve ben reddettikten sonra da bizzat gelip yalvardı."

Az önce onun şüphelenmeye başladığı şeyi doğrulamıştı.

"Davet edildikten sonra," diye tekrarladı. "Vikont Mowbury tarafından. Davetin Leydi Renable'dan gelmediğini söyleyebilirim o halde."

"Yerinde olsam bu konuda endişelenmezdim," dedi. "Her şeye rağmen gelmeyi kabul ederek onu yaklaşan felaketten kurtardıktan sonra, Bewcastle Dükü'nü konuk etmek Prens Naip'i konuk etmek kadar büyük bir darbe olmasa da, aslında çok daha tercih edilebilir olduğunu kabul etti. Muhtemelen haklı olarak, diğer herkesin onu kıskanacağını iddia ediyor.

İngiltere'deki hostes."

Ona bakmaya devam etti. O zaman şeytani bir melek gerçekten de iş başındaydı. Kadın sadece o olduğu için buradaydı ve o da sadece karakterinin oldukça dışında davrandığı için buradaydı.

"Davetinizi kabul etmek *istemediniz* mi?" diye sordu.

"Ben yapmadım." Kollarını pek de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde sallıyordu ama şimdi onları arkasında kavuşturmuştu.

"Asıl konuk listesinden çıkarıldığınız için gücendiğiniz için mi?" Normalde fakir bir akraba muamelesi görür ve büyük ölçüde görmezden gelinirdi, öyle değil mi?

"Çünkü ne kadar tuhaf görünse de gelmek istemedim," dedi ona. "Belki de," diye önerdi adam, "üstün bir toplulukta kendini yetersiz hissediyorsundur, Bayan Derrick."

"*Üstünlük* tanımınızı sorgulayabilirim," dedi. "Ama özünde oldukça haklısınız."

"Ve yine de," dedi, "Vikont Elrick'in bir kardeşiyle evliydiniz."

"Öyleydim de," dedi neşeyle.

Ama kadın bu konuşmanın devamını getirmede. Ağaçların arasından çıkmışlar, papatyalar ve düğünçiçekleriyle bezeli çimenli bir tepenin eteklerine gelmişlerdi.

"Burası güzel bir tepe değil mi?" diye sordu ona, muhtemelen retorik olarak. "Görüyor musunuz? Bizi ağaçların tepesine çıkarıyor ve kilometrelerce ötedeki köyü ve çiftlikleri net bir şekilde görmemizi sağlıyor. Kırklar kareli bir battaniye gibi. Kim bunun yerine kasaba hayatını seçer ki?"

Onu beklemedi ya da oldukça dik olan yokuşu tırmanmaya çalışmadı. Onun önünden tepenin dibine kadar yürüdü, gerçi tepenin dibinden de geçebilirlerdi ama orada durdu, kollarını iki yana açtı ve yüzünü güneş ışığına doğru kaldırarak bir kez döndü. Yukarıda daha çok rüzgâra benzeyen esinti saçlarını ve elbisesini savuruyor, elbisesini belinden bağlayan kurdeleleri dışarıya doğru fırlatıyordu.

Bir orman perisine benziyordu ama yine de hareketleri ve jestleri ona oldukça yapmacıksız ve bilinçsiz görünüyordu. Başka bir kadında cilve olarak görülebilecek şey onda tam anlamıyla coşkulu bir zevkti. Yabancı bir dünyaya -istemeden de olsa- adım atmış gibi garip bir duyguya kapıldı.

"Kimmiş gerçekten?" dedi.

Bayan Derrick durup ona baktı.

"Kırsal bölgeyi mi tercih edersiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi, onun yanına kadar tırmandı ve çevredeki kırsal alanın tüm panoramasını görmek için yavaşça döndü.

"O halde neden şehirde bu kadar çok zaman geçiriyorsunuz?" diye sordu.

"Ben Lordlar Kamarası'nın bir üyesiyim," dedi ona. "Ne zaman oturum olsa katılmak benim görevim."

Köye doğru bakıyordu.

"Kilise çok güzel, değil mi?" dedi. "Kulesi yirmi yıl önce, eskisi bir fırtınada uçtukten sonra yeniden inşa edildi. Hem fırtınayı hem de yeniden inşasını hatırlayabiliyorum. Bu kule eskisinden yirmi metre daha yüksek."

"Yanındaki papaz evi mi?" diye sordu.

"Evet," dedi. "İki kız kardeşim ve ben, yaşlı papaz ve karısıyla birlikte orada büyüdük sayılır. Nazik ve misafirperver insanlardı. İki kızları bizim özel arkadaşlarımızdı ve oğulları Charles da daha az derecede öyleydi. Beş kızın arasında tek erkekti, zavallı çocuk. Hepimiz köy okuluna birlikte giderdik, hem kızlar hem de erkekler. Neyse ki bize öğretmenlik yapan babam, kızların kulaklarının birbirinin üzerine çökmesini engellemek için tüyden başka bir şeye sahip olmadıkları görüşünde değildi. Louisa ve Catherine genç yaşta evlendiler ve şimdi biraz uzakta yaşıyorlar. Ama yaşlı papaz ve karısı iki ay arayla öldükten sonra, buradan yirmi mil uzakta papaz yardımcılığı yapan Charles'a yaşam hakkı verildi ve ailemin ortanca kız kardeşi Hazel ile evlendi."

"En büyük kız kardeşin de mi evli?" diye sordu.

"Eleanor?" Başını iki yana salladı. "On iki yaşındayken, büyüdükten sonra da evde kalıp annemle babamın yaşlılıklarında onları rahat ettirmek istediğini söylemişti. Bir kez aşık oldu ama evlenemeden Talavera Savaşı'nda öldü ve ondan sonra başka hiçbir erkeğe bakmadı. Babamız öldükten sonra da küçük bir kızken söylediklerini tekrarladı, ama şimdi tabii ki sadece annemizi teselli etmeye ihtiyacı var. Mutlu olduğuna inanıyorum."

Evet, diye düşündü, o gerçekten de farklı bir dünyadan geliyordu, alt tabakanın dünyasından. Gerçekten de parlak bir evlilik yapmıştı.

Bir kolunu uzattı ve işaret ettiği şeyin ne olduğunu görebilmesi için ona bir adım daha yaklaştı.

"Sümbül Kulübesi var," dedi. "Orası bizim yaşadığımız yer. Her zaman güzel bir yer olduğunu düşünmüşümdür. Babam öldükten sonra bir an endişelendim, çünkü kira kontratı sadece onun adınaydı. Ama Bertie -Baron Renable- burayı annem ve Eleanor'a hayatlarının sonuna kadar kiralayacak kadar nazikti."

"İkisinden de uzun yaşamayacağınızı varsayarak mı?" dedi. Kadın kolunu yanına geri çekti. "O sırada hâlâ Oscar'la evliydim." dedi. "Ölümü tahmin edilebilir bir şey değildi ama öyle olsaydı bile Bertie Sanırım ailesiyle birlikte kalacağımı düşündüler." "Ama

yapmadınız mı?" diye sordu ona.

"Hayır."

Orta mesafedeki Sümbül Kulübesi'ne baktı. Sazdan çatısı ve büyük bahçesiyle yeterince güzel bir eve benziyordu. Köydeki büyük evlerden birine benziyordu, aynı zamanda okul müdürü olsa bile doğuştan bir beyefendinin evine yakışırdı.

Yanında sessizce duran Bayan Derrick usulca kıkırdadı.

Wulfric ona bakmak için başını çevirdi.

"Yine sizi eğlendirecek bir şey mi yaptım Bayan Derrick?" diye sordu.

"Pek sayılmaz." Ona gülümsedi. "Ama Sümbül Kulübesi'nin buradan ne kadar oyuncak bebek evi gibi görüldüğünü fark ettim. Muhtemelen bir tanesine sığardı

yaşadığınız yerdeki misafir odasının köşesinde."

"Lindsey Hall?" dedi. "Bundan şüpheliyim. Üst katta dört yatak odası, alt katta da bir o kadar oda olduğunu sanıyorum."

"O zaman belki *de balo salonunuzun* bir köşesinde," dedi.

"Belki de," diye kabul etti, ama bundan kuşkuluydu. Yine de eğlenceli bir görüntüydü.

"Bu hızla gölün etrafındaki patikayı takip edersek," dedi, "akşam çayımızın yanına bir iki bisküvi atıştırmak için eve zamanında varabiliriz."

"O zaman yolumuza devam edeceğiz," dedi.

"Belki de," dedi, "bu kadar uzağa yürümeye niyetiniz yoktu. Belki de ben yoluma devam ederken siz geldiğimiz yoldan geri dönmeyi tercih edersiniz."

İşte kaçmak için bir işaretti. Bunu neden kullanmadığına dair hiçbir fikri yoktu.
Belki de kovulmaya alışık olmadığındandır.

"Acaba siz Bayan Derrick misiniz?" diye sordu, kadehinin sapını kavradı ve kadehi gözüne kadar kaldırıp içinden ona baktı
-Bu hareketin onu kızdıracağını bildiği için, "benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Ama onun yerine güldü.

"Her yere atla gitmeye ya da arabayla taşınmaya alışık olduğunuzu düşünmüştüm sadece," dedi. Ayaklarındaki su toplamalarından sorumlu olmak istemem."

"Yoksa akşam yemeğimi kaçırdığım için mi?" Bardağını indirdi ve kurdelesinin üzerinde serbestçe sallanmasına izin verdi. "Çok naziksiniz hanımefendi ama her iki olası felaketten de sizi sorumlu tutmayacağım."

Bir eliyle tepenin diğer tarafındaki patikayı işaret etti. Görebildiği kadarıyla patika kısa bir mesafe boyunca göl kıyısını takip ettikten sonra tekrar ağaçların arasında kayboluyordu.

Yürürlerken sorular sordu. Ona Lindsey Hall hakkında sorular sordu.

Hampshire ve diğerk mülkleri hakkında. Özellikle Galler'de denize yakın uzak bir yarımadadaki mülküyle ilgileniyor gibiydi. Kardeşleri hakkında sorular sordu ve sonra hepsinin evli olduğunu öğrenince eşleri ve çocukları hakkında sorular sordu. Kendisi hakkında uzun zamandır hatırlayamadığı kadar çok konuştu.

Ağaçların arasından tekrar çıktıklarında, gölü beslemek üzere dik kıyıların arasından oldukça hızlı akan bir derenin üzerindeki güzel, kambur taş köprüye yaklaşmışlardı. Köprünün ortasında durduklarında güneş ışığı suda parıltıyordu ve Bayan Derrick kollarını taş korkuluğa yaslamıştı. Kuşlar ötüyordu. Gerçekten de oldukça pastoral bir manzaraydı.

"Tam da buradaydı," dedi, sesi birden hülyalı bir hal aldı, "Oscar beni ilk kez öptü ve bana evlenme teklif etti. O akşamdan bu yana köprünün altından çok sular aktı, hem de birden fazla şekilde."

Wulfric yorum yapmadı. Kadının o aşk ve kaybının ağırlığı hakkında bir sürü duygusal zırvalık döktürmeyeceğini umuyordu. Ama kız ona bakmak için başını çevirdiğinde, bunu oldukça sert bir şekilde yaptı ve yüzü kızarmıştı. Bir an için kendini unuttuğunu tahmin etti ve kendini bu kadar çabuk hatırlamasına çok sevindi.

"Lindsey Hall'u ve diğer mülklerinizi *seviyor* musunuz?" diye

sordu ona. Sadece bir kadın -duygusal bir kadın- böyle bir soru

sorabilirdi.

"*Sevgi*, taş, harç ve toprak için belki de abartılı bir kelime, Bayan Derrick," dedi. "Onların iyi idare edildiğini görüyorum. Mülklerimden geçimini sağlayan herkese karşı sorumluluklarımı yerine getiriyorum. Taşrada olabildiğince çok zaman geçiriyorum."

"Peki sen kardeşlerini *seviyor* musun?" diye sordu.

Adam kaşlarını kaldırdı.

"*Aşk*," dedi. "Bu kadınlar tarafından kullanılan bir kelime, Bayan Derrick ve benim tecrübelerime göre o kadar geniş bir duygu yelpazesini kapsıyor ki anlam ifade etmekte neredeyse hiçbir işe yaramıyor. Kadınlar kocalarını, çocuklarını, köpeklerini ve satın aldıkları en yeni oyuncakları severler. Parkta yürüyüş yapmayı, abone oldukları kütüphaneden ödünç aldıkları en yeni romanı, bebekleri, güneş ışığını ve gülleri severler. Kardeşlerime ve kız kardeşlerime karşı görevimi yaptım.

Hepsini iyi ve mutlu bir şekilde evli gördüm. Her birine ayda bir mektup yazıyorum. Sanırım böyle asil ve gösterişli bir fedakârlık istenseydi, onlardan herhangi biri için ölürdüm. Bu aşk mı? Kararı size bırakıyorum."

Bir süre konuşmadan ona baktı.

"Kadınların hassasiyetlerinden küçümseyerek bahsetmeyi tercih ediyorsunuz," dedi sonra. "Evet, bahsettiğiniz her şey ve daha fazlası için sevgi duyuyoruz. Hayatım hemen hemen her şeye ve benimle birlikte olan herkese duyduğum sevgiyle dolu olmasaydı, yaşamak istemezdim sanırım. Küçümseme uyandıracak bir duygu değildir. Hayatı yalnızca yerine getirilmesi gereken bir dizi görev ya da katlanılması gereken bir yük olarak gören tutuma belki de doğrudan karşıt bir tutumdur. Ve elbette *sevgi* sözcüğünün, yaşayan, nefes alan dilimizdeki pek çok sözcük gibi pek çok anlam tonu vardır. Ancak gülleri sevmekten ve çocukları sevmekten söz etsek de, zihinlerimiz ve duyarlılıklarımız bu duygunun hiç de aynı olmadığını açıkça anlar. Mükemmel bir gül gördüğümüzde duyularımızda hoş bir kıpırdanma hissederiz. Kendi çocuğumuz olan ya da aile bağlarıyla bize sıkı sıkıya bağlı olan bir çocuğu gördüğümüzde ise kalbimizde derin bir kıpırdanma hissederiz. Kız kardeşlerime, yeğenlerime duyduğum şefkatten utanacak değilim."

Kendisine sert bir darbe indirildiği hissine kapılmıştı. Ama mantıktan çok duygularla tartışan pek çok insan gibi o da sözlerini çarpıtmıştı. En soğukkanlı bakışlarından birini ona yöneltti.

"Unuttuysam beni bağışlayın," dedi, "ama utanmanız *gerektiğini* söyledim mi ya da ima ettim mi Bayan Derrick?"

Çoğu bayan uygun bir şekilde azarlanmış görünürdü. Bayan Derrick değil.

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle. "Bunu ima *ettiniz*. Kadınların sığ olduğunu ve kelimenin anlamını bilmedikleri halde seviyormuş gibi davrandıklarını ima ettiniz.

-Aslında kelimenin hiçbir anlamı yokken."

"Ah," dedi usulca, normalde olmasına izin verdiğinden daha fazla sinirlenmişti. "O zaman belki beni affedersiniz hanımefendi."

Korkuluktan geri çekildi ve başlangıç noktalarına dönmek için etrafında döndükleri gölün net bir görüntüsü olmasına rağmen, ağaçların arasında sessizce yürümeye devam ettiler. Kadın hızlı adımlarla geri döndü.

Oradan eve.

"Salona girdiklerinde, yürüyüşlerini tamamladıkları uzun sessizliği bozarak ona gülümsedi ve "Yemeğe geç kalmamak için acele etmeliyim," dedi.

Onu selamladı ve kendi odasına gitmeden önce merdivenlerden *koşarak* çıkmasına -evet, *koşarak* çıkmasına ve gözden kaybolmasına- izin verdi. Oraya vardığında bir saatten fazla bir süredir dışarıda olduğunu fark edince şaşırdı. O kadar da uzun gelmemiştir. Öyle de *olmalıydı*. Genellikle özenle seçmediği kimselerle arkadaşlık etmekten hoşlanmazdı ve buna tüm yabancılar da dahildi.

Bewcastle Dükü'nün, Christine'i rahatlatan bir şekilde, ona kutu gibi odasına kadar eşlik etmek zorunda hissetmediğini fark etti. Merdivenleri hafifçe koşarak çıkarken, Hermione'nin koşmanın bir yerden başka bir yere gitmenin nezaketsiz bir yolu olduğu hakkındaki tüm öğretilerini unuttuğunu düşündü.

Aceleyle odasına doğru yürüdü. Akşam yemeği için giyinmesi uzun sürmeyecekti ama kendine çok az zaman bırakmıştı.

Az önce ne yaptığına inanamıyordu. Birkaç aptal kızın kendisini kışkırtmasına izin vermişti, olan buydu. Çaydan sonra biraz yalnız kalmak için evden fırlamış, Bewcastle Dükü'yle burun buruna gelmişti -korkunç bir andı bu- ve sonra, tam ondan kaçmak üzereyken, daha bahse girmeden önce bahsi kazanma fikri aklına gelmişti. *Sadece* bunu yapabileceğini kendine kanıtlamak için. İlk andan itibaren, saat bittikten sonra ödülünü almak için eve geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Ne ödüle ne de komplocu arkadaşlarının kıskançlığına ihtiyacı vardı. Sadece yirmi dokuz gibi iğrenç bir yaşıydı ve neredeyse istisnasız tüm genç hanımlar ona sanki çok *yaşlıymış* gibi acıyarak ve küçümseyerek bakıyorlardı.

Bunu yaptığına ve adamın ona eşlik etmeyi kabul ettiğine hâlâ tam olarak inanamıyordu. *Ve* tepede bile, ona saldırdığında

ve ona kaçmak için iyi bir şans vermiş olsa da, onunla birlikte yola devam etmeyi seçmişti.

O saatin sona ermesinden son derece memnundu. Daha önce hiç bu kadar soğukkanlı ve ürpertici bir adam tanımamıştı. Lindsey Hall'dan ve diğer mülklerinden, kardeşlerinden, yeğenlerinden ve yeğenlerinden tek bir duygu pırıltısı olmadan bahsetmişti. Sonra da kız ona aşk hakkında soru sorduğunda, aşk hakkında iğneleyici bir şekilde konuşmuştu.

Doğruyu söylemek gerekirse, onu ürpertici bir şekilde büyüleyici bulduğunu kabul etmek zorundaydı. Gerçekten de görkemli bir profili ve ona fazlasıyla uyan bir fiziği vardı. Mermer ya da bronzdan bir kalıba dökülmeli ve parktaki bir caddenin sonunda, oturduğu yerde yüksek bir sütunun tepesine yerleştirilmeli diye düşündü, böylece Bedwyn'lerin gelecek nesilleri ona hayranlık ve huşu içinde bakabilirdi.

Bewcastle Dükü yakışıklı bir adamdı ve göze hoş görünürdü.

Küçük odasının ortasında aniden durdu ve kaşlarını çattı. Hayır, onun çekiciliği bu değildi. Oscar yakışıklı bir adamdı, hatta nefes kesecek kadar yakışıklıydı. Ayaklarını yerden kesen ve aklını başından alan şey onun bakışlarıydı. Dokuz yıl önce tipik bir aptal kızdı. Görünüş her şey demektir. Ona tek bir bakışıyla aşık olmuştu. Sadece görünüşü önemliydi. Adamın sahip olabileceği ya da olamayacağı diğer çekiciliklerden habersizdi.

Ama artık daha yaşlıydı. Uyanmıştı, bilgiliydi. Olgun bir kadındı.

Bewcastle Dükü soğuk ve sade tarzıyla kesinlikle yakışıklıydı. Ama bunun ötesinde başka bir şey daha vardı.

Cinsel açıdan çekiciydi.

Aklından geçen bu düşünce, göğüslerinin rahatsız edici bir şekilde gerilmesine, iç geçişlerinin ve kalçalarının ağrımasına neden oldu.

Ne kadar utanç verici. Ve

endişe verici.

O gerçekten de tehlikeli bir adamdı, ancak belki de bariz bir şekilde değil.

Ne de olsa ormanda ona kötü bir şekilde sahip olmaya çalışmamıştı, değil mi? Bu düşünce çok gülünçtü. Onu etkilemeye bile çalışmamıştı, bu daha da gülünçtü. Bunca zaman boyunca tek bir gülümseme bile göstermemişti.

Ama yine de, onunla yürürken vücudundaki her hücre cinsel farkındalıkla titreşmişti.

Kafasında yel değirmenleri olmalı, diye düşündü, tuvalet masasının aynasının önüne otururken kendini sıkıca sarsarak, Lindsey Hall'daki parkta, caddenin sonundaki o yüce sütunun üzerine bedensel olarak yerleştirilebilecek ve kimse farklı bir şey bilmeden mermer bir heykel olarak geçebilecek olan Bewcastle Dükü'ne karşı cinsel bir çekim hissediyor olmalıydı.

Sonra bir çılgılığı bastırmak için elini ağzına kapattı. Kafasında yel değirmenleri mi vardı? Sanki kafasında yel değirmenleri çalışıyormuş gibi görünüyordu. Saçları başının etrafında vahşi, karışık bir çalı gibiydi. Yanakları rüzgâra maruz kalmış iki parlak, pembe kırmızı elma gibiydi. Burnu bir kiraz kadar parlaktı.

Cennet günleri! Adamın mermerden yapılmış olması gerekirdi, bütün şakalar bir yana, eğer ona böyle bakıp da neşeden kahkahalar atmadan durabiliyorsa.

Kadının hücreleri cinsel çekimle neşeli bir şekilde titreşirken, erkeğinki tiksintiyle kıvranıyor olmalıydı.

Mahcup bir halde -ve çok geç kalmış bir halde- fırçasını kaptı.

Christine o ilk gece yatağa girdiğinde, ev partisi başlamadan önce ve çayın hemen sonrasına kadar olduğundan çok daha iyi hissediyordu. En başta gelmek istememişti ve tabii ki felaketle başlamıştı. Ama Bewcastle Dükü'nü kendisiyle bir saat geçirmeye ikna etmedeki başarısı onu eğlendirmiş ve zaferini diğer hanımlarla paylaşmamaya karar vermiş olsa bile moralini yükseltmişti.

Ancak bunu Justin'le paylaştı, onunla çizim odasında otururken

Yemekten sonra, çay tepsisi h     odadayken. Ona t  m bu saçma bahsi ve başka hiç kimse bilmesine de bahsi ne kadar kolay kazandığını anlattı.

"Elbette," diye açıkladı, "*kolay* bir saat değildi. Bewcastle D  k  n  n soğukluğuyla neden bu kadar   nl   olduğunu anlayabiliyorum. *Bir kez bile* g  l  msemi Justin ve ona buraya ancak Melanie'nin Hector'un onu davet etmesiyle histeri krizine girmesinden sonra davet edildiğimi s  ylediğimde ne g  ld   ne de   z  lm  ş gibi baktı."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" dedi. "Bewcastle? Bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğinden   pheliyim, Chrissie. Muhtemelen hoşuna giden herhangi bir ev partisine katılmanın ilahi bir hak olduğunu d  ş  n  yor."

"Gerçi pek çok partinin bunu yaptığını sanmıyorum," dedi. "Yani onun hoşuna gidiyor. Ama irkinle memeliyiz, değil mi? Bu aptalca bahsi kazandığım için çok memnunum. Artık   n  m  zdeki on    g  n boyunca o adamdan uzak durabilirim."

"Onun kaybı, benim kazancım," dedi Justin ona sırtarak. "Ona çarptığında y  z  n   g  rmeyi çok isterdim."

Ama gecenin sonunda Christine'i daha neşeli yapan başka bir   ey daha vardı. İki yıldır korktuğu bir   eyle, Hermione ve Basil'le tekrar y  z y  ze gelmek zorunda olduğu anla y  zle mi ti ve bunu atlatmı ti. Ve bunu yaptıktan sonra, gerçekten de korkacak ve kendisini kendisi olmaktan alıkoyacak başka hiçbir   ey olmadığını fark etmişti.

Schofield'e arka plana karı maya, katılımcı olmaktan çok g  zlemci olmaya, kendisini dedikodu konusu yapabilecek t  m olaylardan ve kar ıla malardan kaçınmaya kararlı bir   ekilde gelmişti. Aslında buraya, Oscar   lmeden   nce evliliğinin son birkaç yılında davranmaya çalıştığı gibi davranmaya kararlı olarak gelmişti. Ne kadar denemi  olursa olsun o zaman da i e yaramamı ti,   imdi de partinin ilk birkaç saatinde i e yaramamı ti.

Planının bu kadar çabuk başarısız olmasına sevinmi ti.

 nk   başarısızlığı ona   u soruyu sordurmu tu: *Neden* doğasına bu kadar aykırı bir   ekilde davranıyordu? Eğer k  yl  ler Christine Derrick'in iki haftasını bir ev partisinde oturarak geçirmeyi planladığını bilselerdi

Bir köşeye çekilip etrafındaki hareketliliği izleselerdi, kesinlikle bir neşe yığınının dönüştürlerdi - eğer bu kadar bariz bir fedaiye inanırlarsa.

Sırf ağabeyi ve yengesi de partide olduğu için *neden* böyle davransın ya da davranmaya çalışsındı *ki*? Zaten onun hakkında en kötüsüne inanıyorlardı. Ondan hâlâ nefret ediyorlardı, öğleden beri bu çok açıktı. Ama artık onlardan kurtulmuştu ve iki yıldır kurtulmuştu. Oscar çoktan ölmüştü.

Tekrar kendisi olabilirdi.

Oscar'la ilgili anılar -gölün kenarındaki taş köprüde özel bir dokunaklılıkla yeniden canlanmıştı- ve Hermione ile Basil'in görüntüsü göğsünde kederli bir sızıya neden olsa da, bu harika bir şekilde özgülleştirici bir düşünceydi.

Kendisi olacaktı.

Ve böylece gecenin geri kalanını sessiz sinema oynayarak geçirdi, ilk başta eski kuşakla özdeşleştirileceği varsayımıyla iki takıma da seçilmemesine rağmen. Sonunda seçilmesinin tek nedeni, takımlardan birinde bir oyuncu eksik olması ve Penelope Chisholm'un onun yerini doldurmayı reddederek, oyunda o kadar kötü olduğunu ve yakında takımdaki herkesin istifa etmesi için ona yalvaracağını söylemesiydi.

Christine sessiz sinema oyunlarında kötü değildi. Aslında bu onun en sevdiği kapalı alan oyunlarından biriydi. Bir fikri kelimeler olmadan canlandırmanın ve başkasının çabalarının anlamını tahmin etmenin zorluğunu her zaman sevmişti. Kendini dizginlenemez bir coşkuyla oyuna verdi ve çok geçmeden kızardı, güldü ve herkesin favorisi oldu - en azından kendi takım üyeleri arasında.

Takımı kolayca kazandı. Rowena Siddings ve Audrey, Christine'in coşkusundan etkilenerken kısa sürede kendi performanslarının kalitesini yükseltti, ancak oyunda oldukça umutsuz olan Harriet King sıkılmış gibi davrandı ve her şeyi onurunun oldukça altında gördü. Bay George Buchan ve Sir Wendell Snapes çok geçmeden Christine'i hem hayranlıkla hem de takdirle izlemeye başladılar. Kitredge Kontu ve Sir Clive Chisholm da kenardan izliyor ve cesaretlendirici sesler çıkarıyorlardı.

Bewcastle Dükü de yüzünde kibirli bir yorgunluk ifadesiyle onu izliyordu. Ama Christine ona hiç dikkat etmedi.

Her neyse. Bulunduğu her odanın sıcaklığını düşürmekle ünlü olabilirdi ama onun ruhunu soğutmayacaktı.

Yatağa girdiğinde, önümüzdeki iki hafta boyunca sadece eğlenmek ve normalde günlerini doldurduğu tüm görevleri unutmak fikriyle oldukça uzlaşmış hissediyordu.

BAYAN. DERRICK, WULFRIC ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN İÇİNDE
Nasıl davranacağımı.

Şirket ilk akşam sessiz sinema oynadığında, yüzü kızardı, hareketlendi ve diğer hanımlar gibi kibarca kıkırdamak yerine kahkahalarla güldü ve erkekleri alt edeceğinden korkmadan tahminlerini bağırarak söyledi. Rol yapma sırası kendisine geldiğinde kendini göstermekten çekinmedi.

Maçı seyretmenin sıkıcılığına katlanmak istemeyen Wulfric, gözlerini ondan alamadığını fark etti. Dinlenirken bile güzel olan bir kadındı, ama hareketlendiğinde olağanüstü güzeldi. Ve canlılık ona doğal geliyor gibiydi.

"İnsan ona hayranlık duymadan edemiyor, değil mi?" Justin Magnus kıkırdarak, Wulfric'in yanına habersizce geldiğini söyledi. "Tabii ki *ton* üyelerinin çoğunun iyi yetiştirilmiş hanımlardan beklediği inceliğe sahip değil. Kuzenim Oscar'ı, Elrick ve Hermione'yi de sık sık utandırırđ. Ama benim fikrimi soracak olursanız, Oscar onun gibi bir eşe sahip olduğu için çok şanslıydı. Onu her zaman sadık bir şekilde savundum ve her zaman da savunacağım. O tam bir açık saçık
-Tabii ki ayak tabanı aşırı yüksek değilse."

Wulfric kadehini genç adama çevirdi, ayakları havada olduğu için üstü kapalı bir şekilde azarlandığından mı, yoksa açık saçıkların zarif tavırları olan kadınlardan daha cazip bir arkadaş olduğunu kabul etmesi beklenen bir tür yoldaş muamelesi gördüğünden mi emin değildi. Her iki durumda da kendisine gösterilen yakınlık hoşuna gitmemişti. Magnus'un Mowbury'nin kardeşi olduğu gerçeğine rağmen, Wulfric

onunla çok az bir tanışıklığı vardı.

"Her zamanki gibi gösterişi bastırmak için kullandığı ses tonuyla, "Bayan Derrick'ten bahsettiğinizi varsayabiliriz," dedi. *Ben* oyunu gözlemliyordum."

Ama hiçbir gerçek hanımefendinin bu kadar parlak gözlü, canlı ve . . . kibar bir topluluk içindeyken buruştu. Kısa, koyu renk bukleleri hareket ettiğinde başının etrafında sallanıyor ve zarif zarafetinin tüm görünümünü çabucak kaybediyordu. Oyunun sonunda, başlamadan önceki halinden iki kat daha güzel görüldüğü gerçeği, konuyla ilgili hiçbir şey söylemiyordu.

Böyle davranmamalıydı. Eğer evliliği boyunca böyle davranmışsa, Derrick ve Elrick'lerin gücenmeye hakları vardı.

Wulfric'e biraz kız kardeşlerini hatırlattığını itiraf etmek zorundaydı, ama onları her zaman kabalıktan kurtaran terbiye havasından yoksundu. Bayan Derrick tam olarak kaba biri değildi. Sadece iyi *bir tonda* değildi. Ama o da doğuştan sosyetenin bir üyesi değildi.

Sonraki birkaç gün boyunca daha edepli davrandığı doğruduydu. Yakın bir dostluk kurmuş gibi görüldüğü Justin Magnus'la birlikte çok zaman geçirmişti. Ama Wulfric ne zaman doğrudan ona baksa -ki bu olması gerekenden çok daha fazla oluyordu- yüzünde o ilk öğleden sonra salonda gördüğü zekâ ve kahkahanın aynısını görüyordu. Ama bir daha asla odanın herhangi bir köşesinde tek başına bulunmadı. Gençler arasında popüler olmaya başlamıştı ki bu da başlı başına tuhaf bir şeydi. O genç bir kadın değildi. Piyadelerle oynamamalıydı.

Sonra öğleden sonra hep birlikte birkaç mil ötedeki Norman kalesinin kalıntılarına bir geziye gideceklerdi ve arabalar terasa çekilmişti ve hepsi Leydi Renable'ın söylediği gibi belirlenen yerlerini almaya hazırdı - ancak sayım yapıldığında bir bayan eksik oldukları ortaya çıktı ve böylece onları yolculuk için düzgün bir şekilde eşleştirme planı kaosa düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Kayıp olan Bayan Derrick'ti -Lady Elrick bunu belirten tek kişiydi, soğuk ses tonu hepsinin en başından beri bundan şüphelenmiş olabileceğini düşündürüyordu. Bayan Derrick'in ortaya çıkması için on beş dakika boyunca arama yapılması gerekmişti ve bu süre zarfında Leydi Renable sanki bir buhar nöbeti geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Aslında, gölün yönünden iki çocukla birlikte koşarak geldi.
-Bir kız ve bir oğlan çocuğu peşinde, bir diğeri de kollarında.

"Çok özür dilerim!" diye bağırdı neşeyle, sesi soluğu kesilmişti. "Suyun üzerinde taş sektiriyorduk ve saati unutmuşum. Çocuklarını kreşe bırakır bırakmaz gitmeye hazır olacağım, Melanie."

Ama Leydi Renable, Wulfric'in o ana kadar varlığından bile habersiz olduğu yavrusunu bir uşağın gözetimine verdi ve Bayan Derrick, pek de temiz görünmeyen ama yine de çok güzel olan eşi Gerard Hilliers tarafından arabalardan birine bindirildi. Beş dakika içinde hepsi yola koyuldular ve günün geri kalanında Bayan Derrick uslu durdu, ancak diğer tüm hanımlar çimenli avluda kalıp *aşağıdan* harabeleri seyrederken o beylerle birlikte kalenin mazgallarına tırmandı ve birlikte tırmandığı genç beyler grubu gerçekten çok neşeli görünüyordu. Genç bir kız olsaydı bu kesinlikle yakışksız olurdu, ama değildi ve üstelik dul bir kadındı, bu yüzden Wulfric onun davranışının pek de uygunsuz olmadığını kabul etti.

Sadece biraz düzensizdi, belki de biraz patavatsız. Pek iyi *bir ton* değil.

Ve beşinci gün patavatsızlığın da ötesine geçti. Kaleye yapılan keşif gezisinden sonra bir gün yağmur yağmış, bir gün de havasızlık yaşanmıştı ama sonunda güneş bir kez daha parlamıştı. Birisi kiliseyi görmek ve handa bir şeyler içmek için köye doğru yürümeyi önerdi ve büyük bir kısmı yola çıktı.

Wulfric de onlarla gitti. Eski kiliselere ilgi duyuyordu. Genç hanımları, mecazi anlamda da olsa, peşine takılmaktan asla alıkoyamadığı için, onlardan ikisiyle -Bayan King ve Bayan Beryl Chisholm- kasıtlı olarak yürüdü ve dünyanın ne zaman delirdiğini merak etti. Genç bayanlar -ve çoğu yaşlı olanlar da- yıllardır onu görmezden geliyorlardı ama bu ikisi ancak çapkın denebilecek bir tavırla sohbet ediyorlardı. Bayan Derrick, Renable'ın yeğenleri olan Culver ikizlerinin arasında yürüdü ve her birinin teklif ettiği kolu tuttu. Wulfric söylenenleri duyacak kadar yakın olmasa da, gruptan çok neşeli konuşmalar ve kahkahalar geliyordu. Her zamanki şapkasını takmıştı -yaşlılıktan sarkmış bir kenarı olan hasır bir şapka, yine de ona çok yakıştığını kabul etmek zorundaydı. Ayrıca sanki boşa harcayacak enerjisi varmış gibi adım atma eğilimi vardı ve sanki

hanımefendi tavırları.

Hep birlikte önce kiliseye girdiler ve binanın tarihi ve mimarisi hakkında çok iyi bilgi sahibi olan ve kendisine yöneltilen her soruyu -çoğu Wulfric'in kendisi tarafından- yanıtlayabilen papaz tarafından uzun bir tura tabi tutuldular. Daha sonra hep birlikte, iki eski porsuk ağacının çevrelediği pitoresk ve sakin bir alan olan kilise bahçesine geçtiler. Papaz daha tarihi mezar taşlarından bazılarını göstermeye başladı, ancak genç bayanlardan bazıları huzursuzdu ve hana gitmek için sabırsızlanıyordu. Hatta Leydi Sarah Buchan, Wulfric'in yanına geldiğinde, birkaç dakika içinde gölge bir yere gitmezse sıcaktan bayılacağından emin olduğunu söyledi. Ama ağabeyi onu aptal bir kaz olarak nitelendirdi ve kızın kolunu sıkıca kendi kolunun arasından geçirerek ona doğrudan porsuk ağaçlarından birinin gölgesinde durduklarını, üstelik *o kadar* da sıcak bir gün olmadığını söyledi.

Wulfric, ya George Buchan'ın vücudunda ince bir kemik olmadığına karar verdi ya da flört ve cilveyi gözünün içine baka baka tanımıyordu. Ya da belki de kız kardeşini bir çocuk olarak düşünmeye çok alışmıştı. Her ne olursa olsun, Wulfric ona minnettardı.

Ve sonra, tam hepsi Renable'ın ataları için ayrılan arsaya, çevrelerinin ciddiyetine gereken saygıyı göstererek yerleşmişken ve papaz tarih dersine başlamışken, bir çocuk sesi araya girdi.

"Christine Teyzel!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ve genç bir çocuk kilisenin bahçesinden bir elinde tuttuğu topla koşarak geldi ve Bayan Derrick'e doğru fırladı, o da sevinçle kıkırdadı ve onu ayağından kaldırıp geniş bir daire çizdirdi, bunu yaparken de gülüyordu.

"Robin," dedi, "bahçeden kaçtın, değil mi? Annem seni yakalayacak ve babam da şimdiden sana kaşlarını çatmış durumda." Onu indirip tekrar yere bırakırken burnunu onunkine sürttü. "Ama ne hoş bir karşılama!"

Papaz gerçekten de kaşlarını çatmıştı. Papazın karısı ve dolayısıyla Bayan Derrick'in kız kardeşi olması gereken bir kadın, papaz evinin yanından aceleyle ve oldukça etkisiz bir şekilde işaret ediyordu ve her ikisi de Robin'den daha büyük olan genç bir kız ve oğlan, belli ki

en küçük kardeşlerini eve geri götürme niyetindeydiler.

Ancak mezarları karıştırmaktan sıkıldıkları her hallerinden belli olan bazı hanımlar, sarı bukleleri ve tombul yanaklarıyla çocukluktan çok bebekliğe yakın duran delikanlıyı sevinç ve hayranlıkla alkışladılar. Culver'lardan biri çocuğun elinden topu kaptı ve çocuğun başının üzerinden ikizine atarak onunla alay etti. İkinci ikiz topu geri fırlattı. Çocuk kıkırdadı ve başının üstünden geçmesini engellemeye çalışırken çığlık attı.

Bütün bu uygunsuz sahne birkaç dakika içinde sona erecekti. İkizlerden biri topu geri verir ve çocuğun saçını karıştırırdı. Hanımlar çocuğun güzelliği karşısında kendilerinden geçmekten yorulur, papaz en küçük yavrusuna uygun bir şekilde sakinleştirici bir şeyler söyler ve erkek ve kız kardeşler birer koluna girerek çocuğu ait olduğu yere geri götürürdü.

Ama Bayan Derrick yine kendini unutmuştu. Çocukları gerçekten *sevdiği* ve en ufak bir kışkırtmada onların seviyesine inebildiği anlaşıyordu. Kendini oyuna attı, şapkasının siperliği ve kuşağının kurdeleleri dalgalanmaya başladı ve topu yeğeninin kafasının üzerinden uçarken yakaladı. Neşeyle gülüyordu.

"İşte, Robin," diye seslendi, birkaç koşar adımla geri çekildi, izleyicilerine ayak bileklerinin şok edici bir görüntüsünü sunduğunu umursamadan, "yakala onu," dedi.

Çocuk ıskaladı elbette; top ilerlerken elleri büyük bir tokatla birbirine çarptı. Ama peşinden fırladı, bir eliyle yakaladı ve teyzesine geri fırlattı. Ancak, bir çocuğun koordinasyon eksikliğiyle topu dümdüz yukarı fırlattı ... ve yukarı ... ve ... Top bir daha aşağı inmedi. Porsuk ağacının bir dalı ile gövdesi arasına sıkıca yerleşti ve orada kaldı.

Çocuk gözyaşlarına boğulacağının her işaretini verdi, babası onun adını uğursuz bir hoşnutsuzlukla telaffuz etti, erkek kardeşi onu şimdi ne yaptığını görmeye davet etti, kız kardeşi ona sakar pıhtı dedi, Bayan Derrick ağaca bir adım daha yaklaştı ve Anthony ya da Ronald Culver -onları birbirinden ayırmak neredeyse imkansızdı- ağaca tırmandı.

O zaman bile sahne kısa sürede bitebilirdi ve aslında en başta uzaması her iki Culver'ın da suçuydu. Ama yine de

İkizlerden biri topu hiç zorlanmadan kurtardı ve yere attı, ancak kendini o kadar kolay kurtaramadı. Her nasılsa sağlam bir dal parçası paltosunun arkasına saplanmıştı ve iyice sıkışmıştı.

Ronald -ya da Anthony-Culver- şüphesiz kurtarmaya giderdi. Ama o, ikizinin içinde bulunduğu durumla alay ederek değerli saniyelerini boşa harcarken, onun yerine kurtarmaya başka biri gitti ve bunun Bayan Derrick'in hayatında tırmandığı ilk ağaç olmadığı çok açıktı.

Wulfric, kadının elini Culver'ın paltosunun altına sokup dalla boğuşarak onu kurtarmasını acı dolu bir teslimiyetle izledi. Gülüşmelere rağmen son derece kaba bir gösteriydi bu ve kız yukarı çıkarken hatırı sayılır miktarda bacak göstermişti.

Culver kendini yere attı ve cesurca dönerek kurtarıcısının peşinden aşağı inmesine yardım etti. Ama Culver onu elinin tersiyle itti ve onun yerine aşağı atlamak için en alçak dala oturdu.

"Ağaçlara tırmanırken hep unutuyorum galiba," dedi neşeyle, bonesi hafifçe yamuk, bukleleri altında bir cümbüş, yanakları kızarmış, gözleri ıslık ıslık, "tekrar aşağı inmem gerektiğini. İşte gidiyorum!" Ve kendini aşağıya doğru fırlattı.

Geldi.

Eteğinin bir kısmı yoktu.

Başka bir rahatsız edici dal onu göğsünden eteklerine kadar bir taraftan yırtarken yüksek bir yırtılma sesi duyuldu.

Wulfric kesinlikle ona en yakın kişi değildi. Yine de ona ilk ulaşan *oydu*. Onu gözden uzak tutmak için önünde durdu ve gözlerini sürekli yüzüyle aynı hizada tuttu. Daha sonra, ona gerçekten de ona *karşı* durmuş olabileceğini düşündü. Kesinlikle onun vücut ısını, sıcak güneş ışığının ve kadının kokusunu hatırlayabiliyordu. Paltosundan olabildiğince çabuk sıyrıldı -daha önce onu paltonun içine sokmak için uşağının tüm gücü ve ustalığı gerekmişken kolay bir iş değildi- ve elbisesinin yırtık kenarlarını toplamak için elinden geleni yaparken ona karşı paltosunu açık tuttu.

Adam kızın gözlerinin içine acımasızca baktı. O da güldü, ama yanakları

abalarının aıklayabileceğinden daha pembe.

"Ne kadar da utanç verici," dedi. "*Tonun* önünde kendimi sık sık utandırdığımı merak ediyor musunuz, Majesteleri?"

Buna hiç şaşırmadı.

Arkasında büyük bir gürültü ve patırtı vardı, Wulfric kaşlarını kaldırırken bunun farkındaydı ama cevap vermeye tenezzül etmedi.

"Christine," dedi papaz yardımcısı genel gürültünün üzerinde, "papaz evine gitmeni ve Hazel'in seninle ilgilenmesine izin vermeni öneririm."

"Bunu yapacağım Charles, teşekkür ederim," dedi, bir yandan da gözleriyle Wulfric'inkilere bakarak gülüyordu. "Sadece bunun düzgün bir şekilde yapılabileceğinden emin değilim." İki eliyle elbisesinin kenarlarını tutuyordu, oysa *on* elin daha etkili olacağı açıktı.

"İzninizle hanımefendi," dedi Wulfric, paltosunu belden aşağısını örtecek şekilde kızın etrafına sararken bir yandan da ona dokunmamaya ve daha fazla utanmasına neden olmamaya çalışıyordu - kızın utandığını ve bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Ama işe yaramadı. Papaz evine kadar olan mesafeyi, ağaçtayken sergilediği ayak bilekleri ve bacaklarından çok daha fazlasını göstermeden yürümesinin mümkün olmadığı hemen anlaşılmıştı.

"Paltoyu tut," diye talimat verdi.

Kız bunu yapar yapmaz eğildi ve onu kollarına aldı. Tek kelime etmeden ve kimseye bakmadan onunla birlikte papaz evine doğru yürürken, nasıl olup da kendini böylesine gülünç bir duruma soktuğunu düşünüyordu. Önünde bir yol açıldı ama bu en azından alışılmadık bir durum değildi.

Dünyaya, özellikle de onun kollarında taşıdığı parçasına karşı kesinlikle hayırsever olmadığını hissediyordu.

Çocuklar yanlarında oynaşıyor, küçük oğlan heyecanla kardeşlerine az önce olanları sanki kendileri tanık olmamışlar gibi anlatıyordu. Yırtılan tülbentin sesini çok güzel taklit ediyordu.

"Ah, canım," dedi Bayan Derrick, "çok ağır

olmalıyım." Wulfric, "Hiç de değil, hanımefendi," diye

onu temin etti.

"Düpedüz asık suratlı görünüyorsun," dedi. "Sanırım genellikle sizin için böyle şeyler yapan hizmetçileriniz vardır."

"Bayanlar genellikle benim ya da hizmetçilerimin yakınında elbiselerini yırtarak ağaçtan atlamazlar," dedi.

Bu onu susturdu.

Bir dakika sonra papaz evine varmışlardı. Kız kardeşi büyük beyaz bir masa örtüsü almayı akıl etmişti ve Bayan Derrick onu arka kapının içindeki mutfığa ayaklarının üzerine bırakır bırakmaz örtüyü üzerine sardı. Bir aşçı ya da hizmetçi onun ruhunu kutsadı ve dikkatini ateşin üzerinde pişirmekte olduğu şeye verdi.

"En iyi ikinci tülbentim de gitti, Hazel," dedi Bayan Derrick. "Onun yasını tutacağım. O benim favorimdi ve sadece üç yaşındaydı. Şimdi en iyi üçüncüm terfi etmek zorunda kalacak ve en iyi dördüncüm de üçüncü ve sonuncu olacak."

"Belki tamir edilebilir," dedi kız kardeşi mantıklı olmaktan çok iyimser bir ifadeyle. "Ama bu arada Marianne, Schofield'a dönerken giymen için sana temiz bir elbise getirmek üzere Sömbüllü Kulübe'ye gidecek. Benimkilerin hepsi senin için çok büyük olacak. Marianne, gidip büyükannene ya da Eleanor Teyze'ye bir şeyler göndermelerini söyler misin? Bu arada sen de yukarı gel Christine."

İşte o zaman Bayan Derrick onu takdim etmediğini hatırladı ve hatasını düzeltti.

"Bu Bewcastle Dükü, Hazel," dedi. "Kız kardeşim, Bayan Lofter, ekselansları. Sanırım tanıştırmayı isteyip istemediğinizi önce size sormalıydım, değil mi? Ama artık çok geç."

Wulfric eğildi ve Bayan Lofter aniden dehşete düşmüş gibi görünerek garip bir reverans yaptı.

"Muhtemelen diğerleriyle birlikte hana doğru yola çıkmak istersiniz," dedi Bayan Derrick ona, masa örtüsünün içinde kıpırdanarak ve paltosunu çıkarıp ona uzatarak. "Lütfen beni beklemek zorunda hissetmeyin."

"Yine de öyle yapacağım hanımefendi," dedi başını sert bir şekilde eğerek. "Dışarıda bekleyeceğim ve sonra size hana kadar eşlik edeceğim."

Gerçi neden böyle bir karar verdiğini bilmiyordu, çünkü kız hayatının çoğunu bu köyde geçirmişti ve hanın yolunu gözleri kapalı bile bulabilirdi. Yarım saat kadar bekledi, önce uşağının yardımı olmadan elinden geldiğince paltosunu giymeye çalıştı, sonra da büyük oğlan küçük oğlanın sırtında bahçede dörtnala koşarken papazla umarsızca sohbet etti.

Dışarı çıktığında Bayan Derrick'in üzerinde, dikişlerine bakıldığında sanki yeni olduğu zamanlarda kraliyet mavisiymiş gibi görünen soluk mavi bir elbise vardı. Etek ucuna yakın bir yerde ustalıkla yapılmış ama yine de oldukça dikkat çekici bir yama vardı, belki de bu elbisenin de bir zamanlar bir kazaya kurban gittiğini gösteriyordu. Bukleleri yeni fırçalanmış ve şapkası düz bir şekilde takılmıştı. Yanakları pembeleşmiş ve parlıyordu, sanki yüzünü yeni suyla ıslatmış gibiydi.

"Ah, canım," dedi ona bakarak, "bekledin."

Ona sert bir selam verdi. Böylesine pejmürde bir yaratığın nasıl olup da hem son derece güzel hem de hayat dolu görünmeyi başardığını merak etti.

Döndü ve başını mutfığa doğru uzattı.

"Yola çıkıyorum," diye seslendi. "Su ve sabun gönderdiğiniz için teşekkür ederim Bayan Mitchell. Çok iyisiniz."

Hizmetçiyle mi konuşuyordu?

Kız kardeşi dışarı çıktı ve ikisi birbirlerine sarıldılar. Sonra çocuklar koşarak geldi ve sırayla kucaklaşmak zorunda kaldılar, ancak büyük oğlan bunun yerine sağ elini bilinçsizce uzattı ve o da bunu yaparken gülerек elini sıktı. Papazın elini sıktı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Ve sonra hepsi - her biri- iki dakikalık yürüme mesafesindeki hana giderken ona el sallamak için evin etrafından ön bahçeye doğru koşturdular.

Olağanüstü bir gösteriydi.

Bayan Derrick onun uzattığı kolu tutarak, "Kendimi böyle korkunç durumlara nasıl düşürdüğümü hiç bilmiyorum," dedi. "Ama yapıyorum. Her zaman başıma geldi.

Evlendikten sonra beni mükemmel bir hanımefendi yapmaya çalışan Hermione benden umudunu kesti. Oscar bunu sırf onu utandırmak için kasten yaptığıma inanmaya başladı. Ama ben her zaman oldukça masumdum."

Wulfric yorum yapmadı.

"Elbette," dedi, "eğer bekleseydim, Anthony Culver ağaca çıkıp beni kurtarırdı. Öyle mi dersin?"

"Gerçekten de öyle düşünüyorum hanımefendi," dedi sertçe.

Sonra güldü. "En azından," dedi, "Melanie ve Bertie'nin konuklarından hiçbirini beni hemen unutmayacak."

"Sanırım, hanımefendi," diye kabul etti, "yapmayacaklar."

Daha sonra hana girdiler ve kısa süre içinde Justin Magnus, küçük kız kardeşi ve Culver ikizlerinin de aralarında bulunduğu bir grup tarafından çevrelendi. Hepsi onu komik de olsa bir tür kahraman olarak selamlıyordu. Grup içinde kahkahalar havada uçuşuyordu. O da onlarla birlikte gülüyordu. Wulfric en azından onun iyi bir sporcu olduğunu kabul etti.

Ama hayır, o bitmek bilmeyen sabah nihayet sona erdiğinde, Bayan Derrick'in nasıl davranması gerektiğini bilmediğine karar verdi. Ve eğer ona inanılacaksa -ki doğruyu söylediğine dair daha önce de kanıtları vardı- porsuk ağacının başına gelen felaket onun için hiç de alışılmadık bir şey değildi.

Ev partisinin geri kalanında ondan uzak durmaya çok dikkat edecekti.

Yine de, diğer tüm genç bayanlar zihninde kısa sürede neredeyse birbirinden ayırt edilemez hale gelirken, Bayan Derrick'i çok fazla düşündüğünü fark etti. Güzel gözleri ve hoş, güler yüzlü bir yüzü *vardı* - güneşin bronzlaştırıcı etkisi ve çillerle biraz gölgelenmiş olsa da- güldüğünde ya da yorucu bir aktiviteyle uğraştığında göz kamaştırıcı bir güzelliğe bürünebiliyordu. İnce bilekleri, düzgün bacakları ve güzel yuvarlak bir vücudu vardı.

Ve bunu fark eden tek kişi de o değildi. Kısa sürede diğer beylerin çoğunun gözdesi haline geldi. Onun çekiciliğini açıklamak zordu, çünkü ne zarif, ne kibar ne de gençti.

Ama onda bir ışıltı vardı, eğlence duygusu, parlak bir canlılık, ...

Cinsel açıdan çekiciydi.

Ayrıca, anladığına göre, meşhur kilise faresi kadar fakirdi. Mowbury'ye sorduğu sıradan bir sorudan, kocasının hayatının son birkaç yılında servetini aşırı kumar oynayarak tükettiğini ve Elrick'in arazisinde bir av kazasında öldüğünde dul eşini oldukça yoksul bıraktığını öğrenmişti. Görünüşe göre Elrick onun hatırı sayılır borçlarıyla ilgilenmiş ama onunla ilgilenmemişti. Ve *ikinci en iyi* günlük elbisesi - tamir edilemeyecek kadar yırtılmış olan - *sadece* üç yıllıktı. Başka çok az elbisesi vardı.

Kadınlarda hayranlık uyandıran özelliklerin *hiçbirine* sahip olmayan bir kadına ilgi duyduğunu keşfetmek Wulfric'i eğlendirmiyordu. Kendisini onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını düşünürken bulmak onu kesinlikle rahatsız ediyordu. Kadınlara -ya da herhangi bir kadına- şehvetle bakmak gibi bir alışkanlığı yoktu.

Ama Bayan Derrick'e çekilmişti.

Ve merak etti.

CHRISTINE, kilise bahçesindeki felaketin yaşandığı gün Justin'le birlikte Schofield'a GERİ YÜRÜDÜ.

"Handa çok uzun süre beklemek zorunda kaldın," dedi. "Ama bunu yaptığın için *çok* minnettarım Justin. Bu senin fikrin miydi? Beklememiş olsaydın, Bewcastle Dükü'yle birlikte onca yolu yürümek zorunda kalacaktım."

"Onu bir tür parlak zırhlı şövalye olarak göreceğinizi düşünmüştüm," dedi eğlenceli bir sırıtişla.

"Hiç bu kadar utanmamıştım," dedi ona. "Keşke evde kalsaydı ve o korkunç gösteriye tanık olmasaydı, bu kadar kötü görünmezdi. Tek bir gülücük bile atmadı Justin, tek bir kelime bile etmedi."

sempatik bir kelime. Bu şartlar altında bana gülünmesi umurumda değil.

-Başkası olsa gülerdim, hatta kendime de gülmeden edemiyorum. Ama doğru ve centilmence olan her şeyi yapmasına ve bu kadar hızlı davrandığı için son derece minnettar olmama rağmen, düpedüz asık suratlı görünüyordu ve kendimi üç santim yüksekte hissetmeme neden oldu. Ne yazık ki gerçekten o boyuta kadar küçülmedim. Yırtık pırtık elbisemi üzerime sarar ve saygınlığının büyük bir kısmı bozulmadan papaz evine doğru sıvışabilirdim."

"Bir de kendini görebilseydin, Chrissie." Bastırılmış bir neşeyle homurdandı.

"Hayal gücüm çok canlıdır, çok teşekkür ederim," dedi ve yine kahkahalara boğuldu.

Ama, Tanrım, diye düşündü-ah, Tanrım, adam onun karşısında durduğunda ve yarı çıplak halini diğer konukların şaşkın bakışlarından korurken gözlerinin içine acımasızca baktığında, neyse ki tepkilerini görünüşünden duyduğu utanç ve kendini düzgün göstermeye yönelik nafile çabalarla örtbas edebilmiş olsa da, farkındalıktan cayır cayır yanmıştı. Adamın *kokusunu* alabilmişti. Adam misk kokulu ve şüphesiz pahalı bir kolonya sürmüştü. Ve onun vücut ısınısını azgın bir fırın gibi hissetmişti.

Justin'in *bu* duyguları tahmin etmemiş olması iyi bir şeydi. Bazı şeyleri en yakın arkadaşlarından bile saklamak en iyisiydi. İnsanın gerçekten çok yoğun bir şekilde hoşlanmadığı bir adamın farkındalığıyla nefes nefese kalması mantıklı değildi, kesinlikle takdire şayan da değildi.

Eve döndükten sonra bir süreliğine küçük kutu odasına kaçmak isterdi. Gerçekten de, eğer odada böyle bir kolaylık olsaydı, orada bütünüyle yutulmaktan ve kalıcı olarak bir uçuruma düşmekten son derece memnun olurdu. Ancak yürüyüşe katılan ve onun aşağılanmasına tanık olan genç bayanlar onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyeceklerdi.

Leydi Sarah, Christine'i diğerleriyle birlikte çuha çiçeği rengi oturma odasına çağırdıktan sonra küçümseyerek, "Dünyadaki tüm bahisler için *kendimi* böyle bir gösteriye sokmazdım," dedi.

"Ve şimdi kazandığınızı düşünüyorsanız, Bayan Derrick," dedi Miriam Dunstan-Lutt kızgınlıkla, "o zaman size katılmıyorum. Aradan sadece elli dakika geçti.

Bizim hana gelişimiz ve sizin Bewcastle Dükü'yle görüşmeniz - özellikle kapının üzerindeki saate bakıyordum. Ayrıca, o zamanın çoğunda papaz, karısı ve çocuklarıyla birlikteydiniz ve dükle hiç yalnız kalmadınız."

Yine o sefil bahis!

"Bugün ödülü sana vermek zorunda olmadığım için mutluyum, Kuzen Christine," diye ekledi Audrey kuru bir sesle. "Henüz kimse bana onun ginesini ödemedi."

Harriet King, "İnsan Bayan Derrick'e hak veriyor," dedi, sesi sempatik olmaktan çok uzaktı. "Sanırım papazın karısı o elbiseyi paçavra çantasından çıkarmak zorunda kaldı."

"Ama etek ucundaki yama özenle yapılmış, Harriet," dedi Lady Sarah tatlı bir nezaketle, "ve *neredeyse* fark edilmiyor bile."

Rowena Siddings, "Yine de itiraf etmek gerekir ki," dedi, "kilise bahçesindeki o sahne paha *biçilemezdi*. Hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim. Yere indiğinizde yüzünüzün halini bir görseydiniz Bayan Derrick." Bir kahkaha tufanı koptu ve Bayan King ile Leydi Sarah hariç diğerleri de ona katıldılar.

Christine, kesinlikle bir kedi dövüşüne girmeyi tercih etmediği için yapacak başka bir şey bulamayınca güldü - yine. İnsanın kendi aleyhine gülmesi bir süre sonra sıkıcı olmaya başladı.

Sohbet, bahsin nasıl kazanılacağına dair hararetli bir tartışmaya dönüştü.

Ve sonra, hiçbiri köye yürüyüşe katılmamış olan yaşlı hanımlar olayı öğrendiler - öğrenmemiş olsalardı bu destansı boyutlarda bir mucize olurdu elbette. Leydi Mowbury için sorun değildi. Christine'i akşam yemeğinden önce misafir odasında yanına oturmaya ve hikâyenin kendi versiyonunu anlatmaya davet etti - Christine de bunu büyük bir süslemeyle yaptı.

Leydi Chisholm ve Bayan King, Christine'i rahatsız eden şeyin bulaşıcı olabileceğinden ve daha ne olduğunu anlamadan ağaçlardan atlayıp neredeyse elbiselerini arkalarında bırakacaklarından korkar gibi konudan kaçındılar ve ondan uzak durdular.

Leydi Mowbury sonunda dikkatini başka birine çevirdiğinde Hermione Christine'in diğer tarafına oturdu ve Basil onun önünde durdu. Schofield'a geldiklerinden beri ilk kez onu aramış ya da doğrudan onunla konuşmuşlardı.

"Sanırım," dedi Hermione alçak ve acı bir sesle, "iki hafta boyunca edepli davranmanı beklemek çok fazlaydı, Christine."

"Ve daha ilk hafta bile dolmadı," dedi Basil kuru bir sesle.

"Kayınbiraderimin anısına *hiç* mi saygınız yok?" Hermione sordu, Sesi titriyordu. "Ya da *bizim* için?"

"Ve onca insan arasından Bewcastle'ı seni kurtarmaya gelmeye zorladın," dedi Basil. "Ama olayı duyduğumda neden şaşırdığımı bilmiyorum."

"Bizim hakkımızda ne *düşünüyordur* acaba?" Hermione elindeki mendili dudaklarına götürdü ve gerçekten üzgün görünüyordu.

Christine yanaklarının ısındığını hissederek, "Herhalde," dedi, "ikiniz hakkında da dün ve önceki gün düşündüğü gibi düşünüyor. Ve ben de onun gözünde daha aşağılara düştüğümü söyleyebilirim. Ama şüphesiz başlangıçta çok düşük olduğum için, daha fazla düşeceğimi sanmıyorum. Bu konunun uykumu bölmesine izin vermeyeceğim."

Elbette bu, bütün gün söylediği ya da yaptığı en saçma şeydi. Aslında son derece üzgündü. Bahsettikleri olay yeterince kötüydü ama iştahını ya da uykusunu kaçırarak kadar değil. Eniştesi ve baldızının ona karşı devam eden düşmanlığı ise bambaşka bir konuydu. Bir zamanlar ona karşı nazik davranmışlardı. Onu sevmişlerdi. Hatta Hermione belki de onu sevmişti. Onlara düşküncüydü. Onların dünyasına uyum sağlamak için çok uğraşmış ve ilk birkaç yıl bunu başarmıştı. Oscar'a iyi bir eş olmaya çalışmış, onu *sevmişti*. Ama sonra her şey dağılmıştı ve şimdi onlar onun acı ve mutsuz düşmanlarıydı. Oscar'ın ölümünden sonra onu dinlemeyi reddetmişlerdi. Daha doğrusu dinlemişler ama ona inanmayı reddetmişlerdi.

"Sanırım," dedi Hermione, "Bewcastle Dükü'yle *flört* ediyordun, Christine. Bu pek şaşırtıcı olmazdı. Diğer herkesle flört ediyorsun."

Christine ayağa fırladı ve başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştı. Bu eski suçlamaydı! Ve her zaman olduğu gibi şimdi de canını yakıyordu. Neden diğer hanımefendiler beyefendilerle konuşabiliyor, onlarla gülebiliyor, dans edebiliyor ve doğru sosyal becerilere sahip oldukları için takdir edilirken, *onun* her zaman flört ettiğine inanılması gerekiyordu? Nasıl flört edileceğini bile bilmiyordu.

-Tabii bunu bilinçsizce yapmadıysa. Ve nasıl yapılacağını bilseydi bile evliliği sırasında flört etmek aklına gelmezdi. Aşk için evlenmişti. Ve evlenmemiş olsa bile, bir kadının kocasına tam bir sadakat borçlu olduğuna kesinlikle inanıyordu. Şimdi yeniden özgür olduğuna göre flört etmek de aklına gelmezdi. Neden etsin ki? Yeniden evlenmek isteseydi, tanıdıkları arasında birkaç uygun aday vardı. Ama o hiçbir zaman yeniden evlenmek istememişti.

Nasıl olur da biri -hatta Hermione bile- onun Bewcastle Dükü gibi bir adamla *flört* edeceğini düşünebilirdi?

Ama o aceleyle odadan çıkıp yemekte herkesle yüzleşmekten kaçınmadan, Melanie bir kolunu onun kine doladı ve ona sevgiyle gülümsedi.

"Biliyorum Christine," dedi, "eğer eğlendirilmesi gereken bir çocuk varsa onu eğlendirmelisin ve kurtarılması gereken biri varsa, ağaca tırmanmak anlamına gelse bile kurtarmayı yapmalısın. İtiraf etmeliyim ki, olanları ilk duyduğumda migrenimin tuttuğunu hissettim. Ama Justin hikâyeyi anlattığında Bertie önce gülmeyi, sonra da kahkahalarla gülmeyi tercih etti. Hector bile bunu komik bulmuştu, sağ olsun ve neşeyle güldü. Ben de aynı şeyi yaptım. Aslında gülmeden duramadım ve şimdi bana yan gözle bakmamalısınız yoksa yine başlarım. Sadece Hermione ve Basil durumdaki mizahı, aptalca şeyleri görmeyi reddetti, Justin hepimizi kalbinin iyiliğinden hareket ettiğine ve dikkatleri üzerine çekmeye çalışmadığına dair temin etmesine rağmen, en azından Bewcastle'ın. Keşke bunu *görebilseydim*."

Christine, "İstersen iki hafta boyunca evde sürünerek yatabilirim," diye teklif etti. "Gerçekten özür dilerim Melanie."

Ama Melanie onun kolunu sıktı ve ona bu kadar aptal olmamasını söyledi.

"Sevgili Christine," dedi, "sadece rahatlamalı ve *keyfine* bakmalısın. Seni bu yüzden davet ettim; birkaç hafta boyunca bu kadar meşgul olmak zorunda kalmayasın diye. Bewcastle Dükü'nün seni kurtarmak için acele etmek zorunda kalması çok kötü oldu ama bu konuda endişelenmemeliyiz. Gün bitmeden sizi unutacak ve size tek kelime bile etmeyecektir.

parti bitmeden önce."

Christine, "Bu en azından bir rahatlama olurdu," dedi.

"Bu arada," dedi Melanie, "diğer beyefendilerin bir kısmı, beyefendilerin her zaman olduğu gibi sana vurulmuş durumda, aralarında kont da var."

"*Kitredge* Kontu mu?" Christine şaşkınlıkla sordu.

"Başka kim var?" Melanie, başka bir ev sahipliği görevine gitmeden önce onun elini okşadı. "Çocukları büyüdü ve kendisine yeni bir eş arıyor. İstersen harika bir evlilik daha yapabileceğini söyleyebilirim. Yeter ki parti bitmeden bir daha ağaca tırmanmayacağına söz ver."

Bir başka parlak evlilik. Bu düşünce bile Christine'e kâbuslar gördürmeye yetiyordu.

Ama Melanie'nin bir konuda haklı olduğu anlaşıyordu. O günün geri kalanında ve sonraki birkaç gün boyunca Bewcastle Dükü onunla her türlü temastan kaçındı -elbette kendini onun yoluna koymak için herhangi bir çaba sarf etmedi. Onun ya da partinin diğer üyelerinin, Melanie'nin kendisiyle *flört* ettiğini düşünebilecekleri fikri bile ...

Ne zaman ona baksa -ki sinir bozucu bir şekilde aynı odada bulundukları zamanlarda gözlerini beş dakikadan fazla ondan ayıramıyordu -Kibirli ve soğuk bir vakarla bakıyordu. Eğer kız göz göze gelirse -ki bu çok sık oluyordu- kaşlarından birini ya da ikisini birden kaldırıyor ve sanki böylesine alçakgönüllü bir ölümlünün gerçekten de gözlerini onunkilere dikmeye cüret etmiş olması gibi şaşırtıcı bir gerçeği doğrulamak üzereymiş gibi kadehinin sapını kavırıyordu.

O sınav bardağından nefret etmeye başlamıştı. Eğer eline fırsat geçerse onunla neler yapabileceğini zihninde canlandırarak kendini eğlendiriyordu. Bir keresinde bardağını adamın boğazına dayadığını ve aşağı inerken boynunun kenarlarının şişmesini izlediğini hayal etmişti. O sırada kısa ömürlü hicivli seyirci rolünü yeniden canlandırmak için misafir odasının bir köşesinde oturuyordu ve tam hayal gücü en grafik bölüme ulaşmışken adam gözüne çarptı. Birdenbire kendini kısa bir an için onun camının merceğinden izlenirken buldu.

Ondan gerçekten çok etkilenmişti, kendine itiraf etmek zorunda kaldı

Bazen.

Onunla yatağa girmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için korkunç bir merak duyuyordu.

Bu düşünce bile onu dehşete düşürüyordu. Ama kişiliğinin düşüncenin egemen olmadığı kısımlarında -örneğin iç organlarının alt kısmında- dizginlenemeyen şehvetin açık kıpırtıları vardı.

Bewcastle Dükü'nden hiç hoşlanmıyordu. Dahası, onu ve temsil ettiği her şeyi hor görüyordu. Ayrıca, eğer gerçek biliniyorsa, ondan biraz -çok az- korkuyordu, ancak böyle alçaltıcı bir gerçeği başka bir ölümlüye itiraf etmeden önce askıda boyunun iki katına kadar gerilmeye katlanırdı.

Yine de onunla yatağa girmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu ve bazen merak etmenin ötesine bile geçiyordu.

Bazen, ona öyle geliyordu ki, kafasını muayene ettirmeye çok ihtiyacı vardı.

WULFRIC'İN, genç bayan konuklarının kendisini ilgilendiren bir tür yarışma düzenlediklerini fark etmesi çok uzun sürmedi. İngiltere'nin en gözde bekârlarından biri olmasına rağmen genç kızların ilgisini çekecek türden bir adam değildi. Yine de hepsi günün neredeyse her yorgun ve ölümlü dakikasında ona yaltaklanıyor ve onu kalabalıktan ayırmak için akla gelebilecek her türlü hileye başvuruyorlardı.

Hiç eğlenmedi.

Bayanların yanındayken her zamankinden daha soğuk bir tavır takınarak ve mümkün olduğunca beyefendilerle ve daha yaşlı konuklarla ilişki kurarak direndi. Bu özel partiden kaçınmak için artık yapabileceği bir şey olmadığından, bunu bir ders olarak kullanmaya karar verdi. Seansın ve sezonun sonundaki birkaç aptalca gün boyunca yalnızlık ve kendine acıma hissine kapılmıştı ve bunun sonucu da bu olmuştu. Bunun bir daha olmasına izin vermeyecekti.

En azından on iki yaşından beri, kardeşlerinden fiilen ayrılıp doğrudan iki öğretmen'in gözetimine verildiği ve ölümünün yakın olduğunu bilen ve bu nedenle en büyük oğlunun ve varisinin kendisinden sonra yerine geçmesi için uygun şekilde hazırlanmasını isteyen babası tarafından yakından denetlendiği zamandan beri her zaman yalnızdı. Babasının öldüğü ve kendisinin Bewcastle Dükü olduğu on yedi yaşından beri yalnızdı. Marianne Bonner'ın onu özellikle aşağılayıcı bir şekilde reddettiği yirmi dört yaşından beri yalnızdı. Erkek ve kız kardeşleri iki yıl içinde evlendiğinden beri yalnızdı. Rose'un Şubat ayındaki ölümünden beri yalnızdı.

Yalnızlık, yalnızlıkla eşdeğer değildi. Kendine acımayı gerektirmiyordu. Kendini gösteren her ev partisine katılmak için çabalamayı kesinlikle gerektirmiyordu. Birlikte olmak çoğu zaman yalnız olmaktan çok daha katlanılmaz olabilirdi.

Önce Bayan King, sonra da Bayan Dunstan-Lutt tarafından küçük ve saçma bahanelerle iki kez gruptan uzaklaştırıldığı uzun bir öğleden sonra gezintisinin ardından kendini her zamankinden daha sinirli hissediyordu. -Eğer güçlü bir yön duygusuna ve daha da güçlü bir kendini koruma içgüdüsüne sahip olmasaydı -her iki seferde de- dolambaçlı kır yollarında umutsuzca kaybolurdu.

Onu evliliğe mi çekmeye çalışıyorlardı?

Bu fikir çok mantıksızdı. Gerçek anlamda babaları olacak yaşta olmasa bile, öyleymiş gibi hissediyordu.

Herkes eve döndükten sonra onların peşinden gitmektense kaçmayı tercih etti ve gül bahçesinden geçerek uzun çimenli sokağa doğru ilerledi. İki yanında diz boyu taş duvarları ve arkalarında, dalları kafeslerin üzerinden yüksek bir kemere doğru uzanacak şekilde eğitilmiş uzun sıra laburnum ağaçlarıyla güzel ve تنها bir yerdi. Daha ziyade yaşayan, açık hava Gotik bir katedral gibiydi.

Bu vesileyle o da doluydu. Bayan Derrick duvarın bir tarafında oturmuş, bir mektup olduğunu tahmin ettiği şeyi okuyordu.

Onu görmemişti. Gül çardaklarının arasından usulca geri çekilebilir ve yürüyecek başka bir yer bulabilirdi - gölde ona çarptığı diğer seferde olduğu gibi. Ama geri çekilmedi. Zaman zaman nasıl davranacağını bilememe gibi talihsiz bir eğilimi olabilirdi ama en azından aptal değildi, surat asmıyor ya da flört etmiyordu.

Adam ona doğru birkaç adım attıktan sonra başını kaldırdı ve onu gördü.

"Oh," dedi.

Yine sarkık kenarlı hasır şapkasını takmıştı. Aslında onu bütün hafta boyunca başka bir şapka ile görmemişti. Çenesinin altından bağlanan kurdeleler dışında oldukça süsüzdü. Açıklanamayacak kadar çekiciydi. Ayrıca yeşil-beyaz çizgili poplin kumaştan, dantel süslemeli, kare şeklinde bir elbise giymişti.

Günde birkaç kez değişen ve aynı şeyi nadiren iki kez giyen diğer konuklarının aksine, daha önce birkaç kez giydiği yakalı ve kısa kollu bir elbise. Elbise ne yeniydi ne de modanın ilk göz ağrısıydı. Onun en iyisi mi yoksa yeni terfi eden ikinci en iyisi mi olduğunu merak etti.

Oldukça güzel görünüyordu.

"Sizi rahatsız etmeyeceğim, Bayan Derrick." Başıını ona doğru eğdi, elleri arkasında kenetlenmişti. "Tabii benimle yürümek istemezseniz."

İlk başta irkilmiş görünüyordu. Şimdi ona, zaman zaman canını sıktığı kadar her zaman ilgisini çeken o bakışla bakıyordu. Yüzü durgunken nasıl gülümseyebilirdi -daha doğrusu gülebilirdi?

"Gezintiden yeni mi döndünüz?" diye sordu ona. "Ve şimdi insanlığın baskısından kaçmaya mı çalışıyordunuz? Sonra da daha önce yaptığım gibi beni yalnızlığınızı bozarken mi buldunuz? Ama bu sefer ben senden önce buradaydım."

En azından, diye düşündü, burada genç hanımların kendi aralarında düzenledikleri yarışmayı kazanmak için kendini durmadan onun yoluna atmayan biri vardı.

"Benimle yürür müsün?" diye sordu ona.

Birkaç an için kadının reddedeceğini düşündü ve buna sevindi. Ona göre bu ev partisine davet edilmemesi gereken bir kadının arkadaşlığını neden istesin ki? Ama sonra mektubuna baktı, katlayıp elbisesinin yan cebine koydu ve ayağa kalktı.

"Evet," dedi.

Ve sonra *bundan* memnun oldu.

Bir kadın kanını kaynatmayalı sanki sonsuzluk kadar uzun bir zaman olmuştu. Rose gideli altı ay olmuştu. Onun kaybına ne kadar üzüldüğünü fark etmek onu sürekli şaşırtıyordu. Aralarındaki ilişkinin kişisel bir bağdan çok tatmin edici bir iş anlaşması olduğunu düşünmüştü hep.

Christine Derrick şüphesiz -ve oldukça açıklanamaz bir şekilde- kanını kaynatmıştı. Bir anda tepesindeki yapraklı dalların, mavi gökyüzünün daha çok farkına vardı.

Ötesi görülebiliyordu, güneş ışığı önündeki uzun çimenli yolda ışık ve gölge desenleri oluştuyordu. Yaz gününün sıcaklığının, yüzüne vuran hafif esintinin, çimenlerin ve yaprakların ağır, yemyeşil kokularının farkına vardı. Hiçbir ötücü görünmese de sokak kuş sesleriyle doluydu.

Onun yanına doğru adım attı, bonesinin kenarı yüzünü onun görüş alanından gizliyordu. Göl yürüyüşleri sırasında bone takmadığını hatırladı.

"Yolculuk keyifli miydi?" diye sordu ona. "Sanırım eyer üzerinde doğmuşsun."

"Bu annem için biraz rahatsız edici olabilirdi," dedi ve başını çevirip ona muzipçe gülümsediğinde annesinin yüzünü bir an için görmeyi başardı. "Ama evet, teşekkür ederim, yolculuk güzeldi."

Aslında, sırf zevk için kırlarda at *sürmenin* bir anlamı olduğunu hiç düşünmemişti, gerçi erkek ve kız kardeşleri bunu sık sık yapmışlardı - eğer yaptıkları şey için at sürmek uygun bir kelimeyse. Daha çok dörtnala giderler, yollarına çıkan her engeli atlarıydı.

Birkaç dakika sonra, "Şimdi sıra sizde," dedi.

"Affedersiniz?" diye sordu ona.

"Ben bir soru sordum," dedi ona, "sen de cevapladın. Birkaç dakika daha detaylandırabilir, yolculuğu, varış noktanızı ve diğerleriyle yaptığınız keyifli sohbeti anlatabilirdiniz. Ama sen büyük bir kısalıkla ve hiçbir gerçek bilgi vermeden cevap vermeyi tercih ettin. Şimdi aramızda hoş bir konuşma yapmaya çalışma sırası sizde."

Yine ona gülüyordu. Ona hiç kimse gülmemişti. Kadının buna cüret etmesini merakla karşıladı.

"Mektubun güzel miydi?" diye sordu.

Yüksek sesle güldü, gerçek bir eğlencenin hafif, neşeli bir sesiydi bu.

"Touché!" dedi. "Eleanor'dan, en büyük kız kardeşimden. Bir mektup yazmış.

Sümbül Kulübesi'nde olmasına rağmen bana mektup yazıyor. Zorlayıcı ve eğlenceli bir mektup yazarıdır. Buraya geldikten iki gün sonra köy okulunda coğrafya dersime girdi ve çocuklar her konuda bu kadar çok soru sorarken onlara nasıl bir şey öğretebileceğimi merak ediyor.

dersin konusuyla ilgili olan her şey *hariç*. Bu onların küçük bir numarasıydı elbette. Çocuklar çok zekidir ve daha iyisini bilmeyen acemilerden sonuna kadar faydalanırlar. Döndüğümde onları bir güzel azarlayacağım ama tabii ki hepsi bana boş, masum yüzlerle bakacak ve ben de sonunda güleceğim. Sonra da *onlar* gülecek ve zavallı Eleanor'un intikamı asla alınamayacak."

"Okulda öğretmenlik yapıyorsun." Bu bir soru değil, bir yorumdu ama yine de başını çevirip ona baktı.

"Yardım ediyorum," dedi. "Ne *de olsa* bir şeyler yapmak zorundayım. Kadınlar can sıkıntısından ölmek istemiyorlarsa yaparlar, bilirsiniz."

"Kocanız öldükten sonra Elrick ve karısıyla birlikte kalmadığınıza şaşıyorum," dedi. Alışmış olmanız gereken sosyal çevrede kalırdınız ve burada beklediğinizden daha fazla aktivite ve eğlenceye sahip olurdunuz." Ve Elrick'e bağımlı biri olarak son iki yıl içinde yeni kıyafetler giymiş olacaktı.

"Yapardım, yapmaz mıydım?" dedi ama konuyu devam ettirmedi.

Evliliği ya da onunla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmaktan ilk kez kaçınıyordu. Ve Elrick'lerin ondan, onun da onlardan uzak durduğunu fark etmişti. Belki de ondan hoşlanmamışlardı. Muhtemelen Derrick'in onunla evlenmesini onaylamamışlar ve onu aile katına memnuniyetle kabul etmemişlerdi. Bu şaşırtıcı olmazdı.

Kısa bir aradan sonra, "Size mektubumdan daha fazla söz edebilirim," diye devam etti, "ama sohbe hakim olmamalıyım. Yazlarınızı bir ev partisinden diğerine giderek mi geçiriyorsunuz? Biliyorum, bu işin *raconu* böyle. Oscar ve ben bunu hep yapardık."

"Yıllardır ilk kez katılıyorum," dedi. "Yazları genellikle Lindsey Hall'da geçiriyorum. Bazen de diğer mülklerimi incelemek üzere ülkeyi dolaşıyorum."

"Bu kadar zengin olmak tuhaf olmalı," dedi.

Bu yorumun kabalığı karşısında kaşlarını kaldırdı. İyi yetiştirilmiş insanlar para hakkında konuşmazdı. Ama varlıklı olmamak garip olurdu. Belli ki fakirdi. Fakir olmak garip olmalı. Bütün mesele

perspektiften baktığını düşündü.

"Umarım, Bayan Derrick," dedi, "bu bir soru değildi."

"Hayır." Kıkırdadı, alçak ve çekici bir sesle. "Özür dilerim. İyi huylu bir gözlem değildi, değil mi? Burası büyüleyici bir sokak değil mi? Parkın tamamı çok ama çok güzel. Ben henüz evliyken bir keresinde Bertie'ye parkı neden halka açmadığını sormuştum, böylece köydeki herkes, en azından aile evde olmadığı zamanlarda burada gezinmenin keyfini çıkarabilirdi. Ama o kendine has tarzıyla gürlledi ve güldü, sonra da sanki sözlü bir yanıt gerektirmeyen harika bir nükte yaptığımı düşünmüş gibi bana baktı. Lindsey Hall'un büyük bir parkı var mı? Ya diğer mülklerinizin?"

"Evet," dedi. "Çoğu öyle."

"Peki halkın bunlardan herhangi birinin tadını çıkarmasına izin veriyor musunuz?" diye sordu.

"Halkın bahçenize girmesine izin veriyor musunuz, Bayan Derrick?" diye sordu.

Bir kez daha ona baktı. "Arada bir fark *var*," dedi.

"Var mı?" Bu onu rahatsız eden türden bir tavidir. "İnsanın evi, bahçesi ya da parkı onun özel alanını, rahatlayabileceği ve özel olabileceği yeri, kendi kişisel alanını oluşturur. Sizin evinizle benimki arasında temelde hiçbir fark yoktur."

"Boyutları hariç," dedi

kadın. "Evet," diye kabul

etti.

Kendisini savunmaya iten insanlara kızardı.

"Sanırım," dedi, "aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz, majesteleri. Aksi takdirde yumruk yumruğa geleceğiz ve en kötüsünü ben yaşayacağım. Bu yine bir boyut meselesi."

Bir kez daha ona gülüyordu, belki de kendisine de. En azından, özellikle de işin içinde aristokrat ayrıcalığı ve fakirlere karşı adaletsizlik gibi bir ima varsa, argümanını saldırganlık noktasına kadar zorlaması gereken o huysuz haçlılardan biri değildi. Aslında Lindsey Hall dışındaki tüm evleri, kapısını çalmak isteyen her yolcuya açıktı.

ve hizmetçiden izin isterdi. Bu, çoğu toprak sahibi tarafından gösterilen yaygın bir nezaketti.

Yürürlerken ışık ve gölge onun formu üzerinde oynaşıyordu. Hoş bir vücudu olduğunu tekrar fark etti. İnce bir kızıdan ziyade olgun bir kadın vücuduna sahipti. Onu çekici kılan şeyin tam olarak ne olduğunu zihninde dile getirmeye çalıştı. Daha güzel ve daha zarif olan pek çok kadın tanıyordu - misafir arkadaşlarından birkaçı da dahil olmak üzere. Hafif güneşten bronzlaşmış teni ve çilleri ona gerçek bir güzel demesini imkânsız kılıyordu. Saçları kısıydı ve sık sık dağınık görünüyordu. Ama onda en başından beri fark ettiği bir enerji, bir canlılık vardı. Onda bir ışık ve neşe hissi vardı. Canlandığında kesinlikle içinden ışık saçıyor gibi görünüyordu ve sık sık da öyle oluyordu. Görünüşe göre insanları seviyordu ve çoğu insan da bu iltifata karşılık veriyordu.

Ama böyle bir kadından etkilenmeyi beklemezdi. Onun zevklerinin daha çok sakın bir incelik ve sofistike olduğunu düşünürdü.

"Gezintiye katılmak istemediniz mi?" diye sordu ona.

Kadın ona bir gülümseme fırlattı. "Bunu yapmadığıma şükretmelisin," dedi. "Ata binebilirim, yani bir atın sırtına tırmanabilir ve düşmeden orada kalabilirim - en azından henüz hiç düşmedim. Ama hangi ata binersem bineyim, en uysalı bile olsa, birkaç dakika içinde kontrol savaşını kaybediyorum ve kendimi zıplaya zıplaya, yan yan giderken, gitmek istediğim ya da grubumdaki diğer herkesin gittiği yön dışında mümkün olan her yöne götürülürken buluyorum."

Wulfric yorum yapmadı. Gerçek hanımların hepsi başarılı at binicileriydi. Çoğu da zarif ve şık binicilerdi. Bayan Derrick'in bu öğleden sonra mektubuyla birlikte geride kalmayı tercih etmesine gerçekten minnettardı.

"Bir keresinde Oscar, Hermione ve Basil'le birlikte Hyde Park'a gitmiştim," dedi. "Ama ne yazık ki sadece bir kez. Dar bir patıkada ilerliyorduk ve karşı yönden bir sürü başka atlı yaklaşıyordu. Oscar ve diğerleri geçmelerine izin vermek için mecburen çimenlerin üzerine çıktılar, ama benim atım yana dönmeyi seçti, tüm yolu kapattı ve sonra kıpırdamadan durdu. Orada gerçek bir *heykel* gibi duruyordu. Arkadaşlarım diğer gruptan özür dilemekle meşguldü ama benim tek yapabildiğim *gülmekti*. Bu sahne bana son derece komik gelmişti. Basil daha sonra diğer sürücülerin hepsinin

önemli hükümet yetkilileri ve Rus büyükelçisi. Gerçi hepsi olayla ilgili olarak iyi davrandılar ve hatta büyükelçi ertesi gün bana çiçek bile gönderdi. Ama Oscar Londra'dayken beni bir daha ata binmeye davet etmedi."

Wulfric kaputuna bakarken, partide yaşadığı utancı hayal edebiliyordu. Orada oturmuş ve *gülmüş müydü?* Ama işin tuhafı, bu sahneyi gözünün önüne getirdiğinde, *onu* bir at heykelinin tepesinde çaresizce otururken, neşeyle gülerken ve Rus büyükelçisinin hayranlığını kazanırken hayal ettiğinde gülmek istiyordu. Küçümseme hissetmesi gerekirdi. Kadının nasıl davranması gerektiğini bilmediğine dair inancının doğrulanmış olduğunu hissetmeliydi. Bunun yerine başını geriye atmak ve kahkahalarla bağırmak istedi.

O öyle yapmadı. Bunun yerine kaşlarını çattı ve yollarına devam ettiler.

Bir süre sonra sokağın sonuna geldiklerini fark etti. Son birkaç dakikadır sessizlik içinde yürüyorlardı. Rahatsız edici değildi -en azından onun için- ama birden havada belli bir gerginlik, karşılıklı olması gereken belli bir farkındalık varmış gibi göründü.

Onun kendisine ilgi duyduğu gibi, kendisinin de ona ilgi duyması mümkün müydü? Kesinlikle onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapmamıştı. Flört etmemişti. Cilveli biri değildi. Ama etkilenmiş miydi? Ona göre kadınlar genel olarak onu çekici bulmuyordu. Unvanını ve servetini belki, ama *onu* değil. Belki de sadece sessizlikten utanıyordu.

"Devam edelim mi?" diye sordu ona, sokağın sonundaki taş basamakları göstererek. "Yoksa eve dönmeyi mi tercih edersiniz? Sanırım çayı kaçırma tehlikesiyle karşı karşıyayız."

"Bir ev partisinde insan çok fazla yer ve içer," dedi. "Yukarıda oldukça görkemli bir labirent var. Hiç gördünüz mü?"

O yapmamıştı. Bir labirenti eğlenceli bulduğunu hayal bile edemezdi ama henüz geri dönmek istemiyordu. Onun ışığının, canlılığının ve kahkahalarının aurasında biraz daha zaman geçirmek istiyordu. *Onunla* daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

Basamakların tepesinden uzaklara doğru uzanan ağaçlarla kaplı geniş çimenliği görebiliyordu. Ama çok uzakta olmayan, kadının sözünü ettiği labirentin yedi ayak yüksekliğindeki çitleri yeşil duvarlar gibi görünecek şekilde özenle kesilmişti.

"Merkeze kadar seninle yarışacağım," dedi yaklaştıklarında, gözlerinde bir ışıltıyla ona bakmak için döndü. Aslında sadece başını çevirmekle kalmadı. Tüm vücudunu onunkinin önüne çevirdi ve geriye doğru küçük koşu adımları atarak mesafesini korudu.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı ve yürümeyi bıraktı. "Ama giriş yolunu bildiğinizi söyleyebilirim Bayan Derrick."

"Bir zamanlar yapmıştım," diye itiraf etti. "Ama bunu yapmayalı yıllar oldu. Peşimden gelmeden önce yavaşça ona kadar saymalısın, ben de merkeze ulaştığımda yavaşça ona kadar sayacağım. Eğer ondan daha yükseğe sayabilirsem, o zaman kazanan ben olurum."

Ona katılmayı reddetme şansı vermedi. Labirentin dış duvarındaki dar açıklıktan hızla geçti, sağına döndü ve gözden kayboldu.

Bir süre boş gözlerle çitlere baktı. Bir labirentin içinden geçmesi mi bekleniyordu? Ve bunu yapacak mıydı? Ama çok fazla seçeneği yoktu, değil mi, onu merkezde mahsur bırakıp yavaşça üç bine kadar saymak dışında.

Bir ... iki ... üç ... Reddeder

miydi?

Dört ... beş ... altı ... yedi ...

Hiç böyle oyunlar oynamazdı.

Sekiz ... dokuz ...

Hiç oyun oynamadı.

On.

Labirentin içine doğru acımasızca yola koyuldu. Çitlerin hepsinin düzgünce kesilmiş olduğunu gördü. Ayrıca hepsi de yeterince yüksek ve kalındı, öyle ki ne merkeze ne de daha uzaktaki patikaya göz atabiliyordu. İnsan burada umutsuzca kaybolmuş bir halde bir süre dolaşabilir, diye tahmin etti. Bir köşede onun çizgili eteğini gördüğünü sandı ama onun yerine beyaz bir kelebek kanat çırparak görüş alanından geçti ve solundaki çitin üzerinden süzüldü. Başka bir köşede

Onu gördü, ama hafif bir kahkaha atarak gözden kayboldu ve adam onun kaybolduğu boşluğa ulaştığında, hangi yöne gittiğini bilmek imkânsızdı.

Burada belirgin bir inziva havası olduğunu keşfetti, sanki dünya geride bırakılmıştı ve ağaçlar, çimen, kelebekler ve gökyüzü ve peşinde olduğu kadından başka hiçbir şey yoktu.

Birkaç yanlış dönüş yaptı ama sonunda labirentin düzenini çözdü. Nerede bir yol seçeneği varsa, kişi her zaman sağdakiyle dönüşümlü olarak soldakini kullanıyordu. Bundan sonra hedefine ulaşması uzun sürmedi, ancak yolda ona yetişemedi.

"On beş," dedi yüksek sesle, adam labirente girdikten on dakika kadar sonra labirentin ortasındaki açıklığa adımını attığında.

Açıklığın ortasında bir Yunan tanrıçasının taştan bir heykeli ve bir tarafında da ferforje bir koltuk vardı. Heykele yaslanmıştı, canlı, hayat dolu bir tanrıça ya da su perisi, kızarmış, parlak gözlü ve muzaffer görünüyordu. Ona doğru yürüdü.

"İstersen oturup dinlenebiliriz," dedi. "Ama manzara muhteşem değil."

"Hayır, değil," diye kabul etti, etrafına bakınarak. "Bir ödül var mıydı? Meydan okuduktan sonra bundan bahsetmediniz."

"Oh," dedi gülerek, "kazanan olmanın zaferi yeterli."

Ve sonra birbirlerine bir adım mesafede, söyleyecek başka hiçbir şeyleri ve birbirlerinden başka bakacak hiçbir yerleri yokmuş gibi sıkışıp kaldılar. İnziva duygusu daha da derinleşti. Uzak olmayan bir yerde bir arı vızıldadı.

Yanaklarındaki renk kızarması derinleşti ve dişleri alt dudağına gömüldü.

Kadının ellerinden birini ele geçirdi ve kendi elleriyle aralarında tuttu. Sıcak ve pürüzsüz bir teni vardı.

"O halde yenilgiyi kabul ediyorum," dedi ve elini dudaklarına götürdü.

Kalbi bir sebepten dolayı göğsünde yeterince sert çarpıyordu.

hafifçe başının döndüğünü hissetti. Kızın eli onunkinde titriyordu. Dudaklarına gerekenden çok daha uzun süre götürdü.

Ama tek bir saniye bile gerekli olur muydu? Ya da

akıllıca?

Başını kaldırdığında kızın geniş gözlerle ve hafifçe aralanmış dudaklarla ona baktığını gördü. Yine güneş ışığı ve kadın kokuyordu.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Ve anında bir yakınlık ve arzu şoku hissetti.

Dudakları sıcak, yumuşak ve davetkârdı. Onun tadına baktı, diliyle ona dokundu, dudaklarının arkasındaki yumuşak eti yokladı, onun sıcaklığını içine çekti, duyularını onun özüyle uyuşturdu. Elini aralarında tuttu ve duygularını her zaman güvenle hapsedmiş olan bir buz çekirdeğinin damarlarına ılık erimiş su damlattığını hissetti.

Kadının mı elini onunkinden çektiğini yoksa onun mu elini bıraktığını bilmiyordu. Ama her nasıl olduysa, kadının kolları adamın boynuna dolandı, adamın kollarından biri kadının belini, diğeri de omuzlarını sardı ve kadının yumuşak, sıcak, biçimli vücudu adaminkine doğru kavis çizerek birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Ağzını kendi ağzıyla genişletti ve dilini derinlere bastırdı. O da kendi diliyle dokundu ve daha derine emdi.

Uzun ve hararetli bir kucaklaşmaydı. Ne kadar sürdüğünü ya da neyin sona erdirdiğini bilmiyordu. Ama sona erdi ve başını onunkinden kaldırdı, ona sarılmasını bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Yaz gökyüzü kadar büyük ve mavi gözleri onunkilere bakıyordu, o kadar açık ve derindi ki, kendini onların içinde kaybedebilirdi, diye düşündü. Dudakları pembe, nemli ve yeni öpülmüş gibiydi. Eğer onun hayatında gördüğü en inanılmaz güzellikteki kadın olmadığını düşündüyse, o zaman kesinlikle iki gözü de kör olmalıydı.

"Özür dilerim," dedi ellerini arkasında kavuşturarak. "Özür dilerim hanımefendi."

Ona öylece bakmaya devam etti.

"Nedenini bilmiyorum," dedi usulca. "Hayır demedim, değil mi? Gerçi sanırım demem gerekirdi. Ve kesinlikle benimle labirente gelmen için sana meydan okumamalıydım. Konuşmadan ya da harekete geçmeden önce her zaman düşünmem. Aslında bu konuda ünlüyümdür, ya da *kötü şöhretliyim* diyebilirim. Eve dönüp çay kalmış mı diye bakalım mı?" Dengesini yeniden kazanmış görünüyordu. Ona parlak -biraz da fazla parlak- bir şekilde gülümsedi.

"Derrick öleli ne kadar oldu?" diye sordu ona.

"Oscar mı?" Gülümsemesi soldu. "İki yıl oldu."

"O iki yıl boyunca yalnızlık çekmiş olmalısın," dedi, "ve doğduğun köye dönüp annen ve evde kalmış kız kardeşinle yaşamak zorunda kaldığın için mutsuz olmalısın."

Başlangıçta olduğundan daha iyi bir durumda değildi. Belki de daha kötü. Artık neyi kaçırdığını biliyordu.

"Hepimizin yaşaması gereken kendi ayrı kaderleri var," dedi ve ellerini arkasına koyarak heykele yasladı. "Benimki tahammül edilemez değil."

"Ama daha iyisini yapabilirsin," dedi. "Sana daha iyisini sunabilirim."

Kendi sözlerini sanki bir yabancı söylemiş gibi duydu. Onları kesinlikle planlamamıştı. Yine de elinden gelse bile onları geri alamayacağını fark etti. Kendini tekrar kontrol altına almıştı ama yine de kız onu heyecanlandırıyordu.

Gözleri çarpıştı ve birbirine karıştı. Uzun bir sessizlik oldu, bu sırada çitin yanında vızıldayan arıyı dinledi ve dalgın bir şekilde bunun öncekiyle aynı arı olup olmadığını merak etti. Kadının gözlerinin bir dakika öncesine göre daha temkinli olduğunu fark etti.

"Oh, yapabilir misin?" dedi sonunda.

"Benim metresim olabilirsin," dedi. "Sana Londra'da kendi evini ve arabayı ayarlarım. Giysi, mücevher ve para açısından hiçbir eksiğin olmaz. Sana akla gelebilecek her şekilde iyi davranırdım."

Birkaç sessiz dakika boyunca ona bakmaya devam etti.

"Ve tüm bunları," dedi sonunda, "senin için her zaman müsait olarak mı kazanabilirdim? Benimle yatmak istediğin her an seninle yatarak mı?"

Ona sıradan bir fahişе hayatı teklif ettiğini düşünmesin diye, "Oldukça prestijli bir pozisyon olacak," dedi. "Çok saygı görürsün ve istediğin kadar aktif bir sosyal hayatın olabilir."

"Tabii," dedi, "bana herhangi bir *tonda* eşlik etmenizi tercih etmedim. olay."

"Elbette." Kaşlarını kaldırdı.

"En azından bu," dedi, "çok büyük bir rahatlama olurdu."

Adam durmuş ona bakıyordu. Öpüşmelerinin doğasını yanlış anlamamıştı ve kesinlikle o da yanlış anlamamıştı. Bu öpüşmede masumca romantik bir şey yoktu. O bir genç kız değildi. Birkaç yıldır evliydi. Kucaklaşmalarında oldukça açık bir cinsel farkındalık ve açlık vardı. Kadın, adamın, hayattaki konumu ne olursa olsun, hiçbir kadınla hafifçe oyalanacak bir adam olmadığını biliyor olmalıydı.

Onu gücendirmiş miydi?

Onun metresi olarak hayatı, dulluk ve yoksulluk yüzünden annesiyle yaÇamak zorunda kalan köy okul müdürünün yardımcısından çok daha iyi olacaktı. Maddi açıdan daha iyi olacaktı. Cinsel açıdan da daha iyi olacağı kesindi. İki yıllık bir bekârlık muhtemelen bir erkek için olduğu kadar bir kadın için de can sıkıcıydı. Ama kız ona bakarken yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu.

Elbette bir evlilik teklifi beklemiyordu.

"Kendime ait bir ev," dedi. "Bir araba. Mücevherler, giysiler, para, eğlenceler. Ve hepsinden önemlisi, benimle düzenli olarak yatacaksın. Bu neredeyse ezici derecede gurur verici bir teklif. Ama gerçekten reddetmek zorundayım, biliyorsun. Hiçbir zaman bir fahişе olmak istemedim."

"Bir fahişе ile bir dükün metresi arasında dünya kadar fark vardır hanımefendi," dedi sert bir sesle.

"Var mı?" diye sordu ona. "Sadece bir fahişе bir kuruş için bir kapı aralığında sürtünürken, metres küçük bir servet için ipek çarşafar arasında performans sergiliyor diye mi? Yine de her biri vücudunu para için satıyor. Nazik teklifiniz için teşekkür etsem de, ben *kendiminkini* satmayacağım majesteleri. Onur duyduğum."

Son sözleri elbette kırılmış bir alaycılıkla söylenmişti. Sesinin tonu ve hafif titremesinin ötesinde hiçbir dış belirti göstermemesine rağmen çok ama çok kızgın olduğunu fark etti. Kadının sözlerindeki kabalık onu biraz sarsmıştı.

"Özür dilerim." Sert bir selam verdi ve bir eliyle çitin iç duvarındaki açıklığı işaret etti. "İzin verin size eve kadar eşlik edeyim."

"Ben gittikten sonra burada kalıp yavaş yavaş ona kadar saymanızı tercih ederim," dedi. "Korkarım arkadaşlığınızın cazibesi azaldı."

Heykelin etrafında yürüdü ve onun gittiğinden emin olana kadar heykele arkasını dönerek durdu. Sonra koltuğa oturmaya gitti.

İşaretleri tamamen yanlış okumuştı. Şehvet dolu bir kucaklaşmaya razı olacak kadar istekliydi ama onunla uzun süreli bir ilişkiye girmeye değil -Metresi olarak değil, zaten teklif etmeye hazır olduğu tek pozisyon da buydu. Bunun için üzgündü. Kız onun kanını kaynatmıştı ve sanki uzun bir kış baharın çözülmesine yaklaşıyormuş gibi hissetmişti.

Kızın reddedeceğini tahmin etmemişti. Ondan etkilendiği çok açıktı - *bu* sahte değildi. Kadının sosyal statüsü ve mali durumu düşünüldüğünde, yaptığı teklif iyi bir teklifti. Elbette bir zamanlar bir Vikont'un oğluyla evlenmişti, *hem de küçük* bir oğluyla. Ve şimdi annesi ve kız kardeşiyle birlikte bir taşra köyünde yaşayan yoksul bir dul olsa da, muhtemelen hayattan bir dükün metresi olmaktan daha fazlasını bekliyordu. Dük daha fazlasını teklif etmediği için hayal kırıklığına uğramış olabilirdi ama bu onu pek ilgilendirmiyordu.

Zaten sıkıcı olan bu ev partisi daha da kötü bir hal aldı, diye düşündü. Buna ihtiyacı yoktu. Gerçekten ihtiyacı yoktu.

Ama bu tamamen kendi hatasıydı elbette. Zihni hafif bir çekim ve sıcak bir kucaklaşmadan tamamen daha ciddi bir şeye sıçramıştı. Onunki benzer bir sıçrama yapmamıştı. Yeni bir fikrin tüm sonuçlarını düşünmeden bu kadar düşüncesizce konuşmak ona hiç yakışmıyordu. Ne de olsa Elrick'in baldızıydı ama ne Elrick'in ne de karısının ona pek ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Ve o bir beyefendinin kızıydı, her ne kadar adam okul müdürü olmak zorunda kalmış olsa da.

Reddetmiş olması çok iyi bir şeydi.

Ayrıca, onun onaylamadığı biriydi, değil mi?

Wulfric kıpırdamadan oturuyor, gözlerini ilerideki çitlere dikeyor ve duygularını o güvenli buz çekirdeğinin içine düzgünce geri sokmaya odaklanıyordu.

CHRISTINE labirentten çıkıp çimenlerin üzerinde tökezlemeden, merdivenlerden inmeden ve aniden uzunluğu iki katına çıkmış gibi görünen sokak boyunca yarı koşmadan önce birkaç yanlış dönüş yaptı. Birkaç kez omzunun üzerinden geriye baktı ama adam peşinden gelmiyordu. Ne bekliyordu ki? Adamın onu kovalamasını ve sorgu kadehiyle döverek boyun eğdirmesini mi?

Yavaşladı. Yan tarafında bir dikiş vardı zaten.

Benim metresim olabilirsin.

Saçma olan şey, ona şimdiki hayatından daha iyi bir şey sunabileceğini söylediğinde, *evliliği* kastettiğini düşünmüş olmasıydı.

Daha da saçma olan şey - kesinlikle *delice* olan şey - kalbinin bir an için sevinçle çarpmasıydı. Ondan daha aptal biri olabilir miydi?

Bewcastle Dükü onun gibi biriyle evlenmek ister miydi? Daha da önemlisi, *Bewcastle Dükü* gibi biriyle evlenmek ister *miydi*?

Her iki sorunun cevabı da yankılanan bir hayırdı.

Aslında teklif ettiği şeyin çok farklı bir şey olması iyi bir şeydi -çok iyi bir şey-.

Gül bahçesine adımını attı ve orada birinin oturduğunu dehşetle fark etti. Ama bu sadece Justin'di, ayağa kalkıp yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru gelirken büyük bir rahatlamayla gördü.

Bir elini kalbinin üzerine koyarak, "Beni çok şaşırttın," dedi.

"Öyle mi yaptım?" Başını bir yana eğdi ve ona dikkatle baktı. "Seni üzecek bir şey mi oldu, Chrissie? Gel, otur ve bana anlat."

Ama kadın aceleyle ona doğru ilerledi ve kolundan tuttu. "Burada olmaz," dedi aceleyle. "Evin arkasına doğru yürüyelim."

Yürürlerken onun elini rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Seni Bewcastle ile gezinirken gördüm," dedi. "Bana kız kardeşinin mektubunu okumak için buraya geleceğini söylemiştin ve ben de mektubun tadını çıkarman için sana uygun bir zaman verdiğimi düşündükten sonra, benimle yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini görmek için dışarı çıktım. Ama çok geç kalmıştım, o benden önce gelmişti. Sana hakaret mi etti?"

"Hayır, tabii ki değil," dedi hemen ve ona gülümsedi.

"Bu benim, Chrissie," dedi. "Beni kolay kolay kandıramazsın, hatırladın mı? Gül bahçesine geldiğinde çok tedirgindin. Hâlâ da öylesin."

Christine derin bir nefes aldı ve sesli bir şekilde dışarı verdi. Justin uzun zamandır onun arkadaşıydı ve zor yıllar boyunca ve sonrasında da ona sadık kalmıştı. Ona hayatı pahasına güvenebilirdi.

"Labirente girdik," dedi, "ve o beni öptü. Hepsi bu kadar."

"Onu dışarı çağırmam mı gerekiyor?" diye sordu, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ona bakarak, "ve ona bir görgü dersi vermem mi?"

"Tabii ki hayır." Titrek bir şekilde güldü. "Ben de onu öptüm. Gerçekten önemli bir şey değildi."

Ahırların arkasındaki otlaktan ve evin arkasındaki mutfak bahçesinden geçerken, "Bewcastle'ın kombinezon işine girdiğini sanmıyordum," dedi. "Ama istersen onunla konuşabilirim, Chrissie. Belli ki seni üzmüş. Onun düşesi olmayı ummuyorsun, değil mi?"

"Oh, Justin." Tekrar güldü. "Çok daha alçaltıcı bir şey teklif etti. Benden *metresi* olmamı istedi."

Alçaltıcıydı. Aşağılayıcıydı. Kendisini paylaşmak istememişti.

Ama yine de ağzından kaçırmıştı.

Durdu ve ona doğru döndü, bunu yaparken kızın kolunu bıraktı. Alışılmadık derecede acımasız görünüyordu.

"Yaptı mı, Tanrı aşkına?" dedi, sesi öfkeyle titriyordu. "Evet, buna inanabilirim. Bewcastle'ın bir prensesten daha düşük seviyede biriyle *evlenmeye* tenezzül etmeyeceğini söyleyebilirim. Ama *size* böyle bir hakarete bulunmak! Bu dayanılmaz. Chrissie, ondan uzak dur. Hoş bir karakter değil. Onu seven ya da ona tahammül edebilen kimseyi tanımıyorum. Kendini onun gibilerle karıştırmak istemezsin. Ben gidiyorum-

"

"Justin!" Tekrar koluna girdi ve onu yürümeye zorladı. "Benim adıma bu kadar kızgın olman ne kadar hoş. Ama *çok* kızgın değilim, biliyorsun, sadece biraz sarsıldım, itiraf etmeliyim. Elbette onun düşesi olmak istemiyorum. Akli başında kim ister ki? Evlenmeyi hiç istemiyorum. Yaşadığım hayattan oldukça memnunum. Kendimi tekrar hakarete uğrayacak bir duruma kesinlikle sokmayacağım. Benim için korkmanıza gerek yok."

"Bazen yapıyorum ama," dedi iç çekerek. "Sana ne kadar düşkün olduğumu biliyorsun. Beni kabul edeceğini bilsem seninle evlenirdim bile, ama etmeyeceksin ve ben de senin arkadaşın olmaktan memnunum. Ama diğer erkekler sana hakaret ederken kayıtsız kalmamı bekleme."

Christine etkilenmiş ve utanmıştı. Adamın kolunu sıktı.

"Şu anda gerçekten iyiyim," dedi. "Ama içeri girmeden önce biraz sessizlik ve temiz hava istiyorum. Sakıncası var mı Justin?"

"Asla bir ipucu alamadığım söylenmesin," dedi ona gülümseyerek, "daha sonra görüşürüz. Sonra görüşürüz."

Adam uzaklaşırken, onda her zaman sevdiği bir şeyin de bu olduğunu düşündü. Onun en yakın arkadaşı olabilirdi ama yalnız kalmak istediğinde ne zamanını ne de ilgisini asla ona vermezdi. Sadece birçok yönden tek taraflı bir dostluk olduğu için üzgündü. Ona nadiren güvenir ya da kendisiyle ilgili pek çok şeyi onunla paylaşırdı. Ama bir gün, diye düşündü, bu kesinlikle değişecekti. Bir gün onun arkadaşlığına ihtiyaç duyacaktı ve o da bunu ona sunmak için orada olacaktı.

Bir süre sonra merdivenleri çıktığında kendini gerçekten yorgun hissediyordu.

Daha sonra yorgun ve duygusal olarak tükenmiş bir halde odasının kapısına ulaştı. Ama görünüşe göre henüz kaçmasına izin verilmeyecekti.

"Bayan Derrick!" diye seslendi arkasından bir ses ve dönüp baktığında Harriet King'in kendi odasının kapısında durduğunu gördü, ardından Leydi Sarah Buchan omzunun arkasından sarışın, kirpikli bir baş çıkardı. "Lütfen buraya gelin."

Bu bir istekten çok buyurgan bir emirdi, yine de kolayca göz ardı edilebilirdi. Ama ne anlamı vardı ki? Bir ev partisinde çok az mahremiyet vardı. Ne istediklerini öğrenmek için şimdi gitmezse, daha sonra duymak zorunda kalacaktı.

"Elbette." Evin ön tarafına bakan geniş odaya doğru ilerlerken gülümsedi. "Yolculuk hoşuna gitti mi?"

Bütün genç hanımlar Harriet'in odasındaydı -Lady Sarah, Rowena Siddings, Audrey, Miriam Dunstan-Lutt, Beryl ve Penelope Chisholm ve tabii ki Harriet'in kendisi.

"Tebrik edilmelisiniz," dedi Harriet, sesinde keskin bir ton vardı.

Audrey ona, "Sana ödül parandan beş gine verebilirim," dedi. "Geri kalanı henüz ödenmedi. Tebrikler, Kuzen Christine. Senin üzerine bahse girmiştim ama itiraf etmeliyim ki kazanmanı beklemiyordum. Ya da başka birinin kazanmasını."

"*Birinin* kazanmasına çok sevindim," dedi Rowena duygulanarak. "Artık partinin ikinci haftası için rahatlayabilirim. Her ne kadar yarışmaları kazanmayı sevsem de, itiraf etmeliyim ki Bewcastle Dükü'nün yanında bir saat boyunca bulunma ihtimali beni geceleri uyutmuyordu. Tebrikler, Bayan Derrick."

"Seni *gördük*," diye açıkladı Beryl. "Penelope ve ben gördük. Dük gül bahçesinden çıkıp laburnum sokağına girerken biz de gül bahçesine adım atıyorduk. Hangimizin onu takip edeceğini -ya da daha doğrusu hangimizin *etmeyeceğini*- tartışıyorduk ki seninle konuşmak için durduğunu gördük. Sonra siz de onunla birlikte sokağa çıktınız ve Bay Magnus da çardağa geldiğinde onunla bir dakika konuştuk. Ama şu ana kadar geri dönmediniz, oysa biz sizi gözlüyorduk. Neredeyse bir buçuk saattir yoktunuz. Aferin sana. Kazanmayı çok istiyorduk, değil mi Pen?"

Rowena, galip gelmek için ne yapmamız gerektiğini hayal bile edemedik."

Sarah, "Dünyadaki tüm paraya rağmen bir beyefendiyle bir buçuk saat boyunca asla yalnız kalmazdım," dedi ki bu, bahsin şartları göz önüne alındığında gerçekten garipti. "Birinin itibarını kaybetmesi için iyi bir yol olurdu."

Harriet, "Kaybedecek bir tane olduğunu varsayarsak, Sarah," diye ekledi.

Hepsi neredeyse aynı anda konuşmuştu ve Christine bunun için minnettardı. Ona yaşadığı ilk şoku atlatması için bir şans vermişlerdi. Onu dükle yürürken kimse görmemiş miydi? Ve neden onunla birlikteyken o aptalca bahsi bir kez bile düşünmemişti?

"Ama para sende kalmalı Audrey," dedi. "Benim üzerime bahse girdin ve parayı kendin koydun. Dolayısıyla bütün ödül senin. Gerçekten de oldukça saçma bir yarışma oldu, değil mi? Ama bugün Bewcastle Dükü beni sokakta bir mektup okurken bulduğunda kazanma şansımı gördüm ve bundan yararlandım. Can sıkıntısından ölecekmiş gibi bakarken bir saat boyunca onunla sohbet ettim ve eminim ki bunu bir daha yapmak zorunda kalsam yapardım. Yani, evet, zafer benim hanımlar."

Güldü ve tüm gruba neşeyle baktı. Çoğunun kesinlikle rahatlamış ve ginelere kaybettikleri için oldukça mutlu göründüklerini düşündü. Elbette içlerinden ikisi kızgın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama hem Leydi Sarah hem de Harriet King onun sempatisini hak etmeyen şımarık genç hanımlardı. Ne de olsa bahsi kazanmaya *çalışmıyordu*. Geçen sefer Dük'le bir saat geçirmek için kasten yola çıktığında, birlikte eve döndüklerinde görünürde kimse yokken, bu sefer görülmüş olması ironikti.

"Harriet ve Sarah," dedi Audrey, "bana adam başı bir gine borçlusunuz."

Christine kısa bir süre sonra kaçtı ve sonunda odasına sığındı. Kendi kendine hayatında hiç bu kadar üzülmediğini söylemek muhtemelen saçmaydı ama tam o anda bunun doğru olması gerektiğini hissetti.

Benim metresim olabilirsin.

Gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı.

Onu öpmüştü. Ve o da onu öpmüştü. Birkaç saniye ya da dakika boyunca

ya da saatlerce - daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü bir tutku dalgası hissetmişti.

Ve sonra ona metresi olmasını teklif etmişti.

Ne kadar utanç verici!

Justin Magnus, Wulfric'e, "CHRISTINE GERÇEKTEN çapkın biri değil," dedi.

Labirentteki fiyaskonun üzerinden iki gün geçmişti. Wulfric ve Bayan Derrick bu süre zarfında birbirlerinden özenle uzak durmuşlardı ama Wulfric'e Bayan Derrick'in bu olaydan dolayı moralinin bozulduğu izlenimi vermemişti. Tam tersine. Genç hanımların çoğunun sevgisini kazanmış görünüyordu ve genç beylerin çoğunun da hayranlığını kazanmıştı. Kitredge de gözle görülür bir şekilde ona hayrandı. Her ne kadar ev partisinin hiçbir etkinliğine hükmetmek için kendini öne atmasa da, yine de partinin hayatı ve ruhu olduğu söylenebilirdi. Sohbetin en parlak ve kahkahaların en neşeli olduğu her yerde Bayan Derrick'i mutlaka bulurlardı.

Bazı insanlar onun flört ettiğini düşünebilir.

Ancak Wulfric için öyle olmadığı çok açıktı. Gerçekten manyetik bir çekiciliği vardı. Ve insanları gerçekten seviyordu.

"Kesinlikle öyle," dedi olabildiğince ürpertici bir sesle. Leydi Renable'ın doğaçlama bir piknik olarak tanımladığı ama Wulfric'in doğaçlama olmadığından şüphelendiği şey için göl kenarındaki tepeye doğru yürüyorlardı. Magnus kendini onun yanına atmıştı.

"Geleneksel anlamda güzel, başarılı ya da zarif değil," diye devam etti Magnus, "ama çekici. Ne kadar çekici olduğunu kendisi bile bilmiyor ama tanıştığı her erkek bunu hissediyor ve ona doğru çekiliyor. Mesele şu ki, çoğu kadın da ona çekildiğini hissediyor. Gördüğünüz gibi bu flört değil. Bu sadece onun karakterinin olağanüstü çekiciliği. Kuzenim Oscar onu görür görmez aşık oldu ve istediği her kadını elde edebileceği halde ona sahip olmakta ısrar etti. Bir Yunan tanrısına benziyordu."

"Onun için ne büyük şans."

Bayan Derrick'in o ilk öğleden sonra ona rastladığı göl kenarındaki açıklığa geldiler ve tepeye doğru döndüler. Wulfric adımlarını biraz yavaşlattı ve genç adamın yoluna devam etmesini umdu ama görünüşe göre bir görevi vardı. Magnus, Bayan Derrick'in arkadaşıydı elbette. Bir mesajla mı gönderilmişti? Yoksa kendi mesajını iletme görevini mi üstlenmişti? Wulfric'in canını sıkan şey, kendisini bir delikanlının azarına katlanmak gibi gülünç bir duruma sokmuş olmasıydı.

"Dolayısıyla Kitredge'in ona hayran olması," diye devam etti Magnus, "Culver'ların, Hillier'ların ve Snape'lerin de hayran olması, onların ilgisini kasten davet ettiği anlamına gelmez."

"Sanırım," dedi Wulfric, "bu sözlerin ne anlama geldiğini bana açıklamak niyetindesiniz?"

"Sen de ona hayranlık duyuyorsun," dedi Magnus. "Ve belki de seninle flört ettiğini düşünüyorsun. Ya da belki de diğerleriyle flört ettiğini ve ciddi ciddi seni tuzağa düşürmeye çalıştığını düşünüyorsun. Her iki durumda da yanılıyorsunuz. Gördüğünüz gibi bu sadece onun arkadaşça tavrı. O herkese karşı aynıdır. Oscar bunu fark etseydi, çok daha mutlu olurdu. Ama onun tüm gülümsemelerini ve tüm ilgisini kendisi için istiyordu."

Wulfric, Magnus'un arkadaşının savunucusu olmaya çalışmamasının iyi bir tavsiye olacağını düşündü. İstemedi de olsa, Bayan Derrick'in bir kocaya bile derin bir sevgi ya da bağlılık besleyemeyeceği, herkese ve her şeye karşı ayırım gözetmeksizin sevecen olduğu izlenimini veriyordu. Aslında o bir çapkındı.

"Bağışlayın beni," dedi Wulfric, kadehinin sapını parmaklayarak, "ama ölü bir adamın mutluluğu ya da mutsuzluğuyla olan ilgim gerçekten çok az. Beni mazur görür müsünüz?"

Tepeye ulaşmışlardı ve pikniğin önceden planlandığı hemen anlaşılıyordu. Göle bakan yamaca battaniyeler serilmiş ve daha yaşlılar için birkaç sandalye konulmuştu. Her battaniyenin yanında ve her sandalyenin ulaşabileceği bir yerde yiyecek ve şarap dolu sepetler duruyordu. Birkaç hizmetçi tepenin eteğindeki ağaçların arasında dikkat çekmeden duruyordu.

Wulfric Renable ile konuşmaya başladı ve Bayan Derrick'in

tepenin başındaydı, şapkasının kurdeleleri rüzgârda dalgalanıyor, Kitredge'e çeşitli ilgi çekici yerleri gösteriyordu, tıpkı ilk öğleden sonra Kitredge'e yaptığı gibi. Kitredge'in söylediği bir şeye gülüyordu.

Magnus'a şikâyetle bulunması Wulfric'i rahatsız etmişti. Onun söz konusu olduğu yerde kendisinin suçlu olması da canını sıkıyordu. Onu öpene kadar - davet edilmemişti- kız, Wulfric'in ne teklifini ne de yaklaşımını hoş karşılayacağını düşündürecek hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Şüphesiz ona bir özür borçluydu.

Genellikle ne düşüncesiz ne de patavatsızdı. Kendini nadiren hatalı duruma düşürür ya da herhangi bir saldırıya karşı savunmasız bırakırdı.

Bu bir daha olmayacaktı. Christine Derrick'e karşı kesinlikle sinirli hissediyordu -belki de onun hiçbir şekilde suçlu olmadığını bildiği için.

CHRISTINE labirentteki üzücü sahnenin ardından gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalmış ve neredeyse sabah eve dönmeye karar vermişti. Ama gururu ve inatçılığı onu kurtarmaya gelmişti. Sırf Bewcastle Dükü onu metresi yapmayı teklif etti diye neden kaçındı *ki*? Dükün başka hiçbir hanım konuğa böyle bir teklifte bulunmaya cesaret edemeyecek olması önemli değildi. Hiç önemi yoktu.

Neden önemli olsun *ki*? Onu her zamankinden daha fazla sevmiyor ve hor görüyordu. Onunla aynı odada, hatta aynı *evde* bulunmaya bile katlanamıyordu. Ama sonunda kalmaya karar vermişti, eğer varlığının devam etmesinin onu utandırmasından başka bir nedeni yoksa.

Ve böylece kendini yeni bir coşkuyla ev partisinden geriye kalanlara atmış ve hem erkek hem de kadın konuklarının birçoğunun dostluğunu kazandığını bilmenin memnuniyetini yaşamıştı. Bunu yapabileceğine karar vermişti. Hem eğlenebilir *hem* de yolundan çekilmeye aynı derecede niyetli görünen Bewcastle Dükü'nün yolundan çekilebilirdi.

Her şey çok tatmin ediciydi.

Piknikte çok eğlendi, sorularıyla onu bir süre oyalayan Kitredge Kontu'na tepeden yer işaretleri gösterdi ve çaydan sonra bir grup genç beyefendinin ricası üzerine göl kıyısına koşarak su yüzeyinde taş sektirme sanatını gösterdi. Bayanlardan birkaçı da oraya geldi ve hepsi de eğlenceli vakit geçirdi, ancak Christine gölün dibinde atılacak mükemmel taşları kıyının hemen ötesinde gördüğünde ve onları kendisi almakta ısrar ettiğinde elbisesinin eteklerini ıslatmayı başardı. Ancak önceden ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmayı akıl ettiği için büyük bir zarar görmedi.

Bazen kendini geçmişin geride kaldığına, gençliğine ve doğal neşesine geri döndüğüne, pusuda bekleyen gölgeler olmadığına inandırabiliyordu. Ama gölgeler en parlak ışıktaki bile asla uzakta değildi - belki de özellikle o zaman. Sonraki olaylar bunu kanıtladı.

Çoraplarını giymek için تنها bir yer bulması gerektiğinden, piknik alanını en son terk edenlerden biriydi. Hermione ve Basil'in hâlâ yamaçta olduğunu gördü ve sonra Bewcastle Dükü'nün de onlarla birlikte olduğunu gördü.

Christine onlara doğru yürürken Hermione, "İtiraf etmeliyim ki, Majesteleri," dedi, "Elrick ve ben dünden önceki günden beri sizinle özel olarak konuşmaya kararlıyız, ama söyleyeceklerimizi Christine'in duyması uygun olur. Onun adına gerçekten özür dilemeliyiz."

Christine boş gözlerle baldızına baktı ve onların birkaç metre altında olduğu yerde durdu.

"Genç hanımların hangisinin sizinle bir saat boyunca özel sohbet edebileceğine dair bahse girmeleri son derece aptalcaydı," dedi Hermione, sesi aslında Christine'e bastırılmış öfke gibi gelen bir duyguyla titriyordu, "ama kızlar kızdır ve sizin gibi rütbeli ve önemli birini etkilemek istemeleri anlaşılabilir. Ancak Christine'in böyle bir bahse girmesi ve hatta *kazanması* affedilmez bir küstahlıktı."

Christine gözlerini kısa süreliğine kapattı. Şu berbat bahis! Ama Hermione bunu nasıl öğrenmişti? Leydi Sarah ve Harriet King'den şüphesiz.

Basil boğazını temizledi. "Leydi Elrick ve ben bu tür kaba davranışlara

davranış, seni temin ederim, Bewcastle," dedi.

Hermione, "Kayınbiraderimin bir okul müdürünün kızına aşık olması ve onunla evlenmesi bizim talihsizliğimiz," diye ekledi. "Ev partisi boyunca her centilmen misafirle flört etmekten ve bunun gibi gösterilerle bizi küçük düşürmekten başka bir şey yapmadı." Bir eliyle Christine'in ıslak eteğini gösterdi. "Ama *seni* de işin içine katıp *seninle* flört etmesi affedilir gibi değil."

Christine bu konuşmayı dinlerken kendi kulaklarına inanamıyordu. Sanki geçmişe doğru fırlatılmış gibiydi. Her ikisi de öylesine öfke ve acıyla konuşuyorlardı ki... ve öylesine adaletsizdiler ki. Bir şey söyleyemeyecek ya da oradan aceleyle uzaklaşamayacak kadar üzgündü.

Bewcastle Dükü sınav bardağını gözünün yarısına kadar kaldırdı. Christine, kadehi Hermione'nin eteğine ya da başka bir yerine doğrultursa, kadehi elinden kapıp burnunda kıracağına ya da kadehle birlikte burnunu kıracağına karar verdi. Ama o dikkatini Hermione'ye yöneltti.

"Kendinizi üzmemeniz için size yalvarıyorum, hanımefendi," dedi, sesi sert ve oldukça kutupsaldı. "Ya da seni, Elrick. Akademik zekâyâ sahip beylerin kızları genellikle daha iyi eğitilidir ve bu nedenle ortalama bir genç bayandan daha ilginç konuşmacılardır. Bayan Derrick'i benimle birlikte laburnum sokağında dolaşmaya davet ettikten sonra onunla geçirdiğim tam bir saat miydi? İtiraf etmeliyim ki bu sürenin yarısından daha az gibi geldi. Öğleden sonraki gezintiden ve ben yanına geldiğimde okumakta olduğu kız kardeşinden gelen mektuptan bahsederek onunla flört ettim mi? Eğer öyleyse, kendisinden özür dileyecek ve gelecekte daha ihtiyatlı davranacağıma söz vereceğim."

Elindeki bardağı bıraktığında siyah şeridinin üzerine düştü.

Christine onun gerçekten çok ama çok tehlikeli görüldüğünü düşündü ve sözlerinin sessizlikle karşılanması bunu hisseden tek kişinin kendisi olmadığını gösteriyordu. Onlara tüyler ürpertici bir darbe indirmişti. Eğer bu kadar kötü bir şekilde incinmemiş olsaydı bundan zevk alabilirdi.

"Hermione!" dedi usulca. Sadece Basil'e baktı, Oscar'ı bu kadar sevdiği halde Oscar'ın dul eşine bu kadar kötü davranabilen Basil'e. Ama Basil onunla göz göze gelmedi.

Muhtemelen bir sonraki an harekete geçecek ve körlemesine koşacaktı.

Bewcastle Dükü dikkatini ona yöneltmemiş olsaydı, oradan uzaklaşırdı.

"Size eve kadar eşlik etmeme izin verin hanımefendi," dedi. "Ve size gerçekten bir özür borçlu olup olmadığımı bana söyleyebilirsiniz."

Onun sesini daha önce hiç bu kadar soğuk duymadığından şüpheliydi.

Adam kolunu uzattı ve Christine kolunu tutmamak için bir bahane bulamadığı için kolunu tuttu. Adamın gözlerinin iki buz parçası gibi olduğunu fark etti. Aslında her zamanki büyüleyici halleri. Diğer yöne doğru kaçmayı, ağaçların arasında kendini kaybetmeyi, yaralarını yalnız başına sarmayı tercih ederdi. Hâlâ iyileşmesi gereken yaraları olduğunu fark etmemişti. Onların çoktan iyileştiğini düşünmüştü.

Hermione ve Basil onlarla birlikte dönmek için hiçbir harekette bulunmadılar.

"Size bir özür borçlu muyum, Bayan Derrick?" diye sordu dük, duyamayacakları kadar uzaklaştıklarında.

"Yaptığın teklif için mi?" dedi. "Bunun için zaten özür dilemiştiniz."

"Düşündüğüm gibi," dedi, "yine de teklifim, beni bir saat boyunca tek başıma oyalamak için yaptığınız başarılı numaranın oldukça şok edici bir sonucu olmalı. Labirent zekice bir geciktirici dokunuştı. Umarım ödülünüzü almak hoşunuza gitmiştir hanımefendi ve çabalarınıza değmiştir - hatta belki de katlanmak zorunda kaldığınız hakarete bile."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Özel yaraları bir süre daha beklemek zorunda kalacaktı.

"Aslında," dedi, "ödülü ben talep etmedim. Birisi benim adıma para yatırdı ve böylece benim üzerime bahse girdi. Ödül üzerindeki tüm haklarımdan ona feragat ettim. Ama evet, zafer anımın tadını kendi iyiliğim için çıkardım. Elbette ilk gün, seni bu gölde benimle dolaşmaya ikna ettiğimde kazanmıştım ama oyunu bu kadar çabuk bitirmek sportmenliğe aykırı olurdu. Bu yüzden iki gün önce aynı başarıyı tekrarlamaya karar verdim." Yüksek sesle iç çekti ve yüzünü gökyüzüne kaldırdı.

"Ancak," dedi, "o ikinci seferde *seni* benimle yürümeye davet eden *bendim*."

"Ama, tabii ki." Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Bir hanımefendi bir beyefendiyi davet etmemeli, değil mi, özellikle de bir hafta içinde iki kez? Ama *bu beni* caydırmıyor. Bir beyefendiyi beni davet etmeye davet etmenin bazı yolları var; örneğin, elinde bir aylık bir mektupla bir duvarın üzerine oturmak, ileride çimenli bir sokak davetkâr bir şekilde belirirken dalgın dalgın bakmak ve sonra da sadece mektubu okuyormuş gibi yapmak gibi."

Belki de akıllıca davranarak sesini çıkarmadı. Adamın belki kızgın, belki de -umuyordu ki- biraz aşağılanmış olduğunu fark etmekten iğrenç bir memnuniyet duydu.

Ağaçların arasındaydılar. Kolunu onun kolundan kolayca kurtarabilirdi ve eğer aklına tam da onun yapmasını istediği şeyin bu olduğu gelmeseydi bunu yapardı.

"Asıl bahis, biliyorsun," dedi, "seni bir evlilik teklifi yapmaya ikna etmektir. Ama imkânsız bir şey üzerine bahse girmenin eğlenceli olmayacağı sonucuna varıldığı için, şartlar sizi bir saat baş başa sohbet etmeye ikna etmek olarak değiştirildi. Bana evlilik yerine açık çek teklif etmemiş olsaydınız, ilk bahsi de ikincisini de kazanabilirdim. Bu son derece alçaltıcıydı, biliyorsunuz, gerçi bunun bir okul müdürünün kızı olmamla ve düşes pozisyonu için fazla bayağı olmamla bir ilgisi olduğunu söyleyebilirim. Ancak bunu yarışmacı arkadaşlarıma itiraf etmek zorunda kalmadığım için kalıcı bir zarar görmedim."

Sessizliğini korumaya devam etti.

Bu gerçekten de oldukça kışkırtıcıydı. Hiçbir zaman başkalarıyla tartışmayı ve kavga etmeyi sevmemişti. Ama Bewcastle Dükü'yle öfkeli bir tartışma yaşamamanın son derece tatmin edici bir yanı olacağını düşünüyordu. Bununla birlikte, eğer tahmini doğruysa, onu kontrolsüz ve yakışıksız bir duygu gösterisine çekmek, evliliğe ikna etmekten daha zor olacaktı. Çünkü adamın içinde ne duygu ne de tutku *vardı*. İki gün önce labirentte gerçekleşen bir kucaklaşmanın anısını bastırdı. O tutku değildi, şehvetti.

Tekrar yüksek sesle iç çekti. "Bahsi kazandığıma sevindim, hem de iki kez," dedi. "Artık seninle arkadaşlık etmek zorunda değilim."

"Bunu duyduğuma çok sevindiğimi belirtmem için bana bir işaret verdiniz sanırım?" diye sordu.

"Öyle mi?" diye sordu ona. "Memnun musun

yani?" "Bu konuda hiçbir fikrim yok," dedi.

"Hiç kavga etmez misiniz?" diye sordu ona.

"Kavga etmek," dedi adam, "oldukça gereksizdir."

"Tabii ki öyle." Serbest eliyle havayı testereyle kesti. "Sadece bir kaşınızı kaldırarak itaati emredebilirsiniz."

"Ancak" dedi, "birisi kaşımın ya da soru sorma bardağımın tehdidini görmezden gelmeye karar verdiğinde."

Güldü ama doğrusunu söylemek gerekirse pek de eğlenmiş gibi hissetmiyordu. Önce labirentte, şimdi de tepede korkunç bir şekilde aşağılanmıştı ve küçük kutu gibi odasına girip yatağın üzerine kıvrılmak için sabırsızlanıyordu.

Bewcastle Dükü sert ve ani bir sesle, "Ağabeyiniz ve yengeniz sizden hoşlanmıyor, Bayan Derrick," dedi.

Bunu gayet açık bir şekilde ortaya koymuşlardı. Bu apaçık gerçek karşısında yeniden üzülmek bir anlamı yoktu.

"Muhtemelen Oscar'ı kandırdığım gibi seni de kandırıp evlendireceğimden korkuyorlardır," dedi, partinin ilk öğleden sonrasında onunla çarpıştığı göl kenarındaki açıklığa çıktıklarında. "Ve daha sonra seni uyarmadıkları için onları suçlayacaksın."

"Bir öğretmen kızı olduğunuz konusunda beni uyarıyor musunuz?" dedi. "İşbirlikçi olduğunuzu mu?"

"Ve bayağı," dedi. "Bunu unutmamalısın. Bu benim en büyük günahlarımdan biriydi, biliyorsun. Sürekli dikkatleri üzerime çekecek ve onları utandıracak şeyler yapıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, asla Hermione gibi mükemmel olamadım. Şimdi bu konu üzerinde düşünecek zamanın olduğuna göre, metresin olmayı reddettiğim için çok minnettar olmalısın."

"Zorunda mıyım?" dedi. "Mükemmel bir hanımefendi olmadığınız için mi?"

Evin önündeki çimenliğe doğru uzanan ağaçların arasındaydılar.

"Ve çünkü ben bir flörtçüyüm,"

dedi. "Öyle misin?" diye sordu

adam ona.

"Çünkü Oscar'ı öldürdüğüm gibi seni de öldürebilirim," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu, bu sırada kendisiyle ilgili kurduğunu bilmediği tüm savunmaların çöktüğünü ve tüm iyi mizahının gittiğini ve yakında eve ulaşmazlarsa, onunla kavga etmek istese de istemese de onunla kavga edeceğini fark etti. Zihninde iki yumruğuyla onun göğsünü yumrukladığı, iki ayağıyla çizmelerine bastığı ve deli bir gece kuşu gibi ona bağırırken sınav bardağını tirbuşona çevirdiği görüntüler vardı. Ama sorun şu ki, bunlar eğlenceli görüntüler değildi.

Dikkatli olmazsa ağlamaya başlayacaktı. O asla ağlamazdı. Hiç anlamı yoktu, değil mi?

"Görünüşe göre," dedi, "Elrick ve hanımının hoşlanmamaları için bazı gerekçeleri var."

Ne bekliyordu ki? Doğru olup olmadığını sormasını mı? Hiç kimsenin yapmadığı gibi tüm hikâyeyi ondan çıkaracağını ve onu tüm suçlamalardan aklayacağını mı? Sonra da labirentte yaptığı teklif için özür dileyeceğini ve onu güvenilir atına bindirip -adına layık her şövalyenin bunlardan bir tane vardır- düşesi olmaya götüreceğini mi?

Daha kötü bir kader düşünemezdi. Gerçekten düşünemezdi. Çünkü o parlak zırlı bir şövalye *değildi*. Soğuk, huysuz, kibirli bir aristokrattı.

"Kesinlikle," dedi. "Oh, kesinlikle. Öldüğünde yanında olmamamın bir önemi yoktu, değil mi? Bu sadece kurnazlığımın bir başka örneğiydi. Onu yine de öldürdüm. Ve belki de algıladığınız gibi iyi bir mizah içinde değilim, Majesteleri. Konuşmamı bitirir bitirmez koşmaya başlayacağım ve eve sıcak ve nefes nefese döneceğim. Peşimden cesurca koşarak gelmenizi beklemiyorum."

Ama o daha sözlerini eyleme dönüştüremeden, adamın sağ eli onun üst kolunu siper gibi kavradı ve kadın kabaran göğsünün adamın göğsünün bir santim yakınına çekildiğini gördü. Adamın gümüş gözleri soğuk bir ışıkla kızın gözlerinde parlıyordu.

Bir an için onun kendisini tekrar öpeceğini sandı.

Belki o da öyle düşünüyordu. Kesinlikle gözleri kızın ağzına kaydı ve burun delikleri açıldı. Sol eli biraz daha nazikçe diğer koluna geldi.

Eğer aralarına bir yıldırım düşseydi, hava daha büyük bir gerilimle çatırdayamazdı.

Ama onu öpmedi; daha sonra doğru dürüst düşünebildiği zaman buna çok minnettar olacaktı. Muhtemelen o da onu öper, ona sarılır ve kendisini ormanın derinliklerine götürüp ırzına geçmesi için yalvarırdı. Ve sorun şu ki, diye düşündü o zaman, muhtemelen bunu gerçekten de yapardı - onunla giderdi, yani onunla yatarı. Belki de labirentte yaptığı teklifi tekrarlaması için ona yalvaracaktı.

Ama onu öpmedi.

"Gittikçe daha çok," dedi onun yerine, kadından çok kendi kendine, "buraya geldiğim için pişmanlık duyuyorum. Ve siz son sözü söylemeye kalkışmadan önce, Bayan Derrick, *sizin* de pişman olduğunuzu söyleyebilirim - *geldiğime*, geldiğinize."

Adam onu tutmayı bıraktı ve kadın ıslak eteğini yakalayıp kaçtı, kendini iki yıldır hissettiğinden daha sefil hissediyordu. Gerçekten de bu partiye gelmemeliydi ve bu kesinlikle son on yılın en hafif ifadesiydi. Hermione ve Basil'in geleceğini *biliyordu*. Ve şimdi kendini Bewcastle Dükü'nün alaylarına ve kınamalarına maruz bırakmıştı; Tanrı aşkına, Oscar'ı *öldürdüğünü* düşünecekti.

Yine de az önce onu öpmüş olsaydı, o da onu öpecekti. Yine de onu *öpmediğinde* söyleyebildiği tek şey, bu ev partisine geldiğine her zamankinden daha fazla pişman olduğuydu.

Ondan tutkuyla nefret ediyordu. Bu endişe verici bir düşünceydi. Ona karşı kayıtsız kalmayı tercih ederdi.

Sıcak, nefessiz ve darmadağın bir halde eve vardığında, dışarıda kalması gerektiğini düşündü. Hermione ve Basil döner dönmez onlarla yüzleşmeliydi. Tam zamanıydı. Oscar'ın ölümünü izleyen günlerde en az onlar kadar perişan olmuştu ve onların suçlamalarına karşı kendini doğru dürüst savunamamıştı. Ama şu anda kendini daha az perişan hissediyordu. Bu yüzden, bazen olduğu gibi bir korkak gibi aceleyle odasına çıktı ve yolda kimseyle karşılaşmadığı için şükretti.

Kapıyı kapattı, kendini dar yatağa attı ve akşam yemeğine şişmiş göz kapakları, kan çanağına dönmüş gözler ve tıkanmış burun kanallarıyla çıkmak zorunda kalmamak için gözyaşlarıyla savaşıırken yatak örtüsünü avuçladı. Bütün bunlar için kendinden başka suçlayacağı kimse olmadığını biliyordu. Gelmeyi reddetmeliydi. Hayır deseydi ve buna sadık kalsaydı Melanie bile onu zorlayamazdı.

Sakinleşene kadar uzun bir süre geçti ve aynadaki görüntüsünü gözlemlemek için yatağın üzerine oturdu. Yüzünde bir gülümsemeyle belki de her zamankinden farklı görünmeyecekti. Teorisini test etmek için görüntüsüne gülümsedi. Tragedy'nin yüzü, acayip bir şekilde yukarı doğru kıvrılmış dudaklarıyla ona baktı. Dudaklarını ayırdı ve gözlerine bir ışıltı ekledi.

İşte, diye düşündü, artık eskisi kadar iyiydi, tekrar savunmasının arkasında güvendeydi. Tuhaftı, hâlâ onlara sahip olduğunu, hâlâ onlara ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. İki yıldır özgürdü ve yine mutluydu. Neredeyse mutluydu.

Partinin sonuna kadar sağlam bir şekilde hayatta kalacağına karar verdi, ta ki eve gidip kalbini günlük hayatının rahat rutini içinde tekrar saklayana kadar. Ne de olsa Oscar'ın ölümünden sağ çıkmıştı.

WULFRIC yine alışılmadık bir şekilde rahatsız hissetti. Ve yine aynı nedenden dolayı. Tanrı aşkına, neredeyse onu *öpüyordu*. Can sıkıcı bir öğleden sonra için bundan daha uygunsuz bir son düşünemezdi.

Yine de, kızın kendisinden kaçışını izlerken çok kötü bir şekilde yanlış hesap yaptığını fark etti. Hem de birden fazla şekilde.

Kendisine yaptığı teklif yüzünden ona hâlâ kızgındı.

Elbette kendisi de biraz sinirlenmişti. Aralarındaki o iki uzun buluşmanın tamamen onun tarafından kurgulandığına inanmıyordu. Ama o da bu saçma yarışmaya katılmış ve ikinci karşılaşmalarını mümkün olduğunca uzatmıştı şüphesiz. Ne de olsa labirente girmek onun önerisiydi. Adam da ipte oynatılan bir kukla gibi onu takip etmişti. Sonra da onu öpmüş ve düşüncesizce teklifini yapmıştı.

Labirentten kaçarken, zaferi ve ödülü almak için geri dönebilmek onun için bir teselli olmuş olmalı.

Yine de Elrick ve hanımının tepede sergiledikleri aptalca davranışlar yüzünden derinden incinmiş olduğu gerçeğinin yanında kendi kırgınlığı önemsiz kalıyordu. Bu ikisini daha önceden tanıyordu ve ikisini de daha önce hiç sevimsiz, patavatsız ya da aptalca kindar bulmamıştı. Bugün üçünü de yapmışlardı.

Aile çamaşırlarını onun önünde hiç de yakışık almayan bir şekilde ortaya dökmüşlerdi. Onun aşağılık kökenlerine, kabalığına, çapkınlığına -yine o kelimeye- içerlemişlerdi. Onun söz konusu olduğu her yerde sıkıcı bir düzenlilikle gündeme gelirdi. Onun hakkındaki duygularını gerçekten bilmek istemiyordu. Kesinlikle bilmesine *de gerek yoktu*.

Ama belli ki üçünün arasında bir şeyler olmuştu - Oscar Derrick'in ölümüyle ilgili bir şeyler. Onu Christine Derrick'in öldürdüğüne bir an bile inanmamıştı ama böylesine kalıcı *bir* düşmanlığa neden olacak *bir şey* olmuştu. Bu öğleden sonra bir şekilde kirli bir aile kavgasının ortasında kalmıştı.

Bu dayatmaya çok içerlemişti.

Aynı zamanda Bayan Derrick hakkında ilginç bir şey öğrenmişti. Güneş ışığı ve kahkahadan daha fazlasını içeriyordu. Onun içinde de derinlere bastırılmış bir karanlık vardı ama az önce birlikte yürürken bu karanlık yüzeye çıkmıştı. Onunla tartışmak için elinden geleni yapmıştı.

Neredeyse yenik düşüyordu - kadının beklemediği bir şekilde.

Onun savunmasızlığı, uğraşmak istemediği ya da uğraşmaya niyetli olmadığı bir şeydi. Ona karşı bir çekim hissetmişti, onu öpmüştü, onu metresi yapmayı teklif etmişti, kadın reddetmişti ve bu konu kapanmıştı. İtiraf etmek zorunda olduğu üzere, onun kişiliğine duyduğu kalıcı çekim dışında, ona ya da hayatının karanlık karmaşasına daha fazla ilgi duymuyordu.

Yine de, can sıkıcı bir şekilde, ev partisinin ikinci haftasında gözlerinin her zamanki gibi ona çekildiğini fark etti.

Onda gördüğü karanlığa rağmen o bir ışık getiriciydi.

O ışık h   istemeden de olsa g  zlerini kamaştırıyordu.

WULFRIC, BARON RENABLE VE DİĞER BAZI KİŞİLERLE BALIK TUTMAYA GİTTİ

beyefendilerle birkaç sabah üst üste görüştü. Birkaç kez Renable'ın kütüphanesinde küçük bir grup beyefendiyle oturup siyasetten, uluslararası meselelerden ve kitaplardan konuştu. Aynı eğilimde olan beylerle birden fazla kez bilardo oynadı. Akşamları kâğıt oynuyordu, çünkü sadece yaşlılar bu işle gerçekten ilgileniyordu. Terbiyesizlik etmeden partinin neşeli etkinliklerinden mümkün olduğunca azına katıldı. Mümkün olduğunca çok yalnız zaman geçirdi - bu çok azdı. Eve dönmek için ayrılacağı günleri ve neredeyse saatleri sayıyordu.

Ancak kaçamayacağı bir olay vardı, gerçi en azından partinin en sonuna, eğlencenin doruk noktası olarak yerleştirilmişti. Bayan Magnus ile Sör Lewis Wiseman arasındaki nişanın resmi kutlaması olarak büyük bir balo düzenlenecekti - ya da taşrada böyle bir etkinlik ne kadar büyük olabilirse o kadar büyük olacaktı. Yirmi dört misafir ve iki ev sahibi bir balo salonunu layıkıyla dolduramayacağı için komşularından oluşan seçkin bir grup davet edilmişti.

Leydi Renable etkinlikten bir ya da iki gün önce Wulfric'e, "Davetlilerimizin çoğunun kibarlık konusunda çok az iddiası var," diye açıkladı. "Yine de davet edilmekten hoşlanıyorlar ve insan yılda bir ya da iki kez onlara tenezzül etmek zorunda hissediyor kendini. Umarım bu daveti çok yavan bulmazsınız."

"Sanırım hanımefendi," dedi kaşlarını ve kadehini kaldırarak, "her konuda olduğu gibi konuklar konusunda da zevkinize güvenilebilir."

Kaçınılması mümkün olmayan bir şey için neden özür dilersin? Ve neden sadece ondan özür diliyorsun? Neden özür dilesin ki? Bedwyns'le ilgili tek bir şey için

Sonsuza dek şükretmeleri gereken şey, birbirlerinden sonsuza dek özür dilememeleriydi.

Bazen katlanmak zorunda kalsa da, balolar onun için hiçbir zaman zevkli bir eğlence anlayışı olmamıştı. Bu seferki de onlardan biriydi. Kendini yatak odasına kapatıp kitap okuyamayacağı için, her zamanki titizliğiyle giyinmiş, uşağının boyunbağını bağlamak için her zamankinden daha fazla zaman harcamasına izin vermiş ve belirlenen saatte balo salonuna inmişti. Açılış setini Leydi Elrick'e, ikincisini Leydi Renable'a ayırdı ve ondan sonra uygun bir şekilde kart odasına çekilebileceğini umdu.

Mowbury'nin durduğu yere doğru yürürken fark etti ki, düpedüz sefil olmasa da garip görünen genç hanımların hepsi en gösterişli kıyafetlerini giymişlerdi, mücevherler mum ışığında parlıyordu, özenle şekillendirilmiş saçların üzerinde tüyler sallanıyordu - belki de kendilerini çoktan gelmeye başlamış olan daha az muhteşem giyimli komşulardan ayırmak için kasıtlı bir hile.

"Melanie'ye doğuştan iki sol ayağım olduğunu hatırlattım," dedi Mowbury, "ama burada görünmem ve *biriyle* dans etmem konusunda ısrar etti. Christine'e sordum, Bayan Derrick'e. Kuzenimle evliydi, biliyorsun, iyi bir insandır, diye düşünmüşümdür hep, Hermione ve Elrick ondan hoşlanmıyor gibi görünseler de, değil mi? Yorucu şeyler, toplar, Bewcastle."

Odanın diğer ucunda, üç bayan ve bir beyefendiyle -Bayan Derrick'le- konuşuyordu. Wulfric papazı ve karısını tanıdı ve diğer iki hanımın da annesi ve en büyük kız kardeşi olduğunu düşündü. Bayan Derrick kesinlikle bu ailedeki tüm yakışıklılıklarla kutsanmış, diye düşündü. Papazın karısı dikkat çekici değildi. En büyük kız kardeşi ise düpedüz sadeydi.

Bayan Derrick krem rengi bir gece elbisesi giymişti; elbisenin etek ucunda tek bir volan vardı ve kısa, kabarık kolların kenarlarında da buna uygun fırfırlar bulunuyordu. Yakası derin olmasına rağmen gösterişsiz değildi. Parıltılı bir şekilde taranmış kısa bukleleri, elbisesinin yüksek beline uygun uzunlukta pembe kurdelelerle bağlanmıştı. Kurdeleler, eldivenli bir elinde taşıdığı kapalı yelpaze dışındaki tek süsüydü. Ne mücevher, ne türban, ne de tüy takmıştı. Elbisenin kendisi de hiçbir şekilde modanın ilk bakışında değildi.

Ev arkadaşlarını oldukça gülünç ve telaşlı gösterdi.

"Bayan Derrick açılış setinde sizinle dans etmeyi kabul etti," dedi.

"Öyle." Mowbury yüzünü buruşturdu. "Onun ayak parmaklarına basmayacağıma söz verdim. Ama bunu yaparsam bana güler ve zaten düzleştirilmeleri gerektiğini ya da buna benzer bir şey söyler. O iyi bir sporcu."

İri cüssesi giysilerinin içinde gıcırdayan Kitredge de ona katılmış ve ailesine takdim ediliyordu. Bir an için Kitredge'in dolgun eli kadının sırtına yaslandı. Wulfric'in parmakları mücevherli kadehinin sapında kıvrıldı. Kadın ona gülümsemek için pozisyonunu biraz değiştirdi. Kont'un eli çekildi. Kadın başını salladı ve Kitredge uzaklaştı. Wulfric ikinci set için söz verildiğini tahmin etti.

Bardağını ipeksi şeridinin üzerine bıraktı.

CHRISTINE HER ZAMAN dans etmekten hoşlanmıştı. *Balolardan* her zaman hoşlanmamıştı - en azından evliliğinin son birkaç yılında. Oscar onun başka erkeklerle dans etmesine karşı çıkmaya başlamıştı, ama ona balonun asıl amacının çeşitli partnerlerle dans etmek olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Bütün gece onunla tek başına dans edemezdi. Bu iyi bir görgü kuralı olmazdı. Ayrıca, adam kart odasında vakit geçirmeyi ya da erkek arkadaşlarıyla sosyalleşmeyi seviyordu ve o zaman kadın ya kendi seçimiyle bir duvar çiçeği olmak ya da kocasını memnun etmemek ikileminde kalmıştı.

Evliliği gerçekten de beklediğinden çok daha zorlu bulmuştu. Tüm olağanüstü yakışıklılığına rağmen Oscar kendinden ve ondan emin değildi. Giderek daha sahiplenici ve bağımlı olmuştu. Onu çok sevmişti ama kendisine güvenmemesine kızmamak da zordu. Hatta suçlamaları daha incitici ve hatta aşağılayıcı olmaya başladığında, ona olan aşkının sona ermesinden bile korkmuştu.

Ama o zor, mutsuz günler geride kalmıştı ve bu gece dilerse ve yeterince beyefendi isterse her sette dans etmekte özgürdü. Açılış seti boyunca kahkahalarla güldü, Hector'a kır dansının kalıplarında rehberlik etti ve diğer tüm beyefendiler diğer yönde zarıfçe süzülürken o bir yöne doğru zıplayarak gideceği zaman onu birden fazla kez kurtardı. Daha sonra ona bol bol teşekkür etti ve hatta

elini öpecek kadar kendini toparladı.

İkinci set boyunca terleyen Kitredge Kontu'yla neşeyle dans etti ve sohbeti son bir haftadır onu eğlendirdiği çapkın şakalardan kesin bir şekilde uzaklaştırdı. Birkaç dakika serin akşam havasının tadını çıkarmak için onu Fransız kapılarından bahçeye çekmek istediğinde, böylesine görkemli bir baloda tek bir dansın tek bir adımını bile kaçırmamanın kalbini kıracağını söyledi.

Bay Ronald Culver'la -onu ikizinden ayırt etmeyi öğrenmişti- ve Bertie'nin kiracı çiftçilerinden biri olan ve son bir buçuk yıl içinde ona üç kez evlenme teklif eden Bay Copley'le dans etti ve bol bol gülüp konuştu.

Hazel'dan her sette dans etmesinin istendiğini ve dans etmeyi hiç sevmeyen Eleanor'un bile iki set için piste çıkmaya ikna edildiğini memnuniyetle fark etti.

Audrey ve Sör Lewis Wiseman'ı ne zaman birlikte görse sıcak bir zevkle gülümsüyordu. Birbirlerine olan sevgilerinde hiç de gösterişli olmasalar da, yine de birbirlerine çok uygun görünüyorlardı. Birlikte mutluydular. Mutluluk çok nadir bulunan bir şeydi. Bunun onlar için uzun sürmesini *umuyordu*. Christine Oscar'la evlendiğinde daha çocuk denecek yaşta olan Audrey'e her zaman düşkün olmuştu.

Yarın eve gideceğini hatırladı. Parti pek çok açıdan keyifli ve konukların çoğu cana yakın olsa da, bu ne muhteşem bir düşünceydi. Ama içlerinden üçü öyle değildi ve bu da bütün farkı yaratmıştı. Piknik gününden beri bir yanda Christine, diğer yanda Hermione ve Basil arasında korkunç bir gerilim vardı. Mümkün olduğunca birbirlerinden uzak durmaya çalışıyorlardı ama Christine her gün onları bir yerde köşeye sıkıştırmaya ve dışarıda yapılması gereken ne varsa onlarla birlikte yapmaya karar vermişti. Ama bir ev partisinde özel bir an bulmak zordu ya da belki de çok fazla uğraşmamıştı. Ve Bewcastle Dükü onu metresi yapmayı teklif etmiş, sonra da eniştesi ve baldızının ellerinde aşağılanmasına ve daha sonra da huysuzluk, kin ve patavatsızlık gösterilerine tanık olmuştu. Bütün bunlar gerçekten de çok rahatsız ediciydi.

Eve dönmek için sabırsızlanıyordu.

Bir daha asla, *asla*, asla genel olarak *Ton'un*, özel olarak da Hermione ve Basil'in dahil olduğu bir eğlencenin içine çekilmesine izin vermeyecekti. Dük'ü bu kararına dahil etmedi çünkü bir daha karşılaşma ihtimalleri yoktu.

Bu mutlu gerçek için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Yine de balo salonundaki her an, siyah gece ceket, ipek diz pantolonu, gümüş yeleği, bembeyaz çorapları, keten ve dantelleriyle ciddi, tertemiz ve kesinlikle şeytani görünen Bewcastle Dükü'nün farkındaydı. Ayrıca, kendisine hiçbir zevk vermediği anlaşılan bir ev partisinin bu son akşamını birlikte geçirmeye mahkûm olduğu her ölümlüyü hor görüyormuş gibi görünüyordu. Bir balo salonunu, her ne kadar kibarlık iddiasında bulunsalar da, kendi yüksek sosyal seviyesinin yakınında bile olmayan insanlarla paylaşmak zorunda kalmak muhtemelen onu dehşete düşürmüştü. Örneğın annesi ve Eleanor.

Önce Hermione'yle, sonra da Melanie'yle dans ettikten sonra açık kapıdan kart odasına doğru yürüdü. Ama Ronald Culver'la üçüncü sette yerini alırken onu isteksizce izleyen Christine, onun balo salonuna doğru bir adım attığını, duraksadığını, acılı ve kibirli göründüğünü ve sonra tekrar öne çıkarak bütün akşam olduğu gibi annesiyle birlikte oturan, ölmüş bir deniz yüzbaşısının zayıf, sade kızı Mavis Page'in elini öptüğünü görünce irkildi. Kimse Mavis'le dans etmezdi; Mavis, görünüşündeki eksikliği telafi edecek güçlü bir kişiliğe sahip olmayacak kadar talihsizdi.

Christine kendini ikiye bölünmüş duygular içinde buldu. Mavis'in iyiliği için elbette çok sevinmişti - Bayan Page'in önümüzdeki bir iki yıl, hatta belki de hayatının geri kalanı boyunca övüneceği gerçekten büyük bir şeyi olacaktı. Ama Dük'ün bu kadar karakter dışı davranmasına tanık olmak can sıkıcı ve rahatsız ediciydi. Christine onda kurtarıcı bir özellik bile bulmak istememişti. Yine de şimdi bir şebeği fark etmiş ve onu kurtarmaya gitmiş gibi görünüyordu.

Bertie'nin kiracılarından biri olan Bay Fontain, Mavis'i bir sonraki set için dışarı çıkardı. Yanaklarındaki renk parıltısıyla neredeyse güzel görünüyordu.

Üçüncü setten sonra Bewcastle Dükü kâğıt odasında kayboldu ve Christine kendini rahatlayıp eğlenmekte özgür hissetti. Yarından sonra bir daha onu düşünmek zorunda kalmayacaktı. Asla onun yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktı.

soğuk, kibirli yüzünü tekrar görecekti. Kendisine onursuz bir teklifte bulunduğunu ve teklif ettiği şeyin evlilik olmaması nedeniyle tek bir utanç verici an için *hayal kırıklığına* uğradığını sürekli hatırlatmak zorunda kalmayacaktı.

Onunla evli olma düşüncesi bile.

Onun yokluğunda yaşadığı rahatlama kısa sürdü. Dördüncü setten sonra ailesinin yanına dönmek üzereydi ki Bay George Buchan ve Bay Anthony Culver onu durdurarak bir şeyler konuştular. İçlerinden biri muhtemelen onu dansa kaldıracak diye düşündü. *Birinin teklif* edeceğini umuyordu. Bir sonraki set vals olacaktı. Adımları Londra günlerinde öğrenmişti ama Oscar'dan başka kimseyle dans etmemişti.

Birinin ondan burada vals yapmasını isteyeceğini *umuyordu*.

Sonra kolunda bir dokunuş hissetti ve döndüğünde kendini Bewcastle Dükü'nün gümüş gözlerine bakarken buldu.

"Bayan Derrick," dedi, "eğer bir sonraki seti başkasına söz vermediyseniz, benimle dans etmenizi dilerim."

Adam onu tamamen gafil avlamıştı. Yine de, basitçe hayır diyebileceği aklına geldi. Ama bunu yaparsa, başka biriyle doğru dürüst dans edemezdi. Ve bu gecenin tek vals olacaktı.

Zahmet, zahmet, zahmet, diye düşündü. Beş yüz sıkıntı!

Yine de kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, dizleri altından sallanmakla tehdit ediyordu ve sanki durmadan bir mil koşmuş gibi nefes nefese kalmaya yakındı. Ve şu an için diğer tüm düşünceler bir yana, o gerçekten, gerçekten muhteşem bir adamdı.

Ev partisinin son akşamıydı. Onunla son karşılaşması olacaktı.

Ve bu bir *vals* olacaktı.

"Belki de," dedi, "vals yapmıyorsunuzdur?"

Elbette, doğal ortamından çıkarılmış bir balık gibi aval aval ona bakıyordu.

"Evet," dedi yelpazesini açıp sıcak yanaklarının önünde gezdirerek, "en son dans edeli uzun zaman olmasına rağmen. Teşekkür ederim, Majesteleri."

Adam kolunu uzattı ve Mavis yelpazesini kapattı, elini adamın koluna koydu ve onu dans pistine götürmesine izin verdi. Birden onun Mavis'le dans ettiğini hatırladı ve merakla ona baktı. Adam doğrudan onun gözlerinin içine bakıyordu.

Bir kurdun gözleri gibiydiler, diye düşündü. Birkaç gün önce birisi ona verilen ismin Wulfric olduğundan bahsetmişti. Ne kadar garip bir şekilde uygun!

"Bu akşam ne pahasına olursa olsun benden uzak duracağını sanıyordum," dedi. "Öyle mi?" diye sordu adam, kaşları yukarı doğru kalkık, sesi mağrurdu.

Buna verilecek bir cevap yoktu, değil mi? Cevap vermeye çalışmadı ama müziğin başlamasını bekledi. Az önce *ne* düşünmüştü? Onun muhteşem bir adam olduğunu mu? *Muhteşem mi?* Kafasında yel değirmenleri mi vardı? Ona tekrar baktı. Burnu çok büyüktü. Hayır, değildi. Yüzüne karakterini veren ve onu mükemmel biçimli bir burunla olacağından daha yakışıklı kılan belirgin, hafif çengelli burnuydu.

İnsan gerçekten düşündüğünde burunların ne kadar aptalca olduğunu anlıyordu. "Seni yine eğlendirdim mi?" diye sordu ona.

"Pek sayılmaz." Yüksek sesle güldü. "Sadece kendi düşüncelerim. Burunların ne kadar aptal olduğunu düşünüyordum."

"Kesinlikle öyle," dedi, gözlerinde tanımlanamaz bir şey parlıyordu.

Sonra müzik başladı ve adam kızın sağ elini sol eline alıp diğer elini belinin arkasına koydu. Serbest kalan elini adamın omzuna koydu ve tekrar nefes nefese kalmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Adam kesinlikle onu doğru mesafede tutuyordu. Ama şimdi birdenbire birçok insanın valsini neden hâlâ tam olarak uygun bulmadığını anlıyordu. Oscar'la vals yaparken kendini ona hiç *bu kadar* yakın hissetmemişti. Onun vücut ısını hissettiğini ya da parfümünü kokladığını hatırlamıyordu. Kalbi yine küt küt atmaya başlamıştı ama henüz hareket bile etmemişlerdi.

Ve sonra yaptılar.

Ve birkaç dakika içinde daha önce hiç vals yapmadığını anladı. O

Uzun, sert adımlarla dans etti ve tüm mumların ışığı tek bir dönen çizgide bulanıklaşsın diye onu sıkıca döndürdü. Bu geceden önce vals yapmanın ne demek olduğunu bilmiyordu. Pek sayılmazdı. Bu saf tensel bir mutluluktı. Işık, renkler, parfümler, vücut ısısı, bir erkeğin misk kokulu kolonyası, müzik, pürüzsüz, hafif kaygan zemin, belindeki el, kendi elini tutan el, kendi vücudunun hafifliğinden ve hareketinden duyduğu haz - saf bir büyüleyicilikti.

Onun yüzüne bakıp gülümsedi ve o an için kendini tamamen, akıl almaz bir şekilde mutlu hissetti.

Adam ona baktı ve tepedeki avizelerden yayılan mum ışığının titremesiyle gözlerinin ilk kez sıcak bir şekilde parladığını hissetti.

Büyü ne yazık ki uzun sürmedi.

Hector, Melanie'yle birlikte tam tersi -ve yanlış!- yönde hantal hantal geldiğinde, onu Fransız kapılarına yakın bir köşede döndürüyordu. Bewcastle Dükü, Christine'i felaketten kurtarmak için cesur bir girişim olduğunu sonradan anladığı bir hareketle göğsüne doğru çekti ama çok geçti. Hector sol terliğine sertçe bastı ve bu sırada beş ayak parmağından birini bile kaçırmadı.

Dükün kolu belini sıkıca sararken diğer ayağının üzerinde zıpladı ve meşhur yıldızların siyah bir gökyüzünde onun etrafında dönmesini izlerken nefesini içine çekti. Melanie dehşetle haykırdı ve Hector'a yanlış yönde dans ettiğini *söylediğini* bildirdi. Hector bol bol özür diledi.

"Mel'i vals yapmadığım konusunda uyarmıştım," diye yakındı. "*Dans etmediğimi bile biliyor ama onunla vals yapmam için ısrar ediyor. Çok özür dilerim, Christine. Seni incittim mi?*"

Melanie alaycı bir tavırla, "Hayatımda duyduğum en aptalca soru, Hector," dedi. "*Tabii ki onu incittin, seni koca serseri.*"

Christine, "Yakında çılgılık atma isteğinin tamamen azalacağını söyleyebilirim," dedi. "Bu arada ben de yavaş yavaş saymaya devam edeceğim -kırk yedi ... kırk sekiz Ama merak etme Hector, zaten ayak parmaklarımdan düzleştirilmesi gerekiyordu."

"Zavallı Christine'im," dedi Melanie. "Seni odana götüreyim mi ve bir hizmetçi çağırayım mı?"

Ama Christine dişlerini sıkarak ve dikkat çekmemeye çalışarak onlara el salladı. Neden böyle şeyler hep onun başına geliyordu, masumca kendi işine bakarken bile?

Hector, Melanie'yi de yanına alarak bu kez doğru yönde ilerledi. Christine hâlâ Bewcastle Dükü'nün yan tarafına doğru bastırıldığını fark etti. Acı henüz doruğa ulaşmamıştı bile. Tekrar nefesini içine çekti.

Sonra eğildi, onu kollarına aldı ve onunla birlikte Fransız kapılarından dışarı çıktı. Gözleri şok içinde büyürken bile, her şeyin özenle yapıldığını itiraf etti. Konukların çoğunun ne çarpışmayı ne de sonrasını -ya da Bewcastle Dükü'nün kollarında bahçeye kaçışını- fark ettiğinden şüpheliydi. Gerçi bu son noktayı fark eden *olduysa* bile...

"Ah, canım," dedi, "bu bir alışkanlık olmaya başladı." Hangi normal kadın iki hafta içinde iki *kez* bir beyefendinin kollarına atılmak zorunda kalırdı ki?

Kapılardan biraz uzaklaştı ve sonunda onu yaşlı bir meşe ağacının devasa gövdesini çevreleyen ahşap bir koltuğa oturttu.

"Ama bu sefer Bayan Derrick," dedi, "hata tamamen bendeydi. Onun geldiğini daha önce görmeliydim. Ayağınızda gerçek bir hasar oluştu mu? Ayak parmaklarınızı bükebiliyor musunuz?"

"Sessizce çığlık atmayı bırakmam ve yüze ulaşmam için bana birkaç dakika verin" dedi. Sonra onları kıpırdatmayı deneyeceğim. Sanırım Hector çocukken ne zaman dans dersleri gündeme gelse, bir Yunan felsefesi kitabıyla birlikte güvenli bir yere saklandığından emin olurdu. Herhangi bir balo salonunun iki mil yakınında serbest bırakılmamalıydı. Zavallı aşk da oldukça perişan görünüyordu, değil mi? Doksan iki ... doksan üç ... Ah, ah!"

Bewcastle Dükü onun önünde diz çökmüş, bacağındaki kurdeleyi çözüyor ve terliğini çıkarıyordu.

Çok pitoresk görünüyordu. Sanki bir evlilik teklifinde bulunacakmış gibi görünüyordu.

İnsanın aynı anda hem eğlenip hem de dayanılmaz bir acı hissetmesi çok garipti. Christine alt dudağını ısırıldı.

WULFRIC doktor değildi ama herhangi bir kemiğinin kırıldığına inanmıyordu. Ayağında gözle görülür bir şişlik bile yoktu, ancak ayağını sert bir şekilde tutuyordu ve hırıltılı nefes alışından hâlâ büyük bir acı çektiğini anlayabiliyordu. Çoraplı ayağını avucunun üzerine koydu, diğer eliyle topuğunun arkasını kavradı ve yavaşça yukarı kaldırdı, bunu yaparken ayak parmaklarını büktü ve topuğunu tekrar indirdi.

Ellerinden biri omzuna geldi ve onu kavradı. Gözlerinin kapalı olduğunu ve başının öne eğik olduğunu fark etti. İlk başta yüzünü buruşturdu ve alt dudağını daha sert ısırды ama adam bu hareketi tekrarlayınca yavaş yavaş gevşedi.

"İnanıyorum ki," dedi bir dakika kadar sonra, "hayatta kalacağım. Hatta bir gün daha dans edebilecek kadar yaşayabilirim." Kıkırdadı; alçak, neşeli, baştan çıkarıcı bir ses.

Küçük, narin bir ayaktı, ipek çorabının içinde sıcacıktı. Adam onu pembe terliğinin üstüne koydu ve kadın topuğunu kaldırmaya ve ayak parmaklarını kendi başına esnetmeye devam etti. Birkaç dakika sonra eli adamın omzundan uzaklaştı.

"Anlayamadığım şey," dedi Hector ayağa kalkıp ellerini arkasında kavuşturup ona bakarken, "Hector'un buraya neden geldiği. Dünyadan bihaber, kitap kurdu ve sosyal hayata hiç de yatkın değil - en azından kadınlarla değil."

"Sanırım," dedi, "entelektüellerin bir araya geleceğini sanıyordu." "Ah, zavallı şey," dedi ayağını terliğinin içine geri kaydırırken, kurdeleyi bacağına etrafına yerleştirdi ve fiyongu geri taktı, ardından ayak parmaklarını büktü

Birkaç kez daha. "Melanie'nin böyle bir partinin ona iyi geleceğini düşündüğünü sanıyorum; tıpkı bu akşam dans etmenin ona iyi geleceğini düşündüğü gibi. Muhtemelen ona açıkça yalan söylemeden, en başından beri onu yanlış yönlendirmişti. Muhtemelen kız kardeşinin yeni nişanlandığını ve Melanie'nin onun için ünlü partilerinden birini düzenleyeceğini fark etmemişti ya da unutmuştu."

Wulfric hiçbir şey söylemedi. Dışarıda birkaç lamba yakılmıştı.

Balo salonunun havasız sınırlarının ötesinde hava almak isteyen konukların rahatlığı. Bunlardan biri ışığını kızın üzerine tutuyor ve saçlarını parlatıyordu. Sonra başını kaldırıp ona baktı, yüzünde tutuk bir ifade vardı ve gözleri gülüyordu.

"Aman Tanrım," dedi, "*sizi* davet eden Hector'du. Siz de bunun bir entelektüeller toplantısı olacağını mı düşündünüz? Düşündünüz, değil mi? Melanie Londra'dan ve kendi malikanenizden başka bir yere gitmediğinizi söylediği halde neden geldiğinizi merak ettim. Hatanızı fark ettiğinizde ne kadar *dehşete düşmüş* olmalısınız. Seni zavallı düğ."

"Sanırım Bayan Derrick," dedi, bir elinin parmakları sınav bardağının sapını bulup kıvrılırken, "az önce söylediklerinizde retorik olmayan bir soru yok muydu?"

Kendisine gülünmesine alışık değildi. Ona hiç *acındığını* hatırlamıyordu.

"Ama bazı sosyal zarafetlere sahipsin, iyi vals yapıyorsun," dedi ellerini kucağında kavuşturup başını hafifçe yana eğerek ona bakmaya devam ederken. "Aslında son derece iyi."

"Sizin deyiminizle hem kitapsever hem de sosyal sanatlarda başarılı olmak mümkün," dedi Bayan Derrick. Dans derslerimden kaçmadım. Doğru, hatta iyi dans etmeyi öğrenmek bir beyefendinin eğitiminin önemli bir parçasıdır."

Özellikle kitapsever bile değildi. Kendini iyi okumuş saymasına rağmen, kafasını kitaplara gömecek zamanı yoktu. Günlerini dolduracak daha pratik kaygıları vardı. Çocukken kitap okumayı bile *sevmezdi*.

"Valsi her zaman diğer danslardan daha çok sevmişimdir," dedi hüzünlü bir iç çekişle, "Londra'da yaşarken nadiren yapardım. Ve şimdi zavallı Hector bu gece dans etme umutlarımı suya düşürdü."

"Set henüz bitmedi," diye işaret etti ona. "Eğer mümkünse dans etmeye devam edeceğiz."

"Ayağım neredeyse yeni gibi oldu," dedi pembe ipek terliğin içindeki ayak parmaklarını son bir kez oynatarak. "Hector tarttığı için minnettar olmalıyım."

iki ton yerine sadece bir ton."

"O zaman vals yapalım." Elini onunkine uzattı.

Kendininkini içine koydu ve ayağa kalktı. "Bana sorduğuna pişman olmalısın," dedi. "Hiçbir suçum olmadığı halde felaket peşimi bırakmıyor gibi görünüyor."

"Üzgün değilim," dedi ona ve hemen onunla birlikte balo salonuna doğru hareket etmemekle hata yaptı. Lamba esintide hafifçe sallanıyor, ışığı ve gölgesi üzerinde geziniyordu.

Birden sanki aralarındaki ve etraflarındaki hava cızırdamaya başladı.

"Şurada vals yapalım," diye önerdi.

"Burada mı?" Kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalktı ama sonra usulca güldü. "Lambaların ve yıldızların altında mı? Ne kadar romantik, ne kadar hoş! Evet, yapalım."

Ne kadar romantik, demek üzereydi. İçten içe yüzünü buruşturdu. O asla romantik biri değildi. Romantizme inanmazdı.

Ama bu pratik bir öneri değildi, diye düşündü bir elini kızın beline koyup elini kendi elinin içine alırken ve onu tekrar valsini adımlarına doğru götürürken. Çimenler en pürüzsüz dans yüzeyini oluşturmuyordu ve bu özel çim bile tamamen düz değildi. Ve onunla bu şekilde yalnız dans etmek pek de uygun bir davranış değildi. Evden çok uzakta olmamalarına, balo salonunun kapılarının açık olmasına ve konukları dışarıya davet etmek için kasıtlı olarak lambaların yakılmış olmasına rağmen, annesinin ve ailesinin geri kalanının görüş alanından uzakta onu yalnız bırakmamalıydı.

Ama bu düşüncenin saçmalığı hemen gözüne çarptı. Elbette dul bir kadındı ve otuz yaşına yirmiden çok daha yakın olduğu kesindi. Yaptıkları şeyde uzaktan yakından uygunsuz bir şey yoktu.

Yine de onunla bu şekilde yalnız kalmanın, onunla bu şekilde vals yapmanın biraz tehlikeden daha fazlası olduğunu tamamen farkındaydı.

Balo salonundan gelen müzik etraflarını sararken sessizce dans edip döndüler ve birkaç dakika sonra çimenlerin

ayakların altında olması için mükemmel bir zemin ve yıldız ışığının tepede olması için mükemmel bir tavan. Gecenin çimen ve ağaç kokuları balo salonundaki tüm parfümlerin toplamından daha baştan çıkarıcıydı.

Ve kollarında mükemmel bir eş tutuyordu. Adımları sert ve doğru bir şekilde dans etmedi. Onun liderliğini takip etti, kollarında rahatladı ve onunla birlikte büyüü hissetti.

Çimlerin engebeli yüzeyinde ona daha iyi rehberlik edebilmek için onu biraz daha yaklaştırdı. Sonra kızın elini avucunun içine alarak kalbine bastırdı ve kendi avucuyla da orada tuttu. Ve sonra bir şekilde yüzü boyun örtüsünün kıvrımlarında kayboldu ve saçları çenesini gıdıklamaya başladı. Kadının yumuşak, sıcak ve kadınsı bedeni adaminkine yaslanmış, kalçaları adaminkilere değmiş ve onlarla mükemmel bir uyum içinde hareket etmişti.

Valsin düpedüz erotik bir dans olduğunu düşündü.

Cinsel uyarılmanın belirgin bir kıpırdanışını hissetti.

Çok uzun zaman olmuştu.

Müzik durmamıştı. Ama bir şekilde valsleri durmuştu. İkisi de zamansız anlar boyunca kıpırdamadan durdular ve sonra kadın başını geriye eğip adama baktı.

Bu kez yüzünü lamba ışığı yerine ay ışığı aydınlatıyordu. Adam onun ruhani bir güzelliğe sahip olduğunu düşündü. İki eliyle yüzünü çerçeveledi, parmaklarını saçlarının yumuşaklığında gezdirdi. Başparmaklarıyla kaşlarının, elmacık kemiklerinin ve çenesinin çizgilerini takip etti. Bir başparmağını dudaklarında hafifçe gezdirdi, alttakini aşağı çekti ve içindeki yumuşak etin üzerinde gezdirerek pedini nemlendirdi. Diliyle başparmağının ucuna dokundu, derinlemesine emmeden önce onu ağzına çekti. Sıcak, yumuşak ve ıslaktı.

Başparmağını geri çekti ve yerine ağzını koydu. Ama

sadece kısa bir süreliğine.

Başını birkaç santim geriye çekti ve onun ay ışığıyla aydınlanmış

gözlerine baktı. "Seni istiyorum," dedi.

Konuşurken bile kızın tek bir hareketiyle büyüü bozabileceğinin farkındaydı.

kelime. Ve bir yanı onun da bunu yapmasını

istiyordu. "Evet," dedi kadın fısıltıyla.

Göz kapakları hafifçe sarkmış, hülyalı, güzel gözlerle ona baktı.

"Benimle göle gel," dedi. "Evet."

Vals melodisi neşeyle çalmaya devam etti. Balo salonundan yükselen sesler ve kahkahalar hiç azalmadı. Lambalar esintide sallanmaya devam etti. Ay neredeyse dolunay halini almıştı. Christine Derrick'in elini tutup onu ağaçların sırasına ve ötesindeki gölün çimenli kıyısına doğru götürürken milyonlarca yıldızın ışığıyla birlikte berrak bir gökyüzünden ışık saçıyordu.

CHRISTINE DÜŞÜNCELERİNİ BİLİNÇLİ OLARAK UZAK TUTTU. Gecenin bir büyüğü vardı ve bu, hayat yarın normal -ve kuşkusuz oldukça sıkıcı- akışına dönmeden önceki iki haftanın son gecesi idi. Bewcastle Dükü'nü ve onun temsil ettiği her şeyi onaylamıyordu. Paranın, mücevherlerin ve kendisine ait bir arabanın, onun için kibar bir yoksulluktan ve aşına olduğu bir hayattan daha cazip olması gerektiği şeklindeki küstah varsayımıyla onu aşağılamıştı. Bir erkekte istemediği her şey onda vardı.

Ama bu konuşan mantıktı ve o kasten onun kasvetli sesini dinlemedi.

Aralarında inkar edilemez bir çekim vardı ve belli ki bu çekim karşılıklıydı. Elbette, diye düşündü, kendisinde olduğu kadar onda da isteksiz olmalı. Ama yine de bu *bir şeydi* ve yarın kendi yollarına gitmeden önce bunu keşfedebilecekleri tek zaman bu geceydi.

Elbette bu keşfin neleri içereceği konusunda hiçbir yanılsama içinde değildi. Göle ay ışığını seyretmek ya da hatta birkaç iffetli öpücüğü paylaşmak için gitmiyorlardı.

Seni

istiyorum.

Evet.

Adam onun elini tuttu. Bu samimiyet karşısında neredeyse ağlayacaktı. Adamın tutuşu güçlü ve sertti. Parmaklarını onunkilerle birleştirmemişti. Dokunuşunda ne şefkat ne de romantizm vardı. Ama kadın ikisini de hoş karşılamazdı. Aralarında ne şefkat ne de romantizm *vardı*. Sadece bu samimiyet ve eve vardıklarında daha fazlasını vaat ediyordu.

göl.

Neden böyle bir şeyi kabul ettiğini bilmiyordu - gerçekten *hiçbir* fikri yoktu. Herhangi bir şekilde önüne gelenle yatmak ya da ahlak kurallarına uymamak onun doğasında yoktu. Evliliklerinden önce Oscar'la birkaç öpücükten fazlasını paylaşmamıştı ve evlilikleri boyunca, sonlara doğru Oscar'ın suçlamalarına rağmen, sadakatsiz olmayı aklından bile geçirmemişti. Dul kaldığı iki yıl boyunca, mahallede onunla oylanmaktan ya da ona onurlu bir şekilde kur yapmaktan çok memnun olacak pek çok beyefendi olmasına rağmen, hiçbir sapkınlık duygusu hissetmeden iffetli bir şekilde yaşamıştı.

Yine de burada, Melanie'nin balosunun yarısında Bewcastle Dükü'yle birlikte göle doğru giderken ağaçların arasında yürüyordu çünkü Dük onu istediğini söylemişti ve Melanie de onu istediğini tek kelimeyle kabul etmişti.

Anlamaya meydan okuyordu.

Anlamaya bile çalışmadı. Düşünceleri uzakta tuttu.

Sohbet etmedi. Kadın da öyle. Aslında, bunu yapmak aklına bile gelmedi. Sessizlik içinde yürüdüler, balo salonundan gelen müzik ve sesler yavaş yavaş arkalarında kaldı, sadece bir gece baykuşunun ötüşü, tepelerindeki yaprakların belli belirsiz hışırtısı ve görünmeyen gece yaratıklarının çalılıklar arasında koşuşturması mutlak sessizliği bozdu. Sıcak bir günün ardından ılık bir geceydi. Ay parlaktı. Ağaçların arasında bile görülebilecek kadar ışık vardı.

Gölün aşağısı, tepedeki dalların kalkması ve ay ışığının suyun üzerinde parlak bir şerit halinde parlamasıyla neredeyse gündüz kadar aydınlıktı.

Romantizm için harika bir gece olabilirdi. Ama bu romantik bir buluşma değildi. Bewcastle Dükü, kızın elini hâlâ avucunun içinde tutarak sağa doğru ilerledi ve bankın çimenlik bir kısmına ulaştılar; bu kısım, başka birinin buraya gelme fikrini aklından geçirmesi gibi son derece düşük bir ihtimalde eve giden patikadan tamamen gizlenmiş olacaktı. Sonra durdu.

Elini hemen bırakmadı. Onun önüne geçti ve ağzı onunkini buldu.

Artık onları engelleyecek hiçbir şey yoktu. Artık balo salonunun görüş ve ses alanı içinde değillerdi. Ve aralarında hiçbir numara yoktu. O vardı

onu istediğini söylemiş, o da kabul etmişti ve işte buradaydılar.

Elleri birbirinden ayrıldı. Kadının kolları adamın boynuna dolandı. Adam da kadının beline dolandı. Ağızları açıldı. Adamın dili kadının ağzına girdi ve kendi diliyle çarpıştı. Öylesine güçlü, çiğ bir cinsel özlem göğüslerinden, karnından, rahminden ve iç uyluklarından aşağıya doğru saplandı ki, düşmemek için adamın kollarının desteğine ve kendi vücuduna bastırılmış bedenine ihtiyaç duydu. Adamın ellerinden biri kalçalarının üzerinde gezinerek onu sertçe kendine bastırdı ve adamın ihtiyacının kendisinininkiyle eşleştiğine dair hiçbir şüphe bırakmadı.

O anda kolları onu terk etti, ama ağzı birkaç dakika boyunca açılmadı. Çok pahalı siyah gece paltosunu silkerek çıkarıyordu. Başını kaldırdı ve paltosunu çimlerin üzerine sermek için döndü.

"Gel," dedi. "Uzan."

Onun konuşmasını duymanın şokuyla, bu sözlerin kendisini göle davet ettiğinden beri söylediği ilk sözler olduğunu fark etti. Sesinin zarif vurguları ve belli belirsiz kibarlığı, bunları kiminle yaptığını bir kez daha anlamasına neden oldu. Ama bu fark ediş onun arzusunu daha da artırdı.

Kadın uzandı, başı ve omuzları adamın ceketinin üzerindeydi ve adam da onunla birlikte aşağı indi, ellerini eteğinin altından geçirdi ve bacaklarının dış tarafları boyunca yukarı kaydırarak eteği kaldırdı ve iç çamaşırlarını çıkardı. Pantolonunun paçasındaki düğmeleri çözdü. Sonra bir kolunu başının altına, diğerini de çenesinin altına koyarak sabit tuttu ve diliyle ağzını tekrar yağmaladı.

Ne nezaket ne de şefkat vardı. Olan bitenin arsız şehvetinden zevk alıyordu. Adamın birkaç dakika içinde içine gireceğini ve bundan çok kısa bir süre sonra her şeyin biteceğini bekliyordu. Her anın tadını bilinçli olarak çıkarıyordu. O kadar çok açlık çekmişti ki. Sadece iki yıldır değil, sonsuza dek, öyle görünüyordu.

Her zaman açlık çekmişti.

Her zaman.

Ağzı onunkinden ayrıldı ve çenesinden boğazına ve göğsüne doğru sıcak bir yol izledi. Başparmağını elbisesinin düşük korsajının içine soktu ve

bir taraftaki göğsünün altına getirdi. Ağzı onu emiyor, dili meme ucunun üzerinde dolaşıyordu. Aynı anda eli kalçalarının üzerinde gezindi ve sonra özel yerlerini istila etmek için aralarına girdi ve başını arkaya atıp parmakları saçlarına dolanıncaya kadar onu keşfedip okşadı, zevkin beraberinde getirdiği acıdan delirmenin mümkün olabileceğini düşündü.

Adam kalçalarının arasına girip onları çimlerin üzerine açtığında ve ellerini altından geçirdiğinde, bu nihai eylemin acıdan başka bir şey getiremeyecek kadar hassas ve şişmiş olduğundan emindi. Ve gerçekten de onu girişinde, sert ve sıkı hissettiğinde, neredeyse durması için yalvardı.

"Lütfen," dedi onun yerine, sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu ve kendi kulakları için bile neredeyse tanınmaz haldeydi. "Lütfen."

İçine boşaldı. Ama kadın ıslak ve kaygandı ve adam sert ve uzun olmasına rağmen hissettiği tek acı, her an içinden fişkırmaya hazır cinsel zevkti.

Daha önce hiç hissetmediği bir acı ve zevk. Ya da hayalini bile kurmadığı.

Adam onun içinde hareket etmeye başlar başlamaz, uzun, derin ve sert itişleriyle neredeyse içinden fişkırdı. Kadın kendinden geçmiŸ gibi bir hisle ürperdi ve adamın altında birkaç dakika boyunca açık ve rahat bir Ÿekilde uzanarak, adamın vücudunun kendi vücuduna sert ve son derece hoŸ bir Ÿekilde vuruŸunu hissederek, birleŸmelerinin ıslak ritmini dinledi. Ama o birkaç dakikadan sonra aldığı zevk tekrar pasifleŸti ve sonra bir acıya, bir aciliyete ve kendi boşalmasından sadece birkaç dakika önce, onun içinde aniden durgunlaŸıp daha derine gerilirken, onun salgısının sıcak fişkırmasını merkezinde hissetmeden önce ikinci bir cinsel boşalma patlamasına dönüŸtü.

Adamın ağırlığı birkaç dakikalığına kadının üzerinde gevŸedi, sonra üzerinden yuvarlanarak kalktı ve ayaŸa kalktı. Sırtını ona dönerek durdu, giysilerini düzeltti ve sonra birkaç metre ötedeki gölün kıyısına yürüyüp dıŸarı baktı; uzun boylu, yakışıklı bir adamdı, dizlerinde akŸam pantolonu, iŸlemeli yeleği, beyaz gömleği, bileklerinde ve boğazında bol miktarda dantel vardı.

Aslında Bewcastle Dükü.

Christine ayağa kalktı ve fırça ya da aynanın yardımını olmadan kendini olabildiğince saygın bir hale getirdi. Dizlerini kaldırdı, ayakları çimlerin üzerinde düz duruyordu ve kollarını bacaklarına doladı. Bacaklarının hafifçe titrediğini fark etti. Göğüsleri hassaslaşmıştı. İçi acıyordu. Fiziksel olarak kesinlikle harika hissediyordu.

Ve aydınlanmış.

Oscar'ı sevmişti -en azından birkaç yıldır- ve kesinlikle onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. Evlilik yatağını hiçbir zaman tatsız bulmamıştı. Ne de olsa karı kocalar arasında olan buydu. Eğer evlendiğinde ona sıırıslıkam aşık olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak hayal kırıklığına uğradığını hissetmişse, o zaman gerçekliğin hiçbir zaman hayallerle tam olarak örtüşmediği gibi çok mantıklı bir düşünceyle kendini teselli etmişti.

Ama artık *biliyordu*. Gerçeklik hayallerle eşleşebilir ve hatta onları aşabilirdi. Az önce de öyle olmuştu.

Aynı zamanda az önce olanlarda hiçbir şefkat, romantizm ya da aşk iddiası, herhangi bir gelecek taahhüdü olmadığının da farkındaydı. Bu tamamen cinsel bir şeydi.

Yine de hoşuna gitmişti.

Sadece erkeklerin *bundan* tamamen fiziksel düzeyde zevk alabilmesi gerekmiyor muydu? Bunun kadınlar için öncelikle duygusal bir deneyim olması gerekmiyor muydu? Düke karşı hiçbir duygu hissetmiyordu. Hatta şu anda herhangi bir olumsuz duygu bile. Kesinlikle şu anda ona aşık olduğunu hayal etmiyordu. Aşık değildi.

Ne kadar da şok edici!

Ama elbette *üzgün* hissediyordu. Her şey bittiğinde ve tekrar gerçeklikle ve kendi düşünceleriyle baş başa kaldığında bu kadar kolay kaçamayacağını biliyordu.

Ona bakmak için döndü. En azından onun kendisine baktığını tahmin ediyordu. Ay ışığı arkasındaydı ve bu yüzden yüzü gölgede kalmıştı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Bayan Derrick," dedi, sesi her zamanki gibi soğuk ve kibirliydi, ona öyle geldi - ya da belki de sadece normal sesiydi, "Sanırım

şimdi yeniden düşünmeniz gerektiği konusunda benimle aynı fikirde-

"Hayır!" diyerek onun sözünü tam ortasında kesti. Hayır, onun bunu söylediğini duymaya dayanamıyordu. "Hayır, kabul etmiyorum ve tekrar düşünmeyeceğim. Az önce burada olanlar bir şeyin başlangıcı değil, sonuydu. Belki de ikimizin de tam olarak anlayamadığı bir nedenden ötürü aramızda bir şey vardı. Şimdi ona teslim olduk ve onu tatmin ettik. Şimdi vedalaşıp yarın yollarımızı ayırabilir ve birbirimizi unutabiliriz."

Konuşurken bile ne kadar saçmaladığını fark etti. "Ah," dedi belli

belirsiz. "Yapacak mıyız?"

"Senin metresin olmayacağım," dedi. "Bunu kendim için, kendi zevkim için yaptım. Keyifliydi, merakımı giderdim ve hepsi bu kadar. Son."

Bacaklarını daha sıkı kavradı. Yüzünü hafifçe sola çevirmişti, böylece profilden görebiliyordu -kibirli, aristokrat, sade bir yakışıklılık. Şimdi bile, olaydan dakikalar sonra, bu adamla yattığını, yaşadığı kapsamlı bir yatağın tüm fiziksel etkilerinin onun tarafından, Bewcastle Dükü tarafından sağlandığını fark etmek neredeyse imkânsızdı. Birden onu, o ilk öğleden sonra tırazanın üzerinden ona baktığı ve yarattığı tehlikeyi sezdiği zaman salonda nasıl görüldüğünü hatırlayabildi.

Yanılmamıştı, değil mi?

"Peki seni hamile bırakmış olabileceğim hiç aklına geldi mi?" diye sordu.

Oturduğu için memnundu. Açıkça konuşunca dizlerinin bağı çözüldü. Bu adam kesinlikle üstü kapalı konuşmuyordu.

"Yedi yıllık evliliğim boyunca kıydın," dedi kadın, en az onun kadar açık yüreklilikle. "Sanırım bir gece daha kısır kalmayı başaracağım."

Oldukça uzun bir sessizlik oldu, eğer söyleyecek bir şey bulabilseydi bunu bozabilirdi. Ancak düşünceleri şimdi çalışıyor olsa da, onunla paylaşabileceğı bir şey değildi. Aslında birkaç dakika önce kendini nasıl kandırdığını fark etmeye başlamıştı bile. Duyguları bu geceki olaylarla çok yakından ilgiliydi.

romantizmle ya da aşkla hiçbir ilgisi yoktu. Önümüzdeki birkaç gün, hatta birkaç hafta berbat geçecekti, biliyordu. Bir kadının sıradan bir karşılaşmada erdemini ve bedenini ortaya koyması, sonra da umursamazca omuz silkerek bunun sadece zevk için olduğunu ve ciddi bir sonuç doğurmayacağını düşünmesi kolay bir şey değildi.

Ama *seni istiyorum* dediğinde, cevabını düşünmek için on dakika kadar bir süre istemesi gerektiğini anlamak için artık çok geçti.

"O halde," dedi sonunda, "fikrinizi değiştirmeniz için sizi ikna edecek hiçbir şey söyleyemem?"

"Hiçbir şey," diye güvence verdi ona.

Ve en azından bu tamamen doğrudu. Bu adamın metresi olmaktan daha kötü bir kader düşünemiyordu, onun gücüne ve kibrine tabi, onun emrinde, onun ücretli çalışanı, onun için canı istediğinde kendini tatmin edeceği bir bedenden başka bir şey değildi. Ve her zaman onu yarı küçümsüyor, yarı sevmiyor, soğukluğundan, mizah ve insanlık yoksunluğundan tiksiniyordu. Ve kendini küçümsüyordu.

Adam ona doğru yürüdü ve kadın ayağa kalkmaya çalıştı, şimdi ona yardım etmek için elinin dokunuşunu bile kabul etmeye isteksizdi. Ama almaya geldiği şey paltosuydu. Eğilip onu yerden aldı, üzerine yapışmış otları silkeledi ve tekrar giydi. O anda, onu balo salonunda ilk gördüğünde olduğu gibi tertemiz göründüğünü düşündü.

Adam ona döndüğünde kollarını arkasında kavuşturdu ve adam da ipucunu alıp kolunu ya da elini uzatmadan patıkaya doğru ilerledi. İki insanın tüm samimiyetlerin en derinini paylaşırken, kısa bir süre sonra birbirlerine en ufak bir dokunuştan bile kaçınmaları garipti.

Yarın Sümül Kulübesi'ne dönecekti. Yarın o

gitmiş olacaktı.

Onu bir daha asla göremeyecekti.

Yine de göğüsleri hâlâ hassastı, iç bacakları hâlâ titriyordu ve sevişmelerinin bir sonucu olarak içi hâlâ hafifçe acıyordu - gerçi bu kelime bir örtmeceydi.

Sessizce eve doğru yürüdüler. Ama eve vardıklarında durdu.

hala balo salonuna açılan Fransız kapılarından biraz uzakta.

"Birlikte döndüğümüz görülmezse iyi olur," dedi. Ben bir süre daha burada kalacağım."

Ama kadın onun düşünceliliğine minnettar kalarak aceleyle yoluna devam edemedi, adam tekrar konuştu.

"Gerekirse Hampshire'daki Lindsey Hall'dan bana yazarsınız, Bayan. Derrick," dedi.

Bu bir açıklamaydı, rica değil. Ne demek istediğini açıklamadı. Açıklamak zorunda da değildi.

Hector ayağına bastıktan sonra onu dışarı taşıırken bıraktığı yaşlı meşe ağacına doğru yürürken Christine aniden üşüyerek titredi. Şimdi ne kadar uzun zaman önceymiş gibi geliyordu!

Balo salonuna doğru aceleyle yürüdü, kendini uzun zamandır hissetmediği kadar depresif hissediyordu.

Olmasına izin verdiği şeye duygusal olarak dahil olmamak buraya kadarmış!

WULFRIC kart odasına gitmeden önce bir süre dışarıda kaldı.

Bu gecedeki deneyimlerinde, Christine Derrick ile arasında az önce olanları açıklayacak hiçbir şey yoktu. Hiçbir zaman çapkın olmamıştı. Rose onun diğer tek kadınıydı ve onunla ilk kez yatmadan önce aralarında dikkatlice bir anlaşma yapılmış ve tüm pratik ayrıntılar halledilmişti.

Her zaman sağlıklı bir cinsel iştahı olmuştu ve şehre her geldiğinde ihtiyaçlarını düzenli olarak karşılamıştı ama kendisini hiçbir zaman tutkulu bir erkek olarak görmemişti.

Bu gece tutkuyu hissetmişti.

Gölün kenarında birkaç dakika boyunca gözlerini göle dikip düşündükten sonra sözlerini bitirmesine izin verseydi ne olurdu diye merak etti. Yapmak üzere olduğu teklifin, bir hafta önce labirentte yaptığı teklifle aynı olduğunu varsaymıştı. Yanlış tahmin etmişti ve doğrusunu söylemek gerekirse, durdurulduğu için memnundu. Kadının araya girmesinin onu karar verdiği yoldan döndürmesine çok az düşünerek izin vermişti. Onur bunu emretmişti ama onur, kadının araya girmesiyle yok olmuştu.

O bir düşes istemiyordu.

Özellikle de sosyal açıdan kendisine denk olmayan, her zaman güzel görünen ve hareketliyen şaşırtıcı derecede sevimli olan ama hiç de zarif ya da kıbar olmayan, fevri davranan ve her zaman uygun bir edep ya da nezaketle davranmayan, bir konuda heveslendiğinde dikkatleri üzerine çeken ve işler ters gittiğinde uygun bir şekilde mahcup olmak yerine sadece gülen bir düşes istemiyordu. Düşeslik makamının getirdiği büyük sorumluluklar vardı. Eğer bir gün evlenirse, böyle bir role güvenle adım atabilecek şekilde yetiştirilmiş ve eğitilmiş bir hanımefendiyle arkadaşlık etmek isteyecekti - *buna ihtiyacı olacaktı.*

Bayan Derrick'in bunu yapamayacağı çok açıktı.

Onu bu role uygun kılacak hiçbir özelliği yoktu.

Aidan kendinden aşağı biriyle evlenmişti. Eve, bir hanımefendi gibi yetiştirilmiş ve eğitilmiş olmasına rağmen, aslında Galli bir kömür madencisinin kızından başka bir şey değildi. Rannulf kendinden aşağı biriyle evlenmişti. Judith tanınmamış bir taşra papazının kızı ve Londralı bir aktrisin torunuydu. Wulfric her iki evliliği de onaylamamıştı, ancak her ikisine de onay vermişti. Alayne, bir baronun yeğeniyle saygın bir evlilik yapan tek kardeşti.

O, Bewcastle Dükü, ailenin reisi, kardeşlerinden daha iyisini yapamayacak mıydı? Uğruna yaşadığı her şeyi, hiçbir şekilde anlayamayacağı bir yaz tutkusuna mı teslim edecekti?

Eğer Bayan Derrick onun evlilik teklifini bitirmesine izin verseydi bu bir felaket olurdu. Çünkü *bitirseydi* elbette reddetmezdi. Onun metresi olmayı küçümsemek başka bir şeydi, ama hangi kadın

Aklı başında bir insan düşes olma, Britanya'nın en zengin adamlarından biriyle evlenme şansını geri çevirir mi?

Bu bir felaket olurdu.

Bu yüzden sözünün kesilmesine, yanlış anlaşılmasına izin vermişti. Sessizliğini korudu.

Yine de şimdi, belki de hayatın rutin, aşinalık ve görev çarkından çıkıp onun dönüşünün ötesinde bir yerlerde neşe olup olmadığını keşfetmek için sunduğu birkaç fırsattan birini kaçırdığını hissediyordu.

Neşe mi?

Aidan'ın Eve'le, Rannulf'un Judith'le mutlu olduğunu hatırladı; aslında Alleyne'in baronunun yeğeniyle, Freyja'nın markisiyle ya da Morgan'ın kontuyla mutlu olduğu kadar mutluydu.

Ama mutlu olmakta *özgürdüler*. Hiçbiri, özgürlük ve kişisel mutluluk dışında hayattan neredeyse her şeyi bekleyebilen Bewcastle Dükü değildi.

Adımları onu yavaşça eğlencelerin olduğu yöne doğru götürürken, Christine Derrick'i bir an bile göremeden hayatın bir süre için gerçekten de kasvetli görüneceğini düşündü.

Ama o zamanlar hayat kasvetliydi. Gerçekte çarkın dönmesinin ötesinde bir şey yoktu. En azından onun gibi adamlar için. Daha on iki yaşındayken ona farklı olduğu, ayrı tutulduğu, hayatının geri kalanında ayrıcalık ve görevle bağlı olacağı kesin bir dille söylenmişti. Kendisine söylenenlerin doğruluğunu kabul etmeden önce sadece kısa bir süre -belki de bir yıl bile- kaderine karşı savaşmış ve öfkelenmişti.

Ondan sonra dersini iyi öğrenmişti.

On iki yıl boyunca bedeninde yaşadığı ve hayalini kurduğu çocuk artık yoktu.

Christine Derrick ona göre değildi.

Christine yatak odasında yetersiz eşyalarını toplarken aşağıdaki balo salonunda MÜZİK ÇALMAYA SON VERDİ. Justin yatağın üzerinde oturuyordu. Onun orada olması hiç de uygun değildi elbette ama Christine'in umurunda değildi. Kapısına vurulduğunda gelen kişinin Melanie, Eleanor ya da ... başka biri değil de sadece o olduğunu görünce rahatlamıştı.

"Bu gece annem ve Eleanor'la birlikte eve gitmenin ve Bertie'yi yarın arabayı tekrar çağırma zahmetinden kurtarmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm," diye açıkladı.

"Ve işte sen de balonun ortasında bir hizmetçi çağırmadan eşyalarını topluyorsun," dedi. "Zavallı Chrissie. Sen vals yaparken Hector'un sana çarptığını ve Bewcastle'ın seni dışarı taşıdığını gördüm. Bir saat sonra tekrar içeri girdiğini ve sonra kapıya ulaşip tekrar gözden kaybolana kadar zeminin kenarında dolaştığını gördüm. Sizi üzecek bir şey olmadığına *emin* misiniz? Şerefsiz teklifini tekrarlamadı, değil mi?"

Bir çift terliği çantanın kenarına sıkıştırırken içini çekti. Justin'in hayatındaki çeşitli krizler sırasında sahneye çıkma konusunda her zaman esrarengiz bir yeteneği olmuştu; üzücü bir şey olduğunu, öfkesini, kederini, hayal kırıklığını ya da olumsuz duygu her neyse onu dökebileceği dostça bir kulağa ihtiyaç duyduğunu hisseder, onu teselli etmenin, öğüt vermenin ya da sadece gülümsemesini sağlamanın yollarını bulurdu. Böyle bir arkadaşına sahip olduğu için kendini her zaman fevkalade şanslı saymıştı. Ama bu gece ona bile içini dökmek istemiyordu.

"Hayır, elbette değil," dedi. "Aslında çok kibardı. Tekrar ayağa kalkana kadar benimle kaldı, sonra biraz vals yaptık ve müzik durana kadar dışarıda dolaştık. Sonra o kart odasına gitti sanırım, ben de birkaç dakika dışarıda kaldım. Dışarısı o kadar serin ve huzurluydu ki içeri dönmek konusunda isteksizdim. Sonra aklıma eşyalarımı toplamak için buraya gelme fikri geldi, böylece sabaha kadar beklemek yerine bu gece eve gidebilecektim."

Ona nazik bir gülümseme ve keskin gözlerle baktı ve kız onun hayatında bir kez olsun ona yalan söylediğini bildiğini anladı. Ama Justin ve onun sevgili arkadaşı olarak, vermeyi seçtiğinden daha fazla bilgi için zorlamayacaktı.

"Sizi üzmediğine sevindim," dedi.

"Oh, yapmadı," diye tekrar güvence verdi, fırçasını çantanın üstüne koydu

ve kapattı. "Ama eve döndüğüm için çok mutlu olacağım Justin. Hermione ve Basil'in de gittiğimi görmekten mutlu olacaklarını sanıyorum. O sefil kızlar, Leydi Sarah Buchan ve Harriet King ne yaptı biliyor musun? Onlara koşullar ve o aptalca bahsi anlattılar."

"Oh, Chrissie," dedi sözünü keserek, "korkarım o bendim. Sen kazandıktan sonra Audrey bana da anlattı ve bu haberin kısa sürede herkese yayılacağından o kadar emindim ki gidip Hermione'ye kendim söyledim. Onu, bahse kendi isteğinin dışında girdiğın, kendi parayı bu işe yatırmadığın, seni sokakta yürümeye davet edenin *Bewcastle* olduğu, başka türlü olduğu -bunu gördüm, hatırladın mı?- ve ona karşı tavrının hiçbir şekilde flörtöz olmadığı konusunda temin etmek istedim. Bunu gerçekten anlamasını istedim. Sanırım yanlış bir şey yaptım. Belki de ona söylememiş olsaydım bahisten hiç haberi olmayacaktı."

Kadın dehşet içinde ona baktı. Göldeki o korkunç sahnenin sorumlusu *Justin miydi*? Eski deneyimlerinden biliyordu ki, Justin onu ilgilendiren herhangi bir tartışmaya müdahale etmeyi, onu savunmayı, onun adına açıklama yapmayı, onun için araya girmeyi sık sık kendine görev edinirdi. Her ne kadar pek işe yaramış gibi görünmese de, onun kendisini savunma çabalarını her zaman takdir etmişti. Yine de bu müdahaleye içerlemişti. Aslında bu onun için sorun yaratmıştı.

"Beni affet," dedi adam, o kadar üzgün görünüyordu ki yüreğ i eridi. "Şey,"

dedi, "sen söylemeseydin başkası söylerdi herhalde. Ve bu gerçekten önemli değil, değil mi? Muhtemelen onları bir daha hiç görmeyeceğim. bu gece."

Melanie'nin onları da içeren hiçbir davetini bir daha asla kabul etmeyecekti. Yine de bu onun kalbini kırmıştı. Basil Oscar'ın kardeşiydi ve birkaç yıl boyunca onun kardeşi gibi görünmüştü. Hermione de bir zamanlar başka bir kız kardeş gibiydi.

"Onlarla tekrar konuşacağım," diye söz verdi.

"Gerçekten yapmamayı tercih ederim," dedi ve çantasını olduğu yerde bırakıp kapıya yöneldi. "Benim için o kadar çok konuştun ki Justin, sana inanmayı bıraktılar. Yeterince rahat bırak. Bir süredir alt kattan müzik sesi gelmiyor, değil mi? Yemek vakti bitmek üzere olmalı. Sanırım tekrar ortaya çıkmalıyım."

Sadece bir ya da iki set daha kaldı. Komşulardan hiçbirisi buradan ayrılırken çok geç kalmak istemeyecektir, değil mi? Ve tüm misafirler yarın yolculuklarına başlayacaklar ve çok geç bir gece istemeyeceklerdir."

"Gel ve benimle dans et o zaman," dedi yataktan kalkıp ona kapıyı açarken, "ve Bewcastle'ın seni üzecek *bir şey* söylediğini ya da yaptığını bilsem de, sadece senin bildiğin gibi gülümse, gözlerine lanet olsun."

"Hiç de değil," dedi. "Biraz yorgunum, hepsi bu. Ama seninle dans edemeyecek kadar değil."

Christine, tam da şu anda hissettiğinden daha depresif hissetmeyi hayal etmenin zor olduğunu düşündü. Ruhu terliklerinin tabanlarında bir yerlerde sıkışıp kalmıştı. Ama yine de gülümsedi.

Annesine ve Eleanor'a eve kadar onlara eşlik edeceğini söyledi ve sonra Justin ve Bay Gerard Hilliers ile dans etti. Kararlılıkla gülümsedi ve neşelendi. Bewcastle Dükü'nün balo salonunda olmadığını görmek büyük bir rahatlamaydı.

Balonun sonunda Melanie ve Bertie'ye teşekkür etti ve onlara annesiyle birlikte ayrılacağını açıkladı. Bundan sonra fark edilmeden sıvışmayı umuyordu, ama Melanie haberi yaydı ve asıl ayrılış, sabaha kadar beklemeyerek kaçınmayı umduğu şey olan büyük bir halk olayı haline geldi.

Audrey'e sarıldı ve Sir Lewis Wiseman'la el sıkıştı ve gelecek bahardaki düğünlerinde ve gelecekteki yaşamlarında onlara başarılar diledi. Leydi Mowbury'nin yanağından öptü ve ona yazacağına söz verdi. Hepsi aynı anda konuşmaya çalışan gençlerden oluşan büyük bir kalabalıkla vedalaştı ve araya kahkahalar karıştı.

Hermione ve Basil bile ondan resmi bir şekilde ayrılmanın görevleri olduğuna karar vermiş olmalıydılar. Hermione yanağına yakın havayı öptü ve Basil sertçe eğildi. Christine utanç verici bir şekilde gözlerinin yaşardığını hissetti ve Hermione'yi -ve kendisini- şaşırtarak baldızına sıkıca sarıldı.

"Çok özür dilerim," dedi. "Çok üzgünüm Hermione. *Çok çok* üzgünüm."

Ne hakkında konuştuğu hakkında pek bir fikri yoktu ama Hermione'nin, dönüp kendisini bekleyen arabaya atlamadan önce, ona yaklaştığını fark etti.

Basil'in yanına gitti ve kolunu onun omuzlarına doladı.

En azından Bewcastle Dükü terasta toplanan küçük kalabalığın arasına karışmamıştı. Christine iyi döşenmiş koltuğuna yerleşirken bu konuda büyük bir rahatlama hissetti, göğsü dökülmemiş gözyaşlarıyla gergindi. Bundan çok ama *çok* memnundu.

"Çok güzel bir eğlenceydi," dedi annesi Eleanor'un karşısındaki koltukta yerini alarak. "Seni bu kadar başarılı görmek çok sevindiriciydi, Christine."

"Öyle de olmalı anne," dedi Eleanor. "Ne de olsa evlilik yoluyla bir Derrick ve Leydi Renable, Vikont Elrick ve Vikont Mowbury ile akraba. Bizim Christine önemli bir hanımefendi." Arabanın diğer tarafındaki küçük kız kardeşine göz kırptı.

"Kitredge Kontu'nun bize takdim edilmek istemesi çok nazik bir davranıştı," dedi anneleri. "Ve seninle gerçekten *dans etti*, Christine. Bewcastle Dükü de kısa bir süre dans etti, ama onu hiç de hoş olmayan bir adam olarak gördüğümü söylemeliyim. Tanıştırılmak için gelmedi."

Eleanor, "Kendi iyiliği için fazla soğuk ve kibirli," diye onayladı. "Bu akşamın bitip gitmesine *çok* sevindim. Evde güzel bir kitap okuyarak daha keyifli bir Gekilde çalışmak varken, düzinelerce insanla birlikte pistte dolaşmanın, bacakları ve sohbeti yormanın cazibesini hiç anlayamadım."

Christine, "İki hafta sona erdiği için çok mutluyum," dedi. "Okuldaki çocukları, yeğenlerimizi, tüm köylüleri ve bahçeyi çok özledim. Ve ikinizi de," diye ekledi.

"Yine de," dedi annesi, "çok daha görkemli şeyler yaşamışken, hayatın sana sıkıcı gelmesinden hep korkmuşumdur Christine."

"Hiç sıkıcı değil anne," dedi gülümseyerek ve başını minderlere yasladı. "Ve asla büyük değildi."

Gözlerini kapadı ve aniden göle geri döndüğünü hissetti, Bewcastle Dükü onu öpmek için başını eğmişti, aralarındaki tüm tutku dağılmadan önce. Tüm bunların sadece cinsel bir şey olduğuna ve bu yüzden de anlamsız olduğuna kendini inandırmak için o kadar dikkatli bir iş çıkarmıştı ki...

deneyimlemiş, keyif almış ve sonra da omuz silkmiştir.

Evet, öyle de oldu!

Görüntülerden kurtulmak için gözlerini açtı.

Onun tamamen nahoş bir adam olduğunu

düşünüyordum. Kendi iyiliği için fazla soğuk

ve kibirli.

Bu sözler neden canını yakmıştı? Onlara katılıyordu. Ama incitmişlerdi. Hâlâ da acıtıyorlardı. Sebebini anlayamasa da kederden kendini çığ hissediyordu.

Onun içindeydi. Hayatın en derin yakınlığını paylaşmışlardı. Ama sadece fiziksel olarak. Aralarında başka hiçbir bağ yoktu ve asla da olamazdı. Onda hoşlanabileceği ve hayranlık duyabileceği hiçbir şey yoktu ve adil olmak gerekirse

-Onda da hoşlanabileceği ya da hayran olabileceği hiçbir şey yoktu. Ve böylece samimiyet olmadan samimi olmuşlardı.

Kalbi göğsünün ortasında kurşuni bir ağırlık gibi

hissediyordu. Onu bir daha asla göremeyecekti.

Şükürler

olsun. Ama

asla.

Çok uzun bir süre gibi geldi.

WULFRIC EVINE, HAMPSHIRE'DAKI LINDSEY HALL'A GİTTİ. Bir hafta boyunca kocaman, sessiz boşluğun tadını çıkardı. Burası eviydi. Ait olduğu yerd. Belki de hayatında ilk kez burayı sevdiğini fark etti. Bunu istememişti. Çocukken, Aidan'la yer değiştirmek, kendisi yerine *onu* babalarının varisi yapmak için yapabileceğı bir şey olsaydı, bunu yapardı.

Ama insan bir dükün en büyük oğlu olarak doğduğunda, elbette değişmez bir kaderle doğuyordu. Böyle bir çocuğa seçme özgürlüğü tanınmazdı.

Bir baca temizleyicisinden doğan hiçbir çocukta olmadığı gibi, diye düşündü.

Hiçbir zaman kendine acıyan biri olmamıştı. Neden olsun ki? Sahip olduğu ayrıcalıkların, servetin ve gücün çok küçük bir kısmı için bile sağ kolunu verebilecek binlerce kişi vardı.

Her zaman yaptığından çok daha fazla bir şekilde evin içinde odadan odaya dolaştı ve her kapının ardında sohbet etmek ve sohbet edilmek için bekleyen insanların olmayacağını bilmek hoşuna gitti. Evi çevreleyen geniş parkta hem at sırtında hem de yaya olarak dolaştı ve piknik yapmayı ya da arabayla gezmeyi önerecek kimse olmadığı için şükretti.

Garip bir şekilde, yalnızlığına değer vermesine rağmen, tam bir yalnızlık içinde rahatlamak istediğinde her zaman gittiğı malikânesindeki küçük bir yerden kaçınıyordu. Rahatlamak için fazla huzursuzdu.

Lordlar Kamarası'nın Paskalya tatilinden bu yana onu şahsen görmediğı için kâhyasıyla uzun saatler geçirdi ve onunla birlikte

Geniş ev çiftliğinde her şeyin kendi talimatlarına göre sorunsuz işleyip işlemediğini kontrol ediyordu. Kütüphanede kiracılarından, işçilerinden ve diğer dilekçe sahiplerinden bazılarını dinledi; bu, evde olduğu zamanlarda haftada iki kez özenle yaptığı bir şeydi. Emlak defterlerini ve diğer iş evraklarını inceledi. Diğer mülklerdeki kâhyalardan gelen tüm raporları okudu ve uygun yanıtları sekreterine yazdırdı.

Kardeşlerinin her birine düzenli olarak, en azından ayda bir mektup yazardı.

Bazı komşularından nezaket ziyaretleri aldı ve çoğunu iade etti. Vikont Ravensberg, hanımı ve çocukları, Leicestershire üzerinden kuzeye yaptıkları bir yolculuktan yeni dönmüşlerdi. Rannulf ve Judith ile birlikte Grandmaison'da bir hafta kalmışlar ve Wulfric'e onlardan doğrudan haber getirebilmişlerdi.

Yazın geri kalan kısmının sıkıcı bir şekilde uzun olabileceğini düşünmeye başladı ve diğer mülklerinden bazılarını ziyaretler planladı.

Çok okurdu. Ya da en azından kütüphanesinde oturur, bir elinde açık bir kitap, bir yandan da kitaba bakar ve derin düşüncelere daldı.

Halihazırda tanıdığı bir sürü kadın vardı ve şüphesiz metresi olma şansına atlayacak tanımadığı bir sürü kadın daha vardı. Bu kibirli bir düşünce değildi. Kendisinin her kadının dualarına cevap olduğunu düşünmüyordu. Ama güçlü, nüfuzlu ve son derece zengin bir adam olduğunu biliyordu ve böyle kadınların çoğunun Rose'a karşı cömert davrandığının farkında olduğundan kuşkusu yoktu.

İçlerinden birini seçip metresi olarak ayarlarsa, muhtemelen onunla mutlu mesut yaşayacaktı. Hayatı kısa sürede normale dönecekti.

Rose'u içini kemiren bir acıyla özliyordu.

Düşüncelerini, onun yerine koymaya çalıştığı tek kadından kesin bir şekilde uzak tuttu.

Onu reddetmişti. Tıpkı Marianne Bonner'ın evlilik teklif ettiğinde yaptığı gibi. Bayan Derrick onun yine aynı şeyi teklif ettiğini düşünerek onu reddetmişti, üstelik daha yeni kendini ona teslim etmiş olmasına rağmen.

Biraz reddedilmenin ruhuna iyi geldiğini düşünüyordu. Ama ruhu zedelenmiş, hatta ezilmiş hissediyordu.

Diğer mülklerinden bazılarını ziyaretler planladı, ancak hazırlıkları harekete geçirecek gerekli emirleri vermeyi ihmal etti.

Ertelemek, uyuşuk hissetmek, kara kara düşünmek ona göre değildi. Yalnız hissetmek.

Christine Derrick'i hiç düşünmemişti. Ama bazen -ya da kendine karşı dürüst olmak gerekirse çoğu zaman- parlak, gülen mavi gözlerin, karmakarışık siyah buklelerin, güneşte bronzlaşmış bir tenin ve çillerle tozlanmış bir burnun düşüncelerden sıyrılıp beyninde istenmeyen görüntülere ve kalbinde ağır bir duyguya dönüşebildiğini fark etti.

Yakında diğer mülklerinden bazılarını da ziyaret edecekti. Tek ihtiyacı olan onu meşgul edecek bir şeydi.

Yakında normale dönecekti.

Ev partisi bittikten bir hafta sonra Schofield Park'ta geçirdiği iki haftaya dönüp baktığında, Christine'e her şey bir yıl önce ya da bir ömür önce olmuş gibi geliyordu. Hayatı her zamanki yarı sakın seyrine devam etmişti ve yeniden mutluydu.

Belki tam olarak *mutlu* değildi. Ama en azından memnundu. Birkaç yıl boyunca hem Oscar'la hem de onun dünyasıyla mutlu olmuş olsa da, bu dünya sonunda onu hayal kırıklığına uğratmış ve umutsuzca mutsuz etmişti. Hermione ve Basil'i tekrar görmek hiç de iyi bir deneyim olmamıştı. Ve yine *tonlarca* insanla bir arada olmak ona küçümsenmenin, alay edilmenin, onaylanmamanın ne kadar kolay olduğunu hatırlatmıştı. Ne evliliği sırasında ne de Schofield'de böyle şeyler pek olmamıştı. Ama asıl mesele, Sümbüllü Kır Evi'ndeki ve onun ötesindeki köydeki günlük yaşamı boyunca böyle bir şeyin *hiç* yaşanmamış olmasıydı. Orada rahatlayıp kendisi olabiliyordu ve bu yüzden herkes onu seviyor gibiydi. Çevrede hiç düşmanı yoktu, sadece

Arkadaşlar.

Yine de evliliğinin o yılları ve *Ton*'la geçirdiği o yıllar - ve şimdi Schofield Park'ta geçirdiği iki hafta - onu huzursuz etmiş ve evdeki hayatından eskisinden daha az memnun bırakmıştı. Kendisini iki dünya arasında kalmış ve ikisine de tam olarak ait olamayan biri gibi hissediyordu. Bu duyguya içerliyordu.

Köyüne ait olmayı *seçti*. Buradaki hayattan zevk alıyordu. Her zaman yapacak bir şeyler vardı. Haftada sadece üç saat öğretmenlik yapmasına rağmen köy okulunda öğretmenlik yapmayı seviyordu. Okul müdürü bir gün ona coğrafya öğretmekten nefret ettiğinden yakınmış, *o* da öğrenciyken en sevdiği dersin coğrafya olduğunu söylemiş ve bir anlaşma yapılmıştı. Çocukken bile annesiyle ya da yaşlı papazın karısıyla hasta ve yaşlıları ziyaret etmişti. Bu bir alışkanlık haline gelmişti ama asla sıkıcı bir alışkanlık değildi. Hâlâ da yapıyordu. Yaşlıları *severdi* ve hem onlarla hem de hastalarla paylaşacak sonsuz hikâyeleri, gülümsemeleri ve neşeli sohbetlerinin yanı sıra dinlemeye istekli iki kulağı ve yardım etmeye istekli iki eli vardı.

Ödenecek ve kabul edilecek sosyal ziyaretler, katılınacak birkaç çay ve akşam yemeği, köy hanında bir toplantı vardı. Bazı sırlarını paylaşacağı kadın arkadaşları, dilerse talibi olabilecek beyefendiler vardı.

İstemiyordu, belki de istememesi üzücü olsa da. Tek istediği kendine ait bir ev, sevebileceği bir koca ve çocuklardı. Ama birini kaybetmişti -hatta ölümünden önce, eğer gerçek biliniyorsa -Ve diğerine hiç sahip olamadı. Ve hayalleri değişmişti ya da belki de sadece ölmüşlerdi.

Papaz evinde yeğenleri ve yeğenleri, Schofield Park'ta da Melanie'nin çocukları vardı, ancak Melanie ve Bertie'nin ikamet ettiği zamanlarda onları pek sık ziyaret etmiyordu. Çocukları çok severdi. Onlara tutkuyla *tapardı*. Hiç gebe kalmamış olması evliliğinin en büyük hayal kırıklığı olmuştu.

Melanie'yi çağırarak ve ev partisinin başarısı üzerine birlikte uzun bir içki keyfi yapacaklardı. Melanie tüm beylerin Christine'e aşık olduğunda ısrar ediyordu ve Kitredge Kontu, Christine'in ertesi sabaha kadar beklemek yerine balodan sonra Schofield'den ayrıldığını öğrendiğinde oldukça üzgün görünüyordu. Melanie'nin düşüncesine göre Christine bir

yaz bitmeden kontes olacaktı.

"Ama biliyorum," demişti iç çekerek. "Zavallı Oscar öldüğünden beri hiçbir erkeğe bakmak istemiyorsun. Çok sevimliydi, değil mi? Ve çok, çok yakışıklıydı. Ama *bir* gün Christine, onu bırakıp başka birine aşık olacaksın. Bir ara onun Bewcastle Dükü olabileceğini düşünmüştüm. Duyduğum o çok yaramaz bahsi kazanmıştın ve baloda onunla vals yapıyordun. Ama ne kadar görkemli biri olsa da ve partime konuk olduğu için ne kadar sevinmiş olsam da, onu en sevgili dostumdan kesinlikle istemezdim. Girdiği her odanın sıcaklığını düşürdüğü doğru, değil mi? Öyle bile olsa, bence sana karşı birazcık da olsa tatlıydı, Christine."

Christine sanki büyük bir şaka yapılmış gibi neşeyle gülmeyi tercih etti ve bir süre sonra Melanie de ona katıldı.

"Belki de değildir," dedi. "İçinde herhangi bir tatlılık ya da normal insani duyarlılık olduğundan şüpheliyim. Acaba Galler Prensi bile onun sert bakışları altında sınıyor mudur?"

Bewcastle Dükü, Christine'in hayatında -hayatının geçmiş zamanında- üzerinde ne düşünmeyi ne de kara kara düşünmeyi seçtiği tek faktördü. Bu yönde bir acı vardı ve o bu acıyı keşfetmemeyi seçti.

Schofield'den döndükten sonraki günlerde kendisini meşgul edecek ve doğal ruh coşkusu besleyecek çok şey vardı. Neredeyse mutluydu. Ya da öyle değilse bile, düşüncelerini dikkatle sansürlediği sürece kesinlikle memnundu.

CHRISTINE bir coğrafya dersinden sonra kendini oldukça sıcak ve kızarmış hissediyordu. Çok sıcak bir gün olduğu için çocukları okul binasının dışına çıkarmıştı ve her zamanki sihirli halıyla seçilen ülkeye uçma oyunları onları bahçede enerjik bir rotaya sokmuştu, tüm kolları onları havada tutmak için yanlara doğru çırpıyordu - kendisi de dahil. Ne de olsa halı yolculuğuna çıktığında geride kalamazdı.

Geniş ve fırtınalı bir Atlantik Okyanusu üzerinde uçuyorlardı.

Lawrence Denizyolu'ndan Kanada'ya, daha doğrusu Montreal'e ulaşmışlar ve kıtanın iç kesimlerinde kürk ticareti yapmak üzere renkli Fransız seyyahlarla birlikte büyük kanolarıyla iç kesimlere doğru yola çıkmadan önce yere inip halı sermişlerdi. Bir süre pratik yaptıktan sonra birbirleriyle mükemmele yakın bir zamanda kürek çekmişler, gürültülü bir coşkuyla akıntılara göğüs germişler ve en kötülerini geçerek engebeli geçitleri aşmışlardı; hayali kano yarısının başının üzerinde baş aşağı dururken diğer yarısı hayali yükün ağırlığı altında sendeliyordu. Morallerini yüksek tutmak ve yollarına devam etmelerini teşvik etmek için coşkulu bir Fransızca şarkı söylemişlerdi.

Bir sonraki dersin başında yola çıkacakları Superior Gölü'ndeki Fort William'ın büyük ticaret karakolunda dinlenmek için durduklarında, hepsi yorulmuştu ve kanoyla yanlarında götürdükleri sihirli halıya geri döndüler ve büyük bir yaygara, inlemeler ve inilti, gevşek, çırpınan kollar, kıkırdamalar ve aritmetik için içeri geri dönmek zorunda olduklarından şikayet ederek okul binasına doğru sürünerek ya da sendeleyerek geri döndüler.

Christine onlar güvenli bir şekilde içeri girene kadar arkalarından gülümsedi ve kıyafetlerini değiştirmek ve Bayan Skinner'ın taze sıkılmış limonatasıyla oturma odasının sessizliğinde serinlemek için eve dönmekte özgürdü. Yüzündeki gülümseme hâlâ devam ederken binadan uzaklaştı.

Çite yaslanmış bir adam olduğunu görebiliyordu. Yanılmıyorsa bir beyefendiydi. Bir eliyle gözlerini gölgeledi ve tanıdığı biri olup olmadığına baktı.

"Bayan Thompson sizi burada bulacağımı söyledi," dedi Bewcastle Dükü. "Sizinle tanışmaya geldim."

Yüce Tanrım! Saçma bir şekilde - *kesinlikle* saçma bir şekilde - ilk düşüncesi kızarmış yanakları, eski saman bonesinin altındaki nemli, buruşuk saçları, tozlu elbisesi ve ayakkabıları ve genel olarak perişan görünümü oldu. Bir sonraki düşüncesi -aynı derecede aptalca- o aptalca dersin bir kısmını görmüş olabileceğiydi -aptalca ama çocukların bunu yaptıklarının farkına bile varmadan öğrenmelerine ve hatırlamalarına yardımcı olmakta çok etkili. Üçüncü düşüncesi, kafalarının üzerinde havada görünmez bir şekilde asılı duran boş bir soru işaretiydi.

Duyguları ise tamamen başka bir konuydu. Sanki dibe vurmuş gibi hissediyordu.

midesinden düşmüştü - ya da sanki sihirli halıyla yaptığı yolculuk midesini bulandırmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona. Bir düke sormak için son derece kaba bir soruydu ama böyle bir anda kim terbiye düşünebilirdi ki? Onun burada ne işi *vardı*?

"Sizinle konuşmaya geldim," dedi, istediği zaman istediği kişiyle konuşma hakkına sahip olduğuna inanan bir adamın tüm soğukkanlılığıyla.

"Pekâlâ o zaman." Atlantik'ten dönüş uçuşunun da nefes darlığı yarattığını fark etti. "Konuş benimle."

"Belki de," dedi çitten doğrulup, "Sümbüllü Kulübe'ye doğru geri yürüyebiliriz?"

Oraya çoktan gitmiş miydi? Ama az önce öyle demişti, değil mi? Annesiyle konuşmuştu. Gerçekten de bahçe yolundan kulübeye doğru yürümüş ve kapıyı çalmıştı. Gölgesinde onun için bu tür önemsiz görevleri yerine getirecek herhangi bir hizmetçiden iz yoktu.

Okulun bahçesinden çıktı ve onun yanına geldi. Kolunu uzatma fikri aklına gelmesin diye de kendi kolunu arkasından sıkıca kavradı. Gerçek bir *korkuluğa* benziyor olmalıydı.

"Herkes gibi senin de on gün önce buradan ayrıldığını sanıyordum,"

dedi. Onun gittiğini *biliyordu*. O zamandan beri Melanie'yi ziyaret etmişti.

"Doğru düşünmüşsün," dedi kibirle. "Lindsey Hall'a gittim. Geri döndüm."

"Neden?" diye sordu. Görgü kurallarını hiç *duymamış* olduğunu düşünebilirlerdi.

"Seninle konuşmam gerekiyordu," dedi.

"Ne hakkında?" *Bewcastle Dükü'nün* köyde olduğunu ve cadde boyunca onun yanında yürüdüğünü iyice anlamaya başlamıştı.

"Herhangi bir sonucu oldu mu?" diye sordu.

Yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Elbette onun ne demek istediğini yanlış anlamamıştı.

"Hayır, elbette değil," dedi. "Sana o zaman da söylediğim gibi, kısırım. *Bu* yüzden mi döndünüz? Birlikte olduğun kadınlara hep böyle şefkat gösterir misin-" Utanç verici bir şekilde, cümleyi tamamlamak için uygun bir örtmece sözcük bulamadı.

"Öğrenmek istediğim tek şey bu olsaydı sekreterimi ya da başka bir hizmetçiyi gönderebilirdim," dedi. "Evinizin yanında özel görünümlü bir bahçe fark ettim. Belki orada konuşabiliriz?"

Ona tekrar soracaktı, diye düşündü inanamayarak. Buna nasıl cüret eder? Nasıl *cüret* eder? Ve nasıl böyle geri dönüp onun huzurunu tekrar bozmaya cüret edebilirdi? Her ne kadar onu düşünmemeye kararlı olsa da, geceleri hala onun canlı rüyalarıyla doluydu ve günleri bile, kovma gücünün oldukça ötesinde görünen isteksiz anılardan henüz kurtulmamıştı. Bunu *istemiyordu*.

Dük olmak ona kadını taciz etme hakkı vermiyordu.

Görünmeden ilerlemediler. Sıcak bir gündü. Köylülerin yarısı -en *azından* yarısı- sessizce oturuyor ya da evlerinin dışında dedikodu yapan gruplar halinde duruyordu. Ve her biri ona el sallamak ya da selam vermek için döndü. Ve her biri Dük'e şöyle bir baktı. Bazıları onun kim olduğunu bilmesee bile, bilenlerden yakında öğreneceklerdi. Bu, saatin ya da on yılın sansasyonu olacaktı! Bewcastle Dükü geri dönmüş, sokak boyunca yürüyor ve Christine Derrick'le birlikte Sümbül Kulübesi'nin yan bahçesinde kayboluyordu. Haber Melanie'ye ulaşacak ve yarın sabahın köründe -ya da yatağından kalkıp özenli tuvaletini yapabileceği kadar yakın bir zamanda- arkadaşından bir açıklama koparmak için burada olacaktı.

Melanie başından beri haklı olduğunu düşünecekti. Bewcastle Dükü'nün Christine'den hoşlandığını düşünecekti. Ama onun yerine Christine'e aşık ve onu metresi olarak kullanmaya kararlıydı.

Sokakta oldukları sürece başka bir şey söylemedi. O da söylemedi. Eğer adam bu sefer de hayırın hayır demek olduğunu kabul etmeyecek kadar kibirliyse, yüzüne bir tokat atmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Şimdiye kadar hiçbir erkeğin yüzüne tokat atmamıştı ve bunu kadınsı bir kızgınlık silahı olarak onaylamıyordu, çünkü adam

Eğer bir centilmen olsaydı, aynı şekilde karşılık veremezdi. Ama avuçları, dükün yanağına ceza verme isteğiyle kaşınıyordu.

Onu gördüğüne memnun *olmamıştı*.

Eleanor oturma odasının penceresindeydi, gözlüklerinin üstünden bakıyordu ama Christine ona ters ters bakınca gözden kayboldu. Bayan Skinner istemeden ön kapıyı açtı ama Christine *ona* ters ters bakınca tekrar kapattı. İçeride yaşanan heyecanı ve spekülasyonları sadece hayal edebiliyordu.

Alçak bahçe kapısından geçip, sayısız çiçeğin renkleriyle ışıldayan ön bahçeyi çaprazlamasına geçerek taş basamakları tırmandı ve kafesli kemerden geçerek, uzun ağaçların hem evden hem de sokaktan kısmen koruduğu ve çiçek sınırlarının güzel ve hoş kokulu hale getirdiği kare şeklindeki yan bahçeye girdi. Tahta bir koltuğun arkasına geçti ve bir elini koltuğun arkasına koydu. Bakışlarını Bewcastle Dükü'nün üzerine dikti. Kömür grisi paltosu, daha soluk pantolonu ve beyaz Hessian çizmeleriyle oldukça ezici bir erkek görünümündeydi. Bu bahçeye pek fazla erkek gelmezdi.

"Bayan Derrick," dedi şapkasını çıkarıp güneş ışığı siyah saçlarına dolanırken yanında tutarak. Sesi mağrur ve ani çıkmıştı. "Acaba benimle evlenme onurunu bana bahşeder misiniz?"

Christine aval aval baktı. Sonradan düşününce, sadece kibar bir şaşkınlıkla bakmadığından, aval aval baktığından emindi.

"Ne?" dedi.

"Seni düşünmekten kendimi alamıyorum," dedi. "Kendime neden seni karım değil de metresim yapmayı teklif ettiğimi sordum ve tatmin edici bir cevap bulamadım. Konumum gereği bakire ya da daha önce evlenmemiş bir kadınla evlenmemi gerektiren bir yasa yok. Sosyal eşitlikle evlenmem gerektiğini söyleyen bir yasa da yok. Ve eğer birkaç yıllık bir evlilikten sonra çocuksuz kalmanız gebe kalamadığınızı gösteriyorsa, bu da engelleyici bir durum değildir. Yerime geçecek üç erkek kardeşim var ve onlardan birinin zaten bir oğlu var. Ben seni eşim olarak seçiyorum. Beni kabul etmen için sana yalvarıyorum."

Birkaç dakika boyunca suskun bir şekilde ona baktı. İki eliyle koltuğun arkasını kavradı. Kafasının içi her zaman en çok

en ciddi anlarda gülünç derecede saçma düşünceler. Bu olay da bir istisna değildi.

Bewcastle Düşesi olabilir diye düşündü. Ermin ve taç takabilirdi. En azından olabileceğini düşünüyordu. Düşes olmanın ayrıcalıklarını hiç araştırmamıştı, kendisine bu rolün teklif edilmesini hiç beklemiyordu.

Ve sonra onun bazı sözleri zihninde yerine otururken kendini soğuk akıl sağlığına kavuşmuş olarak buldu.

. .. bir bakire ... benim sosyal eşitim ... senin çocuksuz halin ... gebe kalamaman. Sana sahip olmayı seçiyorum.

İçindeki öfke kabarırken koltuğun arkalığını daha sıkı kavradı ve neredeyse kurtuluyordu.

"Onur duyduğum, majesteleri," dedi burun delikleri alevlenerek. "Ama, hayır. Reddediyorum."

Şaşkınlıkla tutuklanmış görünüyordu. Kaşları yukarı doğru kalktı. Şeytani soru sorma bardağının elinde belirmesini bekliyordu - *ve bu* sonunda öfkesinin patlamasına neden olurdu - ama bugün yanında yokmuş gibi görünüyordu.

"Ah," dedi. "Size evlilikten daha azını teklif ettiğimde sizi gücendirdiğimi söyleyebilirim."

"Sen yaptın," dedi.

"Ve biz birleştikten sonra bunun benim yapmak üzere olduğum teklifle aynı olduğuna inanmanıza izin verdiğimde," dedi.

Kaşları birbirine çarptı. Öyle değil miydi? O zaman ona evlenme teklif etmek üzere miydi? Buna inanmamıştı. Bir erkek, kendisinden istediği her şeyi özgürce vermiş bir kadına evlenme teklif etmezdi. Ama neden şimdi tam da bunu yapmak için geri gelmişti?

"Beni gücendirdin," dedi.

Adam ona soğuk bir küçümsemeyle baktı. "Yaralı gururunuzu yatıştırmak için bir özür yeterli olmayacak mı hanımefendi?" diye sordu. "Siz

beni a f f e d e m e d i ğ i n i z için evlilik teklifimi reddetmeye mi karar verdiniz? Özür dilerim. Kırmak istememiştim."

"Hayır," dedi, bacakları altından çekilmeden ve onu tekrar kurtarmak zorunda kalacağı rezil bir yığın halinde yere çökmeden önce oturmak için koltuğun etrafından dolanarak. "Hayır, sanırım yapmadınız. Bewcastle Dükü'nün metresi olarak teklif edilmek önemli bir ayrıcalıktır."

Adamın gözleri kadının kafatasını delip geçti. "Senden

çoktan özür diledim," dedi.

"Başka bir kadına büyük bir iyilik yapabilirim," dedi. "Senin karın olabilirim ve metreslik pozisyonunu bir başkası için boş bırakabilirim."

Terbiyesizden de beter davranıyordu. *Kaba* davranıyordu. Ama daha yeni başlamıştı.

. .. bir bakire ... benim sosyal eşitim ... senin çocuksuz halin ... gebe kalamaman. Sana sahip olmayı seçiyorum.

Gözleri sertleşti, eğer bu mümkünse.

"Ben evlilikte sadakate inanırım, Bayan Derrick," dedi. "Eğer bir eş alırsam, ikimiz de yaşadığımız sürece yatağımı işgal edecek tek kadın o olacak."

O anda oturduğu için mutluydu. Dizleri kemiksizleşmişti.

"Belki de," dedi. "Ama o ben olmayacağım."

Giyecek eski, solmuş ve yamalı kıyafetlerden başka bir şeyi yoktu, bir araya getirecek iki kuruşu bile yoktu, neredeyse tamamen annesine bağımlıydı, oldukça sıkıcı bir hayat yaşıyordu, hayal edecek hiçbir hayali kalmamıştı ve yine de burada oturup *düşes* olma şansını reddediyordu. Kafasında yel değirmenlerinden oluşan bir cephanelik mi vardı?

Ayrılacakmış gibi döndü. Ama sonra durakladı ve omzunun üzerinden ona baktı.

"Bana karşı kayıtsız olduğunu düşünmedim," dedi. "Ve sanılanın aksine, bir çiftleşme fiziksel çekiciliği öldürmez. Yaşam beklentileriniz

burada tatmin edici bir hayat çok az görünüyor. Düşesim olarak yaşamak size çok daha fazlasını sunacaktır. Sadece beni cezalandırmak için mi hayır diyorsunuz Bayan Derrick? Belki de bu süreçte kendinizi de cezalandıracaksınız? Size hayal edebileceğiniz her şeyi sunabilirim."

Baştan çıkarıldığı gerçeği -korkunç, *baştan* çıkarılmıştı- öfkesinin alevlerini *körükledi*.

"Yapabilir misin?" diye sertçe sordu. "Sıcak bir kişiliği, insani nezaketi ve espri anlayışı olan bir koca? İnsanları, çocukları, eğlenmeyi ve saçmalığı seven biri? Kendine ve kendi sonuçlarına takıntılı olmayan biri? Özüne kadar buz olmayan biri mi? Kalbi olan biri mi? Yoldaş, arkadaş ve sevgili olacak biri? Hayal ettiğim her şey *bu*, lütfunuz. Hepsini bana sunabilir misin? Ya da herhangi birini? Herhangi bir şey?"

Adam gözleriyle onu o kadar uzun süre delip geçti ki, kadın kıvrınmamak için kendini kontrol etmek zorunda kaldı.

"*Kalbi olan biri*," dedi sonra çok yumuşak *bir* sesle. "Hayır, belki de haklısınız Bayan Derrick. Belki de benim bir kalbim yok. Ve eğer yoksa, o zaman hayalini kurduğunuz her şeyden yoksunum, değil mi? Zamanınızı aldığım ve sizi bir kez daha kırdığım için özür dilerim."

Ve bu kez arkasını döndüğünde yoluna devam etti -kafesin altından, merdivenlerden, sessizce ve tam olarak arkasından kapattığı bahçe kapısından çıktı ve muhtemelen arabasını bıraktığı hana doğru caddeye indi. Onun bu kadar mütevazı bir yerde kalacağından kuşkuluydu.

Christine o gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Sonra kucağında sıkıca kavuşturduğu ellerine baktı, eklemleri bembeyazdı.

"Can sıkıcı," dedi yüksek sesle. "Zahmet, zahmet, zahmet, zahmet, zahmet."

Ve sonra, oturma odasından ya da sokaktan duyulmasından korkmasına rağmen kontrol edemediği gürültülü gözyaşlarına boğuldu.

Burun delikleri şişene, boğazı ve göğsü şişene kadar ağladı.

ağrıyordu ve şüphesiz yüzü kabarık, lekeli ve çirkindi. Daha fazla ağlayamayana kadar ağladı.

Zahmet, zahmet, zahmet.

Ondan nefret ediyordu!

Kalbi olan biri.

Hayır, belki de haklısınız Bayan Derrick. Belki de bende yoktur.

Bu sözleri söylerken gözlerinde bir bakış vardı. Bununla ne demek istemişti? Bir *bakış* mı?

Kalbi kırılmıştı, demek istediği buydu. Kalbi kırılmıştı.

Ondan nefret etti, ondan *nefret etti*, *ondan nefret etti*.

***WULFRIC*, BAYAN *WULFRIC*'İN DÜĞÜNÜNE DAVET
EDİLMESİNE GERÇEKTEN ŞAŞIRMAMIŞTI**

Audrey Magnus ile Sir Lewis Wiseman Şubat sonunda evlendi. Nikah Londra'da, Hanover Meydanı'ndaki St George's'da, yılın bu döneminde, tüm aile fertlerinin şehre dönmediği bir zamanda kıyılacaktı. Sezon Paskalya tatili sonrasına kadar ciddi bir şekilde başlamayacaktı. O halde Leydi Mowbury ve oğlunun orada bulunan seçkin herkesi davet etmeleri anlaşılabilir bir şeydi. Ayrıca, Wulfric Mowbury'nin bir arkadaşıydı ve muhtemelen her koşulda bir daveti hak ederdi.

Noel'de Oxfordshire'da Aidan ve Eve ve aileleriyle geçirdiği on gün dışında, sonbaharın sonlarından beri şehre geri dönmüştü, ancak Meclis oturumu başlamadan önce bile geri dönmek için iyi bir neden yoktu. Birkaç ayını ülkeyi dolaşarak, bazı mülklerini ziyaret ederek ve teftiş ederek, kâhyalarıyla görüşerek, dilekçe sahiplerini kabul ederek ve çeşitli mahallelerdeki seçkin aileler tarafından ağırlanarak geçirmişti. Normalde Lindsey Hall'a döndüğü için o kadar müteşekkir olurdu ki, yeni oturum başlamadan önce mümkün olan son ana kadar orada kalırdı.

Ama oraya döner dönmez, oraya duyduğu sevgi ve dayanılmaz bir huzursuzluktan oluşan o ikili tepki tarafından tekrar saldırıya uğramıştı. Orası çok ürkütücü bir şekilde boş görünüyordu; uzakta olduğu zaman özlemini çektiği şey tam da onun boşluğuyken bu garip bir düşünceydi. Ama ailesinin en küçüğü olan Morgan ve mürebbiyesi bile gideli iki yıldan fazla olmuştu. Evliydi ve iki çocuğu vardı; ikincisi, Şubat ayının başlarında doğan bir diğer oğluydu. Morgan'a unvanı miras kaldığında henüz iki yaşında bir bebektir. Her zaman kız kardeşinden çok kızına benzemişti, ama bunu o gidene kadar fark etmemişti - ya da daha doğrusu

düğün günü.

En azından kulüplerinin ve dikkatini dağıtmak için özenle seçilmiş birkaç başka eğlencenin bulunduğu kasabaya gelmişti.

Ayrıca, yeni bir metres bulması gerekiyordu. Bu görev için çok fazla yüreği olduğundan değil, ama tatmin edilmesi gereken ihtiyaçları vardı ve bunları bir fahişeye sıradan bir karşılaşmada gideremeyecek kadar titizdi. Cinsel tercihleri her zaman düzenlilik ve tek eşlilikten yana olmuştu.

Ancak Şubat ayının sonunda hâlâ bir metres edinememişti, yine de çok aranan bir aktrisi tiyatrodaki performansına hayran kaldıktan sonra bir gece yemeğe götürmüş ve sonrasında yeşil odada beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmıştı. Onunla bir kontratın şartlarını konuşmaya tamamen niyetliydi ve aktris de böyle bir görüşmeyi ve hatta son detaylar üzerinde çalışılmadan önce anlaşmalarını tamamlamayı memnuniyetle karşılayacağını açıkça belirtmişti. Ama adam bunun yerine onunla oyunculuk ve tiyatro hakkında konuşmuş, sonra da onu evine götürmüş ve harcadığı zaman için yüklü bir ödeme yapmıştı. Güzel, başarılı ve son derece ketum Leydi Falconbridge ona müsait olduğunu belirtmiş ve onunla sosyal olarak biraz zaman geçirmiş olsa da, her ikisinin de her an açabileceğini bildiği konuyu açmamıştı.

Ertelemişti -nadiren yaptığı bir şeydi bu.

Düğün davetiyesi geldiğinde şaşırmadı ama cevap vermeden önce tereddüt etti. Mowbury'nin ailesinde Elrick'ler ve Renable'lar vardı ve büyük olasılıkla onlar da düğüne katılacaklardı. Onlar yıllardır tanıdığı insanlardı. Normalde onlarla tekrar karşılaşmaktan çekinmezdi, çünkü hiçbirinden özellikle hoşlanmamıştı. Ama son zamanlarda

-Aslında altı aydan daha uzun bir süre önce olmasına rağmen, onlarla birlikte Schofield Park'ta iki hafta geçirmişti. Ve tabii ki gelin ve damadın yanı sıra gelinin annesi ve erkek kardeşleri de oradaydı.

Orada olmasına izin verdiği, her zamanki alışkanlıklarından talihsiz bir şekilde sapmasını hatırlamamayı gerçekten tercih ederdi. Unutmayı seçmişti ve bunda da oldukça başarılı olduğuna inanıyordu. Neden olmasındı ki? Bayan Derrick'le yaptığı iş tam bir çılgınlıktı ve alıştığı yaşam tarzını bozmadan kurtulduğu için oldukça mutluydu. Ama hiçbir hatırlatma istemiyordu.

Ancak kibar olmak ve her durumda yapması gerekeni yapmak onun alışkanlığıydı. Kısa bir kabul mektubu yazdı ve sekreterine bunu Leydi Mowbury'ye göndermesini söyledi.

Melanie, Hector, Justin ve Audrey'nin yanı sıra Leydi Mowbury'yi de çok seven Christine, olağanüstü bir şey olmasaydı Audrey'nin Şubat ayındaki düğün davetini kesinlikle kabul etmezdi. Nasıl kabul edebilirdi ki? Düğün Londra'da olacaktı. Mesafenin büyük bir engel teşkil etmeyeceğini fark etmişti. Melanie ve Bertie elbette düğüne gideceklerdi ve onu da arabalarına almayı kesinlikle kabul edeceklerdi. Hatta muhtemelen onu kendileriyle kalması için davet edeceklerdi, gerçi Leydi Mowbury davetiyesinin altına, *kendileriyle* birlikte kalmasının hoş karşılanacağını belirten bir not eklemişti.

Ama giyecek doğru dürüst bir şeyi yokken ve daha da önemlisi Hermione ve Basil de orada olacakken nasıl gidebilirdi? Ev partisinden bu yana geçen aylar boyunca onların kendisine karşı düşmanca, hatta kindarca davranışları yüzünden yüreği ağzına gelmişti. Acıları ve nefretleri iki yıldır azalmamıştı, şimdi üç yıla yaklaşmıştı. Onu akrabaları olarak kabul etmek zorunda kaldıkları için duydukları kızgınlık da azalmamıştı. Bir daha asla kendini bile bile onların yoluna atmayacaktı.

Ama sonra, Leydi Mowbury'ye sevgiyle yazılmış bir ret mektubu yazıp oturma odasındaki şöminenin üzerindeki saatin yanına, yola çıkmaya hazır bir şekilde koyduktan sadece bir saat sonra, gerçekten olağanüstü bir şey oldu. Basil'den gelen bir mektup Sümbül Kulübesi'ne ulaştı ve beraberinde bankasına oldukça yüklü bir miktar para yatırılmıştı -aslında bu para, tek kişisel gelir kaynağı öğretmenliği olan Christine'e büyük bir servet gibi görünüyordu ve bu gelire toplu iğne parası demek önemini biraz abartmak olurdu.

Basil, banka çekine eşlik eden kısa ve oldukça özlü notta paranın yeni giysiler ve diğer kişisel eşyalar için harcanacağını açıkladı. Christine şüphesiz kuzenlerinin düğününe katılmak isteyecekti ve düzgün giyinmesi gerekiyordu, ama bunun yanı sıra Christine onun baldızıydı ve dolayısıyla onun sorumluluğundaydı. Hermione, Christine'in geçen yılki yazlık gardırobunun biraz eski püskü olduğuna dikkatini çekmişti.

Ne bir sevgi ya da bağışlama ifadesi, ne bir özür, ne ailesine ya da Hermione'ye selam, ne yaptıklarıyla ya da oğullarıyla ilgili bir haber, ne de hayatı ya da durumuyla ilgili bir soru vardı; sadece söylemek istediklerinin kısa bir açıklaması ve para vardı.

Christine'in ilk içgüdüğü mektubu Basil'inkinden bile daha sert ve tarafsız bir notla iade etmektir. Ama bir elinde mektubu, kucağında banka çekini tutarken Eleanor odasına geldi. Eleanor kendi çalışma kutusunda olmayan bir renkte nakış ipeği arıyordu.

"Sanki bir hayalet görmüş gibi bakıyorsun," dedi isteğini belirttikten sonra.

"Şuna bir bakın." Christine önce mektubu, sonra da banka dekontunu ona uzattı.

Eleanor ilkin okudu ve kaşlarını kaldırmadan önce ikincisine göz attı.

"Geçen yaz Schofield'da," dedi Christine, "ikisi de bana, sanki bunu yapmanın yasal bir yolunu bulsalar evrendeki varlığımı ortadan kaldırmayı çok isterlermiş gibi davrandılar."

Eleanor, "Ve sanırım parayı geri vermeyi düşünüyorsun," dedi, "gururun incinmiş bir halde. O iki haftanın sonundaki baloda anneme ve bana karşı çok kibar davrandılar. Hatırladığım kadarıyla yemekte bizimle birlikte oturdular ve çok iyi davrandılar."

Christine bunu bilmiyordu bile.

"Onlardan para kabul edemem," dedi.

"Neden olmasın?" Eleanor sordu. "Sen Vikont Elrick'in tek kardeşinin dul eşisin ve yeni kıyafetlere ihtiyacın var. Annemin senin için yenilerini almasına izin vermemekte inat ediyorsun."

Bu doğrudur. Oscar ona hiçbir şey bırakmamıştı ama yine de babasının mirasından gelen geliri kendisinin ve Eleanor'un ihtiyaçlarını ancak zar zor karşılayan annesine bağımlı olmak doğru görünmüyordu.

"Burada üçümüzü de yaz boyunca lüks içinde giydirmeye yetecek kadar para var," dedi. "Ama bunu kabul edemem Eleanor. Beni *sevmiyorlar* bile."

"Para *senin* için," dedi kız kardeşi ona, bir parmağıyla mektuba dokunarak. "Vikont Elrick burada bunu açıkça belirtti. Madem seni sevmiyorlar, bunu neden gönderdiler? Bana bir tür barış teklifi gibi geldi."

"Oscar'ın ölümü için hâlâ beni suçluyorlar," dedi Christine. "Basil ona hayrandı ve Hermione de Basil'e bayıldığı için Oscar'ı da seviyordu."

"Ama seni nasıl suçlayabilirler ki?" Eleanor kızgınlıkla sordu. "Bunu hiçbir zaman anlayamadım, Christine. O ava çıkmıştı ve sen çıkmamıştın. Onun gitmesine engel mi olmalıydın?"

Christine omuz silkti. Oscar'ın ölümüyle ilgili gerçeğı hiçbir zaman söyleyememişti ve en sevdiği kız kardeşine ve annesine bile sır verememek ona her zaman ağır gelmişti.

"Bu mudur yani?" Kaşlarını çattı. "Bir barış teklifi mi?" "Yoksa neden göndersin ki?" Eleanor sordu.

Neden acaba? Belki de Schofield'de geçirdikleri o iki hafta boyunca ona ve onun hakkında söyledikleri bazı şeylerden pişmanlık duyuyor ve bir tür zeytin dalı uzatmak istiyorlardı. Parayı geri gönderirse, onları gücendirecek ve böylece asla kendi seçimi olmayan bir düşmanlığı canlı tutacaktı. Christine bir şekilde bunu hak ettiklerini düşünüyordu. Ama hiçbir zaman nefret eden ya da kin tutan biri olmamıştı. Artık onlardan nefret etmek istemiyordu. Ve kesinlikle onları daha fazla incitmek istemiyordu. Belki de Basil aniden onun kardeşiyle kalan tek bağı olduğunu fark etmişti.

Boğazındaki yumruya karşı yutkundu.

Ya da belki Hermione düğüne paçavralar içinde gelip onları utandıracağından korkuyordu. Belki de bu banka çekinin *tek* amacı buydu.

Ama neden insanlar hakkında hep en kötüsünü düşünüyordu? Hayata karşı bu tutumu benimserse kendine ne yapmış olurdu? En iyisini düşünüp yanılmak, en kötüsünü düşünüp yanılmaktan daha iyiydi.

İçini çekti. "Eğer onu saklamak istiyorsam," dedi, "Audrey'nin düğününe de gitmeliyim; tabii Melanie beni Bertie'yle birlikte götürmeyi kabul ederse."

"*Eğer!*" Eleanor dilini şaklattı ve tavana bir bakış fırlattı. "Çok iyi biliyorsun ki, Leydi Renable önümüzdeki bir iki gün içinde

davetini kabul etmen için seni ikna etmeye çalışıyor Christine. Gitmemeye karar vermiş olsan bile, hatta ret cevabı göndermiş olsan bile, sonunda yine de gideceksin."

"Gerçekten bu kadar zayıf iradeli miyim?" Christine kaşlarını çatı.

"Hayır, ama tanıdığım en inatçı kadın," dedi Eleanor, "en anlamsız ve en gösterişli olmasının yanı sıra." Kıkırdadı. "Yine de bu kadından hoşlanmadan edemiyorum, özellikle de arkadaş olarak beni değil de *seni* seçtiği için. Yeşilin bu özel tonunda nakış ipeğiniz var *mı* Christine? Eğer yoksa, satın almak için dükkâna kadar yürümek zorunda kalacağım ve yağmur hâlâ devam ediyor."

Böylece Christine parayı tutmaya ve kendisi için harcamaya karar verdi - gerçi bu son noktaya ancak hem Eleanor hem de annesi ondan tek bir kuruş bile almayı kesin bir dille reddettikten sonra karar verdi. Ayrıca düğüne katılması gerektiğine de karar verdi, çünkü para öncelikle ona bu büyük olay için uygun kıyafetler alması için gönderilmişti. Annesi ve Eleanor'un yanı sıra Hazel ve çocuklar için de hediyeler getirmeye karar verdi.

Ah, hediye almayı düşünebilmenin harika lüksü!

Leydi Mowbury'ye yazdığı ret mektubunu yırttı ve yerine bir kabul mektubu koydu. Ve Basil'e uygun bir cevap vermek için bir saat kadar uğraştı.

Kitabı bitirmesinin üzerinden bir saat bile geçmeden, köy sokağından gelen at toynaklarının ve araba tekerlerinin kusursuz sesleri, yağmura rağmen savaşa hazırlanan Melanie'nin gelişini müjdeliyordu. Ama savaşa gerek yoktu. Christine ona düğün davetini çoktan kabul ettiğini ve yağmur diner dinmez Londra'ya gitmek için Schofield'a yürümeyi planladığını söyleyebildi.

"Christine, *yağmurdan* sonra Schofield'a kadar *yürür müydün?*" Melanie, lorgnette'i havada asılı, boştaki elini kalbine bastırarak konuştu. "Sırf Bertie ve benimle gelmek için yalvarmak için mi? *Yalvarmak mı?* Londra'ya hareket edeceğimiz gün, gönüllü olarak gelmemekte direnseydin, en cesur uşağıma seni arabaya kadar taşıttırırdım. Ama *dilenmek* için *çamurda* mı yürüyecektiniz?"

Christine kıkırdadı ve Eleanor başını kitabının arkasına eğdi.

Görünüşe göre Londra'ya ve Audrey'nin St. George'daki düğününe gidiyordu. Heyecanlanmalı mıydı yoksa dehşete mi kapılmalıydı bilemiyordu ama ilkinde karar kıldı. Ne de olsa daha bahar bile gelmemiştir ve Londra'da olmak için en moda zaman da değildi. Düğün *dışında* herhangi bir sosyal eğlence olmayacaktı ve Leydi Mowbury davetiyesinde bunu bir *aile* düğünü olarak adlandırmıştı.

Ayrıca, yeni giysiler alacaktı ve bunları Londra'da son modaya uygun tabaklardan satın alabilecekti. Bu olasılık onu neşelendirmeseydi kesinlikle insan olamazdı.

Wulfric kilise sırasındaki yerine oturup dikkatini ön tarafta gelininin gelmesini bekleyen ve uşağı boyun örtüsünü çok sıkı bağlamış gibi görünen Sir Lewis Wiseman'a yoğunlaştırırken, Bayan Magnus'un tüm ailesinin gelmesini beklemesinin ve hatta Schofield Park'ta geçirdiği o iki haftayı hatırlamak istemediği için kendisinin de gelmekte tereddüt etmesinin garip olduğunu düşündü. Ama *evlilik yoluyla o ailenin bir üyesi olan* Christine Derrick'in de burada *olabileceği* bir kez bile aklına gelmemiştir.

Ama öyleydi.

Elrick'lerle birlikte oturduğu sıranın önünden geçerken onu neredeyse tanıyamayacaktı. Güvercin grisi ve soluk mavi renkte, düzgün ve şık giyinmişti. Adam yanından geçerken ona baktı ve korkunç bir an için, o başını telaşla eğene ve adam da aynı hızla başını çevirene kadar göz göze geldiler.

Eğer bilseydi, kesinlikle gelmezdi.

Sonsuzluğun bu tarafında Christine Derrick'i bir daha görmek istememiştir. Onun için hiç iyi şeyler düşünmüyordu. Ve Hampshire'dan Gloucestershire'a kadar onca yolu, bir okul müdürünün kızı ve kendisi de bir öğretmen olan, çoğu zaman nasıl davranması gerektiğini bilmeyen, dul bir kadına evlenme teklif etmek için geldiğini hatırlamak onu utandırıyor.

onun utanç verici olaylarını *komik* buluyordu. Düşes olmak için daha az uygun bir kadın seçemezdi.

Yine de onu reddetmişti!

Her ikisinin de bu sabah alışılmadık bir şekilde davrandıklarını ancak geç fark etti. Neredeyse hiçbir zaman, sırf o kişi kendisine baktığı için başka birine bakmazdı. Ve Schofield'in huzurunda, onun sessiz ve küstah emrine uysalca itaat ettiğine inanmasını sağlamak yerine, her zaman onunla göz göze gelmişti.

Sanki aradan geçen aylar boyunca onu unutmamış gibi, ona karşı olan eski kızgınlığı geri döndü.

Wulfric ayın boyunca oturmaya karar verdi, sonra da düğün kahvaltısını kaçırdığı için Mowbury'ye bir bahane uyduracaktı. Arkasındaki herkes gidene kadar sırasının başında bekleyecek, sonra da fark edilmeden sıvışacaktı.

Belki de bir *korkak* gibi davranıyordu -kesinlikle karakterine aykırı davranıyordu- ama o zaman ona da bir iyilik yapmış olacaktı. Onu burada bulduğu için en az onun kadar dehşete düşmüştü kuşkusuz ve onun bir konuk olabileceğini düşünmek için daha az nedeni vardı.

Sıcak bir kişiliğe, insani nezakete ve espri anlayışına sahip bir koca.

Kadının sesini duyabiliyordu, sanki bu sözleri şimdi St. George's'da herkesin duyması için yüksek sesle söylemişti. Sesinde küçümseme ve titreyen bir tutku vardı.

Kişiliğinde sıcaklık, merhamet ya da nezaket, içinde kahkaha yoktu. Onu bununla suçlamıştı. Onu reddetme nedenlerinden biri de buydu.

Sıcaklık

yok.

Nezaket

yok. Mizah

yok.

Neden onun o küçük konuşması silinmez bir şekilde zihnime kazınmıştı?

Hafızası mı? Ve köy çocuklarına verdiği o olağanüstü dersten tozlu, hatta kirli çıkmış, sarkık kenarlı hasır bonesi saçlarının rutubetini ve düzensizliğini gizlemeye yetmemiş, yüzü kızarmış ve hatta terden parlamış, gözleri çakmak çakmak olmuş bir halde bu dersi verirkenki görüntüsü.

Onu gelin olarak almaya karar vermesine neden olan şey neydi? Gölde aralarında geçenlerden sonra bile, açık çek vermenin ödenecek yeterli bir bedel olduğunu düşünebilirdi ve kız da daha fazlasını bekleyemezdi. Onun tamamlanmamış sözlerine verdiği tepki de bunu kanıtlıyordu. O halde neden evlilik? Kadının beklenmedik reddinden sonra onu haftalarca, hatta aylarca rahatsız eden şey neydi?

Yaralı gurur mu?

Neyse ki tamamen iyileşmişti ve şimdi reddettiği için gerçekten çok minnettardı.

İnsanları, çocukları, eğlenmeyi ve saçmalığı seven biri.

Elbette o böyle biri değildi. Gezip tozma *fikri* ve *Saçmalık!* Ama sevdiği insanlar vardı, hatta çocuklar bile.

Kendine ve kendi sonuçlarına takıntılı olmayan biri.
Özüne kadar buz olmayan biri. Kalbi olan biri.

Zihni bu anıdan ürktü. Kadının reddinin bu kısmıyla hiçbir zaman başa çıkamamıştı. Ama en çok acıya neden olan kısım buydu
-Böyle bir aptallıktan kurtulmadan önceki günlerde.

Neyse ki Bayan Magnus kiliseye sadece bir iki dakika geç geldi ve Wulfric dikkatini nikâh törenine yoğunlaştırabilirdi. Kız kardeşini yeni kocasına teslim ederken Mowbury'nin duyduğu mahcup gururu anlayabiliyordu. Morgan'ın düğününden bu yana iki buçuk yıl, Freyja'nınkinden bu yana da üç yıldan fazla zaman geçmişti. Her iki olayda da kaybın acısıyla irkilmişti, özellikle de ailenin bebeği, hepsinin en çok sevdiği kişi olan Morgan söz konusu olduğunda. O bile . . .

Kalbi olan biri.

Christine Derrick'i kendi sırasının birkaç sıra arkasında *hissedebiliyordu*, sanki elinde uzun bir tüy varmış da onu omurgasında aşağı yukarı gezdiriyormuş gibi. Çok geçmeden

boynuna dokunurdu ve o da omuzlarını savunmacı bir şekilde silkelerdi.

Gelin ve damada ve din adamına sert bir şekilde baktı ve tek bir kelime bile duymadan söylenen her şeyi dikkatle dinledi.

Ne yazık ki düğün bittikten sonra çok gecikti. Kiliseden çıktığında Sir Lewis ve yeni Leydi Wiseman düğün arabasıyla çoktan uzaklaşmışlardı ama Mowbury ve annesi de gitmişti, Bayan Derrick de dahil olmak üzere iki ailenin çoğu üyesi de. Onun ortadan kaybolması elbette büyük bir rahatlamaydı ama Wulfric, ne Mowbury ne de annesiyle konuşma fırsatı bulamamışken şimdi kahvaltıya gitmekten nasıl kaçınabilirdi, diye düşündü. Bu terbiyesizlik olurdu ve elinden gelse asla terbiyesizlik yapmazdı.

Bir el omzunu kavradı.

"Bewcastle," dedi Kitredge Kontu, "izin verirsiniz ben de sizinle geleyim ve kendi arabamı gençlere bırakayım."

Wulfric, "Benim için bir zevktir," diyerek onu temin etti.

Kahvaltı için belirlenen yerde oturmaya, kahvaltıdan sonra yeni evli çiftin iltifatlarını sunmaya, Leydi Mowbury'ye teşekkürlerini iletmeye ve ilk fırsatta sıvışmaya karar verdi. Önümüzdeki birkaç gün boyunca hareketlerini Ev'le ve Bedwyn Evi'nden ayrılması gerektiğinde White'la sınırlayacaktı. Aklına böyle bir kararın korkakça olabileceği geldi ama her zaman yaptığı şeyi yapmış olacağına kendini ikna etti. Yılın bu zamanında zaten kaçınılması gereken pek fazla sosyal etkinlik yoktu.

Berkeley Meydanı'ndaki Magnus Evi'nin konuklarının çoğu, etkinlik için yemek salonuna dönüştürülen balo salonunda henüz yerlerini almamış, birbirleriyle selamlaşıp sohbet ediyor olsalar da, Wulfric hiçbirine katılmak istemedi. Kendini bu tür sosyal ilişkilerden uzak tutmakta ustaydı. Eve ve balo salonuna Kitredge'le birlikte girmiş olmasaydı, yerini bulacak, oraya yerleşecek ve soğukkanlılıkla etrafına bakacaktı.

"Ah," dedi Kont, bir elini Wulfric'in koluna koyarak, "işte konuşmak istediğim kişi bu ve senin de onunla bir tanışıklığın var, Bewcastle. Gel bakalım."

Wulfric, Elrick'ler, Renable'lar ve Justin Magnus'la birlikte duran Christine Derrick'e doğru çekildiğini çok geç fark etti.

Bone'sini çıkarmıştı. Saçları yeni kesilmiş gibiydi. Kısa, yumuşak, parlak bukleler halinde yuvarlak, güzel, geniş gözlü yüzünü çevreliyordu. Mavi süslemeleri ve kurdeleleriyle güvercin grisi elbisesi ona çok yakışmıştı. Pek çok hanımefendi böylesine silik renklerin ardında önemsizleşirdi ama onun canlılığı bu renklerin ardında parlıyor ve onlara hükmediyordu. Magnus'un söylediği bir şeye gülüyordu, hareketli ve inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

Sonra onların geldiğini gördü ve gülümsemesi yerinde sabit kalsa da canlılığı kayboldu.

Kitredge diğerlerini güler yüzle selamladıktan sonra, "Bayan Derrick," dedi. Kadının elini avucunun içine aldı, hafifçe gıcırdatarak eğildi ve dudaklarına götürdü. "Her zamankinden daha güzel görünüyorsun, tabii bu mümkünse. Öyle değil mi, Bewcastle?"

Wulfric soruyu duymazdan geldi. Diğerlerini ve onu selamladı.

"Hanımefendi," dedi sertçe.

"Ekselansları." Adam onun gözlerini çenesine ya da kravatına dikmesini beklerken, kadın doğrudan adamın gözlerinin içine baktı. Ama ne kadar aptalcaydı; kilisedeki şaşkınlığını atlattığı belliydi ve eğer bir utanç hissediyorsa bile bunu göstererek onu tatmin etmeyecekti.

"Annenizden iyi ayrıldığınıza inanıyorum," dedi.

"Evet, teşekkür ederim." Kadın onun bakışlarını tuttu.

"Kız kardeşlerin de mi?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Ah." Sağ elinin parmakları sınav bardağının sapını buldu ve kapattı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Sonra bakışları adamın eline ve kadehine kaydı, sonra tekrar adamınkiyle buluştu. Ama şimdi bir değişiklik vardı. Artık gerçekten gülümsemese de gözleri ona gülüyordu. Bunu unutmuştu.

olağanüstü bir görünüm.

Kitredge, "Mowbury'nin balo salonu bu kutlama için oldukça görkemli bir şekilde dekore edilmiş," dedi. "Belki de benimle birlikte salonda bir tur atmak istersiniz, Bayan Derrick, böylece tüm çiçek süslemelerini hayranlıkla seyredebiliriz."

Bakışlarını Kitredge'e çevirdi ve bu kez gülümsedi - oldukça göz kamaştırıcı bir şekilde.

"Teşekkür ederim." Onun uzattığı kolu tuttu ve onunla birlikte uzaklaştı.

Kahvaltı boyunca ailesiyle birlikte oturdu. Wulfric biraz uzakta oturmuş, solundaki Leydi Hemmings ve sağındaki Bayan Chesney ile kibarca sohbet ediyordu. Yemek biter bitmez ve Wulfric tebriklerini sunup teşekkürlerini bildirdikten sonra, meydana birçok kişiyle birlikte duran arabasına el sallayarak ayrıldı ve evine doğru yürümeye başladı.

Sinirli hissediyordu. Bu, kendisine sık sık izin verdiği bir duygu değildi ve bunu *hissettiğinde* hemen uygun bir eylemle nedenini ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

Ama insan, hafızasından ve etkisinden uzun zaman önce kurtulduğuna inandığı halde, ne düşüncelerinden ne de kanından ayrılmayı inatla reddeden bir kadına duyduğu kızgınlıkla nasıl başa çıkabilirdi? Üstelik masanın *karşısında* oturan insanlara bile fazlasıyla parlak bir şekilde gülümseyen ve fazlasıyla hareketli konuşan bir kadına?

Nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

İnsan kendisini izlerken yakaladığı her seferinde bakışlarını tutmakta ısrar eden ve kaşlarını kaldırarak -ve sonra da gülerek- insanı alt eden bir kadınla nasıl başa çıkabilirdi?

Wulfric hayretle, hâlâ ona aşık olduğunu düşünerek meydandan çıkarken, köşede aylaklık etmekte olan birkaç arabacı onun sert bakışları arasından sıyrılıp ön ayaklarını çekiştirdiler.

Ve *karasevdaya* lanet olsun. Ona duyduğu çekim yüzünden kör olmak üzereydi. *Aşık* olmuştu, lanet olsun. Ondan hoşlanmıyordu, ona içerliyordu, onunla ilgili neredeyse her şeyi onaylamıyordu ama yine de sıırılsıklam aşıktı

aptal bir okul çocuğu gibi.

Acımasızca bu konuda ne yapacağını merak etti. Hiç
eğlenmiyordu.

Ya da herhangi bir şekilde memnun.

CHRISTINE, Audrey'nin düğününden BİR HAFTA ÖNCE LONDRA'YA GELMİŞTİ ve Melanie ve Bertie'nin yanına yerleşmişti. Hafta boyunca çok eğlenmişti. Yeni giysilere ihtiyacı olduğu ve hayatında bir kez olsun onlara harcayacak parası olduğu ve alışveriş Melanie'nin tutkularından biri olduğu için Oxford Caddesi'ne ve hatta daha seçkin Bond Caddesi'ne sayısız alışveriş gezisi yapmıştı. Çok geçmeden Christine'in renk, moda, pratiklik ve ekonomiklik göz önünde bulundurularak seçilmiş ilkbahar ve yaz kıyafetlerinden oluşan yeni bir gardırobu oldu. Ne de olsa ailesine götürebileceği hediyeler almak için biraz parası kalmasını istiyordu. Ve doğası gereği savurgan değildi.

Melanie ile birlikte Leydi Mowbury'yi ziyaret etmekten, Hector'u görmekten ve Audrey ile yaklaşan düğünün heyecanını paylaşmaktan büyük keyif almıştı. Justin'le birlikte parkta bir gezintiye çıkmıştı.

Hatta düğünden iki gün önce Melanie ve Bertie'yle birlikte Hermione ve Basil'le yemeğe gitmişti ki, bu hiç de hevesle beklemediği bir olaydı. Ama tam olarak sevecen olmasalar da nazik davranmışlardı ve Basil akşam onu bir kenara çekerek, Oscar'ın dul eşi olduğu ve dolayısıyla mali sorumluluğu da kendisine ait olduğu için üç ayda bir ona harçlık vermeyi planladığını açıklamıştı. Hermione onunla tartışmaya çalıştığında Basil ısrar etmişti. Hermione'yle bu konuyu konuşmuşlar ve Oscar'ın da bunu isteyeceği kararına varmışlardı. Christine onun kabul etmesinin kendisi için önemli olduğunu anlamıştı ve bu yüzden daha fazla tartışmadı.

Hermione onlar ayrılırken yanağının yanındaki havayı öpmüş ve Christine'in kucaklamasına boyun eğmişti.

Christine bir çeşit barış yapıldığını düşünüyordu. Daha fazlasıydı

geçen yıldan sonra beklediği bir şeydi. Oscar'ın yeğenleri ve dolayısıyla Christine'in de yeğenleri olan iki oğlu teyzelerini coşkuyla karşılamıştı ve Christine de teyzesinin her zaman onların en sevdiği kişi olduğunu hatırlamıştı.

Aile düğünü için şehre gelmekle doğru şeyi yaptığını karar vermişti. Hanover Meydanı'ndaki St George's'a vardığında ve aileden çok daha fazla konuk olacağını öğrendiğinde bile hâlâ böyle düşünüyordu. En azından o zamana kadar yeni giysilerinin en şıklarını giymiş, Hermione, Basil ve çocuklarla birlikte olmuştu.

Gelinin kuzenleri Vikont ve Vikontes Elrick'in önünde oturacak kadar önemli olan beyefendinin kim olduğunu görmek için başını kaldırdığı ana kadar bunu düşünmüş ve onun Bewcastle Dükü olduğunu fark etmişti.

O anda ciddi bir rahatsızlık hissettiğini söylemek durumu hafife almak olur. Eğer gerçek biliniyor olsaydı, neredeyse paniğe kapılacak ve sırasından fırlayıp kilisenin nefine doğru kaçacak ve herkesin önünde kendini gösterecekti. Bunun yerine, tam göz göze geldikleri anda keskin bir bakışla ondan uzaklaşmış ve Audrey ile Lewis'in nikâhını, gözlerinin önünde kıyılmış olmasına rağmen tamamen kaçırmıştı.

Sadece Bewcastle Dükü'nün gururlu, sert, geniş omuzlu, yakışıklı sırtının farkındaydı. Schofield Park'taki o korkunç iki haftanın anıları, göl kenarındaki son akşamın anıları sel gibi geri gelmişti. Ve on gün sonra Sümbül Kulübesi'ne onu ziyarete gelişi.

Onun Audrey'nin düğününde olabileceği ihtimalini bir an bile aklından geçirmemişti. Bunun samimi bir aile meselesi olacağını düşünmüştü. Bilseydi, Londra'nın bir milyon mil yakınına bile gelmezdi.

Görkemli bir şekilde dekore edilmiş bir balo salonu yerine boş bir ahırda da olabilirdi ve düğün kahvaltısı sırasında görkemli bir ziyafet yemeği yerine saman da yiyebilirdi, çünkü düğün bittikten sonra her ikisine de odaklanmıştı. Kitredge Kontu'na gereğinden fazla parlak bir şekilde gülümsediğinin ve onunla gereğinden fazla hareketli bir şekilde sohbet ettiğinin farkındaydı. Ayrıca yemek sırasında ağırbaşlılığının bir kısmını geri kazandığının ve Dük'ün bakışlarıyla göz göze geldiğinde uysalca aşağıya bakmadığının da farkındaydı ama yine de en rahatsız edici günlerden biri olmuştu

hayatının.

Adam erken ayrıldığında son derece rahatlamıştı.

Ve sonra, akşam geç saatlerde Melanie ve Bertie'lere dönüp güvenli bir şekilde kendi odasına kapanıncaya kadar sohbet edip gülmesine ve ışıldamasına rağmen günün geri kalanında ölümcül bir depresyona girmişti.

Bewcastle Dükü'nü son gördüğünden bu yana geçen altı ay gibi bir süre içinde onu tamamen unuttuğuna inanıyordu. Bu nedenle onu tekrar gördüğünde verdiği tepki onu oldukça sarsmıştı. O son gecede göl kenarında onunla yatmanın gelişi güzel yapılabilecek ve kolayca unutulabilecek bir şey olduğuna nasıl inanabilirdi ki? Yine de, böyle bir şey *olmasaydı* tepkisi daha az şiddetli olur muydu? Ve on gün sonra ona evlenme teklif etmek için geri gelmeseydi?

Bunu bilmek imkânsızdı. Çekici *olmayan* bir adama karşı hissettiği çekim duygusunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Yakışıklı, evet, ama çekici değil -en azından onun için değil.

Bunun bir önemi yoktu. Düğünden bir ya da iki gün sonra eve dönecekti ve tekrar unutmaya çalışması gerekecekti. Eğer duyguları sandığından çok daha fazla karıştıysa, o zaman kendinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Kimse onu Dük'le birlikte Laburnum Sokağı'nda yürümeye zorlamamıştı. Labirente girmek kendi fikriydi. Ve kimse onu onunla göle gitmeye zorlamamıştı.

Ve sonra Melanie fikrini değiştirdi. Eve dönme konusunda yani. Asıl plan düğün için şehre gelmek ve Paskalya'dan sonra Sezon başlayana kadar Schofield'e dönmekti. Christine sezon için onlarla birlikte dönmeyecekti elbette.

"Ama mesele şu ki Christine," dedi Melanie düğünün ertesi sabahı kahvaltıda, "kasabaya yılın bu zamanında her zamankinden daha fazla aile döndü ve her sabah postayla birlikte insanın kaçırmaktan gerçekten nefret edeceği bir dizi etkinlik daveti geliyor. Ve tabii ki insan mümkün olduğunca çok davete katılmayı neredeyse bir vatandaşlık görevi olarak görüyor, zira yılın bu erken döneminde kimse büyük bir kalabalık bekleyemez. Ve bunca yolu gelip de tadını çıkarmaya fırsat bulamadan geri dönmek gerçekten utanç verici.

kendimizi. Bertie'yi sopalarından bu kadar erken mahrum etmek utanç verici."

Onlarla birlikte kahvaltı etmekte olan Bertie, sulu bifteğini keserek guruldadı. Christine, Melanie'nin sorduğu ya da önerdiği her şeye uygun bir yanıt olarak bu sesi çıkarma sanatını mükemmelleştirdiğini fark etmiş ve böylece Melanie'nin söylediği her şeyi dinleme zorunluluğundan kurtulmuştu.

Melanie, "Yeni giysilerin de var," dedi, "senin yarı yaşında bir kıza yakışacak kadar güzel görünüyorsun. Onları giymek için fırsat bulmalısın. Bu kadar erken gidersek annemle Justin hayal kırıklığına uğrayacaklar ve zavallı Hector da geldiğimizi fark etseydi çok üzülürdü. Bütün bunların yanı sıra, Kitredge Kontu sana vurulmuş durumda, Christine ve bunu ilan etmesine ramak kaldı. Her ne kadar senden otuz yaş büyük ve bu haliyle bile iri yarı olan bir kocayı isteyemeyeceğini bilsem de, onun sana kur yapmasını izlemek yine de çok eğlendirici - ve bunu izlemek de *ton* için senin sonucuna zarar veremez, en azından *tonun* şehirde olan kısmına."

Christine birkaç kez konuşmak için ağzını açmıştı ama her zamanki gibi, Melanie coşkulu bir monologa başladığında, özellikle de sonunda cevabın hayır olabileceğini hissettiğinde, araya bir kelime sokmak imkânsızdı.

"Bir hafta daha kalacağız," diye devam etti, kahve fincanını masaya bırakıp elini Christine'inkinin sırtına koydu. "Öğleden sabahın erken saatlerine kadar meşgul olacağız ve çok keyifli vakit geçireceğiz. Bütün bir hafta ya da burada geçirdiğimiz bir haftayı da sayarsak iki hafta boyunca size eşlik edebilirim. Harika bir şekilde eğlendirici olacak. Ne dersiniz? Kalmayı kabul edin. Evet deyin."

Christine biraz da dehşetle, kararlı olmanın zamanı değil, diye düşündü. Nasıl hayır diyebilirdi ki? Buraya Renable arabasıyla gelmişti ve Renable kasabasındaki evde kalıyor ve Renable yemeklerini yiyordu. Ülkeye ne zaman döneceklerini nasıl dikte edebilirdi? Posta arabasıyla tek başına dönebileceği aklına geldi, ama böyle bir şeyi aklından bile geçirse Melanie'nin bir buhar nöbeti geçirmekle tehdit edeceğini ve gerçekten gücenebileceğini biliyordu. Bertie bile muhtemelen gerçek sözler söyleyecek kadar kendini zorlayacaktı.

Ama bütün bir hafta mı? Yine o *tonla* mı? Korkunç bir düşünceydi. Ama

sadece bir hafta, sadece yedi gün. Schofield'da Bewcastle Dükü'nün pek fazla sosyal etkinliğe katılmadığı konusunda genel bir fikir birliği vardı. Leydi Sarah Buchan geçen ilkbaharda onu hiç görmediğini söylememiş miydi, *oysa* o sırada dışarı çıkıyordu ve kalabalıkların toplandığı her yere gitmiş olmalıydı. Gerçekten de Christine evliliğinin yedi yılı boyunca onu hiç görmemişti.

"Eğer kalmak istiyorsan, tabii ki Melanie," dedi, "o zaman kalmalıyım." Melanie kahve fincanını tekrar eline almadan önce koluna sertçe vurdu.

"Bu bir cevap değil," dedi. "Bu konuda bir *zorunluluk* yok. Eğer eve gitmeyi tercih ediyorsanız, o zaman Bertie'yi sopalarından mahrum bırakır ve gideriz. Ama yarından sonraki akşam Leydi Gosselin'in suaresini kaçıracağız ve o benim özel bir arkadaşım ve bekleyip önce oraya gitmek yerine eve gidersem çok kızacak. Ve kaçıracağız-"

"Melanie." Christine masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Misafirperverliğinizi kabul etmekten ve bir hafta daha kalmaktan memnuniyet duyarım."

"Yapacağını biliyordum." Melanie ona gülümsedi ve sevinçle ellerini kavuşturdu. "Bertie, aşkım, kulüplerine ve Tattersall'a gidebileceksin. Leydi Gosselin'in evinde kâğıt oynayabileceksin, orada bahisler her zaman senin hoşuna gidecek kadar yüksek olacak."

Bifteğinin yarısından fazlasını bitirmiş olan Bertie guruldadı.

Ve böylece Christine, sadece Londra'da değil, aynı zamanda Melanie'nin eğlence için seçtiği herhangi bir sosyal etkinliğe katılma zorunluluğuyla da sıkışıp kaldığını düşündü. Çok geçmeden, mevsimin erken olmasına rağmen bu tür etkinliklerin sayısının bir hayli fazla olduğu anlaşıldı. Katılmaları gereken çaylar, özel bir konser, bir akşam yemeği ve tabii ki Leydi Gosselin'in evindeki suare vardı.

CHRISTINE suarede yeni elbiselerinden birini giydi; kadife üzerine gece mavisi dantelli bu elbiseyi özellikle sevdi çünkü tasarımı akıcı ve zarifti ama gösterişli değildi. Renginin yanı sıra yaşına da uygun olduğunu düşünüyordu. O

Melanie'nin ısrarı üzerine bir inci kolye ödünç aldı ama başka hiçbir süs takmadı, sadece beyaz gece eldivenlerini ve Hermione ile Basil'in bir zamanlar ona doğum günü hediyesi olarak verdikleri fildişi yelpazeyi taktı.

Leydi Gosselin'in misafirlerine kolaylık sağlamak için açık bırakılmış birkaç bitişik odadan ilki olan misafir odasına girerken ıslıl ıslıl gülümsedi. Ve gördüğü ilk kişi de -tabii ki! Bewcastle Dükü'ydü; odanın karşı tarafında durmuş, oturmuş bir kadeh şarabını yudumlayan kuzguni saçlı yakışıklı bir hanımla sohbet ederken esmer, zarif ve tepeden bakıyordu. Bu kadın, Christine'in geçmiş yıllardan hatırladığı, bir markizin dul eşi olan Leydi Falconbridge'di.

Düzgün bir şekilde geri çekilip Renable'ların evine dönebilseydi -Ya da Hyacinth Cottage'a kadar gidebilirdi. Ama Melanie kolunu onunkine dolamıştı ve gidebileceği tek yol ileri gitmekti.

Zahmet, zahmet, zahmet, diye düşündü Christine, Leydi Falconbridge'in yukarı doğru kıvrılmış buklelerinin zarafetini ve süsledikleri tüylerin inceliğini fark etmemişti.

Kendini yeniden taşralı bir kuzen gibi hissetti.

Odada Melanie'nin tanıdığı bir düzine insan olmalıydı. Daha da iyisi, *yan* odada da bir düzine insan olmalıydı. Ama sadece bir kişiyi görünce gözle görülür bir şekilde parladı, hem çenesini hem de lorgnette'ini kaldırdı ve Christine'i de peşine takarak, eğer tanık olabilseydi Eleanor'u gülmekten kırıp geçirecek bir tavırla odanın içinde ilerledi. Bertie çoktan ortadan kaybolmuştu, muhtemelen kart odasına doğru gidiyordu.

"Bewcastle!" Melanie lorgnette'iyle onun koluna vurarak haykırdı. "*Sizi* böyle etkinliklerde görmek pek sık rastlanan bir şey değil."

Döndü, kaşları yukarı doğru kalktı, gözleri Melanie'ye kaymadan önce Christine'inkilerle buluştu. Başını sertçe eğdi.

"Leydi Renable," dedi. "Bayan Derrick."

Christine o gümüş gözlerin ne kadar kutupsal görünebildiğini ve insanın gözlerini kafatasının arkasına kadar nasıl delip geçebildiğini unutmuştu.

"Ekselansları," diye mırıldandı.

Christine, onun bu özel eğlenceye katılımını Melanie'ye açıklamaya tenezzül etmediğini fark etti. Neden etsin ki? Leydi Falconbridge sabırsız bir ayağıyla yere vururken o da sınav bardağının sapıyla oynuyordu.

Melanie, "Şehirde bir hafta daha kaldık," diye açıkladı, "çünkü Londra, mevsimin erken olmasına rağmen üstün ve hoş arkadaşlarla dolu. Ve Lilian'ın suareleri her zaman katılmaya değer."

Majesteleri tekrar başını eğdi.

"Melanie," dedi Christine, "Justin'i yan odada görüyorum. Devam edelim mi?"

Dükün gözleri bir an için onun üzerinde durdu ve dukalık sınav bardağı dukanın göğsünün hizasına kadar kaldırıldı. Christine sessizce bardağı gözüne kadar kaldırması için ona meydan okudu.

Leydi Falconbridge'e dönerek, "O halde sizi tutmayacağım," dedi.

Yan oda bir müzik odasıydı ve birisi piyano çalıyordu.
-Christine onun Leydi Sarah Buchan olduğunu görebiliyordu. Melanie onu aralarına alıp yutmak için saflarını açan bir grup hanımefendiye doğru ilerlerken gelip koluna giren Justin'e mutlulukla gülümsedi.

Justin sırtarak, "Seni ve Mel'i Bewcastle'a saygı duruşunda bulunurken gördüm," dedi. "Buraya asla gelmezdim," diye temin etti Christine onu,
"eğer şüphelenmiş olsaydım
o da burada olacaktı."

Kıkırdadı. "Geçen yıl onun sadece kibar ve centilmen olduğunu iddia eden biri için," dedi, "oldukça sert tepki veriyorsun, değil mi? Ama bu yıl ondan korkmanızı gerektirecek bir şey yok. O kararlı bir şekilde Leydi Falconbridge'in peşinde ve Leydi de kararlı bir şekilde onun peşinde olduğuna göre, tatmin edici ve gizli bir anlaşmaya varmaları için daha fazla gün geçmesini kimse beklemiyor. Kulüplerdeki bazı bahis kitaplarında tam gün sayısı üzerine bahisler oynandığına inanıyorum."

"Sevgili Justin," dedi ona neşeyle gülümseyerek. "Bir hanımefendinin kulaklarını duymaması gereken her şeyle doldurmaya her zaman isteklisin." Ve her şeyi

gerçekten bilmek istemiyordu.

"Ama senin bayan gibi olmadığını biliyorum, Chrissie." Justin güldü ve onu piyanonun yanına çekti.

Yine de orada onunla uzun süre dinlenmesine izin verilmedi. Çok geçmeden Kitredge Kontu da onlara katıldı ve kızını müzik performansından dolayı alkışladıktan sonra Christine'in dinlenme odasının arkasındaki salonda asılı olan ünlü Rembrandt tablosunu hiç görmediğini öğrenince koluna girerek tabloyu ona göstermekten memnuniyet duyacağını söyledi.

Çok az aydınlatılmış olan ve muhtemelen suare sırasında kullanılmak üzere tasarlanmamış olan salonda başka kimse yoktu. Christine tabloya beş dakika kadar kayıtsızca baktıktan sonra manevra yaparak diğer odalara dönecekti ama Kont onu kolundan sıkıca tuttu ve salonun uzak tarafındaki bir banka doğru götürdü. Kadın otururken, elleri arkasında, önünde duruyordu. Kontun kalışının kendisine katılmasını engellediğinden şüpheleniyordu ve bunun için minnettardı.

"Bayan Derrick," diye başladı boğazını temizledikten sonra, "geçen yaz bile size olan hayranlığımın derinliğinden şüphelenmiş olmalısınız."

"Onur duydum lordum," dedi kadın, hemen telaşlanmıştı. "Biz-"

"Ve bu yıl," dedi, "sana olan bağlılığımın şiddetini açıkça söylemek zorunda hissediyorum kendimi."

Flört mü ediyordu? Christine merak etti. *Öyle miydi?* Oscar öyle olduğuna inanmaya başlamıştı, Basil ve Hermione de sonunda buna ikna olmuşlardı. Ama eğer öyleyse, o zaman bu gerçekten bilinçsizceydi. Kont'un kendisine şiddetli bir bağlılık duymasını teşvik edecek hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı, hatta hafif bir bağlılık bile. Neredeyse on yıl önce Oscar dışında *hiç kimseyi* cesaretlendirecek bir şey yapmamıştı.

"Lordum," dedi, "ne kadar memnun olsam da, ben-"

Ama adam kızın ellerinden birini iki elinin arasına almıştı. Yüzüklerinden biri küçük parmağına acıyla saplanmıştı.

"Yalvarırım hanımefendi," dedi, "benimle daha fazla alay etmeyin. Dünya sizin için çok yaşlı olduğumu söyleyecektir. Ama ailem büyüdü ve artık kalbimin arzularının peşinden gitmekte özgürüm. Ve siz, hanımefendi, kalbimin arzusunuz. Kendimle gurur duyuyorum

o-"

"Lordum." Elini çekmeye çalıştı ama başaramadı. Adam elini çok güçlü bir şekilde kavramıştı.

"-Şahsıma saygı göstermelisiniz," diye devam etti. "Ünvanımı ve servetimi ayaklarınıza seriyorum, hanımefendi."

"Lordum." Tekrar denedi. "Burası çok halka açık bir ortam. Lütfen bırakın-

" "Söyle bana," dedi Lord, "beni en mutlu-"

"*Lordum,*" dedi kararlı bir şekilde, utancı kızgınlığa dönüşerek, "sizi dinlemem konusundaki bu ısrarınızı nezaketsiz, hatta saldırgan buluyorum. I-

"-erkekler," dedi. "Yalvarırım sizi en mutlu-"

"İnsan merak ediyor," dedi mağrur ve oldukça durgun bir ses, sesin sahibinin yanında kimse olmadığı için, "gün ışığının tuvale mum ışığından daha çok yakışıp yakışmadığını. Rembrandt'lar karanlık tuvalleriyle ünlüdür ve çok dikkatli bir şekilde sergilenmeleri gerekir. Sen ne düşünüyorsun, Kitredge?"

Yani Bewcastle Dükü kendi kendine konuşmuyordu, değil mi?

Christine elini Kont'unkinden kurtardı ve eteğini dizlerinin üzerinde düzeltti. O anda utançtan ölebilseydi, muhtemelen kendini şanslı sayardı.

Kont, Dük'e ve resme dönmeden önce Christine'e hayıflanarak ve belki de özür dileyerek bakarak, "Ben de bu adamdan pek hoşlanmadım," dedi. "Bana her gün bir Turner ya da bir Gainsborough verin."

"Evet, aynen öyle." Dük sorgu bardağını gözüne dayamış, iki adım mesafeden tabloyu inceliyordu. "Yine de bunu uygun bir ışık altında görmek isterim."

Sonra kadehini indirdi ve Christine'e bakmak için döndü.

"Burası oturmak için sakın bir yer hanımefendi," dedi, "misafirlerin çoğu diğer odalardayken. Sizi bir şeyler içmeye götürebilir miyim?"

"Ben de-" diye başladı Kitredge Kontu.

"*Evet.*" Christine ayağa fırladı. "Teşekkür ederim, majesteleri."

Sertçe eğildi ve kolunu uzattı. Elini adamın koluna güvenle koyduğunda başını çevirerek konta gülümsedi.

"Rembrandt'ı bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim lordum," dedi. Gerçekten etkileyici."

Başını sallayıp gitmesine izin vermekten başka bir şey yapamadı.

Aslında, diye düşündü, az önce şeytanla masmavi deniz arasında hokkabazlık yapmıştı, ama hangi adamın hangi role uygun olduğundan tam olarak emin değildi. Ve işte eli Bewcastle Dükü'nün kolundaydı ve birden kendini bir yıldırım yakalamış gibi hissetti.

"Bana öyle geldi ki," dedi, "belki de kurtarılmaya ihtiyacınız vardı, Bayan. Derrick. Hatalıysam beni affet."

"Sanırım birazdan kendimi kurtarırdım," dedi. "Ama hayatımda ilk kez sizi gördüğüme çok sevindim."

"Gururum okşandı hanımefendi,"
dedi.

Güldü. "Elbette," dedi, "beni senden kurtaracak kimse yoktu, değil mi?"

"Umarım," dedi ona yan gözle bakarak, "ya labirentteki sahneyi ya da annenin kulübesinin bahçesindeki sahneyi kastediyorsundur."

Bahsettiği diğer olası sahne karşısında utanç verici bir şekilde kızardığını hissetti.

"Evet, onlara," dedi. "İkisine de."

"Ve her iki seferde de," dedi, "adreslerimin sizin için hoş karşılanmadığına beni ikna etmekte takdire şayan bir başarı gösterdiniz. Sizin için bir tabak doldurabilir miyim?"

Yiyeceklerin uzun bir masanın üzerine yerleştirildiği ve uşakların konuklara seçimleri konusunda yardımcı olmak için beklediği dinlenme odasındaydılar. Birkaç masa

ve sandalyeler yerleştirilmişti, ancak konukların çoğu tabaklarını müzik odasına ya da salona taşımıştı.

"A değilim," dedi.

"O zaman size bir içki getireyim mi?" diye sordu.

Bunu da reddetmek kabalık olurdu. "Bir kadeh şarap, belki," dedi.

Onun için getirmeye gitti ve kendisi için de bir bardak bir şeyle geri döndü. Köşedeki boş masalardan birini işaret etti.

"Oturalım mı?" diye sordu ona. "Yoksa sen de mi benden kaçmayı planlıyorsun? Eğer  yleyse, gidebilir ve akrabalarınızın yanına dönebilirsiniz. Sizi işteğiniz dışında alıkoymaya alışmayacağım."

Oturdu.

"O düğüne katılacağını bilseydim," dedi, doğrudan ona bakarak, çünkü bakışlarını bardağına sabitlemek istiyordu, "Londra'ya gelmezdim."

"Gerçekten mi?" dedi. "Dünya ikimiz için yeterince büyük değil mi o zaman, Bayan Derrick?"

"Bazen," dedi, "merak ediyorum. Benim hakkımda pek de iyi şeyler düşündüğünüzü sanmıyorum. Halktan biri her gün bir d kten gelen iki farklı ama aynı derecede gurur verici teklifi reddediyor olamaz."

"O halde," dedi, "sizinle ilgili düşüncelerim *olduğunu* varsayıyorsunuz, hanımefendi?"

Korkunç rahatsızlığı geçti ve ona doğru biraz eğilerek yüksek sesle güldü.

"İnadına kışkırtılmana bayılıyorrum," dedi. Ya da belki de seni bununla suçlayarak aşağılıyorrum. Daha kibar bir kelime "*tuzağa düşürmek*" olurdu. Oldukça görkemliydi ve beni kesinlikle yerime oturttu."

Ona kibirle baktı.

"Ve ben buna bayılıyorum Bayan Derrick," dedi usulca, "kahkaha atmaya kıskırılabilmeniz - bunu sadece gözlerinizle yaptığınızda bile."

Bu onu susturdu. Artık ona dokunmuyor olmasına rağmen sanki içinden bir şimşek çıkmış gibi hissederek sandalyesine geri oturdu. Söyleyecek bir şey bulamadı ve o da sessizliği doldurmak için araya girmede.

"Sonunda ona "Flört ettiğimi mi söylüyorsun?" diye sordu.

"Bir çapkın." Kadehini biraz düşünerek bıraktı ve sandalyesine geri oturdu. O delici gümüş gözleriyle ona baktı. "Bu sizin hakkınızda bıktırıcı bir sıklıkta kullanılan bir kelime, Bayan Derrick-genellikle inkâr etmek için. Ben olsam hiç kullanmazdım."

"Ah, teşekkür ederim," dedi ve adam ona sabit bir şekilde bakarken bir sessizlik daha oldu ve kadın eli titreyip korkunç bir şekilde utanmasın diye bardağını kaldırmaya cesaret edemedi.

"Flört etmene gerek yok," dedi ona. "Olağanüstü çekicisiniz ve hiçbir kurnazlık yapmanıza gerek yok."

"Ben mi?" Bir elini göğsüne götürdü ve şaşkınlıkla ona baktı. "Bana iyice baktınız mı, majesteleri? Bu gece burada bulunan diğer hanımların hiçbirinin güzelliğine ya da zarafetine sahip değilim. Yeni elbisemle bile *birinin* taşralı kuzenine benzediğimin ve *öyle olduğumun* farkındayım."

"Ah, ama ben size güzel ya da zarif demedim," dedi. "Kullandığım kelime *çekiciydi*. Daha doğrusu *olağanüstü çekiciydi*. Bu, gözlüğünüzün size göstermeyeceği bir şey çünkü en çok hareket halindeyken belli olan bir şey. Size bir kez bakan bir erkeğin tekrar bakmaması zordur. Ve tekrar."

Başka bir adam olsa bu sözler kulağa ateşli gelebilirdi. Bewcastle Dükü, sanki yan odadaki Rembrandt'ı tartışıyorlarmış gibi gerçekçi bir tavırla konuşuyordu. Birdenbire bu adamla bir zamanlar yatmış olduğunun farkına vardı. Yine de inanması imkânsız görünüyordu, tıpkı az önce söylediklerine olduğu gibi. Bewcastle Dükü'nden beklenecek türden sözler değildi bunlar.

Birisi ona bir cevap vermek zorunda kaldığında kurtuldu.

masalarının yanında durdu. Christine başını kaldırıp bakınca, gelenin Anthony Culver olduğunu ve geniş geniş sırttığını gördü.

"Bewcastle?" dedi. "*Bayan Derrick?* Hâlâ şehirde misiniz? Wiseman'ın düğününden hemen sonra Gloucestershire'a döneceğinizi sanıyordum. Ronald ve ben daha dün sizden bahsediyorduk ve ne kadar iyi bir sporcu olduğunuzu ve geçen yaz Schofield'daki partinin nasıl can damarı olduğunuzu hatırlıyorduk. Gel ve onu gör. Müzik odasında. Ve gel ve diğer arkadaşlarla tanış. Seni tanımaktan çok memnun olacaklar."

Christine ona elini uzattı ve parlak bir gülümseme verdi.

Bewcastle Dükü'nün sınav bardağı elindeydi.

Anthony Culver sırtarak, "Özür dilerim, Bewcastle," dedi. "Onu serbest bırakacak mısınız? Bir şeyi mi böldüm?"

Dük, "Bayan Derrick'in zamanı üzerinde hiçbir hak iddia etmiyorum," dedi.

Christine ayağa kalkarak, "Ekselansları bana bir kadeh şarap temin edecek kadar nazikti," dedi. "Ama görüyorsunuz ya? Ben çoktan içtim. Kardeşinizi tekrar görmekten ve arkadaşlarınızdan bazılarıyla tanışmaktan mutluluk duyacağım."

Ama genç adamın kolunda ilerlemeden önce Dük'e gülümsemek için geri döndü.

"Teşekkür ederim, majesteleri," dedi.

Aslında kendini ciddi şekilde sarsılmış

hissediyordu. Onu *olağanüstü çekici*

buluyordu. Metresi olmayı reddetmişti.

Onun karısı olmayı reddetmişti.

Ama yine de onun *olağanüstü çekici* olduğunu düşünüyordu. Gururu okşandığı için kendinden nefret ediyordu. Geçen yıl ona evlenme teklif ederken söylediği bazı şeylerden sonra bunu nasıl yapabilirdi? Onu her yönden kendisinden aşağı görüyordu. Ona karşı konulmaz bir onur bahşettiğine inanmıştı.

Bu geceden sonra onu bir daha görmesi pek olası değildi.

Onu tekrar nasıl unutacaktı? Geçen yıl yeterince zor olmuştu. Aslında kendine karşı dürüst olsaydı -ki söz konusu o olduğunda oldukça *dürüst* davranmıştı- o zaman da başarılı olamamıştı.

Onunla ilgili sevebileceği ya da hayranlık duyabileceği hiçbir şey yoktu - görünüşü dışında. Gerçi son altı ay boyunca huzurunu bozan şeyin bunlardan çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Ona korkunç derecede aşıktı.

Korkunç bir şekilde, diye düşündü, önemli kelime buydu.

Rezil bir şekilde daha da iyi olabilir.

WULFRIC, iki kız kardeşinden küçüğü olan Morgan ile Rosthorn'un kaldığı PICKFORD EVİ'NDEN YENİ GELMİŞTİ. Çocukları Kent'ten yanlarında getirmişlerdi, Londra havasının bu yıl büyük oğlana daha iyi geleceğini ve bebeğin farklı bir şey bilmeyeceğini umuyorlardı.

Amcasını selamlamak için çocuk odasından getirilen Jacques, Morgan uyuyan Jules'ü Wulfric'in serbest koluna yerleştirene kadar uzaktan ciddiyetle bakmıştı. Sonra çocuk, amcasının Hessian'larından sarkan püskülleri incelemek için yaklaşmış ve sonunda dizini okşayacak kadar cesaretlenmişti.

Morgan gülerek, "Keşke şimdi kendini görebilseydin, Wulf," dedi.

Kıpırdamadan oturmuş, bebeği düşürmekten, oğlanı korkutup kaçırmaktan korkmuştu. Onların kendi yeğenleri, anneliğin kıvrak ve genç güzelliğine olgunluk ışıltısı kattığı sevgili Morgan'ın çocukları olduğunun farkındaydı - Morgan henüz yirmi bir yaşında bile değildi.

Gervase kuru bir sesle, "Keşke *ton* seni görebilseydi," diye ekledi. "Ama kendi gözleriyle gördüklerine inanmayacaklarını sanıyorum."

Wulfric onları Paskalya tatili için Lindsey Hall'a davet etmek üzere oraya gitmişti. Kasabaya yeni gelmiş olan Freyja ve Joshua da gelmeyi kabul etmiş, Aidan, Rannulf ve Alleyne'e de mektuplar gönderilmişti. En son iki buçuk yıl önce Alleyne ve Rachel'ın düğünü için bir araya gelmişlerdi. Tekrar bir araya gelmelerinin zamanı gelmişti. Wulfric o zamandan beri hepsini görmüş olmasına rağmen

Kendisi de son zamanlarda evde tüm ailesinin yanında olmasını özlüyordu. Elbette artık tüm çocuklar ve bebeklerle birlikte oldukça geniş bir aileydi ama Lindsey Hall büyük bir yerdi.

Morgan ve Gervase daveti kabul etmişlerdi ve Wulfric en azından ailesinin bir kısmının tatilde yanında olacağından memnun bir şekilde Pickford House'dan ayrıldı. Teyzesi ve eniştesini, Rochester Markizi ve Markizi'ni de davet etmeye karar vermişti ama bugün değil. Bugün -bu öğleden sonra- aklında başka bir hedef vardı.

Hyde Park'ta, Serpentine boyunca at sürüyordu. Dışarıda ata binen ya da yürüyen şaşırtıcı sayıda insan vardı. Ne de olsa yılın başındaydı ve güzel bir bahar günüydü. Güneş parlıyordu ve havada sıcaklık vardı.

Renable'ın evine gidiyordu ama hanımların evde olacağına dair bir güvence yoktu elbette. Beklenmiyordu. Leydi Renable suarede, kız kardeşinin düğününden sonra bir hafta kalacaklarını söylemişti. O haftanın beş günü geçmişti ve Wulfric bir karar vermişti.

Bu kararın bir parçası da, davete katılma nedeni olan Leydi Falconbridge'le ilgiliydi. Taşraya geri döndüğünü varsaydığı uygunsuz taşra öğretmenini aklından çıkarmak ve kendisinden tensel zevk dışında hiçbir şey beklemeyecek bir dünya hanımıyla ilişkisini tamamlamak için kararlı bir çabayla gitmişti.

Çok uzun süredir bekârdı -hatırlanmaya değer bir istisna dışında bir yıldan fazla bir süredir.

Ama Leydi Falconbridge'i görür görmez, Leydi onu Gosselin'in salonunda yanına çağırıp şarabını getirmesi için gönderdikten sonra sohbet etmeye başlar başlamaz, kafasına göre bir metres seçemeyeceğini anlamıştı. Bir metresde isteyebileceği her şey bu kadında vardı, tek bir şey dışında.

O Christine Derrick değildi.

Ve sonra, tam da kendi iradesinin mantıksızlığından duyduğu rahatsızlıkla bunu fark ettiği sırada, Leydi Renable'ın sesini duymuş ve lorgnette'inin koluna dokunduğunu hissetmişti.

o iğrenç düğünden sonra tekrar hayatına girdi.

Onu takip edip Kitredge'in pençesinden kurtardıktan sonra alışık olmadığı bir sakinlikle onunla konuşurken bile ona karşı derin bir kızgınlık hissetmişti.

Ve şimdi, üç gün sonra, *onunla* bilinçli bir buluşmaya doğru gidiyordu - eğer evdeyse tabii. Eğer evde değilse, başka bir zaman tekrar gelmesi gerekecekti, tabii bu arada aklı başına gelmezse.

Birkaç küçük çocuk, bakıcılarının kartal bakışları altında Serpentine'de tahta kayıklarla yelken açıyordu. Wulfric yanından geçen birkaç tanıdığına başıyla selam verdi ve tanıdığı hanımların yanından geçerken kırbacını şapkasına dokundurdu. Bayan Beavis -Londra'nın en ünlü fahişelerinden biri olmasına rağmen Bay Beavis diye birini ne tanıyan ne de bilen vardı- abigail'ile birlikte suya yakın bir yerde geziniyor, özellikle gösterişli bir cennet kuşu gibi görünüyordu. Ayrıca, peşinde olduğu söylenen Lord Powell'ın yaklaşmasına da seviniyordu.

Wulfric, kadının eldivenini çıkarmasını, kolunu suyun üzerine uzatmasını, yaklaşan barona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsemesini ve açık bir davetle eldiveni bırakmasını boş boş izledi. Eldiven, kıyıda on beş santim ötedeki suya doğru çırpındı.

Lord Powell çiftleşme çağrısına karşılık vermek için öne atıldı ve eğer başka biri hem kendisi hem de potansiyel aşk ışığı için oyunu mahvetmemiş olsaydı bastonunun gümüş ucuyla eldiveni çıkaracaktı.

Başka biri Bayan Beavis'in arkasından aceleyle geldi, ona bir şey düşürdüğünü söyledi ve aynı zamanda onu almak için eğildi. Günlerdir yağmur yağmamıştı. Bu nispeten rüzgârsız günde suyun bir kısmı bankın kenarından akıp gitmediyse, çimlerin nasıl kaygan olabileceğini bilmek zordu. Her nasıl olduysa, kurtarıcı kadının sağ ayağı kenara doğru kaydı, dengesini yeniden sağlamak için ağırlığını sola aktarmak için beceriksizce bir çaba sarf etti, başarısız oldu, kollarını savurdu, çevredeki onu izlemeyen her ölümlünün dikkatini çekecek kadar yüksek sesle çığlık attı ve yankılanan bir sıçramayla yanlamasına suya düştü.

Wulfric atını durdurdu ve Leydi Renable ile Leydi Mowbury'nin dehşet içinde haykırıışlarını ve Powell'ın şüphesiz öfkeyle kaynayan yiğit rolünü oynayarak Bayan Derrick'i arabadan çıkarışını acılı bir teslimiyetle izledi.

Serpentine.

Bayan Beavis hem arkasındaki felaket sahnesinden hem de artık sadece bir eldiven giydiğinden habersizmiş gibi yoluna devam etti.

Bu sırada Bayan Derrick Serpentine kıyısında dişlerini gıcırdatarak duruyordu, pembe ve lavanta tüyleri olan yeni bonesi başında ölü gibiydi, pembe yürüyüş elbisesi ve koyu gül rengi spencer'ı bir Yunan tanrıçasının dayanıksız örtüsü gibi üzerine yapışmıştı. Powell cebinden bir mendil çıkarıp etkisiz bir şekilde ona doğru savururken, kadın her yere su damlatıyordu.

Leydi Renable ve Leydi Mowbury onunla

ilgilendiler. Çok sayıda seyirci ağzı açık kaldı ve

haykırdı.

Bayan Derrick eldiveni havada tutarak, "Birisi bu eldiveni o bayana geri vermeli," dedi.

Wulfric bir an için atına binmek istemişti ama bunun yerine içini çekti, atının sırtından indi ve onu kendi haline bırakarak sağlam adımlarla olay yerine yaklaştı, bunu yaparken de uzun paltosunu silkti.

"Lord Powell şüphesiz bunu yapmaktan memnuniyet duyacaktır," dedi ve onu elinden alıp başparmağı ile işaret parmağı arasında, sevgilisi geleceğinden uzaklaşırken yarı boğulmuş bir hanım ve onun iki etkisiz arkadaşıyla uğraşma zorunluluğundan kurtulduğu için çok mutlu olan baronun burnunun önünde sallandırdı.

"Oh, diyorum, Bewcastle," dedi. "Dedim." Kaçmaya başladı.

"İzninizle hanımefendi," dedi Wulfric hızlıca, paltosunu Bayan Derrick'in omuzlarına atıp ön taraftaki kenarlarını üst üste bindirerek. Acımasızca onun gözlerinin içine baktı. Freyja da dahil olmak üzere, tanıdığı hiçbir hanımefendi, kendini en korkunç halk kavgalarına sokmakta bu kadar usta değildi. Kaderinde neden böyle bir olayla karşılaşmak olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Ve bu kadını nasıl seçebildiğini - bu konuda bilinçli bir seçim yapmamış olmasına rağmen - aşık olmak için yüz yaşına kadar yaşasa bile asla anlayamayacaktı.

"Ne kadar acı verici bir ölüm!" dedi, paltosunun içine büzülüp ölü şapkasının eski siperliğinin altından ona bakarken, tüyleri omuzlarına doğru kederle sarkıyordu. "Aşağılanmama tanıklık etmek için yakınınızda olmanız kaçınılmaz görünüyor."

"Bana öyle geliyor ki, hanımefendi," dedi sertçe, "bunun için şükretmelisiniz. Lord Powell'ın mendili sizi sarmak için yeterli olmazdı."

Leydi Renable'a döndü, çünkü o hâlâ durumu kontrol altına alacak durumda görünmüyordu.

"Bayan Derrick'i atıma bindirip daha fazla gecikmeden evine götüreceğim, hanımefendi," dedi.

Onun teşekkürünü ya da Bayan Derrick'in cevabını dinlemek için beklemedi. Sessizce otları yolan atına doğru sert adımlarla yürüdü, görüş alanındaki her insanı perçinleyen bu sahneye son derece kayıtsızdı. Atına bindi ve kıyıya kadar olan kısa mesafeyi sürdürdü. Bir kolunu aşağı uzattı.

"Elini benimkinin içine koy ve bir ayağını botumun üzerine koy," diye talimat verdi.

Elbette kolay değildi. Kollarını kolların içine sokmayı akıl edemediği için paltoyu iki eliyle kavraması gerekiyordu ve giysinin alttaki on beş santim kadarlık kısmı etrafındaki çimenlerin üzerine yığılmıştı. Ama paltoyu tutan Leydi Renable'ın biraz yardımı, Leydi Mowbury ve kendisinin de biraz itip kakmasıyla Bayan Derrick sonunda eyerinin önünde yanlamasına oturmuştu, paltosu da alçakgönüllülüğünü korumak ve biraz sıcaklık sağlamak için hâlâ üzerindeydi.

"İki ıslak tüy, gömleğinin yakasından aşağıya yılan gibi su damlatma tehdidinde bulunurken, "Size başlığınızı çıkarmanızı öneririm, hanımefendi," dedi.

"Oh, evet, gerçekten," dedi, bir kolu ceketinin içinden çıktı ve ıslak kurdeleleri çözdü. Bone'yi çıkardıktan sonra gözlerini boneye dikti ve adam da onun ıslak, ezilmiş buklelerine baktı. "Ah, canım, sanırım mahvoldu."

"Öyle olduğunu biliyorum." Elbiseyi ondan aldı, yakınlarda umutlu görünen bir hizmetçiyi görene kadar etrafına bakındı ve rahatsız edici giysiyi ona uzattı.

"Al kızım, bunu benim için at."

Yanında götürmesi için ona bir gine verdi ama yüzündeki ifadeden, ölü bonenin onun için daha büyük bir ödül olduğunu tahmin etti. Kadın bir dizi reverans yaptı ve adama teşekkür yağdırdı - ya da adam teşekkür ettiğini sandı, çünkü berbat ve neredeyse anlaşılmaz bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu.

Bayan Derrick gülmeye başlamak için o anı seçmişti. İlk başta omuzları titriyordu, belki de suya batırılmasından kaynaklanan bir sıtma nöbeti olabilirdi, ama sonra içinden bir neşe patlaması patladı ve gözlerinin neşeyle dans ettiğini görebiliyordu. Atına hareket etmesi için işaret veremedi, toplanan seyircilerin neredeyse tamamı ona katılmayı seçti ve o da kalabalığa el sallamak için bir kez daha bir elini uzattı.

Ve - kahretsin ki!- paltosunun içinde olmasına ve ıslak buklelerinin ezilmiş olmasına rağmen, birdenbire göz kamaştırıcı derecede güzel göründü.

Sonunda yola çıkmışlardı. Wulfric kendini bilmediği sularda buldu.
-Kelime oyunu yapmadan. Bayan Derrick'in aksine, kendisini onursuz, gülünç bir sahnenin ortasında bulmaya alışık değildi ve şüphesiz günlerce her misafir odası sohbetinin konusu olacaktı
-Özellikle de Bayan Beavis'in bu işte parmağı olduğu için. Ve özellikle *de o* bunda da bir rolü vardı.

Ama başka hiç kimse ona pratik bir yardım sunacak gibi görünmezken, onu orada, kıyıda titremeye nasıl bırakabilirdi? O zaman gülüyor olamazdı - gerçi bu konuda yanılıyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

"Oscar'ın beni sık sık ayrı bir sorumluluk olarak görmesine şaşıyor musun?" dedi.

"Buna hiç şaşırmadım," dedi zalimce.

Ama garip olan şey -çok garip olan şey- bu sıkıntının yerini çok daha farklı bir şeyin almaya başlamasıydı. Kendini onun ve kalabalığın az önce yaptığı gibi gülmek isterken buldu -aslında başını geriye atıp neşeyle böğürmek istiyordu. Geçen yaz kilise bahçesindeki porsuk ağacıyla ilgili olay bile bununla yarışamazdı. Hayatında hiç bu kadar komik bir şeye tanık olmamıştı.

Gülmedi. Bir kere Renable'ın evine giden yolun her adımında bir sürü insanın gözü önündeydiler ve yeterince meraklı bakışa maruz kalıyorlardı, bir de dinleyicilerine neşeli bir Bewcastle Dükü'nün hiç duyulmamış bir resmini sunarak kaçınılmaz dedikoduyu körüklemesine gerek yoktu. Ayrıca, kahkahalarına rağmen kendini soğuk ve mutsuz hissediyor olmalıydı ve nezaket gereği onunla alay ettiği görülmemeliydi.

"Sanırım," dedi, "düşerken zarif bir görüntü sergilemedim, değil mi?"

Onu sabit tutmak için beline doladığı kolu belirgin bir şekilde nemlenmeye başlamıştı. Eski püskü paltosu muhtemelen mahvolacaktı.

"Suya zarafetle yuvarlanmanın bir yolu olduğundan emin değilim," dedi açıkça, "çünkü buna dalmak denemez."

İç çekti. "Ve sanırım," dedi, "dikkatleri üzerime çektim. Olaylar olurken yani. Sonrasında da çektiğimi *biliyorum*."

"Çılgılık attın," dedi.

"En azından," dedi, "o zavallı kadının eldivenini kurtardım. Düşürdüğünün farkında bile değildi."

Dul kalmadan önce yıllarca evli kalmış ve yaşı otuzu geçmediyse bile ona çok yakın olması gereken bir kadın için tehlikeli bir masum gibi görünüyordu. Onu hayalleriyle baş başa bırakmış olabilirdi ama yine de ona kızgın hissetmeye başlamıştı. Suya nasıl yuvarlanmış olabilirdi ki? Eldiven kıyından birkaç santimden fazla uzaklaşmamıştı.

"Kasıtlı olarak düşürdü," dedi ona. "Lord Powell onu balık tutarak çıkaracaktı - içine düşmeden."

Başını çevirdi ve iri gözlerle ona baktı. "Ama neden?"

"Pek saygın biri değil," dedi ona. "Ve Powell onun gözüne girmek için elinden geleni yapıyor. Elde edilmesi zoru oynuyor."

Adam atını parktan çıkarıp caddeye doğru yönlendirirken kadın ona baktı. Yüzü kendi yüzüne bir adımdan daha az mesafedeyken bu içten bakış oldukça rahatsız ediciydi. Ve onun gözlerinin ne kadar mavi olduğunu unutmuştu.

-Ve şimdi yaptıkları gibi aniden nasıl gülebildiklerini.

"O zaman onun bu centilmenlik ve zafer anını mahvettim," dedi. "Ah, zavallı beyefendi."

Eğer bir yayanın düşürdüğü bozuk parayı kapmak için yolun karşısına fırlayan yaya geçidi süpürgecisinin yanından atıyla manevra yaparak geçmek zorunda kalmasaydı, o an gerçekten kahkahalarla gülebilirdi.

Manevrayı tamamladıktan sonra hâlâ ona bakıyordu. Gözlerinde hâlâ kahkahalar gizleniyordu.

"Ve seni çok utandırdım," dedi. "Geçen yaz aceleyle yaptığın teklifi reddettiğim için ne kadar şanslı olduğumu şimdi anlıyor musun?"

"Gerçekten de anlıyorum," diye kabul etti sertçe.

Sonunda tekrar önüne bakmak için başını çevirdi.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Buna sevindim," dedi. "Ama bu öğleden sonra olanlara tanıklık etmek zorunda kaldığın için çok mahcup olsam da, orada olduğun için de minnettarım. Ne kadar ıslak olursam olayım, eve çok soğuk ve çok uzun bir yürüyüşle dönebilirdim."

Ayrıca, soyunma odasında kıyafetlerini çıkarmadan önce aynaya baktığında kendisinin de fark edeceği gibi, yolun her adımında kendisine bakılacaktı. Elbisesi ikinci bir deri gibi görünüyordu. Hatta pembeydi, Tanrı aşkına.

Renable'ın evine yaklaşıyorlardı.

"Yardımlarınız için teşekkür ederim," dedi. "Ve sizi bir daha utandıracağım konusunda endişelenmenize gerek yok. Yarından sonraki gün Gloucestershire'a döneceğiz. Bu bir veda."

Attan inerken onu yerinde tuttu ve sonra nemli paltosunun içinde yumuşak, ıslak bir bohça olarak aşağıya kaldırdı. Evin merdivenlerini koşarak çıkmadan önce ona geri dönmek için paltosunu çıkaracaktı ama adam onu sıkıca yerinde tuttu.

"Seninle içeri geleceğim," dedi. "Paltonu odana kadar giymeli ve sonra bir hizmetçiyle aşağı göndermelisin."

"Çok nazıksınız," dedi.

"Çok *pratik bir* davranış, hanımefendi," dedi sert bir ifadeyle, merdivenleri çıkarken ondan önce davranıp pirinç tokmağı kapıya vurarak.

"Evet," dedi. "Oh, evet, anlıyorum."

Görünüşe göre o da öyle düşünmüştü; adam dönüp ona baktığında yanakları alev alev yanıyordu.

"Güle güle," dedi salona girdiklerinde ve uşakla bir uşak ona tahta suratla baktıklarında. "Benden sonsuza dek kurtulduğuna çok memnun olacaksın." Ama ilk kez, kadının gözlerinin kendi gözlerinden çok çenesine odaklandığını ve her zamanki ışıltısından hiçbir şey taşımadığını fark etti.

"Öyle mi?" Merdivenlere doğru beceriksizce ilerleyen kızın önünde eğildi, bir eliyle paltosunu tutarken diğeriyle yerden kaldırdı.

Yapar mıydı?

Bu öğleden sonrası ne kadar utanç verici olsa da, aynı zamanda şanslı bir kaçışa da dönüşmüş müydü? Gerçekten korkunç bir kadındı. Ölen kocasının onu bir yük olarak görmesine şaşmamalıydı. Elrick'lerin ona düşman olmasına ve hatta kocasını ona karşı uyarmasına şaşmamalıydı. Uygunsuz bir mizah anlayışı vardı; utanç içinde başını eğmek yerine kalabalığa *el sallamıştı*. Felaketi, demirin mıkнатısı çekmesi gibi çekiyordu. O bir *okul müdürünün* kızıydı.

Evet, yarından sonraki gün kentten ayrılacak olması ve onu bir daha görme olasılığının çok düşük olması gerçekten de büyük bir şanstı. Bu öğleden sonra onu aradığında evde olmaması ve tam da aradığı anda onunla karşılaşmış olması büyük bir şanstı.

Onun kullandığı kelimeyi kullanmalıydı. Veda etmeliydi. Evet, ondan sonsuza dek kurtulduğu için çok mutlu olacaktı.

Şimdi, eğer onu zihninden ve kalbinden de çıkarabilirse?

Bir hizmetçi birkaç dakika sonra ıslak paltosunu ona getirdi ve evden çıktı, atına bindi ve onun hayatından uzaklaştı.

Çok ciddi bir felaketten kurtulduğu için sevinçliydi.

CHRISTINE kendini biraz depresif hissediyordu.

Gerçek biliniyorsa, bir dokunuştan daha fazlasıydı. Sabah Hermione ve Basil aramıştı. Hermione'nin dünkü suya dalma olayından dolayı üşümediğinden emin olmak için geldiklerini *söylemişlerdi*; tabii ki bunu duymuşlardı. *Duymamaları* için dört kulaklarının da sağır olması gerekirdi. Ama Christine'in bildiği kadarıyla gelmelerinin asıl nedeni, onun ertesi gün gerçekten ve gerçekten gideceğinden emin olmaktı.

Öyleydi.

Melanie daha fazla kalamayacakları için hayıflanmıştı ama sonra Phillip'in -en büyük çocuğu ve tek oğlu- bu hafta içinde doğum günü olduğunu hatırladı ve yolculuğu yapmak ve partiyi planlamak için ancak zamanı olacaktı.

Gidiyorlardı. Christine hayatında hiç bu kadar mutlu ya da depresif olmamıştı.

Kayınvalidesi gider gitmez Kitredge Kontu da Bayan Derrick'in Hyde Park'ta geçirdiği talihsiz kazadan kalıcı bir zarar görmediğinden emin olmak için gelmişti. Ama sonra büyük bir şatafatla, başını sallayarak ve göz kırparak Leydi Renable'ın Bayan Derrick'le bir iki dakika yalnız kalmasına izin verip vermeyeceğini sordu ve Melanie, şeytan, arkadaşı için neşeli bir sırıtişla kendini odadan dışarı attı.

Christine evlenme teklifini on beş dakika içinde dört farklı şekilde dört ayrı kez yapmasına rağmen reddetmiş ve o zaman bile ciddi olabileceğine inanmayı reddetmişti. Parlamento oturumu yazı ertelendikten sonra Gloucestershire'a gitmeye söz verdi; Bayan ve Bayan Thompson'la yeniden tanışmayı ve Bayan Derrick'i daha iyi bir ruh halinde bulmayı umuyordu.

Her ne kadar Melanie daha sonra bu olayı anlatırken neşeyle gülmüş ve Christine de ona katılmış olsa da, her şey çok can sıkıcıydı.

Melanie, "Kendi iyiliğin için fazla çekicisin, Christine," dedi,

Dantelli bir mendille gözlerini sildi. "Kitredge otuz yaş daha genç, yakışıklı, akıllı ve mantıklı olsaydı keşke. Ama o bunların hiçbirisi değil, öyle değil mi ve sanırım hiçbir zaman da olmadı. Dün Bewcastle'la giderken çok romantik görüldüğünü düşünmüştüm, yalnız sen onun paltosuna sarılmıştın, saçların kulaklarına dökülüyordu, onun da alnı gök gürültüsü gibiydi. Seni kurtarmak için ata binmek zorunda kalmaktan hiç de hoşnut olduğumu sanmıyorum."

"Hayır," dedi Christine iç çekerek. "Değildi."

Sonra ikisi de tekrar kahkahalara boğuldular, ancak Christine'in morali terliklerinin tabanlarında bir yerlerdeydi.

Tanrıya şükür yarın eve dönüyorlardı. Ama bu düşünce onu daha da depresif hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Öğleden sonra, Melanie'nin bir hizmetçi tutması için baskı yapmasına rağmen o üst katta kendi çantasını toplarken, bir uşak kapısını tıklattı ve hanımefendinin aşağıdaki salonda kendisine eşlik etmesini istediğini bildirdi. Melanie'nin ne istediğini öğrenmeye gittiğinde, arkadaşını şöminenin bir tarafında oturmuş, kendinden memnun bir şekilde sırtırken, Bewcastle Dükü'nün de diğer taraftaki sandalyeden yeni kalkmış olduğunu gördü.

Christine'in terliklerinin tabanına sıkıca yerleşmiş olan ruhu, rahatsız edici bir şekilde küçük bir takla attı.

"Bayan Derrick." Eğildi.

"Ekselansları." Kadın

reverans yaptı.

Melanie sessiz kaldı ve sırtmaya devam etti.

"Hanımefendi," dedi gümüş bakışlarını ona yönelterek, "dünkü maceradan zarar görmediğinizi umuyorum?"

"Bu çok nazik bir örtmece," dedi. "Sizi temin ederim ki onurumu zedelemekten başka bir şey yapmadım." Paltosunu çıkardığında ve odasındaki iskele camında kendini gördüğünde neredeyse kendinden geçecekti.

Ama elbette sadece onun sağlığını sormaya gelmemişti. İyi demişlerdi-

Dün güle güle. En azından o etmişti. Onun bunu yapmadığını fark etmişti. Hayatlarının geri kalanı için ayrılırken ona en azından bu kadarını söylememiş olması onu açıklanamaz bir şekilde üzmüştü.

"Acaba Bayan Derrick," dedi, "benimle parkta bir gezintiye çıkmak ister misiniz?"

"Gezinti mi?" Çevresel görüşüyle Melanie'nin sırtışının artık yüzüne boyanmış gibi görüldüğünü görebiliyordu.

"Bir gezinti," diye tekrarladı. "Çay vaktinde size buraya kadar eşlik edeceğim." Melanie lorgnette'ini sandalyesinin tahta koluna vuruyordu.

"Çok naziksin Bewcastle," dedi. "Christine'in bugün hiç temiz hava alamadık. Bütün sabah ziyaretçilerimiz vardı."

Ama lütfedip gözlerini Christine'den ayırmadı, kaşlarını kaldırdı. Eğer hayır derse, o gittikten sonra ölümüne alay konusu olacaktı. Evet derse de döndükten sonra ölesiye dalga geçilecekti. Onu bir daha görmeyi gerçekten istememişti. *Gerçekten* istememişti.

"Teşekkür ederim," dediğini duydu. "Şapkamı ve pelerinimi getireyim."

Beş dakika sonra sokaktaydılar ve parka doğru yürüyorlardı, kızın kolu adamın kolundaydı. Adamın ne kadar uzun olduğunu, varlığının ne kadar yasaklayıcı olduğunu unutmuştu. Ne kadar güçlü bir aura yansıttığını unutmuştu. Ama bu adamla derin samimiyetler paylaştığını unutmamıştı. Birden nefesinin kesildiğini hissetti. Ve gerçekten de ona dün söylemediği hiçbir şeyi söylememişti ve onun da ona söyleyecek hiçbir şeyi olamazdı.

Neden ondan kendisiyle birlikte yürümesini istemişti ki?

En azından sokaktayken dikkatini toplayabileceği bir sürü insan ve aktivite vardı. Ama çok geçmeden kendini sessiz ve boş bir Hyde Park'ta Bewcastle Dükü'yle baş başa buldu - en azından bulundukları yer boş görünüyordu, soğuk ve poyrazlı hava da bunu açıklıyor olabilirdi.

Başını çevirdi ve onun profiline baktı.

"Peki, Majesteleri," dedi.

"Evet, Bayan Derrick."

En azından, diye düşündü aptalca bir kibirle, yeni mavi elbisesini, ona uygun pelisse ve düğünde taktığı gri boneyi giymişti. Özellikle boneyi çok beğenmişti. Siperliğinin alt tarafı pilili mavi ipekle astarlanmış ve kıyafetiyle uyumlu mavi kurdelelerle bağlanmıştı. *En azından* yaz boyunca olduğu gibi bir korkuluk gibi giyinmemiştir. Ya da dün olduğu gibi sırsıklam, yapış yapış bir kıyafet içinde değildi.

Yarım mil gibi görünen bir mesafeyi mutlak bir sessizlik içinde yürüdüler. Gülünç olduğu kadar sinir bozucuydu da. Şu anda evde bavullarını topluyor olabilirdi. O da Mart başında bir öğleden sonra genellikle gittiği yerde olabilirdi. İkisi de rahat olabilirdi.

"Bazen," dedi, "insanlar birbirlerine bakma oyununa girerler, amaç ilk bakan olmamaktır. Sen ve ben bu oyuna bir ya da iki kez katılmıştık, ama senin için asla bir oyun olmadığını söyleyebilirim. Basitçe, daha küçük ölümlülerin sizinkiyle karşılaştıklarında bakışlarını indirmelerini bekliyorsunuz. Ama *bu* da o oyunlardan biri mi, Majesteleri? Birbirimizi susturmak mı? Her biri ilk konuşan olmamaya mı kararlı?"

"Eğer öyleyse," dedi, "sanırım siz de kabul edersiniz ki Bayan Derrick, ben kazandım."

"Ve sen de öyle." Güldü. "Neden seninle yürümemi istedin ki? Dünden sonra -ve geçen yazdan sonra- gerçekten de yeryüzünde birlikte vakit geçirmek isteyeceğin en son kişinin ben olduğumu düşünürdüm."

"O zaman belki de yanlış düşünmüşsünüzdür hanımefendi," dedi.

Sessizlik içinde yüz metre kadar daha yürüdüler.

"En azından bu," dedi sonunda, "asla kazanamayacağım bir oyun. Merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Bana neden sordunuz? Belli ki sohbet etmek için değil."

İki beyefendi onlara doğru geliyordu. İkisi de atlarını patikadan çekti, yanlarından geçerken dükle selamlaştı ve şapkalarının kenarlarını Christine'e dokundurdular.

"Kardeşlerim ve aileleri Paskalya için Lindsey Hall'da bana katılacaklar," dedi aniden.

Ona bir bakış fırlattı. "Bu senin için hoş olacak," dedi, öyle olup olmayacağını merak ederek. Onu erkek ve kız kardeşler, yeğenler ve yeğenlerle çevrili olarak hayal edemiyordu. Nasıl insanlardı onlar? Hiçbiriyle tanıştığını hatırlamıyordu. Onun gibi miydiler? Bu düşünce bir an için onu eğlendirdi.

"Düşündüm de," dedi, "kayınbiraderinizi, baldızınızı ve evlilik yoluyla kuzenlerinizi de davet etmeyi düşünüyorum."

Bu sefer ona sadece göz ucuyla bakmadı. Bütün şaşkınlığıyla ona baktı. Onun Hector'un arkadaşı olduğunu biliyordu ama diğerleriyle yakın bir tanışıklığı olduğunu fark etmemişti.

"Ama karar vermeme yardım etmeni istiyorum," dedi.

"Ben mi?" Kadın onun sert ve soğuk profiline

bakmaya devam etti. "Onları davet edeceğim," dedi,

"eğer sen de gelersen." "Ne?"

Yürümeyi bıraktı ve dönüp gözlerini kocaman açarak ona baktı. Fakat bu sefer de at sırtında dört kişi yaklaşıyordu ve Dük onun koluna girip tekrar kendi koluna doladı ve atlılar geçene kadar onunla birlikte yürümeye devam etti. Sonra kızın kolunu bıraktı ve ikisi de yürümeyi bıraktı.

"Sizi yalnız davet edemem," dedi. "Kendi ailem de benimle olacak olsa bile bu çok uygunsuz olur. Seni annen, kız kardeşlerin ve eniştenle birlikte davet edemem. Biz nişanlı değiliz. Bu yüzden sizi sadece tatil için bana ve aileme katılmasını istediğim bir ailenin çevre üyesi olarak davet etmek zorundayım."

Öfke yumruğunu midesine doğru kıvırmaya başlamıştı.

"Beni baştan çıkarmak mı istiyorsun?" diye sordu ona. Kelimeyi *tekrar* eklemedi. Geçen yaz bir gece aralarında geçenler baştan çıkarma değildi.

"Benim evimde mi?" dedi sertçe. "Benim ailem ve rahmetli kocanız orada ikamet ederken mi? Beni tanıdığınızı sanıyorsunuz Bayan Derrick. Eğer böyle bir soru sorabiliyorsanız, benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir."

"Ve sanırım aynı nedenlerle," dedi, "metresiniz olmam için yaptığınız teklifi yenilemeyeceksiniz."

"Yapmayacağım," dedi. "Bunu hiç yapmamalıydım. Seni metresim yapmak gibi bir niyetim yok."

"O zaman ne?" diye sordu ona. "O zaman *neden*? Hâlâ benimle evlenmek istiyor *olamazsın*."

"Tüm tanıdıklarınızın düşüncelerini, niyetlerini ve isteklerini bildiğinizi mi sanıyorsunuz Bayan Derrick?" dedi. Bu can sıkıcı bir karakter özelliği."

Dudaklarını birbirine kenetledi, acıdı. Döndü ve yavaşça ilerledi. Rüzgâr yüzüne doğru esiyordu ama çenesini kaldırdı ve soğuk esintiyi memnuniyetle karşıladı.

"Merhum kocanızın ailesini Lindsey Hall'a davet edersem, Bayan Derrick, sizin de kendi davetinizi kabul edeceğinize dair güvence vermenizi istiyorum," dedi.

"Ama neden?" diye tekrar sordu ona. "Seni reddederek neleri kaçırdığımı görmemi mi istiyorsun?"

"Kin tutmayı pek sevmem," dedi. "Ayrıca, amacım bu olsaydı evime şöyle bir bakıp bana güleceğinizden eminim."

"*Şimdi*," dedi, "*beni* tanımaya cüret ediyorsunuz."

"Evlilik teklifimi reddettiğinde," dedi, "kocan olmam için gereken tüm yetersizliklerimin uzun bir listesini verdin."

"Öyle mi yaptım?" O gün ona ne söylediğini zar zor hatırlıyordu. Sadece o gittikten sonra sokakta arkasından koşmak için duyduğu korkunç özlemi ve onu kederden topal bırakan gözyaşlarını hatırlayabiliyordu.

"Onları ezbere biliyorum," dedi. "Seninle evlenmeyi uman her erkek

sıcak bir kişiliğe, insani nezakete ve espri anlayışına sahip olması gerektiğini söyledi. İnsanları, özellikle de çocukları, eğlenmeyi ve absürdlüğü sevmeli. Kendine ve kendi sonuçlarına takıntılı olmayan bir adam olmalı. Özüne kadar buz olmayan biri olmalıdır. Kalbi olan biri olmalı. Sizin yoldaşınız, arkadaşınız ve sevgiliniz olabilmeli. Bana senin için bunların hepsi ya da herhangi biri olup olamayacağımı sordun. Elbette hiçbirisi olamayacağımı ima ettin."

Bunlardan herhangi birini söylediğini hatırlamıyordu. Ama söylemiş olmalıydı. Tam da söylemek isteyeceği şeylerdi bunlar. Ama *o* hatırlamıştı. Hem de en ince ayrıntısına kadar.

Dudaklarını yaladı. "Acımasız olmak istememiştim," dedi. "Daha doğrusu, sanırım öyleydim çünkü teklifiniz karşısında üzüldüğümü hatırlıyorum. Ama şimdi de zalim olmak istemiyorum. Bir kez evlendim çünkü aşka düştüm ve o ilk romantik mutluluk coşkusunun beni hayatımın geri kalanında mutlu bir şekilde taşıyabileceğine inanacak kadar genç ve aptaldım. Tekrar evlenmeye niyetim yok. Ama *eğer evlenirsem*, bu ancak az önce bana tekrarladığınız tüm bu niteliklere sahip bir erkekle olabilir. Bu imkansız, görüyorsunuz. Hiçbir erkek bunların hepsi olamaz ya da bu hayale tam olarak uyamaz. Bu yüzden bekar ve özgür kalmayı seçiyorum. Sizi kırdıysam özür dilerim. Kırılacak bir adama benzemiyorsunuz, özellikle de benim gibi alçakgönüllü biri tarafından. Ama *eğer* sizi kırdıysam, özür dilerim."

"Sana," dedi, "bir erkekte bulmayı hayal ettiğin özelliklerin en azından bazılarına sahip olduğumu kanıtlamak istiyorum."

"Ne?"

Durdu ve tekrar ona doğru döndü. Bu kez görünürde başka kimse yoktu. Her nasılsa, yarı yarıya fark etti ki, ana araba yolundan sapmışlardı ve daha تنها bir patikadaydılar.

"Sizin sandığınız kadar insanlıktan yoksun olduğuma inanmıyorum," dedi.

"Ben-" demedim.

"*İnsani nezaket* tam olarak sizin ifadenizdi," dedi.

Ona baktı ve birden zorla yaptırdığı bir şeyi hatırladı

unutmaya çalışıyordu. Onu Sümbüllü Kır Evi'nin dışındaki bahçede bırakırken gözlerindeki bakışı ve o zaman söylediği bazı sözleri hatırladı -*Kalbi olan biri. Hayır, belki de haklısınız Bayan Derrick. Belki de bende yoktur. Ve eğer yoksa, o zaman hayalini kurduğunuz her şeyden yoksunum, değil mi?* Kalbi kırılmış gibi hissettiğini hatırlıyordu.

"Bunu önermekle hata ettim," dedi. "Özür dilerim. Ama benim hayalimi gerçekleştirmekten çok uzaktasınız, biliyorsunuz. Bunu kırıcı olmak için söylemiyorum. Siz olduğunuz gibisiniz ve eminim ki kendi dünyanızda gerçekten çok iyisiniz. Saygı, itaat ve hatta huşu uyandırılıyorsunuz. Bunlar sizin konumunuzdaki bir aristokrat için gerekli özellikler. Ancak bunlar benim hayat boyu bir yol arkadaşında aradığım özellikler değil."

"Ben bir düğün kadar bir erkeğim de, Bayan Derrick," dedi.

Keşke bunu söylemeseydi diye düşündü. Sanki dev bir yumruk karnına bir darbe indirmiş, tüm nefesini ve bacaklarındaki gücü kesmiş gibi hissediyordu.

"Biliyorum." Fısıldıyordu. Boğazını temizledi. "Biliyorum." "Ve sen de o adama karşı kayıtsız kalmadın," dedi.

"Biliyorum."

Adam bir elinin eldivenli eklemlerini kısa bir an için kızın yanağına dokundurdu ve kız gözlerini kapatıp kaşlarını çattı. Biraz daha böyle devam etseydi hüngür hüngür ağlayacak ya da kendini onun kollarına atacak ve sonsuza dek onunla mutsuz bir şekilde yaşama zevkine erişebilmek için ona yeniden evlenme teklif etmesi için yalvaracaktı.

"Bana bir şans ver," dedi. "Lindsey Hall'a gel."

"Anlamsız olurdu," dedi gözlerini açarak. "Hiçbir şey değişemez - ne sen, ne de benim sana karşı olan hislerim. Ve *ben* değişemem."

"Bana bir şans verin," dedi tekrar.

Onun güldüğünü hiç duymamıştı. Onu gülümserken bile görmemişti. Sonsuza dek asık suratlı olan bir adamla nasıl evlenebilirdi? Sert, kibirli ve soğuk bir adamla? Şu anda, aksini kanıtlaması için ona bir şans vermesi için yalvarırken, tüm bu şeylere benziyordu.

"Senin tarafından tüketilirdim," dedi ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissettiğinde öfkeyle gözlerini kırıştırdı. "İçimdeki tüm enerjiyi ve neşeyi çekip alırdın. Canlılığımın tüm ateşini söndürürdün."

"Bana bu ateşin alevlerini körüklemek ve neşenizi beslemek için bir şans verin," dedi.

Bir eliyle ağzını kapatarak ondan hızla uzaklaştı.

"Beni geri götür," dedi. "Beni Melanie'ye götürün. Bunu kabul etmemeliydim. Londra'ya gelmemeliydim. O ev partisine gitmemeliydim."

"Ben de tam olarak kendime bunu söylüyordum," dedi sertçe. "Ama ben yaptım ve sen de yaptın. Ve Schofield'daki balo gecesi tam da bunu yapmaya niyetlenmiş olmamıza rağmen aramızda henüz çözülmemiş bir şey var. Lindsey Hall'a gel. Davetini kabul edeceğine ve beni sadece senin hatırın için davet edeceğim başka konuklarla baş başa bırakmayacağına söz ver."

"Gelmemi istiyorsun," dedi ona dönerek, "sadece sana ne kadar uygun olmadığımızı, birbirimize ne kadar ait olmadığımızı, hayatlarımızı birbirimize adarsak ne kadar sefil olacağımızı göstermek için mi?" Ama dün bunu ona ilk ve son kez kanıtlamamış mıydı?

"Gerekirse, evet," dedi. "Eğer beni bu konularda ikna edebilirsiniz, hanımefendi, belki de bana büyük bir iyilik yapmış olursunuz. Belki de kanımı sizden temizlememe yardım edersiniz."

"Bu," dedi, "mutlu bir Paskalya olmayacak. İkimiz için de olmayacak." "Yine de gel," dedi adam.

Yüksek sesle iç geçirdi ve Eleanor'u düşündü. Eğer demir gibi bir iradeye ihtiyacı olacaksa, şimdi kesinlikle tam zamanıydı.

"Oh, çok iyi o zaman," dedi. "Ben de geleceğim."

Bir an için gümüş gözleri zafere benzeyen bir şeyle parladı.

"Lütfen beni Melanie'ye geri götür," dedi.

Bu kez onun isteğini görmezden gelmedi. Bütün mesafeyi sessizce yürüdüler. Adam onunla içeri gelmeyi teklif etmedi, kadın da onu davet etmedi. Adam kadının eldivenli elini dışarıda, kaldırımın üzerinde tuttu, eğildi ve gözlerini dikkatle kadının ellerine dikmeden önce dudaklarına götürdü.

"Verdiğin sözü hatırlayacaksın," dedi. "Evet." Kadın elini geri çekti. "Hatırlayacağım."

WULFRIC ARTIK Lindsey Hall'un herhangi bir odasına girip boşluğun ve sessizliğin tadını çıkaramıyordu. Ev Bedwynler, eşleri, çocukları ve onlarla bağlantılı diğer insanlarla doluydu. Bedwynler hiçbir zaman sessiz bir topluluk olmamıştı. Ama şimdi sayıları çoğaldığı ve bir süredir birbirlerini görmedikleri için, eski hallerini inzivaya çekilmiş rahibeler ve keşişler gibi gösteriyorlardı.

Hallmere Markizi ve Markizi Freyja ve Joshua, şimdi iki yaşında olan oğulları Daniel ve üç aylık Emily ile birlikte Londra'dan ilk gelenlerdi. Freyja son hapsinden sonra iyice iyileşmişti. En sevdiği aktivite, kıkırdayan oğluyla yerde güreşmek gibi görünüyordu - çocuk odasında olması gerekmiyordu. Daniel bu şekilde meşgul olmadığında, babasının omuzlarında evin içinde dörtnala koştururken bulunma olasılığı, bakıcısıyla birlikte kreşe kapatılma olasılığından çok daha fazlaydı.

Alleyne ve Rachel, Lord ve Leydi Alleyne Bedwyn ile Rosthorn Kontesi ve Kontesi Morgan ve Gervase aynı gün gelmişlerdi; ilk çift, şimdi bir buçuk yaşında olan ikiz kızları Laura ve Beatrice'le, Rachel'ın amcası Baron Weston geçen yaz geçirdiği kalp rahatsızlığından sonra iyileşmişti; Morgan ve Gervase ise oğulları -neredeyse iki yaşında olan Jacques ve iki aylık Jules- ile gelmişlerdi. Rachel'ın durumu henüz belirgin olmasa da, görünüşe bakılırsa yeniden iyileşmeye başlamıştı.

Rannulf ve Judith, Lord ve Leydi Rannulf Bedwyn, ertesi gün, artık neredeyse üç yaşında olan oğulları William ve bir yaşındaki Miranda ile birlikte geldiler. Gelişlerinin üzerinden fazla zaman geçmemişti ki, William babası gibi olmak istedi.

ve evin her yerinde babasının omuzlarına binecekti. Rannulf'un bu buyurgan talebe iyi huylu bir şekilde uyması, babasının ev halkı üzerindeki yönetiminin sertliği hakkında çok şey anlatıyordu. Jacques da babasından daha kibarca rica etmesine rağmen, fark edilinceye kadar Hessian çizmelerinden birinin püskülünü çekiştirdi ve sonra iki kolunu başının üzerine uzattı.

Lindsey Salonu'nun koridorlarında ve merdivenlerinde koşuşturan insan atları ve onların ciyaklayan binicileri sıkça görülen bir manzara ve ses haline gelmişti. Arada sırada ikizlerden biri kız oluyordu ama Wulfric onları birbirinden ayırmakta güçlük çekiyordu.

Aidan ve Eve, Lord ve Leydi Aidan Bedwyn, Eve'in teyzesi Bayan Pritchard ve üç çocuklarıyla birlikte gelmişlerdi: on yaşındaki Davy, sekiz yaşındaki Becky ve neredeyse bir yaşındaki Hannah. Davy ve Becky aslında onların üvey çocuklarıydı ama ne Eve ne de Aidan onlardan bu şekilde bahsedilmesine tahammül edemiyordu. Davy onlara *teyze* ve *amca*, Becky ise *anne* ve *baba* diyordu. Ama Eve ve Aidan'a göre her iki çocuk da Hannah gibi *onlarındı*.

Davy, hiçbir yetişkin bakmıyorken tırabzanlardan kayan büyük kuzenleri için babalarını duyarsızca terk eden oğlanların yeni gözdesi oldu. Becky ise herkes tarafından çok seviliyordu, ancak çoğunlukla kızlar annelerine sarılan civcivler gibi onun etrafında kümeleniyordu.

Tüm bunlar Wulfric için biraz şaşırtıcı, hatta zorlayıcıydı. Kardeşleri ve eşleri arasındaki konuşmalar her yeni gelenle birlikte daha da artıyor ve hareketleniyordu. Hepsi orada yaşarken yaptığı gibi, kendi kişisel alanı olan kütüphanesine çekildi. Sadece bir kez de olsa parktaki özel inzivasına da gitti.

Kendi ailesinden en son gelenler amcası ve yengesiydi, Rochester Markisi ve Markizi. Yengesi doğuştan Bedwyn'di ve en az onlar kadar zorlu biriydi. Rochester'ın kuzeyde bir yerlerde çürümekte olan yeğeni yirmi üç yaşındayken Londra'daki akrabalarının dikkatini çekmiş ve Rochester Teyze de kızı kanatları altına alıp yaklaşan sezonda onu hem kraliçeyle hem de kibar sosyeteyle tanıştırmaya karar vermişti.

Rochester Teyze aynı zamanda, bu tür girişimleri teşvik etme niyetinde olduğunu da gizlemedi.

Bayan Amy Hutchinson ve en büyük yeğeni arasında bir maç.

"Sezon bitmeden Amy'ye bir koca bulacağız," diye açık yüreklilikle ilan etti gelişlerinin akşamı yemekte tüm masadakilere. "Hatta belki de başlamadan önce. Yirmi üç yaş bir kızın bekâr kalması için çok büyük bir yaş."

"Yirmi beş yaşındaydım teyze," diye hatırlattı Freyja ona.

Rochester Teyze tabağının yanından mücevherli lorgnette'ini aldı ve Freyja'ya doğru salladı.

"Tehlikeli bir şekilde uzun süre bekledin Freyja," dedi lorgnette'in yönünü Joshua'yı gösterecek şekilde değiştirmeden önce. "Eğer o çocuk gelip seni evcilleştirmeseydi ve inadından vazgeçirmeseydi, evde kalmış bir kız olacaktın. Erkek kardeşi dük bile olsa bir kız için bu arzu edilen bir kader *değildir*."

Joshua kaşlarını Freyja'ya doğru salladı ve Freyja da sanki az önce üstün bir cazibeye sahip olduğunu iddia eden ve onu vahşilik ve inatçılıkla suçlayan kendisiymiş gibi kibirli bir şekilde ona baktı.

Beş dakika geçmeden Rochester Teyze başka bir gözlemle genel konuşmaya dahil oldu.

"Ve evlenmenin tam zamanı, Bewcastle," dedi. "Otuz beş yaş bir erkek için hem mükemmel hem de tehlikeli bir yaştır. Evlenmek için mükemmel, ertelemek için de tehlikeli bir yaştır. Bir erkek, oğlu ve varisi daha kreşe bile gitmeden gut hastalığından sakat kalmak istemez."

Beş çift Bedwyn gözü -Bedwyn olmayanları saymıyorum bile- şeytani bir neşeyle Wulfric'e odaklandı.

"Seni yakalamış, Wulf," dedi Alleyne. "Artık otuz beş yaşındasın. Bir an daha gecikmeyi göze alamazsın, bu ölümcül olabilir."

"Sözüme güven, Wulf," diye ekledi Rannulf, "gutlu babalar kalitesiz atlar yapar ve oğulları onların kıymetini bilmez."

"Teşekkür ederim teyze," dedi Wulfric, kendisi ve Bayan Hutchinson'la ilgili imalarının masadaki diğer herkes için olduğu kadar kendisi için de açık olduğunun farkındaydı. "Henüz gut hastalığının belirtilerini hissetmeye başlamadım. Ve eğer düşesim olacak gelini seçersem ve seçtiğimde, ailem

seçimimden ve niyetimden kesinlikle haberdar edilecektir."

Bedwyn'ler hep birlikte ona sırttılar; Joshua ve Gervase de onlara katıldı. Eve nazikçe gülümsedi. Rachel da öyle. Judith konuştu.

"Tatil için özel bir etkinlik planlıyor musun, Wulfric?" diye sordu, kendisi için sadece can sıkıcı olan ama güzel ve şık bir genç kız olmasına rağmen utangaç ve içinde bulunduğu topluluktan korktuğu her halinden belli olan Bayan Hutchinson için muhtemelen oldukça üzücü olan bir konuyu değiştirmeye çalışarak. "Biraz organize olabilir miyiz? Paskalya'da kilise olacak elbette. Ama daha sonrası için bir tür parti planlayabilir miyiz? Belki bir konser? Amatör tiyatro? Hava uygun olursa bir piknik? Hatta bir balo?"

"Wulfun bu sorulardan hangisine önce cevap vermesini istersin aşkım?" Rannulf ona sordu.

"Amatör tiyatro." Güldü. "Biraz ayarlayabilir miyiz?"

"Eğer yaparsak," dedi Freyja, baldızına soran gözlerle bakarak, "oldukça keyifsiz olacağım, Judith. Hepimizden daha iyi rol yapacaksın ve bizi gerçekten çok amatör göstereceksin."

"Judith'in rol alabileceği ve senin de benimle düet yapabileceğin bir eğlence planlamalıyız o zaman tatlım," dedi Joshua. "Hiçbirimiz seni isteyerek bu durumdan kurtaramayız."

Morgan, "Organize bir eğlenceye ihtiyaç olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Herhangi bir organizasyon olmadan kendimizi eğlendirmeyi asla başaramadık, değil mi? Resim malzemelerim yanımda ve şövalemi dışarı çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Buradaki parkı dilediğim gibi boyamama asla izin verilmedi - Bayan Cowper nasıl resim yapmam *gerektiğine* dair önerilerle sürekli omzumun üzerinde gezinip durdu. Sanırım bana düzgün bir şekilde öğretmezse Wulfun ona kızacağından ve onu zindanlarda zincire vuracağından korkuyordu. Buradan ayrıldığı güne kadar, Lindsey Hall'un altında gerçekten zindanlar *olduğuna* inandığına ikna oldum."

"Yok mu Morg?" Alleyne şaşkınlıkla sordu. "Yani Ralf ve ben ona onlara inen gizli merdivenden bahsederken *yalan* mı söyledik? Hay Allah."

Bayan Pritchard kalın Gal aksanıyla, "Çocuklar bu güzel parkta oynamaktan kesinlikle mutlu olacaklar," dedi. "Ve hepsinin birlikte oynayacağı bir sürü kuzeni var."

"Ama özel bir şey organize *edebilir* miyiz, Wulfric?" Judith sordu. "Daha fazla misafir bekliyorum," dedi.

Anında herkesin dikkatini çekti. Her ne kadar nezaket gereği kendi payına düşen eğlenceyi her zaman yapmış olsa da, hiçbir zaman evde kalmaları için misafir davet eden biri olmamıştı.

"Mowbury'yi Londra'dan annesi Vikontes'le birlikte gelmesi için davet ettim," dedi. "Erkek kardeşi ve kız kardeşleri de gelecekler - Justin Magnus, Leydi Renable ile baron ve çocukları ve Leydi Wiseman ile Sör Lewis. Ve Mowbury'nin kuzeni Elrick, Vikontes ve dul baldızları Bayan Derrick ile birlikte."

"Mowbury?" Aidan söyledi. "Her zamanki gibi kitapsever ve dalgın mı Wulf? Ya bütün ailesi? Onları bu kadar yakından tanıdığınızı bilmiyordum."

"Ve hepsi *buraya* mı geliyor?" Rannulf ekledi. "Neden, Wulf?"

Wulfric tatlı kaşığını bırakırken parmakları sınav bardağının sapında kıvrıldı.

"Evime davet etmeyi seçtiğim misafirler için kardeşlerime hesap vermem gerektiğinin farkında değilim," dedi.

"Adil ol Wulf," dedi Freyja kibirle. "Morgan ve ben tek kelime etmedik. Ama Bayan Derrick, Serpentine'den çıkardığın ve atının üzerinde sıırılsıklam eve götürdüğün kadın değil mi?"

"Hayır!" Alleyne içtenlikle güldü ve sonra sıırıtmaya devam etti. "*Bunu* Wulf mu yaptı? Diyorum ki! Daha fazlasını anlat, Free."

Wulfric, Freyja, Joshua ve Gervase'in de yardımıyla, o gün Hyde Park'ta olanları az çok doğru ama kesinlikle korkunç bir şekilde anlatmaya devam ederken, adını beklediği konuklar listesine çaktırmadan eklemek için çok fazla diye düşündü.

"Bahse girerim," dedi Rannulf herkes gülmeyi bıraktıktan sonra, "hiç eğlenmedin, Wulf. Şimdi de hanımefendiyi ailesinin geri kalanıyla birlikte buraya davet etmek zorunda hissettin kendini. Kötü Şans, eski dostum! Ama asla korkma, hepimiz seni ondan koruyacağız."

Alleyne yine kıkırdayarak, "Bedwyn'lerden bir duvar oluşturacağız," diye söz verdi. "Bizi asla geçemeyecek, Wulf. Boş vaktinde itibarını geri kazanabilirsin."

Wulfric sorgu bardağını gözünün yarısına kadar kaldırdı.

"Tüm konuklarıma," dedi, "gereken nezaket gösterilecektir. Ama soruna cevap vermek gerekirse, Judith, burada bir balo olacak. Sekreterim davetiyeleri çoktan gönderdi ve diğer düzenlemelerle ilgileniyor. Şüphesiz günler geçtikçe başka etkinlikler de ortaya çıkacaktır."

Sorgulama bardağını bıraktı, kaşığını tekrar eline aldı ve dikkatini muhallebisine verdi.

Onu ele geçiren neydi?

Bana bir Şans ver, diye yalvarmıştı ona. Ne için bir Şans? Olmadığı bir Şey olduğunu kanıtlamak için mi? Ve o asla yalvarmadı. Buna hiç ihtiyacı olmadı.

Hiçbir Şey değişemez, demişti ona. Ve elbette haklıydı. Kendi doğasını nasıl değiştirebilirdi? Değiştirmek istiyor muydu ki? Kadın *tamamen* haklıydı. Onları sonsuza dek mutlu bir beraberliğe sürükleyebilecek hiçbir Şey yoktu.

Senin tarafından tketileceğimi söylemişti. *İçimdeki tüm enerjiyi ve neşeyi çekip alacaktın. Canlılığımın tüm ateşini sndrecektin.*

Neşenin ne olduğunu bilmiyordu. Canlılık hakkında da pek bir Şey bilmiyordu.

-En azından, ona kelimelerle asla tam olarak tarif edemediği o içsel parıltıyı veren türden bir canlılık değil.

Ona sunabileceği, onun isteyebileceği bir Şey var mıydı? Ve madalyonun diğer yüzüne bakacak olursak, kızda onu düşesi olmaya uygun kılacak bir Şey var mıydı? Sadece kadını ya da karısı değil, *düşesi*?

Kaşığını bıraktı, herkesin yemeğini bitirdiğinden emin oldu ve kaşlarını hafifçe kaldırarak teyzesine baktı. O da onun işaretini aldı.

Hemen ayağa kalkarak hanımları yemek odasından çıkardı.

Neredeyse Nisan ayı olmasına rağmen soğuk ve rüzgârlı bir gündü. Gri bulutlar karanın üzerinde alçakta asılı duruyor ve zaman zaman aşağıdaki kasvetli dünyaya yağmur yağdırıyordu. Ama neyse ki gökler yüklerinin büyük kısmını tuttu ve otoyol uzun yolculuk boyunca geçilebilir kaldı.

Christine neredeyse tatil bitene kadar onları bir kır otelinde mahsur bırakacak uzun süreli bir yağmur yağmasını dileyecekti. Ama artık bunun için çok geçti. Lindsey Hall'a yaklaşıyor olmalıydılar. Aslında, o bunu düşünürken bile araba yavaşladı ve iki yüksek kapı direğinin arasından karaağaçlarla kaplı düz bir araba yoluna döndü.

"Aman Tanrım!" Melanie uzun süren uykusundan irkilerek uyandı ve bonesini düzeltmek için ellerini sabahlığının altından çıkardı. "Geldik mi? Bertie, uyan artık. Horlamalarına yeterince katlandım. Bir insan arabada nasıl uyuyabilir, bilmiyorum. Sarsıldım ve paramparça oldum. Değil mi, Christine?"

Christine, "Yolculuğu oldukça rahat buldum," dedi.

Başını yanındaki pencereye yaklaştırdığında, ileride büyük bir malikane görebiliyordu. Ortaçağ, Elizabeth, Georgian ya da Palladian tarzı değildi ama hepsinden bir şeyler taşıyor gibiydi. Muhteşemdi. Hayranlık uyandırıcıydı.

Hareket hastalığından muzdarip olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Ama midesi kesinlikle bulanıyordu. Yolculuklarının sonuna gelmiş olmaları iyi bir şeydi. Ama *bu* düşünce midesinin içinde tam bir takla atmasına neden oldu.

Araba döndüğünde, laleler ve geç açan nergislerle ışıldayan, ortasında en az otuz metre havaya su fişkirtan büyük bir taş fiskiye'nin bulunduğu büyük, dairesel bir bahçenin etrafında ilerlediğini görebiliyordu. Bunun eve muhteşem bir yaklaşım oluşturduğuna karar verdi.

Arabanın etrafında yarım daire çizdiğini de görebiliyordu,

büyük ön kapılardan önce terasta olacaktı. Araba son dönüşünü yapıp evi görmesini engellemeden önce her iki kapının da açılmasını izledi.

Melanie uyandığından beri gevezelik ediyordu, ama Christine neredeyse tek kelime bile duymamıştı. Keşke geri dönebilseydi, diye düşündü, Hyde Park'ta evet yerine hayır diyebilseydi, aslında çok basitti! Şimdi evde sessiz ve mutlu olabilirdi, bu gün de diğerleri gibi, ailesiyle birlikte Paskalya'yı dört gözle bekliyordu.

Ama hayır dememişti ve işte buradaydı. Arabanın kapısı muhteşem kıyafetler giymiş bir hizmetçi tarafından açılıp merdivenlerden inilirken kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyordu. Artık geri dönüş yoktu.

Gerginliğinden nefret ediyordu. Bundan kesinlikle *nefret* ediyordu. Ona tüm bunların anlamsız olduğunu, hiçbir şeyin değişmeyeceğini, hiçbir şeyin *değişmeyeceğini* söylemişti. Ona, buraya gelmesinde ısrar ederse ikisinin de sefil bir tatile mahkum olacağını söylemişti.

Yine de ısrar etmişti ve o da gelmişti.

Öyleyse neden gergin olalım? Gergin olacak ne vardı *ki*? Ve neden mutsuzluk beklesin ve bu yüzden onu kendi üzerine çeksin? Neden sadece eğlenmiyordu? Yine bir köşede oturup insanlığın zaaflarına gülebilirdi, değil mi? Bu Schofield'da pek işe yaramamış bir taktikti ama burada işe yaramaması için bir neden yoktu.

Onları evin dışında sadece hizmetkârlar karşıladı, ancak bir uşak, beyefendinin onları ağırbaşlı bir resmiyetle selamladığını ve onları lütfunun onları beklediği içeriye davet ettiğini bilmeseydi Dük'ün kendisiyle karıştırabilirdi.

Melanie ve Bertie onu usulca içeri kadar takip

ettiler. Christine etmedi.

Melanie'nin çocuklarını ve hemşirelerini taşıyan araba baronun arabasının arkasına yanaşmıştı ve içinde her şeyin yolunda olmadığı hemen anlaşılıyordu. Altı yaşındaki Pamela neredeyse yola çıktıkları andan beri olduğu gibi muhtemelen yine hastaydı ve bu nedenle hemşirenin tüm zamanını, dikkatini ve sabrını almıştı. Hemşirenin azarlayan sesi - açıkça

arabanın kapısı açılır açılmaz dışarıya çıktı. Sekiz yağındaki Phillip, küçük çocukların büyüklerine karğı özellikle iğrenç olmak istediklerinde takındıkları o sırtlanvari alaycı tavırla gülüyor, üç yağındaki Pauline ise sırayla ağabeyine bağıırıp çağırarak ıkâyet ediyordu. Ağabeyinin ona sataştığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu - ağabeylerin en sevdiği şeydir bu. Christine'e göre, biri hemen yardımına koşmazsa hemşirenin bu durumla başa çıkamayacağı da açıktı.

Christine ikinci arabaya doğıru ilerledi.

"Phillip," dedi ona ışıl ışıl gülümseyerek ve dişlerinin arasından yalan söylemeye hazırlanarak, "az önce çok komik bir şey oldu! şu büyük uşağı görüyor musun?" Onun geri çekilen sırtını işaret etti. "Bana bu arabadaki zarif beyefendinin kim olduğunu sordu. Sanırım sizi bir yetişkinle karıştırdı. Bu hoşuna gitti mi!"

Phillip bundan çok hoşlanmış görünüyordu. Yorgun bir kasaba züppesi edasıyla terasa çıktı ve Christine arabaya doğıru eğilerek Pauline'i kollarının arasına aldı.

Kucağında yeşil yüzlü Pamela'ya sarılmış, telaşlı ve minnettar görünen hemşireye sırtarak, "Geldik, yavrum," dedi. "Ve çok yakında keşfedeceğın yepyeni bir kreşin olacak. Bu heyecan verici değıl mi? Orada başka çocukların da olacağından neredeyse eminim - senin için yeni arkadaşlar."

Melanie, Bertie ve uşağın, yüzünü buruşturarak evin içinde kaybolduğunu fark etti. Ama karşı taraftan başka biri daha belirmişti: Çocukları ve bakıcılarını başka bir kapıdan içeri almaya geldiğı belli olan orta yaşlı, telaşlı bir kadın. Phillip başını ona doğıru eğdi ve iki kız kardeşinden büyüğünün seyahat hastası, küçüğünün ise yorgun olduğunu ve hemşirelerinin yardımına ihtiyaç duyacağını söyledi.

"Ne kadar mükemmel bir beyefendisiniz," dedi kadın onaylayan bir gülümsemeyle. "Ve kız kardeşleriniz için de çok endişelisiniz."

Christine neredeyse adamın kafasında bir hale filizlenmesini bekliyordu.

"Onu ben alırım hanımefendi," dedi kadın, çocuk hemşiresi Pamela'yla birlikte arabadan yavaşça inerken Pauline'e kollarını uzatarak.

Ama Pauline gitmedi. Christine'in boynuna sıkıca sarıldı, kapüşonunu hafifçe yana itti, yüzünü Christine'in omzunun çukuruna gömdü ve tam bir öfke nöbeti için azalan enerjisini toplamanın belirgin işaretlerini gösterdi.

"Yorgun ve kendini çok tuhaf hissediyor," dedi Christine. "Birazdan onu kreşe kendim götüreceğim."

Döndü ve aceleyle ön kapılara yöneldi; kapıları çoktan kapanmış ve sürgülenmiş bulmayı umuyordu. Ama öyle değildi. Ama içeri adımını attığında kendini aniden ve korkunç bir şekilde dikkat çekici ve dağınık hissetti.

Çevresini ancak yarı yarıya fark etmişti, ama dikkatinin yarısı bile giriş salonunun geniş, görkemli ve ortaçağdan kalma olduğunu anlaması için yeterliydi. Ön kapıların karşısında kocaman bir şömine vardı ve şöminenin önünde, salonun neredeyse tamamını kaplayan, etrafı sandalyelerle çevrili büyük bir meşe masa duruyordu. Tavan meşe kirişliydi. Duvarlar beyaz badanalıydı ve üzerlerinde sancaklar, armalar ve silahlar asılıydı. Bir tarafta, üzerinde bir ozan galerisi bulunan, karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap bir paravan vardı. Diğer uçta ise yukarı doğru çıkan geniş bir merdiven vardı.

Belki de çok daha büyük bir dikkatle fark edecekti, eğer çok sayıda insan ön kapı ile masa arasında bir kabul hattı oluşturmuş olmasaydı. Ve hepsi de korkunç bir farkındalık içindeydi!

-Melanie ve Bertie çoktan merdivenlere doğru götürülmeye başlandığı için onu bekliyordu.

Christine'in gözlerinin iç mekânın ışığına tam olarak alışması birkaç dakika aldı. Ama bunu başardıklarında, Bewcastle Dükü'nün kendisinin de sıranın bir ucunda olduğunu görebildi. Aslında sıranın bir ucundan öne çıkmış, onu resmi bir selamla ve yüzünde oldukça anlaşılmasız bir ifadeyle karşılıyordu; Christine'in yüzünde anlaşılmasız *olmayan* bir ifadeye pek sık rastlamadığı doğrudu. Adam konuşmak için ağzını açtı ama kadın onu engelledi.

"Çok özür dilerim," dedi, sesi korkunç derecede yüksek ve nefessiz çıkıyordu. "Pamela hastaydı, Phillip iğrenç davranıyordu ve Pauline de histeri krizine girmek üzereydi. Pamela'yı hemşiresine bıraktım,

Phillip'i en azından beş dakikalığına bir beyefendi gibi davranmaya ikna etti ve Pauline'i rahatlatmak için arabadan indirdi. Ama kendini yorgun ve tuhaf hissediyor, zavallı kuzucuk ve benimle kalmakta ısrar etti. Ve böylece ..." Birden sözcüklerin birbirine karıştığını hissetti. Güldü. "Ve işte buradayım."

Pauline daha yakına sokuldu, dükü dikizlemek için başını çevirdi ve bunu yaparken Christine'in kapüşonunu biraz daha ortasından vurdu.

"Lindsey Hall'a hoş geldiniz, Bayan Derrick," dedi Bewcastle Dükü ve bir an için soluk gümüş gözlerinin meraklı bir ışıkla yandığını hissetti. "Ailemi takdim etmeme izin verin."

Döndü ve ilk sıradaki, daha önce kendisine hiç sunulmamış olmasına rağmen Christine'in sosyetenin en zorlu ejderhalarından biri olduğunu hemen anladığı mağrur, yaşlı bir bayanı gösterdi.

Dük, "Rochester Markizi, teyzem," dedi. "Ve markiz."

Christine kucağında üç yaşında bir çocukla elinden geldiğince reverans yaptı. Markiz başını eğdi ve Christine'i tepeden tırnağa süzdü; öyle bir bakış attı ki, görüldüğünü ve hiçbir önemi olmadığını düşünerek kesin bir tavırla kovulduğunu anladı. Karısının yarısı kadar görünen marki eğildi ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

Dük, "Lord ve Leydi Aidan Bedwyn," dedi ve daha iri yapılı olması dışında kendisine çok benzeyen, asık suratlı, siyah saçlı, askeri duruşlu bir beyefendiyi ve kocası eğilirken ona gülümseyen güzel, kahverengi saçlı bir hanımefendiyi işaret etti.

"Bayan Derrick," dedi. "Bu çocuk birkaç dakika içinde uyuyacak."

Dük, "Lord ve Leydi Rannulf Bedwyn," dedi.

Lord Rannulf, yüz hatlarındaki bazı benzerlikler, özellikle de burnu dışında kardeşlerinden oldukça farklı görünüyordu. Oldukça uzun, dalgalı sarı saçlarıyla dev gibi bir adamdı. Akla Sakson savaşçıları getiriyordu. Karısı ise canlı, alev rengi saçlarıyla saf, tatlı, kadınsı bir güzelliğe sahipti. Lord Rannulf eğilirken o da nazikçe gülümsedi.

"Bayan Derrick," dedi gözleri parlayarak. "Leydi Renable sizin

kaçmıştı."

"Oh, hayır." Christine güldü. "Ama eğer onu kurtarmak için acele etmeseydim, çocuk hemşiresi o gün hayatta kalamayabilirdi. Seyahat ve çocuklar, özellikle de iki gün üst üste saatlerce bir arada kapalı kalan üç çocuk -iyi bir karışım değildir."

"Hallmere Markisi ve Markizi," dedi Bewcastle Dükü.

Bedwyn'in Markiz olduğu açıktı. Ufak tefekti ve kardeşi Lord Rannulfa benziyordu. Ayrıca aile burnuna ve aile kibarlığına sahipti.

"Bayan Derrick," dedi, başını resmi bir şekilde eğerek, uzun boylu sarışın bir tanrı olan kocası eğilip gülümseyerek rahat bir yolculuk geçirip geçirmediğini sordu.

"Evet, teşekkür ederim lordum," dedi.

Dük, "Lord ve Leydi Alleyne Bedwyn," dedi.

Christine hemen Lord Alleyne'in yakışıklı kardeş olduğu sonucuna vardı. Esmer, ince yapılı ve aile burnuna sahip olmasına rağmen mükemmel yüz hatlarına sahipti, ayrıca gülen gözleri vardı - belki alaycı, belki de hayattan basit bir zevk alan. Çapkın gözlerdi bunlar. Onu zarifçe selamladı ve nasıl olduğunu sordu. Leydi Alleyne de çok güzeldi; altın gibi bir güzelliği vardı.

"Amcam rahmetli kocanızla bir tanışıklığı olduğuna inanıyor, Bayan Derrick," dedi. "İzin verirseniz sizi ona daha sonra takdim edeceğim - o zavallı çocuğu kreşe götürüp yerleştikten sonra."

"Rosthorn Kontu ve Kontesi," dedi dük, sıranın sonundaki çifti göstererek.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, madam," dedi Kont, hafif ve çekici bir Fransız aksanıyla, onu selamlarken.

"Bayan Derrick," dedi kontes, "çok ama çok yorgun görünen bu ufaklığı kucağınıza almanız ne büyük incelik."

Pauline'in yanaklarından birine iki parmağının tersiyle dokundu ve çocuk gözlerini kaçırınca ona gülümsedi.

Christine, Lord Alleyne yakışıklı kardeş olabilir, diye düşündü ama Rosthorn'un çok genç Kontesi açıkça ailenin güzeliydi. Esmer ve gençlere özgü bir inceliğe sahip olan Kontes'in her özelliği mükemmeldi.

Bewcastle Dükü göze batmayan bir emir vermiş olmalıydı -belki de kaşlarını kaldırmıştı- ve bir kadın hizmetçi salona girip birkaç adım ötede sessizce bekledi.

Bewcastle Dükü, "Size önce çocuk odasına, sonra da odanıza kadar eşlik edilecek, hanımefendi," dedi. "Yarım saat sonra da çay içmeniz için size eşlik edecek biri gelecek."

Christine dönüp ona bakarak, "Teşekkür ederim," dedi.

"Ve Wulf yarım saat dediğinde," dedi Lord Alleyne alçak bir kıkırdamayla, "otuz dakika demek istiyor."

Dük sert ve vurdumduymaz görünüyordu. Buraya gelmesi için onu bu kadar zorlamış olması mümkün müydü? Ya da Oscar'ın tüm ailesini onu da davet etmek için bir bahane olarak davet etmiş olabilir miydi? Şu anda gözlerinde soğuk bir nezaketten başka hiçbir pırıltı yoktu.

Onu tekrar gördüğüne sevindiği için kendinden nasıl da *nefret* ediyordu. Eğer gerçek biliniyorsa, onu görmeye hasret kalmıştı. O halde kendini sefaletle sürüklemeye bu kadar kararlı mıydı? Evinin ve bu büyük salonun dışını görünce, aristokrat ailesini görünce, onu uygun bir ortamda görünce, her yönden birbirlerine uygun olsalar bile -ki kesinlikle yapmadılar- zaten hiçbir zaman bir eşleşme yapamadılar.

Düşes olma fikri en hafif tabirle gülünçtü.

Sessiz hizmetçiyi merdivenlere doğru takip etti ve birden kendini çok sinirli hissetti. Kendisini Lindsey Malikânesi'ne vardığında, yeni giysileri içinde şık, mesafeli ve ağırbaşlı bir şekilde, Melanie ve Bertie'yle birlikte Bewcastle Dükü'nü karşılarken, ona uzaktan gülümserken ve duruma son derece hâkimken hayal etmişti.

Bunun yerine . . .

Bertie'nin arabası ile Lindsey Hall'un ön kapısı arasında bir yerde kızarıp bozarmış gibi görünüyordu. Ve bonesi kesinlikle yamuktu -sol taraftaki siperliğin alt kısmının sağ taraftakinden birkaç santim daha fazla olduğunu görebiliyordu. Ve şimdi tekrar yürürken pelerininin garip bir şekilde üzerine dolandığını ve elbisesini de beraberinde getirdiğini hissedebiliyordu, öyle ki aşağı doğru baktığında ayak bileğinin - neyse ki yeni yarım botlarının içindeydi - bir tarafının çok fazla göründüğünü görebiliyordu.

Ve eve girdiğinde onun kendisini karşılamasını beklemek ve sonra da soğukkanlı, zarif bir ağırbaşlılıkla gülümsemek yerine ona gevezelik *etmemiş* miydi?

Evet, gerçekten de öyle. Herkesin her kelimesini duyabileceği kadar yüksek sesle gevezelik etmişti. Ve sonra sahip olduğu her erkek ve kız kardeşe, onların eşleriyle ve çarpık giysileri, eğri bonesi, sıcak yanakları ve kucağında kendi çocuğu bile olmayan inanılmaz derecede kibirli Rochester Markizi'yle tanışmıştı.

İnsanın ağlamak istemesi için yeterliydi.

Bewcastle Dükü'nü daha fazla uzatmadan ikna etmek için yeterliydi. *Hiçbir* erkek, en azından kendisi, onun hayalindeki erkek olmak istemezdi.

Ve sonra *bu* düşünce onu daha da çok ağlamak istemesine neden oldu.

WULFRIC ÇİZİM ODASINDA ÇAY İÇERKEN ÇOK DİKKATLİYDİ

Christine Derrick hariç yeni gelen tüm konuklarla tek tek ilgilendi. Yemek sırasında Christine'i uzun masanın baş köşesinden uzakta, Alleyne ve Joshua'nın arasında oturtmaya özen gösterirken, solunda Leydi Elrick, sağında da Leydi Mowbury vardı.

Ailesinden hiç kimsenin onun aslında onur konuğu olduğundan şüphelenmesini istemiyordu.

Karakteristik olarak, yüksek belli, kısa kollu, soluk yeşil bir gece elbisesi giymişti; elbisenin eteklerinde tek bir volan vardı ve yakası mütevazı bir şekilde düşüktü. Mücevher takmamış ve saçını süslememişti. Terbiyeli ve güzel giyinmişti ama kısmi gözleri bile onun kız kardeşleri, baldızları ya da orada bulunan diğer hanımların hiçbirisiyle aynı ihtişama sahip olmadığını görebiliyordu. Yine de önce Joshua, sonra da Alleyne onunla sohbet ederken masanın onun oturduğu bölümü zekâ ve mizahla ısıldıyordu -ya da konuşulanların tek kelimesini bile duyamayan Wulfric'e öyle geliyordu.

Beyler yemekten sonra salondaki hanımlara katıldıklarında, Bayan Derrick odanın bir köşesinde, ateşten uzakta, Eve, Rachel ve Bayan Pritchard ile oturuyordu. Gözleri Wulfric'inkilerle kısa bir süre için buluştu ve sanki onun göze batmama ve insanlardan biri olmaktansa onları gözlemleme çabasının boşa çıktığını söylercesine ona güldüklerinde şaşırmadı.

Onun bakışlarını tutmadı, dikkatini diğer misafirlerine verdi ve bir şekilde birkaç dakika sonra kendini tarif edilemez bir şekilde

Bayan Hutchinson piyanoyu çalarken onun için müzik sayfalarını çevirmek gibi sıkıcı bir görev üstlenmişti; ona göre bu görev ustalıkla ama biraz da sinirli bir şekilde yapıyordu. Bitirdikten ve ona iltifat ettikten sonra, çay doldurmakta olan Judith'ten bir fincan çay almak için uzaklaştı ve sonra kendini yine teyzesi ve Bayan Hutchinson ile sohbet ederken buldu, ancak ilki sadece birkaç dakika sonra aniden Rochester'ın onu çağırdığını iddia etti ve tüm saç tüylerini sallayarak uzaklaştı.

Wulfric'in görebildiği kadarıyla Rochester, Weston, Leydi Mowbury ve Bayan Pritchard ile kâğıt oynuyordu ve muhtemelen karısının odada olduğunun farkında bile değildi.

Zaten sinirsel rahatsızlık belirtileri gösteren Bayan Hutchinson, Morgan'ın konuşmasını sadece ona yöneltmesiyle bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. Morgan yüzünde bir gülümsemeyle onlara yaklaştı, ama Bayan Hutchinson boğulmakta olan birine ip atılmış gibi rahatlayarak ona dönmeye fırsat bulamadan Rochester Teyze üzerlerine çullandı ve Morgan'ı sudan bir bahaneyle alıp götürdü.

Wulfric bunun tahammül edilemez olduğuna karar verdi. Teyzesinin çöpçatanlık çabalarına en son konu olmasının üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti.

"Bayan Hutchinson," dedi, "bir grup gencin piyanofortun etrafında toplandığını görüyorum. Onlara katılmak ister misiniz?"

"Evet, lütfen, majesteleri," dedi.

Teyzesi, bu kızla kendisi arasında bir eşleşme olabileceğine inanıyorsa aklını kaçırmış olmalı, diye düşündü ama bir şeye karar verdiğinde kolay kolay vazgeçmeyeceğini biliyordu. Eğer beş dakika ya da daha kısa bir süre içinde kendini yeniden Bayan Hutchinson'la baş başa bulmak istemiyorsa, kendi kurtuluşunda aktif bir rol üstlenmeli ve başka bir alternatif bulmalıydı. Ve böylece yapmak istediği şeyi yaptı.

Christine Derrick'in şu anda tek başına oturduğu odanın köşesine doğru yürüdü. Onun önünde durdu, ona baktı ve Lindsey Hall'da gerçekten burada olduğuna bir kez daha hayret etti. Renables bu öğleden sonra eve tek başına girdikten sonra birkaç korkunç an boyunca onun fikrini değiştirdiğini ve gelmeyeceğini düşünmüştü. Sonra kızarmış ve soluk soluğa içeri girdiğinde, şapkası yamuk, elbisesi ve pelerini bir tarafa kıvrılmış, çocuğu kucağında ve

hemen konuşmaya başlayınca, o eski düşünceyi düşündü; kız nasıl davranacağını bilmiyordu. Ama aynı zamanda, böylesine kasvetli bir günde dışarıda biraz bile güneş ışığı varsa, hepsini kendisiyle birlikte içeri getirmiş olması gerektiği gibi tuhaf bir duyguya kapılmıştı.

Aşık olmayı hiç beklemiyordu. Bu kadar uygunsuz birine bağlanmayı da kesinlikle beklemiyordu. Ve bu yüzden her ikisini de yapmanın beraberinde getirdiği duygusal karmaşayla başa çıkmaya oldukça hazırlıksızdı.

"Evet, Bayan Derrick," dedi şimdi.

"Peki, Majesteleri."

"Umarım," dedi, "her şey hoşunuza gitmiştir? Odanız? Servis?"

"En güzel manzaralı, en güzel odaya sahibim," dedi. Hizmetçiniz bana karşı son derece nazık davrandı. Hatta ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen bana özel bir hizmetçi tahsis etmekte ısrar etti."

Başını eğdi. Elbette hizmetçisi emirleri ondan almıştı. Bu odayı özellikle Christine Derrick için seçmişti; kısmen Çin ipeğinden duvar kâğıtları ve paravanların, neşeli yeşil ve altın rengi yatak ve pencere askılarının onu memnun edeceğini düşündüğü için, kısmen de bahar çiçekleriyle çevrili fiskiyeye ve ötesindeki uzun, düz araba yoluna bakabilmesini istediği için. Her zaman parkın özellikle görkemli bir manzarası olduğunu düşünürdü. Aynı zamanda kendi dairesiyle onunki arasında üç oda olmasına rağmen kendi penceresinden de bu manzarayı görüyordu. Ve yanında bir hizmetçi olmayacağını tahmin etmişti. Evinde hizmetçisi olmayan tek kadın o olacaktı. Böyle bir şey olamazdı.

Kendini onunkine yakın bir sandalyeye oturttu ve ceketinin kuyruklarını arkasına düzgünce yerleştirdi.

"Umarım," dedi, "yolculuğunuz iyi geçmiştir."

"Evet," dedi kadın. "Teşekkür ederim."

"Anneni iyi bıraktığına inanıyorum," dedi. Ya kız kardeşini?"

"İkisi de, teşekkür ederim," dedi.

"Ya papaz evindeki kız kardeşin?" dedi. "Ya yeğenleriniz ve yeğeniniz?"

"Hepsi iyi, teşekkür ederim." Kadın ona yarı gülümsedi ve gözleri güldü. düpedüz. "Papaz Charles da öyle."

Kızın kendisine gülme şeklinden ne zaman zevk almaya başlamıştı?

"Bunu duyduğuma sevindim." Sağ elinin parmakları soru sorma bardağının kulpunu buldu ve bir an için gözleri bu hareketi takip etti ve onun bunun farkında olmasını sağladı.

Pek sosyal bir adam değildi. Mümkün olduğunca eğlencelerden ve önemsiz sohbetlerden kaçınırdı. Yine de bir beyefendiydi ve bu nedenle gerektiğinde kibarca sohbet etmekte ustaydı. Bu akşam kesinlikle buna ihtiyacı vardı. Kendi evinde misafirlerini ağırlıyordu. Ve hepsi, hatta erkek ve kız kardeşleri bile bu kadın yüzünden, onu burada ağırlama ve bir şekilde ona kur yapma ihtiyacı yüzünden buraya davet edilmişlerdi.

Ona söyleyecek bir şey bulamadı.

"Kreşin, çoğu çok küçük olan çocuklarla dolu olduğunu görünce şaşırdım," dedi.

"Kardeşlerim," dedi, "son birkaç yıldır biraz üretken oldular. Ama evin onlarla dolup taşacağından ya da onların herhangi bir ihtiyacıyla ilgilenmek için tekrar çağrılacağınızdan korkmamalısınız. Onlar kreşe aitler ve bakıcıları tarafından orada tutulacaklar."

Kendi ailesinin, diğer konukları geldiğine göre, çocuklarıyla birlikte evde daha az serbest kalmaları gerektiğine karar vermişti.

"Korkmamalıyım," dedi usulca. "Çocuk odasında tutulacaklar. Çok zenginler için, çocuk sahibi olduklarını bile unutmalarına yardımcı olacak kreşlere ve hemşirelere sahip olmak ne kadar da uygun - veraset dışında."

"O zaman sürekli ayak altında olmalarını mı tercih edersiniz?" diye sordu ona. "Sürekli yetişkinlerin konuşmalarını bölmelerini ve yetişkinlerin sabrını zorlamalarını mı?"

"Benim deneyimlerime göre," dedi, "durum daha çok tersine dönmüş gibi. Yetişkinler sürekli olarak bir çocuğun konuşmasını bölüyor ve çocuğun sabrını sonuna kadar zorluyor. Ancak yetişkinler ve çocuklar, her ikisinin de karşılıklı mutluluğu ve yararı için bir arada *yaşayabilir*."

"Yani" dedi, "yetişkinler çocuklarla birlikte sihirli halılara binmeli ve ayakları ıslanmadan Atlantik Okyanusu üzerinde uçarken onlarla birlikte kollarını çırpmalı mı?"

"Ah, canım," dedi kızarak, "demek o dersin bir kısmını gördün, öyle mi? Tam da güneğin arkanızda kalıp sizi neredeyse görünmez kılacağı bir yerde, çitin karlığında durmanız hiç de nazik bir davranış değildi. O zaman onaylamadınız mı? Beni onursuz mu buldun? Ben fiziksel ve entelektüel üstünlüğümü göstermek için ayakta dururken, çocukların çimlerin üzerinde disiplinli sıralar halinde oturmaları daha mı iyi olurdu? Onlara Kanada'nın ötesinde Kuzey Amerika kıtasının iç kesimlerindeki kürk ticaretinin sözlü bir tarihini anlatmak ve gezginlerin izledikleri kano rotalarını, takip ettikleri nehir yataklarını ve geçtikleri bitki örtüsü ve hayvanları tarif etmek daha mı iyi olurdu? Çocuklara yanlarında götürdükleri yiyeceklerin ve kürklerle takas etmek için taşıdıkları ticaret mallarının bir listesini vermek? Ve ertesi gün tek bir çocuğun bile dersle ilgili tek bir ayrıntıyı bile hatırlamadığını fark ettiğimde duyduğum kızgınlıkta haklı olur muydum?"

Birçok insan sadece dudaklarıyla konuşur. Bayan Derrick dudaklarıyla, gözleriyle, tüm yüzüyle, elleriyle, bedeniyle ve içindeki her şeyle konuşuyordu. Yaşıyor gibi görüldüğü gibi konuşuyordu - hevesle, hatta tutkuyla. Onu izledi ve hayranlıkla dinledi.

"Aslında Bayan Derrick," dedi, "büyülendim."

"Oh." Açıkça görülüyordu ki adam onun yelkenlerini suya indirmişti. Onunla tartışmaya hazırlanıyordu. Belki de, diye düşündü geç de olsa, onu yemlemeliydi. "Yine de çocukların kreşe ait olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Merak ediyorum," dedi, "üst kattaki çocuklar onların alanını istediğimiz gibi işgal edersek ne düşünürler? Belki de asıl yetişkinlerin alt kata ait olduğu sonucuna varırlar mı?"

Güldü. "İtiraf etmeliyim *ki* bu yeni bir düşünce," dedi. "Papaz evinde Hazel sürekli çocukları susturuyor çünkü Charles her zaman gelecek Pazar'ın vaazını yazıyor ve yeniden yazıyor ve sürekli düzeltiyor."

Dilbilgilerini, duruşlarını eleştirmek ya da faaliyetlerini yönlendirmek. Belki de bir kreşin kendilerine ait bir alan olmasından çok memnun olurlardı."

"O halde," dedi, "beni ilk başta sandığınız gibi bir canavar değilim, Mrs. Derrick?"

"Ama uzlaşmalıyız," dedi. "Biz yetişkinlerin çocuklardan bağımsız olarak eğlenmemize izin verilmeli ve onların da *bizden* bağımsız olarak *eğlenmelerine* izin verilmeli. Onları hiç görmezsek, onlardan nasıl bir şeyler öğrenebiliriz? Onlar bizden nasıl öğrenebilir?"

"Çocuklardan bir şeyler öğrenebilir *miyiz*?" diye sordu ona.

"Tabii ki yapabiliriz." Sandalyesinde biraz daha öne doğru eğildi. "Dünyayı onların gözünden yeniden görmeyi öğrenebiliriz. Spontanlığı, neşeyi, merakı, aptallığı ve kahkahayı öğrenebiliriz. Ve sevgiyi."

"Tüm bu özelliklerden yoksun olduğumu düşünüyorum Bayan

Derrick," dedi. Kadın tekrar arkasına yaslandı ve ona ihtiyatla

baktı.

"Bilemem," dedi.

"Ama ben öyle olduğuna inanıyorum." Sorgulayan kadehini yarı kaldırdı. "Ya da bir keresinde bana öyle demiştin."

"Bunu yapmamalıydım," dedi. "Beni kışkırtmamalıydın."

"Benimle evlenmeni isteyerek mi?" diye sordu usulca, gözleri kıza dikilmişti. "Seni *kışkırtıyor* muydum?"

"Gece dualarınızda, majesteleri," dedi, "evet demediğim için içtenlikle şükretmelisiniz."

"Yapmalı mıyım?" Gözlerinin saf mavi olduğunu tekrar gördü. Bir yaz günü deniz gibi. Onların içinde kolayca boğulabilirdi.

"Etrafınıza bakın, majesteleri," dedi. "Şu hanımlara bir bakın."

Onu memnun etmek için öyle yaptı. Hatta kadehini gözüne doğru kaldırdı. Freyja'nın bu gece altın rengi elbisesi içinde oldukça muhteşem görüldüğünü fark etti.

Altın sa tüyleri ve elmaslar boynunda, kulaklarında, bileklerinde ve birkaç parmağında parılıyordu. Ama o sadece birçoğundan biriydi. Diğer tüm hanımlar da benzer şekilde zarif ve zengin giyimli görünüyordu.

" yle yaptım," diyerek kadehini indirdi ve Christine Derrick'e döndü.

"Ve Şimdi bana bakın," dedi.

Akşam yemeğinde zaten görmüş olduğu Şeyi gördü. Elbisesinin yeni olduğu belliydi. Geçen yaz giydiği kıyafetlerden daha Çıktı. Ama sade ve süssüz d  ve hiç mücevher takmamıştı. Parlayan koyu renk buklelerinde s s yoktu. Yanakları hafifçe kızarmıştı. Gözleri koyu renk kirpikli, geniş aralıklı ve zekiydi. illeri yok olmuş gibiydi. Dudakları yumuşak, cömert ve hafifçe ayrıktı.

" yle yaptım," dedi yumuşak bir sesle.

"Şimdi söyle bana," dedi, "aradaki farkı görmüyor musun?"

"Dünyadaki tüm farkı görüyorum," dedi ona. "Diğer kadınların hiçbiri sen değilsin."

"Oh." Yanaklarındaki renk derinleşti. "Bu akşam çok zekisiniz, majesteleri."

" z r dilerim," dedi. "Bir senaryo var mıydı? Başka bir Şey mi söylemem gerekiyordu?"

"Ben sizin dünyanızdan değilim," dedi. "Bir zamanlar evlendim, ama sadece küçük bir oğlumun karısı olarak. Hiçbir zaman çok paramız olmadı, özellikle de ilerleyen yıllarda ve Oscar borç içinde öldü. Büyük bir özenle ve maliyetini düşünerek seçtiğim bu yeni kıyafetler, Audrey'nin düğününe davet edildiğimi öğrendiğinde kayınbiraderimin bana gönderdiği para hediyesiyle alındı. Küçük bir köyde mutlu mesut yaŐıyorum. Öğretmenlik yapıyorum. İsmi ve eğitimi beyefendi olan ama özü beyefendi olmayan bir adamın kızıyım. Babası bir baronetti, ama annemin babası bir doktordu. Hayır dediğim için çok müteşekkir olabilirsiniz ekselansları. Ben de aynı Şekilde müteşekkir olabilirim. Bir d k n karısı olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

İfadesindeki kesin güvence onu oldukça ŐaŐırtmıŐtı.

"Bunlar ağır sözler Bayan Derrick," dedi. "İster düğ, ister baca temizleyicisi olsun, sevginizi kazanmış bir adamla evlenmektense ölmeyi mi tercih ederdiniz?"

"Ama benim aşkım nişanlı *değil*," dedi.

"Bazı insanların bir soruya cevap veriyormuş gibi görünüp aslında hiç cevap vermemek gibi bir huyu vardır," dedi.

"Ne bir düğle ne de bir baca temizleyicisiyle evlenerek mutlu olabileceğime inanmıyorum, Majesteleri. Bu yüzden ikisine de sevgi beslememek için çok dikkatli olmalıyım. Elbette bu ikilem çok kötü bir ikilem olurdu, değil mi? Sırf baca temizleyicisi ya da düğ olduğu için sevdiğim adamla evlenmektense ölmeyi mi tercih ederdim? Cevabım evet olsaydı, Shakespeare tarzında büyük bir trajedinin kahramanı olur muydum, ne dersiniz? Ama ne yazık ki bunun farkında bile olmazdım. Eğer saçlarımı kesmemiş olsaydım, ölmüş ve saçlarım nehrin yüzeyine yayılmış bir halde yüzüyor olurum."

Yüreği ağzına geldi.

Onu elde etmek istemiyordu ve Hyde Park'ta yaptığı gibi, fikrini değiştirmeye ikna etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığı konusunda onu uyarıyordu. Bu ona sunduğu nadir bir meydan okumaydı. Ne unvanını ne de muazzam servetini onun önünde sallayamazdı ve bir kadına sadece bir erkek olarak nasıl kur yapacağını bilmiyordu. Ve bunu yapabilse bile, sırf düğ ve çok zengin bir adam olduğu için kadın yine de ona karşı bağışıklık kazanacaktı.

Christine Derrick son derece gerçekçiydi, ama belki de yanılıyordu. Eğer bir yanda pratiklik, diğer yanda hayal varsa, neden pratikliği seçsin ki? Sırf mantıklı olduğu için mi? Neden rüya değil? Neden tehlikeli yaşamayalım?

Ve bu düşünceleri taşıyan ve yirmi yıldan fazla bir süredir hayatını düzenleyen her şeye karşı isyan etmeyi hayal eden gerçekten o, Wulfric Bedwyn miydi? Ve tehlikeli bir şekilde yaşayan?

Ama onu buraya o davet etmişti, değil mi?

Christine Derrick'e aşık olmaktan biraz daha fazlası olduğundan korkuyordu. Onun, mutluluğu için vazgeçilmez biri haline gelmiş olmasından çok korkuyordu. Ve bu

Kendi içinde garip, endişe verici bir düşünceydi. Hiçbir zaman mutluluğu aramamıştı. Bunun önemli olduğunu hiç düşünmemişti. Buna gerçekten inanmamıştı bile. Ya da belki de inanmıştı. Geçtiğimiz üç yıl boyunca kardeşlerinin her birinin mutluluğu bulduğunu ve onunla yaşadığını görmüştü. Vahşi ve bazen soğuk, hatta kalpsiz Bedwyn'lerin büyüyüp hâlâ vahşi ama mutlu, neredeyse evcilleşmiş Bedwyn'lere dönüştüğünü görmüştü. Ve tam olarak farkına varmadan, geride bırakıldığını hissetmiş ve biraz da içerlemişti.

Ve yalnız.

Sessizlik çok uzun sürmüştü ve bunu bozmayacağı açıktı.

"O halde, Bayan Derrick," dedi, "eğer bir dramaya konu olursanız, bunun trajik bir kahraman olarak değil, romantik bir kahraman olarak olacağını umuyorum. Belki bir yerlerde sizin hayranlığınızı ve kalbinizin sonsuz sevgisini kazanacak bir okul müdürü vardır. Onunla mutlu olmanızı dilerim. Bu arada size ve konuk arkadaşlarınıza burada unutulmaz bir tatil yaşatmak için elimden geleni yapacağım."

Gözlerindeki tüm kakhaha izleri silinmişti. Sandalyesinde tekrar öne doğru eğildi.

"Sanırım," dedi, "en az bir ayak kalınlığında bir maske takıyorsunuz. Neredeyse aşılmaz. Sizi gücendirdim mi?"

"Pardon?" Bardağı gözünün yarısına kadar gelmişti.

"Gözlerin yine buz parçaları gibi," dedi. "Gözler genellikle her kılık değiştirmenin zayıf noktasıdır, bilirsin, çünkü giyen kişi dünyayı görmek zorundadır ve diğer her yerini ne kadar iyi örterse örtsün gözlerini açıkta bırakmak zorundadır. Ama gözleriniz sizin kılığınız, ya da en azından büyük bir kısmı. Onlara bakarak ruhunuzun bir parıltısını bile göremiyorum."

Eğer gözleri buzdansa, tüm benliğini donduruyordu. Ona bildiği tek şekilde, soğuk bir kibirle baktı. Ona nasıl başka türlü bakabilirdi? Nasıl riske atabilirdi? . .

"Belki de Bayan Derrick," dedi, "kalbimi *koluma* takmalıyım, ve gözlerimin içine bakmak zorunda kalmazdın. Ama unuttum.

kalpsiz."

"İnanıyorum ki, majesteleri," dedi, "tartışıyoruz. Ama siz bunu kendinize özgü bir tarzda, biz ölümlüler gibi ısınmak yerine daha soğuk ve daha tepeden bakarak yapıyorsunuz. Çok yazık."

"Beni öfke içinde görmek istiyorsun o zaman?" Adam kaşlarını

kaldırdı. "Sanırım çok hoşuma giderdi," dedi.

"Size yönelik olsa bile mi?"

Başını bir yana eğmiş, düşünceli bir şekilde ona bakıyordu, gözlerinin derinliklerinde bir gülümseme gizleniyordu.

"Evet, o zaman bile," dedi. "Öfkelendiğinizde sizinle dövüşebilirim. Korkunç derecede tehlikeli olursun, sanıyorum, ama öfkeni kaybedersen belki de gerçek adamla iletişim kurabilirim - eğer gerçek bir adam varsa ve sadece varlığının özüne kadar bir düğüm değilse."

"Saldırganlaşıyorsunuz hanımefendi," dedi usulca ve içindeki öfkenin sert bir top gibi sıkıştığını hissetti.

"Öyle mi?" Gözleri irileşti. "Seni incittim mi? Seni kızdırdım mı? Sanırım ikisini de yaptığımı umuyorum. Buraya kendimi ben davet etmedim, Majesteleri. Davetinizi kabul etmek istemedim ve bu konuda size karşı oldukça samimiydim. Benden sizde bana gösterdiğinizden daha fazlası olduğunu kanıtlamanız için size bir şans vermemi istediniz. Henüz bir şey görmedim. Ama sizi maske takmakla, kendinizi buz gibi gözlerin ve kibirli bir tavrın ardına saklamakla suçladığımda, daha da soğuklaşıyor ve rahatsızlıktan kıvranmam için kendi sözlerimi bana geri fırlatıyorsunuz - ama *unutuyorum* - *kalbim yok*, diyorsunuz. Belki de haklısın o zaman. Belki de maske yoktur. Belki de başından beri senin hakkında haklıydım."

Ona biraz daha yaklaştı.

"Tanrım," dedi, "tartışıyoruz. Sen orada oturmuş yarı gülümsüyor ve usulca konuşuyorsun, ben de her zamanki buz gibi halimdeyim ama devam edersek dikkatleri üzerimize çekeceğiz. Devam *edeceğiz* ama burada ve şimdi değil. İzin verirseniz, diğer konuklarımla arasına karışmalıyım. Size birinin yanına kadar eşlik edebilir miyim? Belki Leydi Wiseman'ın ya da Leydi Elrick'in?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Burada oldukça memnunum."

Ayağa kalktı ve kâğıt masalarından birine geçmeden önce onu selamladı; orada durup Leydi Renable'ın elini hiç görmeden ona baktı.

Bu karşılaşmayı kesinlikle eline yüzüne bulaştırdığını düşündü. Onunla on dakika kadar vakit geçirmeyi, evinde ve arkadaşlığında rahat hissetmesini sağlamayı, ona insan olduğunu göstermeye başlamayı planlamıştı ama sonunda ... onunla *kavga* etmişti. Yaptıkları şey bu muydu? O asla tartışmazdı ve kimse de onunla tartışmayı denemezdi. Kimse buna *cesaret edemezdi*. Onu büyüleyen şeylerden biri de bu muydu, yani cesaret etmesi mi?

Ama onu hâlâ büyüleyici buluyor muydu? Çok saldırgandı. Nezaket hakkında, rahat bırakmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Maskelerden, gözlerden ve buz parçacıklarından bahsetmişti. Onun sadece kalpsiz değil, aynı zamanda ruhsuz olduğunu da ima etmişti -ruhunun *bir parıltısını bile göremiyorum*.

Kendini -keskin, neredeyse tıslayan bir nefes aldı- ağlıyormuş gibi hissetti.

Leydi Renable omzunun üzerinden ona baktı ve bir elinde tuttuğu kart yelpazesinin içine, yere atmak üzere olduğu kartı yerleştirirken güldü. Onun yerine başka bir kart seçti.

"Çok haklısın Bewcastle," dedi. "Bu kesinlikle oynanması gereken bir kart değildi."

Justin Magnus'un köşesinde Bayan Derrick'e katıldığını görebiliyordu. Birlikte konuşuyor ve gülüyorlardı. Kadın yine mutlu ve rahat görünüyordu. Wulfric dişlerini gıcırdatmamak için birbirine kenetledi ve kıskançlıkla savaştı.

Bu son aşağılanma olurdu.

HERKES YATMAYA GİTTİKTEN SONRA, Bedwyn kardeşler ve eşleri salonda kaldılar -kendi özel alanı olan kütüphaneye çekilen Wulfric hariç.

Morgan, "Keşke Wulf burada bizimle kalsaydı," dedi.

"Tek hayret verici şey," dedi Freyja, "herkes çekip gidene kadar bütün gece kalıp kaçmak için bir bahane bulamamış olması."

"Rannulf kendini yere, Judith'in ayaklarının dibine bırakıp başını tekrar Judith'in kucağına eğerek, "Buraya bir ev dolusu misafir davet ettikten sonra kalacağını düşünürdüm," diye ekledi. Neden Elrick, Renable ve diğerlerini seçtiğini anlayan var mı? Hiçbirine itirazım yok ama pek Wulf'un tipi gibi görünmüyorlar, değil mi?"

"Wulf'un bir tipi *var* mı?" Alleyne sordu.

Aidan, Eve'in yanındaki büyük sandalyeye oturup bir kolunu onun omuzlarına koyarak, "Sadece ailesini değil, bir ev dolusu insanı davet ettiği için herhalde şimdi çok müteşekkirdir," dedi. "Rochester Teyze tam bir çöpçatanlık modunda. Kimin için daha çok üzülmemiz gerektiğini bilmek zor - Amy Hutchinson mı yoksa Wulf mu?"

Freyja küçümseyerek, "Düğünlerinin ertesi sabahı kahvaltıda onu yiyip bitirecekti," dedi. "Josh, gel de şu saçma sapan tüyleri saçımdan çıkarmama yardım et. Umutsuzca birbirine karışmış durumdalar."

"Lütfen demen gerekiyor, Özgür," dedi Rannulf ona.

"Bana ters ters bakmana gerek yok, tatlım," dedi Joshua sırtarak, sandalyesinin koluna oturup ellerini önünden çektikten sonra tüyler üzerinde çalışmaya başladı. "Az önce seni görgüsüzlükle suçlayan ben değildim."

"Belki de," diye önerdi Eve, "Amy'yi Wulfric'in yolundan, Wulfric'i de onun yolundan uzak tutmak için bir şeyler yapmalıyız."

Alleyne, "Rochester Teyze cephaneliğindeki her silahla karşılık verirdi," dedi. "O iş demektir."

"Wulfric'in ejderha teyzeye denk olduğunu söyleyebilir miyim?" dedi Gervase, sırtını ateşe dönerek. Onun kurtuluşuna katkıda bulunmamız fikri biraz saçma görünüyor, değil mi?"

Kayınvalidesinin çoğu kıs kıs gülererek onayladı.

"Yapmamız gereken şey," dedi Morgan, kaşlarını çatarak, "bir şaşırtmaca bulmak - Amy için başka biri ya da Wulf için başka biri."

"Mowbury'yi bu rol için uygun bulmuyorum," dedi Aidan. "Kafası bu kadar bulutlarda kaybolmuş bir adam tanımadım. Kızın varlığını fark ettiğinden bile şüpheliyim. Kardeşi de kızıdan bir *kafa* daha kısa olmalı ve o da küçük bir oğlan ve Rochester Teyze'nin beklentilerine uymaz."

Judith, "Bu da onu olası bir talip olarak tamamen dışlamaz," diye belirtti.

"O da zayıf ve kel," dedi Freyja açıkça, "ve kesinlikle ona uymazdı. *Amy'nin* beklentileri."

"O halde Wulf olmalı," dedi Morgan. "Başka birini bulmalıyız. *onu*."

"*Chérie*," dedi Gervase sevgiyle, "Kral Canute'un akıntıyı durdurmakla elde ettiği başarı kadar şansımız olurdu."

"Ve," dedi Freyja, "Bayan Derrick dikkat dağıtmak için uygun olan tek aday gibi görünüyor."

Bu hepsini birkaç dakikalığına susturdu. Sonra Joshua kıkırdadı ve bunu yaparken altın tüylerin sonuncusunu Freyja'ya uzattı.

"Wulfric'in onu Serpentine'den çıkarmasına ve sonra da atına bindirip evine götürmesine tanık olmak için bir servet öderdim," dedi. Bahse girerim *pek hoşuna gitmemiştir.*"

"Bu öğleden sonra da oldukça görkemli bir giriş yaptı," dedi Aidan. "Rochester Teyze'nin göz küresi lorgnette'inin merceğinden fırlayacak sandım."

"Wulfric'in onu dondurup bir buz saçağı haline getirmesinden korkuyordum," dedi Morgan. "Ama ona hiç aldırmadı, değil mi? Korkmuş görünüyordu, ama hepimize reverans yapmak için gelmek yerine o çocuğu kurtarmaya gitmişti ve sonra bizi büyük bir neşeyle selamladı."

"Cesaretine hayran olmamak elde değil," dedi Freyja. "Joshua hep birlikte sıraya girdiğimizde çok zorlu bir grup olduğumuzu söylüyor. Silah ve kan karmaşası olmadan bir idam mangası kadar etkili olabileceğimizi söylüyor."

Alleyne, "Bayan Derrick aslında çok iyi bir insandır," dedi. "Canlı bir sohbeti ve sağlıklı bir mizah anlayışı var."

"Yine de Wulf'un tipi olmaktan olabildiğince uzak," dedi Freyja, artık tüyleri tamamen gitmiş olan asi saçlarını bir eliyle yoklarken ve düğümler yüzünden yüzünü buruştururken. "Amy tek alternatif olsa bile onunla eşleşmesine izin verdiğini hayal edebiliyor musun?"

Herkes bunu hayal etmeye çalışırken genel bir gülüşme oldu.

Rannulf, "Gerçi bu akşam onunla konuşarak biraz zaman geçirdi, Free," diye belirtti, "ve bunun nedeni de Amy'den, daha doğrusu teyzemizden kaçıyor olmasıydı."

"Ama bunun bir daha olmasına izin vermezdi," dedi Freyja. "Hayır, onun için başka birini bulmalıyız."

"Ama başka kimse yok, Free," dedi Morgan, "Redfield Kontu tatil için Alvesley'e misafir davet etmediyse tabii. Belki de Lauren'ın kuzeni orada kalıyordur."

"Leydi Muir?" dedi Rannulf. "Bir zamanlar ben de ondan hoşlanmıştım." Başını geriye eğdi ve Judith'e ters ters sıırttı. "Ama sonra Jude'la tanıştım ve onun varlığını unuttum."

Judith onun kafasını itti.

Rachel birden, "Bayan Derrick'in Wulfric için yanlış kişi olduğundan o kadar emin değilim," dedi. "O bir dul ve yaşça Amy'den çok daha yakın. Bence güzel bir kadın, ama *tonik* anlamda değil. Ve hepimiz onun ne kadar canlı, ne kadar sıcak tavırlı, gülmeye ne kadar hazır olduğunu fark etmiş olmalıyız. Onda Wulfric'in tam da ihtiyacı olan şey olabilecek bir ışıltı var."

"*Wulf?*" Rannulf ona boş boş baktı. Diğer herkes de öyle.

"Wulfric çok derinden seviyor," dedi. "Sadece bunu açıkça göstermesine yardımcı olabilecek birine ihtiyacı var."

Rannulf güldü ve Joshua kıkırdadı.

Alleyne gidip Rachel'ın yanına oturdu, elini kendi elinin içine aldı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Rachel, Wulf'u ilk gördüğü andan beri onunla ilgili garip bir inanca sahip," dedi.

"Onun yüzünü gören tek kişi bendim," diye açıkladı Rachel, "aylarca öldüğüne inandıktan sonra Alleyne'i ilk kez gördüğünde. Geri kalanınız sadece Morgan'ın düğününde terastan aceleyle geçip Alleyne'e sarıldığını gördünüz. Ben onun *yüzünü* gördüm. Ve eğer biri benim huzurumda Wulfric'in soğuk bir adam olduğunu ve derin duygular hissetmediğini söylemek isterse, o kişiyle tartışmak için buradayım."

"Ve Rachel'ın öfkesi korkunç bir şeydir." Alleyne ellerini dudaklarına götürdü ve onun ellerini öptü.

"Oh, bravo, Rachel!" Freyja haykırdı. "Biz Bedwyn'leri azarlama cesareti gösteren herkese her zaman hayranlık duymuşumdur."

"Ve kesinlikle haklısın, Rachel!" Morgan ağladı. "Bunu daha önce Gervase dışında kimseye söylememiştim. Bir şekilde sadakatsizlik gibi görünüyordu ve o zaman dehşete kapıldığımı itiraf etmeliyim. Öldüğünü sandığımız Alleyne için düzenlediğimiz anma töreninden sonra, sırf Wulf'la aynı odada olmanın rahatlığını yaşamak için Bedwyn Evi'ndeki kütüphaneye gittim. Neyse ki beni görmedi. Şöminenin önünde durmuş ağlıyordum."

Dehşete kapılmış ve oldukça utanmış bir sessizlik oldu.

"Gervase, "Onun hakkında böyle korkunç bir hikâye anlattığını bilseydi, Bewcastle'a kendini sevdireceğini sanmıyorum, tatlım," dedi.

"Elbette Wulfric seviyor," dedi Eve. "Aidan'la beni bir araya getirirken parmağı vardı, her ne kadar bunu yaptığında biz zaten evli olsak da. Freyja ve Joshua ile Rannulf ve Judith için de aynı şeyi yaptığını inanıyorum. Bunu sadece aile adı ve gururu için yaptığını söylemek yeterince kolay olurdu ama ben uzun zamandır onun gerçekten önemseydiğine inanıyorum. Kuzenim Davy ve Becky'yi benden alacakken onları kaybetmemem için Oxfordshire'a gelmesinin sevgiden başka ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Ama *gerçekten* de Bayan Derrick'in Wulfric'in tüm savunmasını yıkacak kadın olduğunu düşünüyor musun Rachel?"

Freyja homurdandı. "Elbette öyle," dedi beklenmedik bir şekilde. "Neden hepimizin bunu daha önce fark etmediğini anlayamıyorum. Geçen yaz Leydi Renable'ın ev partilerinden birinde değil miydi? Bayan Derrick de muhtemelen orada misafirdi. Ve Wulf'un neden onu Serpentine felaketinden kurtarmaya tenezzül ettiğini merak etmedik mi, oysa tüm anlatılanlara göre moda dünyasının yarısı ona yardım etmek için oradaydı. Kendisini dedikodulara ve kahkahalara bu kadar maruz bırakmak onun yapacağı bir şey değil. Ve belki Lord Mowbury dışında hiçbiriyle derin bir dostluğu olduğunu bilmediğimiz halde neden ailesini Paskalya için buraya davet etti? Neden *bizi* buraya davet etti? Genelde biz kendimizi davet ederiz."

"Söylemiyorsunuz-" diye başladı Alleyne.

"Ve *neden*," diye devam etti Freyja, bir eliyle havayı keserek, "bu öğleden sonra sadece Lord Renable'ın arabasının yaklaştığı görüldüğü halde hepimizi salonda sıraya dizdi? O zaman hepimiz şaşırıştık."

"Alleyne, "Öyle mi diyorsunuz?" dedi. Kadınların olağanüstü hayal güçleri olduğunu söylemeliyim. B ve C noktalarına yan gözle bile bakmadan A noktasından D noktasına sıçıyorlar. Wulf'un Bayan Derrick'e karşı bir *eğilimi* olduğuna inanıyor musun, Free?"

Rachel başını çevirip onun gözlerinin içine bakarak, "Büyük olasılıkla,"

dedi. "Pekâlâ," dedi Aidan hızlıca, "sanırım hepimiz Teyze'nin Rochester'ın Amy Hutchinson ve Wulf'un engellenmesi gerekiyor, ikisinin de iyiliği için. Ve eğer Bayan Derrick'i onun yoluna daha fazla sokmak bu amacı gerçekleştirecekse, ben buna varım. Eğer o da

Ona aşık olursanız -ki *bunun* en aktif hayal gücü için bile biraz zorlama olduğuna inanıyorum- o zaman Eve'e düğün için yeni kıyafetler almaya hazırım."

"Benim düşüncem," dedi Joshua, "Bedwyn'lerle konuşurken ve onların her zaman birinin önerdiğinin tam tersini yaptıklarını çok iyi bilirken ne olursa olsun - *benim* düşüncem, yeterince yalnız bırakmamız gerektiğidir. Bir grup iyi niyetli Bedwyn'in Wulfric-Bewcastle'ı kurtarmak için birlikte komplo kurmasından daha gülünç bir şey düşünemiyorum, Tanrı aşkına! -Olasılıksız bir evlilik ihtimalinden, daha da olasılıksız bir başka evlilik ihtimalini yoluna çıkarmak için."

"Ben de onu diyorum." Gervase güldü.

"Gülünç mü?" Freyja kibirle konuştu. "Bizi gülünç olmakla suçluyorsun. *gülünç*, Joshua? Ve sen bunu *komik mi* buluyorsun,

Gervase?" Aidan ayağa kalktı.

"Sanırım," dedi, "hepimizin yatma vakti geldi. Çöpçatan Bedwyn'lerden daha endişe verici tek bir şey var, o da kavgacı Bedwyn'ler. Birazdan yumruklar havada uçuşacak ve burada iki ya da üç bayan var."

"İki ya da-" Freyja ayağa fırladı, gözleri parlıyordu.

Ama Aidan bir elini kaldırdı ve sessizlik çöktü. İsteddiği zaman neredeyse Wulfric kadar korkunç olabiliyordu ve birkaç yıl süvari albaylığı yapmış olmanın avantajına da sahipti.

"Çok iyi biliyorsun Freyja," dedi, "herhangi bir kavgada ilk uçan yumruklar seninkiler olacaktır. Şimdi yatağa, yarının ne getireceğini göreceğiz. Tahminimce Wulf, Rochester Teyze'yi engelleyecek ve Bayan Derrick'i kaşını kaldırmaktan daha yorucu bir çaba sarf etmeden ve bizim en ufak bir yardımımız olmadan atlatacaktır." Kolunu Eve'e uzattı.

"*Bazı* insanlar," dedi Freyja başını sallayarak, "her zaman son sözü söylemek zorundadır."

Rannulf ve Alleyne önce birbirlerine sonra da dudakları birbirine sıkıca kenetlenmiş bir şekilde ona baktılar.

Joshua sırtıttı ve bir kolunu onun beline doladı.

BEDWYNS'ler salonda buluşurken, Christine yatak odasında Hermione'yi ağırliyordu. Yengesi, herkes geceyi geçirmek üzere yatarken merdivenlerde ona yetişmiş, sonra da kendisini içeri davet etmişti.

Christine ona temkinli bir şekilde baktı ve kendisi yatağın kenarına tünerken ona bir sandalye uzattı.

Hermione etrafına bakınarak, "Ah," dedi, "ne kadar hoş bir oda. Evdeki en büyük ve en iyi yatak odalarından biri olmalı."

Christine bunu hiç düşünmemişti. Bütün üst odaların benzer şekilde büyük olduğunu varsaymıştı. Ama Hermione konuyu uzatmadı. Sandalyeye oturdu ve baldızına ciddiyetle baktı.

"Christine," dedi, "Basil ve ben bu davet hakkında konuştuk ve merak ettik. Ekselansları ile tanışıklığımız gerçekten çok az ve Lindsey Hall'da bir ev partisine ev sahipliği yaptığı hiç bilinmiyor. Neden biz? Hector'la bir dostluğu olduğu doğru ama Melanie ve Bertie, Hector'un geçen yaz onu Schofield'e getirmiş olmasına rağmen, bizden daha yakın arkadaşları değiller. Hayır, buraya davet edilmemizin nedeninin *siz olduğunuz* sonucuna vardık."

"Ben mi?" Christine söyledi.

"Tuhaf ve neredeyse inanılmaz görünse de," dedi Hermione, "inanıyorum ki -Basil de benimle aynı fikirde, Majesteleri sana aşık olmuş."

Christine alt dudağını ısırıldı.

"Hermione, "Rochester Markizi'nin onun için başka planları olduğu ve hatırı sayılır bir nüfuza sahip olduğu açık," diye devam etti. Ailesi de böyle bir evliliği asla onaylamaz, biliyorsun. O da öyle. Eğer aşık *olduysa*, sadece cılveleşmeyi teklif edecektir."

"Beni uyarmaya çalışıyorsunuz o zaman," diye sordu Christine, "umutlarımı fazla yükseltmemem için?"

Baldızının kaşları birbirine çarptı.

"Senden rica ediyorum," dedi, "kendini ya da bizi aptal yerine koyma Christine. Asla Bewcastle Düşesi olamayacaksın, bu fikir bile çok saçma. Ama her zamanki numaralarından birini yaparsan, hırsın yakında Markiz ve Majesteleri'nin tüm kardeşleri için oldukça açık olacak ve bunun utanç verici bayağılığı bize de yansıyacak."

"Her zamanki numaralarım." Christine üşüdüğünü hissetti.

"O yakınlardayken ağaçtan düşmüş gibi yapmak," dedi Hermione, sesi acı ve mutsuzdu. "Tasadüfen oradan geçerken yanlışlıkla Yılanlı Yol'a düşmüş gibi yapmak. Tesadüfen Laburnum Sokağı'nda otururken oraya yürümeyi tercih etmek. Hector sadece ayağınıza bastığında kötü yaralanmış gibi davranmak ve bir saat boyunca balo salonuna dönmemek. Ve aynı anda o ev partisindeki neredeyse tüm diğer beyefendilerin hayranlığını kazanmak. Kitredge Kontu Londra'da size evlenme bile teklif etti. Ama duyduğuma göre onu reddetmişsiniz. Düşes olabileceğinize inanırken neden kontes olasınız ki?"

"Sanırım," dedi Christine, "gitsen iyi olacak Hermione."

Yengesi ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden kapıya yöneldi. Ama bu hep böyleydi, diye düşündü Christine birdenbire - en azından Oscar'ın hayatının son birkaç yılında, ölümünden sonra, geçen yaz ve şimdi de böyleydi. Birbirleriyle gerçekten konuşmaktan hep kaçınmışlardı.

"Bekle!" dedi ve Hermione omzunun üzerinden ona baktı.

Christine yataktan kalktı ve pencereye doğru gitti. Perdeleri araladı ama tabii ki dışarıda görececek hiçbir şey yoktu; sadece pencere camlarında çiseleyen ince yağmur damlaları ve ötesinde karanlık vardı.

"Bir zamanlar," dedi, "seyrek de olsa başıma gelen felaketlerden zevk alırdın. Kışkırttığım kahkahalara rağmen *tonun* benden memnun olduğunu söylerdin. Bana kahkahanın ruha ve *tona* iyi geldiğini söylerdin. Bana bir cazibe yeteneğim olduğunu söylerdin - hanımların beni sevdiğini, beylerin beni sevdiğini ve hatta hayranlık duyduğunu, çünkü evli bir hanım olduğum için bunu yapmalarının onlar için güvenli olduğunu söylerdin. Oscar beni seviyordu, ben de onu seviyordum ve gerçekten mutlu bir aileydik. Bana hiç sahip olmadığın ama hep istediğin kız kardeşin olduğumu söylemiştin. Sen benim kendi kız kardeşimin yerine koymam gereken kız kardeşin.

çok uzaktaydı. Ne değişti? Hiç anlayamadım. Uyanamadığım bir kâbus gibiydi. Birdenbire tüm sosyal gaflarım hepiniz için utanç verici ve küçük düşürücü oldu. Ve birdenbire sohbet ettiğim, dans ettiğim ya da gülümsediğim her beyefendi çapkınlığımın kurbanı oldu. Ve sadece flört bile değildi. Birdenbire bir dizi gizli sevgili edindim. Bu değişiklik neden oldu?"

Hermione hâlâ omzunun üzerinden ona bakıyordu. Kısa bir sessizlik oldu.

"Sen söyle Christine," dedi sonunda. "Oscar'dan bıktın sanırım. Daha büyük balıkları çekme gücünün farkına vardın. Ona ya da bize karşı hiçbir şey hissetmiyordun."

Christine gözyaşlarını geri kırıptı.

"Oscar'ı her zaman sevdim," dedi. "Son yıllarda, zorlaştığında ve çok pervasızca kumar oynamaya başlayıp tüm servetini kaybettiğinde bile, onunla ilgilenmeyi asla bırakmadım. Ben onun *karısıydım*. Onu terk etmeyi *hiç* düşünmedim."

"Pekala," dedi Hermione. "Sana inanmak isterdim, Christine. Ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Öyle olmasaydı Oscar hâlâ hayatta olurdu."

"O olayda suçlu olduğuma inanamazsınız," dedi Christine. "O zaman Justin'e sorman için sana yalvarmıştım. Neden bunu yapmadınız? Masumiyetimi teyit edebilirdi."

"Tabii ki Justin'e sorduk," dedi Hermione bıkkınlıkla. "Ve tabii ki senin masumiyetini defalarca ve senden bir an bile şüphe edebileceğimiz gerçeğine büyük bir öfkeyle karşı çıktı. Ama seni her zaman savundu, değil mi? Ne olursa olsun, Justin her zaman senin savunucun oldu, sana karşı yapılan her suçlamayı reddetti. Justin her zaman sana aşıkta, Christine. Kimsenin senin hakkında kötü şeyler düşünmesini istemez, mezara kadar yalancı şahitlik yapar."

"Anlıyorum," dedi Christine. "Ve bu yüzden ben suçluyum. Onun savunmaları beni bu hale getirdi. Zavallı Justin. Benim adıma gösterdiği çabalar her zaman amaçladığının tam tersi bir etki yarattı. O halde neye inanmak istiyorsan ona inanmalısın. Ama zihninizi bir endişeden kurtarabilirim. Buraya Bewcastle Düşesi olma hırsıyla gelmedim. Bu görevi çoktan reddettim ve bundan sonra da reddedeceğim."

teklif yenilenirse tekrar. Ben belki de senden daha mantıklıyım ve Basil bunun her ikimiz için de cehennemde yapılmış bir eşleşme olacağını biliyor. Eve dönüp neredeyse üç yıldır beni mutlu eden hayatıma devam edebileceğim günü özlemle bekliyorum - her ne kadar bu yılların ilkinde Oscar için derin bir yas tutmuş olsam da."

"Christine." Beklenmedik bir şekilde Hermione'nin gözleri de yaşlarla doldu. "Şu anda senin için en iyisine inanmak istiyorum. Basil de ben de. Sen Oscar'ın dul eşisin."

Christine başını salladı. Söyleyecek bir şey yok gibiydi. Bir çeşit barış teklif edildiğini düşündü -yine.

Hermione başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve Christine'i, Hermione'yle konuşması -ve dükle tartışması- beyninde durmadan uğuldarken, yabancı bir evde, yabancı bir yatakta uyumaya çalışmak gibi kaçınılmaz bir görevle baş başa bıraktı.

ERTESİ SABAH Kutsal Cuma için KİLİSEYE GİTTİLER

Servis. Yaşlılardan birkaçı at arabasıyla gitti, ama çoğu yürüdü, çünkü hava belirgin bir şekilde iyiye dönmüştü.

Christine Justin'le birlikte yürüdü. Dükün kolunda Bayan Hutchinson'ın olduğunu fark etti ama Lord ve Leydi Aidan onlara yakın duruyordu. Rochester Markizi elbette bu çiftin evlenmesini destekliyordu. Christine, hem güzel hem de tatlı huylu bir genç kız olan ama dükün dengi olmayan Bayan Hutchinson'a içtenlikle sempati duyuyordu.

Sanki Justin onun düşüncelerini hissetmiş gibiydi.

"Zavallı hanımefendi," dedi başıyla onlara doğru işaret ederek. "Düşes olmanın yüksek bir bedeli olduğunun farkında mı acaba? Ama sanırım teyzesi nikâhtan önce açıklayacaktır - tabii Bewcastle bu noktaya getirilebilirse."

Christine yorum yapmadı. Dük hakkında en yakın arkadaşıyla bile konuşmak istemiyordu, özellikle de dün gecedен sonra. Ama o devam etti.

"Leydi Falconbridge kesinlikle anlayış gösterecektir," dedi. "Onunla evleneceğini pek umduğunu sanmıyorum zaten. Sanırım metresi de anlayış göstermeyi öğrenecektir; çok kazançlı olduğunu tahmin ettiğim işinden ayrılmak dışında fazla bir seçeneği olmayacaktır, değil mi?"

"Justin!" Christine sertçe konuştu. "Bayanlarla genellikle böyle şeyler hakkında mı konuşursun?"

Anında pişman olmuş görünüyordu. "Özür dilerim," dedi. "Ama Leydi Falconbridge'i biliyordunuz ve uzun yıllardır metresi var.

Herkesin bildiğini sandığım bir şey. Ne kadar aptalım, siz gerçekten de bir hanımefendisiniz. Ama akıllı olan sendin, Chrissie." Kolundaki elini okşadı. "Onunla hiç ilgilenmedin. Bundan hoşlandığını sanmıyorum."

"*Şimdi* konuyu değiştireceğim," dedi kararlılıkla. "Hector bana yakında tekrar seyahate çıkacağını ve senin de onunla birlikte gidebileceğini söyledi. Bu doğru mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Sadece medeni bir yere gitmeye karar verirse," dedi. "İtalya, belki."

Christine sadece yarım kulakla dinledi. Bewcastle Dükü'nün kadınları hakkında bir şeyler öğrenmeye gerçekten ihtiyacı yoktu. Justin'in ona bir hanımefendi gibi değil de erkek bir yoldaş gibi davranması ne kadar can sıkıcıydı. Dükün ne yaptığı onu ilgilendirmezdi elbette, koca bir harem dolusu kadın çalıştırsa bile. Ama eğer evlenirse, hayatının sonuna kadar yatağını paylaşacağı tek kadının karısı olacağını söylediğini de hatırlamadan edemiyordu. Her nasılsa ona inanmıştı. Ama yine de bunun bir önemi yoktu, değil mi? Asla onun karısı olmayacaktı. Onu buraya kur yapmak için getirmiş olsa bile bu konuda oldukça kararlıydı.

Onu bu yüzden mi davet etmişti? Bu çok inanılmaz görünüyordu.

Bütün sabah ondan kaçtı ve hem kahvaltıda hem de öğle yemeğinde ondan uzakta oturdu. Ancak öğleden sonra beklenmedik bir şekilde tekrar onun arkadaşlığı içine atıldı. Lord ve Leydi Aidan çocuklarını dışarıda yürüyüşe çıkarma niyetlerini açıkladılar, Lord ve Leydi Rannulf da kendi çocuklarıyla onlara katılmaya karar verdiler ve bir dakika bile geçmeden neredeyse herkes dışarı çıkmaya karar verdi. Hepsi dışarıdaki eşyalarını ve çocuklarını almak üzere dağıldılar ve alt kattaki salonda buluşmak üzere sözleştiler. Christine biraz temiz hava alacağı ve Bedwyn'lerin de kendisiyle aynı açık hava sevgisini paylaştığını keşfedeceği için çok mutluydu.

Audrey ve Sör Lewis'e salonda katıldı ve serbest kalmak üzere olan kafeslenmiş bir enerjiyle etrafta koşuşturan tüm küçük çocuklara gülümsedi. Kendisini selamlamak için koşarak gelen Pauline ve Pamela'ya sarıldı, sonra da genç arkadaşlarına katılmak üzere tekrar uzaklaştı. Bertie ile sohbet etmekte olan Justin, birazdan ona katılacağını belirtti. Onlarla birlikte dışarı çıkmayan Rochester Markizi, yine de onları uğurlamak ve bazı organizasyonlar yapmak için büyük salona gelmişti.

"Amy'ye vahşı doğa yürüyüşünü göle bağlayan güzel patikadan bahsediyordum, Wulfric," dedi emretmeye alışkın olduğu belli olan bir sesle. "Bunu ona gösterdiğinden emin olmalısın."

Onu ve öğleden sonrayı onun yanında geçirme ihtimalinden neredeyse gözle görülür bir şekilde çekinen zavallı Bayan Hutchinson'ı sertçe selamladı.

Rosthorn Kontesi kolunu sıkıca Bayan Hutchinson'ın koluna doladı ve hem Markiz'e hem de Dük'e özür dilercesine gülümseyerek, "Korkarım bu başka bir güne kalacak, Teyze," dedi. "Amy'ye birkaç hafta içinde kraliçeye takdimi hakkında konuşacağımıza dair söz verdim. Ona kendi deneyimlerimi ve tavsiyelerimi aktaracağım, ne kadar değerli olurlarsa olsunlar."

Kontesin kocası, çekici Fransız aksanlı kontun omuzlarında küçük bir oğlan çocuğu vardı; oğlu Jacques. Christine kiliseden önce kreşi ziyaret etmiş ve bebekler de dahil olmak üzere tüm çocukları tanımişti.

"Ah, zavallı Wulfric!" Leydi Alleyne ağladı. "Artık bir ortağın yok. Belki Bayan Derrick size acır."

Kalabalığın arasından Christine'e doğru ilerlemekte olan Justin kısa bir süre durdu ve Bewcastle Dükü dönüp başını ona doğru eğdi.

"Hanımefendi?" dedi, kolunu uzatarak. "Gelir misiniz? Gerçi size çok az seçenek sunulmuş gibi görünüyor."

O da öyle, diye düşündü, lütfunun koluna girip evden çıkarken Justin'e alaycı bir bakış attı. Hermione ve Basil'in olduğu tarafa bakmamaya özen gösterdi.

"Görünüşe bakılırsa," dedi, "ailemdeki hanımlar teyzeme karşı birlik olmuşlar. Acaba Bayan Hutchinson'ın hesabına mı yoksa benim hesabıma mı?"

"Hiç şüphesiz Bayan Hutchinson'ın," dedi. "Belli ki sizden çok korkuyor."

Adam ona yan gözle baktı ama kadın buna karşılık vermedi.

"Elbette sizin iyiliğiniz için," dedi, "bu yürüyüşe katılmayı kabul ettim. Ancak, bebekler tarafından istila edilmek ya da

Kulak zarları her adımda çığlıklarının saldırısına uğruyor. Onlar ve ebeveynleri çimenlere ve ağaçlara doğru ilerliyorlar. Bu kadar yük altında olmayan insanları vahşi doğa yürüyüşüne yönlendireceğiz."

"Sanırım," dedi, "huzurunuzun bozulmasına asla izin vermiyorsunuz."

"Elimde olsa yapmazdım," diye kabul etti. "Ve genellikle yapabilirim. Size parkı göstermeyi dört gözle bekliyordum. Yazın daha da güzel olduğunu sanıyorum, ama ilkbaharda buranın taze bir güzelliği var ve bugün hava da güzel."

"Kış manzaralarını ben de çok seviyorum," dedi. "Ölümün tüm görünümüne sahipler ama diriliş için de tüm potansiyele sahipler. İnsan kışın yaşamın tüm gücünü, gizemini ve ihtişamını anlıyor. Ve sonra bahar gelir. Ah, bahara nasıl *da bayılıyorum!* Parkınızın şu anda olduğundan daha güzel göründüğünü hayal bile edemiyorum."

Yokuş yukarı, vahşi doğa yürüyüşü olması gereken yere doğru ilerlemek için evin batı tarafındaki uzun çimenlikten döndüklerinde, çiçek açmış birkaç kiraz ağacının yanından geçtiler. Gürültülü ve neşeli bir grup olan çocuklar ve ebeveynleri çimlerin üzerinde yürümeye devam ettiler.

Dük, "Sanırım Bayan Derrick," dedi, "siz ebedi bir iyimsersiniz. Ölümde bile umut buluyorsunuz."

"Hayatın aslında yok edilemez olduğu anlaşılmıyorsa, hayatın tamamı bir trajedi olurdu" dedi.

Ormangülü çalıları ve daha uzun ağaçlar arasında kıvrılan daha düz bir patikaya dönene kadar yeni, parlak yeşilliklerini sergileyen ağaçların ve bazı daha koyu yaprak dökmeyen ağaçların arasından yukarı doğru bir patika izlediler. Daha açık yerlerde yabani nergisler ve çuha çiçekleri zemini kaplıyordu. Ara sıra ağaçların arasından evin, parkın ya da çevredeki kırsal alanın manzarasını görebiliyorlardı. Evin doğusunda, ağaçlarla çevrili, ortasında bir ada bulunan büyük bir göl vardı.

Diğer konuklardan birkaçı da vahşi doğa yürüyüşüne yönelmişti ama Christine ve dük hızlı adımlarla ilerlerken kısa sürede geride kaldılar. Dün gece yaşadığı depresyondan sonra moralinin yükseldiğini hissetti. Az önce söylediği doğrudu. Paskalya bir ölümün yasıyla başlar ve bir süre kasvetli geçerdi. Ama sonra dirilişin görkemi gelirdi.

Kademeli bir tırmanışın sonunda patika, üzerine pitoresk bir yıkık kule inşa edilmiş olan bir tepeye ulaştı.

"Biri tepeye çıkabilir mi?" Christine sordu.

"Yukarıdan kilometrelerce uzanan engelsiz bir manzara var," dedi ona. "Ama içerideki merdivenler dik, dar ve dolambaçlı ve oldukça karanlık. Belki de durmak yerine yürümeyi tercih edersiniz."

Christine ona yan gözle baktı.

"Ve sonra yine," dedi, "belki de yapmazsınız. Eski kalelerin mazgallarına tırmanmaktan hoşlanıyorsun, hatırladığım kadarıyla."

Güldü.

Merdiveni dikkatle tırmandı, sarmal basamakların en geniş olduğu dış duvarı tutarak, takılıp düşmemek için eteğinin kenarını yukarı kaldırdı. Ama tepeden görünen manzara tırmanmaya değerdi. Buradan Lindsey Hall'un parkının ne kadar geniş ve görkemli olduğunu ve etrafındaki tarım arazilerinin ne kadar geniş olduğunu görebiliyordu. Ev çok büyük ve heybetliydi.

Ve Christine, hayır dediğinde basit bir evetle her şeyin ve geçen yaz ona bahsettiği diğer mülklerin sahibi olabileceğini düşündü. Ve o da onun olabilirdi. Belki hâlâ olabilirdi. Ona kur mu yapıyordu?

Tüm bunların imkânsızlığını göremiyor muydu?

Merdivenlerin tepesinde durmuş, manzaradan çok ona bakıyordu, dikkatini ona çevirdiğinde görebildi. Gözleri güneş ışığına karşı kısılmıştı.

"Her şey oldukça muhteşem," dedi, bir kez daha yavaşça

dönerek. "Evet," dedi adam, "öyle." Ama asıl ona baktı.

Ve onun da muhteşem olduğunu düşündü. Kahverengi, devetüyü ve beyaz giysiler içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş, siyah Hessian'ları parlıyordu. Sade ve yakışıklı yüzü, zarif ve kusursuz aristokrat imajını mükemmelleştiriyordu. Kesinlikle bir portre ressamının rüyası olacaktı.

O anda birbirlerine birkaç adım mesafede sıkışıp kalmışlardı, birbirlerine bakıyorlardı; erkek daralmış bakışlarla, kadınsa gözlerini kocaman açmış, söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Birkaç dakika sonra öne çıkıp işaret etti ve kadın dönüp işaret ettiği şeye baktı.

"Gölün kuzeyindeki ağaçların arasındaki küçük binayı görüyor musun?" diye sordu ona.

Bulması biraz zaman aldı ama sonra yuvarlak, sazdan bir çatı gördü. Altındaki taş bina da yuvarlaktı.

"Nedir bu?" diye sordu. "Güvercinlik mi?"

"Evet," dedi. "Size göstermek isterdim ama biraz uzakta."

"Ben bu kadar uzağa yürümekten aciz miyim?" diye sordu gülerek.

"Gelecek misin?" Adam ona bakmak için başını çevirdi ve bakışları tekrar buluştu.

"Evet," dedi ve bir şekilde kendisine görüldüğünden çok daha önemli bir şeyi kabul ettiğini hissetti.

Diğer yürüyen grubu aşağı inerken kuleye yaklaşıyordu.
-Bayan Pritchard ve Lord Weston, Leydi Mowbury ve Justin, Hermione ve Basil. Audrey ve Sör Lewis çok geride kalmıştı.

Bewcastle Dükü onlara, "Bayan Derrick'i yürüyüş yolundan aşağı indireceğim," dedi. "Ama başka kimseyi rahatsız etmemize izin vermeyin. Bu patika sonunda eve geri dönüyor ve yol boyunca birkaç dinlenme yeri var."

Kısa bir mesafe sessizlik içinde yürüdüler ve sonra keskin bir dönüşle sağlarına, onları gölü çevreleyen ağaçların arasından aşağıya indirecek çimenli bir yamaca döndüler. Dük tekrar kolunu uzattı, çünkü bu uzun ve oldukça dik bir yokuştur ve kaymadan inmek zor olacaktı. Gerçekten de, diye düşündü Christine, teklif edilen kolu görmezden gelerek, bunu yapmanın tek bir mantıklı yolu vardı. Eteklerini ayak bileklerinin üzerinde topladı ve koşmaya başladı.

Yokuş tahmin ettiğinden daha uzun ve dikti. Dibe ulaştığında neredeyse uçmak üzereydi. Başlığının kenarı uçmuştu.

arkasına dönmüştü, bukleleri yüzünde zıplıyordu ve çığlık atıyordu. Ama ne kadar da heyecan vericiydi! Ayrıca oraya vardığında ağaçların arasından çocuklu ailelerin yaklaşmakta olduğunu fark etti ve çoğu onun tepeden onursuzca inişine tanık olmuştu. Güldü ve Bewcastle Dükü'nün sanki Bond Caddesi'nde geziniyormuş gibi son derece vakur bir şekilde inişini izlemek için döndü.

"Burası yuvarlanmak için ne güzel bir tepe olurdu," diye seslendi ona.

"Eğer bu cazibeye karşı koyamıyorsanız, Bayan Derrick," dedi dibe ulaştığında, "siz yukarı tırmanıp aşağı yuvarlanırken ben burada bekleyeceğim. Ben seyirci olacağım."

Sonra da kaşlarını kaldırarak döndü, coşkulu çocuklar arkalarında yetişkinlerle birlikte açık alana doğru koşmaya başladılar.

"Yukarı mı çıkıyoruz?" diye bağırdı genç William Bedwyn, Lord Rannulf'a. "Yukarı çıkmak istiyorum, baba."

Genç Jacques babasından, "Kalk," diye rica etti.

Daniel sormadı bile. Yukarı doğru fırladı, yokuşun yarısına kadar döndü ve tekrar aşağı fırladı, küçük bacakları devrilmeden önce onu Leydi Freyja'nın kollarına güvenli bir şekilde indirecek kadar hızlı pompalıyordu. Kıpırdanarak kurtuldu ve tekrar yukarı çıktı.

Belli ki tepe bir süre daha seçilmiş oyun alanı olacaktı. Bewcastle Dükü, Christine'e kolunu uzatmak için dönmeden önce her zamanki okunmaz ifadesiyle yeğenlerine baktı, ancak her ikisi de aynı anda konuşarak -daha doğrusu bağırarak- ve Melanie ile Bertie'nin çok uzakta olmamasına rağmen onları izlemesini talep ederek birer elini tutan Pamela ve Pauline tarafından engellendi. Christine güldü ve onların düşmeden önce tepeden aşağı koşma oyununa katılmak için uzaklaşmalarını izledi. Beatrice Bedwyn, babası onu kucaklayıp omuzlarına oturtuncaya ve onunla birlikte ağaçların arasında dörtnala koşmaya başlayıncaya kadar feryat figan eden ilk kişi oldu. Henüz küçük bir çocuk olan Miranda Bedwyn, Lord Rannulf'u onunla birlikte biraz yukarı çıkıp onu aşağı indirmeye ikna etti. Dibe yaklaştıklarında büyük bir kükremeye onu havaya kaldırdı ve zevkle çığlık atıp daha fazlasını istemesini sağladı. Hannah Bedwyn daireler çizerek yürüyor, ellerini çırpıyor ve dengesini kaybedip yere düşerken Lord Aidan'a gülüyordu.

alt kısmı yastıklı.

Gürültü sağır ediciydi.

"Phillip ve Davy en tepeye gidiyor," diye bağırdı Pamela, Christine'in elini tekrar tutmaya geldiğinde, "ve arkadaşım Becky ve ben de gitmek istiyoruz. Bizimle gel, Kuzen Christine."

Becky diğer elini tutarken Christine'in aklına, o uzun yokuştan henüz inmiş olmasına rağmen hayır demek gelmedi. İki genç kızla birlikte yokuşu tırmandı, yarı yolda durup iki büyük oğlanın kan donduran sevinç çılgınlıklarıyla aşağıya doğru savruluşunu izledi.

"Biliyor musun," dedi tepeye yaklaştıklarında, "aşağı yuvarlanmak koşmaktan çok daha eğlenceli olurdu."

"Yuvarlanmak mı?" Becky kıkırdadı. "Nasıl?"

Christine, "Bacaklarınızı birleştirip kollarınızı başınızın üzerine koyarak tepenin zirvesinde düz bir şekilde uzanıyorsunuz," diye açıkladı, "ve kendinizi aşağıya doğru yuvarlanmaya bırakıyorsunuz. Yuvarlanmak için bundan daha muhteşem bir tepe görmedim."

Pamela, "Göster bize," dedi.

"Yapacağım," diye söz verdi Christine. "Sana nasıl yapıldığını göstereceğim ama gerçekten yapmayacağım. Yetişkin bir hanımefendi için çok onursuzca olur, değil mi?"

İki kız neşeyle kıkırdadı ve Christine de onlara katıldı. Ama en tepeye geldiklerinde, yuvarlanmak için ideal pozisyonu göstermek üzere çimlerin üzerine uzandı.

"Oldukça kolay," diye onları temin etti. "Eğer başlamakta zorlanırsanız, sizi biraz itebilirim. Ama bir kez başladıktan sonra, başka bir şeye gerek kalmayacak-"

Cümle bir çılgılla sona erdi. İki küçük ses yine kıkırdadı, dört yaramaz küçük el onu itti ve aşağı doğru yuvarlandı. Bir an için kendini durdurmaya çalışmayı düşündü ama geçmiş deneyimlerinden biliyordu ki bunu denerse, özellikle de böylesine dik bir yokuşta kendine zarar verebilirdi ve bunu yapmasa bile, kolları ve bacakları ilerlemesini yavaşlatmak için el ve ayak tutamakları için çırpınırken son derece onursuz görünenecekti. Ve bir sonraki anda durmaya çalışmak artık bir seçenek değildi. Yuvarlandı

ve yokuştan aşağı korkunç bir hızla inerken çığlık atıyordu.

Dibe ulaştığında düşünceleri artık hiç tutarlı değildi ve çığlıkları kahkahaya dönüşmüştü. İki güçlü kol onu yakaladı ve iki acımasız gümüş göz aşağıdan ona baktı. Düşünceleri tutarlı hale geldiğinde, kolların ve gözlerin kime ait olduğunu fark etti ve onun dışında herkesin gülüyor gibi görüldüğünü fark etti.

İki kız onun peşinden tepeden aşağı yuvarlanırken daha fazla çığlık duyuldu ve sonra oyunun doğası değişti çünkü tüm çocuklar koşmak yerine yuvarlanmayı talep etti. Phillip ve Davy tepeyi koşarak tırmanıyorlardı.

Bewcastle Dükü, "Ve böylece dileğiniz yerine geldi, Bayan Derrick," dedi.

"Çok iyi bir gösteri!" Lord Rannulf sırtarak ve sert bir ifadeyle Yakışıklı.

"Şimdi fena halde kışkandım," dedi Leydi Freyja. "Bunu yıllardır yapmamıştım. Ama bugün yapacağım. Beni bekle, Davy!"

Christine aceleyle bacaklarını ve başını iyice örttüğünü kontrol ediyor ve yamaçta hiç ot bırakıp bırakmadığını ya da her bir otu kendisiyle birlikte aşağıya taşıyıp taşımadığını merak ediyordu. Ayağa kalkarken kendini sertçe fırçaladı.

"Wulf," dedi Lord Alleyne, "Bayan Derrick çocuklara nasıl eğleneceklerini ve Free'ye nasıl meydan okuyacaklarını gösterdiğine göre, neden onu gölü göstermeye götürmüyorsun?"

"Dük, "Bayan Derrick isterse bunu yaparım, teşekkür ederim, Alleyne," dedi sertçe. Hanımefendi?"

"Gerçekten de öyle," dedi gülerek ve onun uzattığı kolu tuttu. "Bir gün için kendime yeterince pasta yaptım."

Rosthorn Kontu'nun ona göz kırptığını fark etti.

Dük onu ağaçların arasından geçirdi ve çok geçmeden gürültü ve şamatayı arkalarında bıraktılar.

"Ben sadece kızlara nasıl yapılacağını gösteriyordum," diye açıkladı aralarındaki sessizlik uzadıktan sonra. "Beni *ittiler*."

Yorum yapmadı.

"Bu çok onursuz bir gösteri olmalı," dedi. "Erkek ve kız kardeşlerin beni yaratıkların en korkuncu olarak görüyor olmalılar."

Yine de hiçbir yorum yapmadı.

"Ve bunu düşünmelisiniz," diye ekledi.

O sırada adamın koluna ne yaptığından tam olarak emin değildi. Ama her ne olduysa, bir sonraki an kendini sırtını bir ağaç gövdesine dayamış ve Bewcastle Dükü'nün önünde durduğunu gördü, korkunç ve gerçekten de çok tehlikeli görünüyordu. Ellerinden biri başının yanındaki ağaç kabuğuna dayanmıştı.

"Peki umurunuzda mı Bayan Derrick?" diye sordu ona. "Benim ne düşündüğüm umurunuzda mı?"

Ne düşündüğü belliydi. Ona çok kızmıştı. Onun kaba ve kadınsı olmadığını düşünüyordu. Az önce ailesi için her iki özelliğini de şok edici bir şekilde sergilemişti. Üstelik onun davetli misafiriydi. Davranışı onu kötü etkilemişti. Birden Hermione'nin dün geceki uyarıları aklına geldi.

"Hayır," dedi, ama fark etmişti. Umurundaydı.

"Düşündüğüm gibi." Kutup gibi görünüyordu.

"Çocuklardan hoşlanmıyorsun, değil mi?" dedi. "Ya da çocukluğu, coşkuyu ya da saf eğlenceyi çağrıştıran herhangi bir şeyi. Soğuk, ağırbaşlı vakar *senin* için her şeydir, her şey. Elbette hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil."

"Yine de size söyleyeceğim," dedi, gözleri kızın öfke olduğunu anladığı tuhaf ve soğuk bir ışıkla parlıyordu. "Bu dünyaya ölümlü dostlarınıza ışık getirmek için geldiğinize inanıyorum, Bayan Derrick. Ve beni tanıdığınızı ve anladığınızı varsaymaktan vazgeçmeniz gerektiğine inanıyorum."

"Oh." Başlığının arkasını ağaca doğru bastırdı. "Bunu yapmandan nefret ediyorum. Tam tatmin edici bir tartışmaya başladığımızı düşünürken, yelkenlerimin rüzgârını kesiyorsun. Bununla ne demek istiyorsun?"

"Beni hiç tanımıyorsunuz," dedi.

"Diğer şey," dedi. "Işık getirmek için burada olduğum hakkında."

Başını bir santim daha yaklaştırdı ama gözleri hâlâ alev alev yanan iki buz parçası gibiydi; tuhaf bir anormallik!

"Düşüncesiz, hanımefendiliğe yakışmayan, beceriksiz ve hatta kaba şeyler yapıyorsunuz," dedi. "Çok fazla gevezelik ediyor, çok fazla gülüyor ve hiçbir şekilde zarif olmayan bir şekilde parlıyorsunuz. Yine de bir alev in bir pervaneyi çektiği gibi neredeyse herkesi auranızın içine çekiyorsunuz. İnsanların sizi hor gördüğünü, küçümsediğini ve sizden kaçtığını düşünüyorsunuz, oysa tam tersi doğru. Bana *tonlarla* aranızın iyi olmadığını söylemişsiniz. Buna inanmıyorum. Gerçekten de çok iyi iş çıkardığınıza inanıyorum ya da izin verilseydi çıkarırdınız. Almadığınız fikrini kafanıza kim soktu bilmiyorum ama o kişi yanılıyordu. Belki ışığınızın gücüne dayanamadı, belki de onu kendi dünyasıyla paylaşmaya dayanamadı. Belki de ışığı flört etmekle karıştırdı. Ben de öyle *düşünüyorum*, Bayan Derrick. Lindsey Hall'un, çoğu kendi erkek ve kız kardeşlerimin çocukları olan çocukların varlığıyla yeniden canlanmasının mucizesini sindiriyordum ve sonra siz tepeden aşağıya, kollarıma doğru savruldunuz. Şimdi bana çocukları, coşkuyu ya da eğlenceyi sevmediğimi söylemeye *cüret* edemezsin."

Kendini oldukça sarsılmış hissetti. Aynı zamanda belli bir sevinç de hissetti - onu kızdırmıştı! Belli ki ona çok kızmıştı. Ve öfkesi taşmıştı. Onunla ilk tanıştığından beri, bir seferde bu kadar çok kelimeyi bir araya getirdiğini hiç duymamıştı.

"Ve bana ne söyleyip ne söylemeyeceğimi söylemeye *cüret* edemezsiniz," dedi. "Dünyanız üzerinde neredeyse tam bir güce sahip olabilirsiniz, lütfunuz, ama ben ondan değilim. *Benim* üzerimde hiçbir gücünüz yok. Ve benim hakkımdaki tanımınızı duyduktan sonra, ikimiz de bundan memnun olmalıyız. Sizi hayatınızın her günü utandırabilirim - Hyde Park'ta yaptığım gibi, bu öğleden sonra yaptığım gibi."

"Rahmetli kocanızın ya da kardeşinin ya da sizi bir flörtten başka bir şey olmadığınızı ikna eden her kimse onun aksine," dedi, "ışığınızın gücüne dayanabileceğime inanıyorum, Bayan Derrick. Kendi kimliğim bununla azalmayacaktır. Ve *sizinki* de benim gücümle azalmaz. Bir keresinde bana neşenizi kaçıracağımı söylemişsiniz ama buna gerçekten inanıyorsanız kendinizi küçümsüyorsunuz demektir. Neşe sadece zayıflıkla yok edilebilir. Ben, inanıyorum ki, zayıf bir adam değilim."

"Ne saçmalıyorsun sen!" dedi adam sonunda ondan uzaklaşıp elini ağaç gövdesinden çekerken. "Senin için başka kimse yok

Sizin için koşup getirecek ve her emrinize itaat edecek köleler dışında. Ve sen sadece parmağını ya da kaşını kaldırarak emrediyorsun. Kendimi sizin gücünüze bırakacak kadar akılsız olsaydım *elbette* beni de kontrol etmeniz gerekirdi. İnsanlarla ilişki kurmanın başka bir yolunu bilmiyorsun."

"Ve siz, Bayan Derrick," dedi, ondan birkaç adım uzaklaştı ve sonra dönüp ona baktı, "bana olan çekiciliğinizle savaşmak için kendinizi beni baştan aşağı tanıdığınıza ikna etmekten başka bir yol bilmiyorsunuz. O halde maske takmadığıma mı karar verdin? Ya da dün akşam belki de özümde Bewcastle Dükü olduğumu söylediğinde haklı olduğuna mı?"

"Senden etkilenmiyorum!" diye bağırdı.

"Öyle değil mi?" Önce bir kaşını, sonra da kadehini kaldırdı. "O halde sizi تنها bir yere davet eden her dans partnerinizle cinsel ilişkiye giriyorsunuz?"

İçinde öfke filizlendi. Ve tek bir nesneye odaklandı.

"*Bu,*" dedi ona doğru adım atarak, "dışarısı yeterli!"

Sınav bardağını onun sinirli elinden kaptı, siyah kurdeleyi başının üzerinden çekti ve bileğinin öfkeli bir hareketiyle bardağı uçurdu.

İkisi de kurdelenin yukarı doğru etkileyici bir yay çizerek dönmesini, iki ağacın arasında zirveye ulaşmasını ve sonra aşağı doğru yay çizmeye başlamasını izlediler - ki bu asla tamamlanmadı. Kurdele yüksek bir dala takıldı ve orada kaldı. Cam yerden bir mil yükseklikte bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu -ya da Christine'e öyle geliyordu.

İlk konuşan o oldu.

"Ve bu sefer," dedi, "bunun için yukarı çıkmayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim hanımefendi," dedi, sesi şimdiye kadar duymadığı kadar soğuktu. "Sizi eve kadar başka bir mahvolmuş elbiseyle taşımak zorunda kalmaktan nefret ederdim."

Ona ters ters bakmak için başını çevirdi.

"Senden etkilenmiyorum," dedi. "Ve önüne gelenle *yatmıyorum*."

"Öyle olduğuna inanmıyorum," diye onu temin etti. "Aslında benim amacım da buydu."

"Sanırım," dedi, şimdi rüzgârda hafifçe sallanan bilgi yarışması bardağına hayıflanarak bakarak, "döndüğümüzde kaşlarını kaldıracaksın ve bir bahçıvan ordusu onu kurtarmak için buraya koşacak. Sınav bardağınızı kaldıramayacaksınız, değil mi? Yine de onlardan sonsuz bir kaynağa sahip olduğunuzu söyleyebilirim."

"Sekiz," dedi sertçe. "Sekiz tanesine sahibim ya da o tanesi bana geri döndüğünde sahip olacağım." Ve ondan uzaklaştı.

Christine bir an için günahları yüzünden terk edildiğini düşündü. Ama sonra onun soru sorma bardağının peşinde yaşlı meşe ağacına doğru gittiğini fark etti. Ağaca, vahşi doğa yürüyüşünden yamaçtan aşağı indiği gibi çıktı - kolaylıkla ve zarafetle. Kadehine uzanabileceği kadar yükseğe çıktığında kalbi ağzındaydı ama kadeh gövdeden çok uzaktaydı ve bir dala oturup ona doğru ilerlemek zorunda kaldı.

"Oh, dikkatli ol!" Christine ağladı ve iki eliyle ağzını kapattı.

"Ben her zaman öyleyim." Kurdeleyi çözdü, tutması için onu ve bardağı bıraktı ve orada oturup ona baktı. "Her zaman. Görünüşe göre, seninle ilgili olanlar hariç. Dikkatli olsaydım, sen sağ salım Gloucestershire'a dönene kadar burada, olduğum yerde kalırdım. Dikkatli olsaydım, Schofield Park'ta senden vebadan kaçır gibi kaçardım. Bu yılın başlarında, Bayan Magnus'un düğününden sonra eve dönüş yolunda en az elli mil yol aldığınızdan emin olana kadar kendimi Bedwyn House'a kapatırdım. Yirmi dört yaşındayken iptal edilen bir evlilik planından sonra, tüm evlilik fikirlerinden vazgeçtim. O zamandan beri bir gelin aramadım. Eğer arasaydım, o kişi kesinlikle siz olmazdınız. Çok daha akıllıca bir seçim yapmak için çok *dikkatli* olurum. Gerçekten de sen benim seçeceğim kadının tam zıttısın."

"Tabii ki evlenmek istemezsin," dedi alaycı bir tavırla, "iki metresin varken."

Çok geç fark etti ki, en büyük bayağılığa kışkırtılmıştı. Ama nasıl olur da ona bu kadar açık bir şekilde, kendisinin

Düşes olmasını isteyeceği bir kadın.

Yüksek tüneğinden ona baktı, asık suratlı ve muhteşem yakışıklı görünüyordu.

"İki tane," dedi. "Biri hafta için, diğeri Pazar günleri için mi? Ya da biri taşra, diğeri şehir için mi? Ya da biri gündüz, diğeri gece için mi? Muhabiriniz yanlış bilgilendirilmiş Bayan Derrick. Uzun süreli metresim bir yıldan fazla bir süre önce öldü ve başka kimseyi tanımıyorum. Ve böyle birinden size bahsetmemin kabalığını bağışlayacaksınız, şüphesiz, ondan ilk bahseden siz olduğunuz için."

Bir yıldan fazla oldu. Geçen yaz Schofield'da, o metresi *onunla* değiştirmeye çalışıyordu.

"Kendimi senin tarafından sürekli çileden çıkarılmış ve büyülenmiş buluyorum," dedi ona. "Çoğu zaman ikisi de aynı anda. Bunu nasıl açıklayabiliriz?"

"Seni büyülemek *istemiyorum*," diye bağırdı. "Seni kızdırmak bile istemiyorum. Senin için *hiçbir şey* olmak istemiyorum. Bu kadar açıkça hor gördüğün bir kadına karşı bir şeyler hissetmeye hakkın yok. Hayatının geri kalanında benimle yaşamak zorunda kalırsan benden ne kadar daha fazla nefret edeceğini bir düşünsene."

Soğuk bakışlarıyla onu mızrakladı.

"Son seferinde başına gelen bu muydu?" diye sordu ona.

"Bana geçen sefer ya da başka bir zaman ne olduğu seni ilgilendirmez," dedi. "*Ben* seni hiç ilgilendirmem. Bütün gün ya da ben Gloucestershire'a gidene kadar orada oturmayı mı planlıyorsun? Sen her an düğün ederken ve benim boynum tutulabilirken böyle tartışmak son derece aptalca."

Başka bir şey söylemeden aşağı indi. Kadın sessizce onu izledi. Onun fevkalade kaslı ve erkeksi bir adam olduğunu düşündü kızgınlıkla. Aynı zamanda çok rahatsız edici bir varlıktı. Bu öğleden sonra onda güç ve buzdan daha fazlası olduğunu görmüştü. Onu kızgın ve sinirli görmüştü. Ona kendisini büyülediğini ve çileden çıkardığını söylemişti.

Neden, diye merak etti, zıt kutuplar birbirini çekiyordu? Ve onlar çok uç zıtlıklardı. Ama karşıtlar kesinlikle salt çekimin ötesine geçemezlerdi. Asla uyum ve mutluluk içinde bir arada var olamazlardı. Kadın

özgürlüğünden bir daha asla vazgeçmeyecekti.

Aşk gibi hissettirse de.

Ellerini ceketinin ve pantolonunun üzerinde gezdirirken, kadın da soru sorma bardağının kurdelesini başının üzerinde dolaştırdı. Elinden gelse bu öğleden sonra onu bir daha kullanmayacaktı.

"Bugün güvercinliklere gitmek için çok geç," dedi. "Başka bir fırsatı beklemek zorunda kalacağız. Alleyne'in önerdiği gibi seni gölün kıyısında yürümeye götüreyim."

Gözleri soru sorduğu bardağa takıldı ama ne bir yorum yaptı ne de bardağın geri verilmesini talep etti.

"Evet," dedi ellerini arkasında kavuşturarak. "Teşekkür ederim."

*Bu dünyaya ölümlü dostlarınıza ışık getirmek için geldiğinize inanıyorum,
Bayan Derrick.*

Onun bu sözleri söylediğini hiç unutabilecek miydi? Ne tuhaf sözler. Ağlamak istemesine neden oldular.

Ağlamak istemesine neden oldu, iğrenç, korkunç adam.

GÖLÜN KIYISI BOYUNCA EVİN YÖNÜNE DOĞRU YÜRÜDÜLER. Rüzgâr doğrudan suyun üzerinden geliyordu ve güzel bir gün olmasına rağmen, insan henüz ilkbaharın başlarında olduğunu hissedebiliyordu.

Wulfric ona karşı kendini kaybetmiş olduğu gerçeğiyle sarsıldığını hissetti. Bu hiç yapmadığı bir şeydi. Ama aşık olmak da hiç yapmadığı bir şeydi - ta ki şimdiye kadar. Ona gerçeği söylemişti; ona sürekli kızıyor ve ondan büyüleniyordu. Şimdi bile onun gitmesine izin vermek, geri çekilmek, soğukluğu tekrar açmak -ona göre zaten hiç kapatmamıştı- ve ona kur yapma çılgınlığını tamamen unutmak istiyordu.

Bir Bewcastle Düşesi'nin, Bedwyn'ler ve Bedwyn çocuklarından oluşan büyük bir seyirci kitlesiyle birlikte uzun bir tepeden aşağı yuvarlandığını ve bunu yaparken coşkuyla çığlık attığını ve neşeyle güldüğünü kim duymuştu? Ve o kadar canlı ve güzel görünüyordu ki, adam neredeyse onu tepenin dibinde kucağına alıp yüzünü öpücüklere boğacaktı.

Bunu yapmış olsaydı kardeşlerinin ve Renables'ın nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Sessizlik içinde yürüdüler. Sonunda yarı isteksizce sessizliği bozan o oldu. Sorusuyla neyi açığa çıkarabileceğini bilmiyordu. Cevabı bilmek istediğinden de emin değildi - tabii *eğer* kadın bir cevap vermeye hazırsa. Ama onu *tanımadan* nasıl sevebilirdi ki?

"Bana evliliğinizin ilk yıllarını anlatın," dedi.

Yüzünü göle doğru çevirdi. Aşağı baktığında, elindeki soru sorma bardağını boynunda görebiliyordu. Birkaç dakikalığına kızın gölde olmadığını düşündü.

ona cevap vereceğim.

"Sarışın, güzel, tatlı ve çekiciydi," dedi. "Ben ona görür görmez aşık oldum ve inanılmaz bir şekilde o da bana aşık oldu. İlk tanışmamızdan sonra iki ay içinde evlendik ve bir süre için sonsuza dek mutlu yaşayacakmışız gibi görünüyordu. Tüm ailesini seviyordum, onlar da beni seviyordu, hatta erkek kardeşi ve baldızını bile. Yeğenlerine hayrandım. *Ton*'la hayat hiç kolay değildi ama bir şekilde kabul görmüştüm, hatta hoş karşılanmışım - bu konuda haklıydınız. Kraliçeye bile reverans yaptım ve Almack's için kuponlar kazandım. Kendimi dünyanın en şanslı kadını olarak görüyordum."

O zamanlar yirmi yaşlarında olmalıydı; genç ve güzeldi, romantizm, yakışıklı bir koca ve sonsuza dek mutlu olma hayalleriyle doluydu. O zamanki kıza karşı bir şefkat dalgası hissetti. Eğer onunla o zaman tanışmış olsaydı, o da ona aşık olur muydu?

"Ne yanlış gitti?" diye sordu.

Omuzlarını silkti ve kambur tuttu, ancak soğuktan şikayet etmedi.

"Oscar onu daha yakından tanıdığımda beni şaşırttı," dedi. "Tüm görünüşüne, çekiciliğine, rütbesine ve servetine rağmen çok güvensizdi. Duygusal olarak bana çok güvenirdi. Bana tapıyordu ve gözünün önünden ayrılmama neredeyse hiç izin vermiyordu. Ben aldırmadım, *tabii ki* aldırmadım. Benim için güneş onun üzerinde doğar ve batardı. Ama sonra beni kaybedeceğinden açıkça korkmaya başladı. Beni başka beylerle flört etmekle suçlamaya başladı. Öyle bir noktaya geldi ki, başka biriyle konuşsam, gülümsemsem ya da dans etsem günlerce surat asıyordu. Ve sonra, ne zaman onsuz dışarı çıksam -her zaman başka bir hanımla ya da hizmetçimle birlikte olmama rağmen- başka bir erkekle gizli bir kaçamak yaptığımdan şüpheleniyordu. Beni bununla bile suçladı - neyse, boş ver."

Wulfric, Oscar Derrick'in zayıf bir adam olduğunu ve bu yüzden de sahiplenici olduğunu fark etti. Kendi değerini karısının ona gösterdiği ilgiyle ölçmüştü. Ve bu yeterli olmadığında -asla olamayacağı gibi- huysuz ve hatta zalim biri haline gelmişti.

"Zina mı?" diye sordu.

Yavaş bir nefes aldı. Yüzü hâlâ kapalı duruyordu.

"Sonunda Hermione ve Basil de buna inanmaya başladılar," dedi. "İnsanın suçluyken yanlış yapmakla suçlanması korkunç bir şey olmalı. İnsan masumsa bu dayanılmaz bir şeydir. Hayır, bu yeterince güçlü bir kelime değil. Bu .

. . ruhumu paramparça etti. Evliliğimin son birkaç yılında neşemin son zerresi de içimden çekilip alınmıştı. Oscar'ın da. Çok içmeye ve yüksek bahisli oyunlar oynamaya başladı. Hiçbir zaman zengin olmadık ama onun rahat bir yetkinliği vardı. Öldüğünde o kadar çok borca batmıştı ki kendini asla kurtaramazdı. Justin olmasaydı akıl sağlığımı koruyarak hayatta kalabilir miydim emin değilim. Geriye kalan tek arkadaşım oymuş gibi görünüyordu. Bana her zaman inandı, her zaman güvendi, her zaman beni teselli etti. Ama ne kadar çabalasa da kuzenleri üzerinde pek bir etkisi yok gibiydi."

Yürümeyi bırakmış, gözlerini kısıarak adaya yakın bir yerde su yüzeyinde salınan su kuşlarına doğru bakıyordu. Oscar Derrick'in genç yaşta ölmüş olmasının onun için iyi bir şey olduğunu düşündü.

"Kocanız bir av kazasında mı öldü?" Wulfric ona sordu.

"Evet." Cevap çabuk geldi.

"Bir keresinde bana," dedi, "öldüğünde yanında olmamanıza rağmen onu öldürmekle suçlandığınızı söylemişsiniz."

"Bir av kazasında öldü." Kelimeler çok net bir şekilde söylenmişti. Rüzgâr kapüşonunun kenarını çekiştiriyor ve pardösüsünü arkasından dışarı fırlatıyordu.

Belki bu öğleden sonra onu daha iyi tanıyabileceğini düşünmüştü. Onu güvercinliklere götürmeyi planlamıştı ama tepede çok fazla zaman geçirmiş, sonra da ormanda tartışmışlardı. Şimdi ona, pek çok insana söylemediğinden şüphelendiği bazı şeyler anlatmıştı ama kocasının ölümüyle ilgili hâlâ bir sır sakladığı belliydi. Hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Onunla arkadaş olmak istediğini fark etti. Onunla arkadaş olmak istemişti.

Ne kadar aptalca! Diğer insanlara hiçbir zaman gerçek bir dostluk aşılamamıştı.

Yavaşça yürüdü, adımlarını gölden uzaktaki hafif yokuştan yukarıya ve ağaçların arasından eve doğru çevirdi.

"Bir düelloda vuruldu," dedi hemen.

İzleri üzerinde durdu ama hiçbir şey söylemedi.

"Winwood Abbey'deydik," dedi ona, elleri iki yanında yumruk olmuştu, ona doğru dönüp baktığında gördü. Yüzünü ona dönmüştü. "Hermione ve Basil birkaç günlüğüne uzaktaydı, Oscar da bir komşusuyla kâğıt oynamaya gitmişti. O yokken başka bir komşusu onu çağırdı, genç, bekâr bir beyefendiydi. O ve Oscar çocukluklarından beri arkadaşılar. Onu dışarıda karşıladım ama Oscar orada olmadığı için içeri girmedi. Ben egzersiz yapmak için dışarı çıktığımdan ve o da yürüyerek geldiğinden, onunla birlikte garaj yolundan geri yürüdüm. Sonra araba yolunun sonunda Justin'le karşılaştık, sık sık birkaç günlüğüne kalmaya gelirdi. Bay Boothby'yi o da tanıyordu. Attan indi ve üçümüz orada durup sanırım uzunca bir süre konuştuk. Justin daha yeni atına binmişti ve ben Bay Boothby'ye el sallıyordum ki Oscar atını sürerek geldi. Bay Boothby'nin ona nasıl seslendiğini hâlâ hatırlıyorum, bunu yaparken de gülüyordu -*İşte buradasın, Derrick*, dedi. *Karını ihmal ediyorsun ve ben de son bir saattir onu eğlendiriyorum. Ve işte kuzenin beni onunla yakalamaya geldi. Ve şimdi de sen.*"

"Ah," dedi Wulfric. "Bir kocaya yapılacak akıllıca bir şaka değil. *Kıskaç* bir kocaya yapılacak felaket bir şaka."

Christine, "Ne benim masumiyetime dair protestolarıma ne de Justin'in neredeyse tüm zaman boyunca şaperonluk yapmak için orada olduğuna dair güvencesine inanmadı," dedi. "Aynı akşam Oscar atına atladı ve zavallı Justin'i de yanında sürükleyerek Bay Boothby'ye meydan okudu ve ertesi sabah tabancalarla dövüştüler. Korkunçtu, korkunç." Kadın titredi. "Bay Boothby, Oscar'ın bacağına nişan aldığını ve onu oradan vurduğunu söyledi. Ama atardamara isabet etmiş ve yanlarında bir doktor bulundurma önlemini almadıkları için Oscar kan kaybından ölmüş. Hermione ve Basil tam Oscar eve taşınırken eve gelmişler. Onlar ..." Ama birden elini ona doğru salladı ve arkasını döndü. "Özür dilerim. Yapamam..."

Belli ki gözyaşları ve anılarla savaşıyordu.

"Onlar da sana inanmazlar mı?" Wulfric bir süre sonra söyledi.

Kadın başını salladı. "Çok güzel görünüyordu ... çok huzurluydu. I

... " Ama devam edemedi.

İçinden bir ses ona geri dönmesini ve onu kollarının arasına almasını söylüyordu. İçgüdüleriye onu muhtemelen yalnız kalması gerektiği konusunda uyarıyordu. Eğer Oscar Derrick hâlâ yaşıyor olsaydı, diye düşündü, onun kafasına bir şeyler sokmak için çok istekli olurdu.

"Bu hikâyeyi daha önce kimseye anlattın mı?" diye sordu.

Tekrar başını salladı. "Hepimiz bunun bir av kazası olduğunu söylemeye karar verdik," dedi. "Bay Boothby bu şekilde kanunla başını derde sokmaktan, biz de rezil olmaktan kurtulduk."

"Ama sen masumdun," dedi.

"Evet." Önce adama, sonra omzunun üzerinden ona baktı. "Onca insan arasından sana söylediğime inanamıyorum. Ama *birine söylemeyi* ne kadar istediğimi bilemezsin."

Gözlerini ona dikti. Oscar Derrick'in olaylara verdiği tepkiyi belki anlayabilirdi. Adam kıskanç bir aptaldı, şüphesiz içki ve felaket borçlar yüzünden zayıf düşmüştü. Elrick'lerin hikâyede oynadıkları rolü anlamak daha zordu. Mantıklı insanlar gibi görünüyorlardı. Ama tabii ki Derrick, Elrick'in kardeşiydi. İnsan kardeşleri söz konusu olduğunda olayları ya da insanları her zaman tarafsız bir gözle göremiyordu. Eskilerin dediği gibi, kan sudan yoğundu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda, ona gerçek hikayeyi anlattığı için garip bir şekilde yetenekli hissediyordu. "Bana anlattığın için teşekkür ederim. Sağduyuma güvenebilirsiniz."

"Evet," dedi. "Biliyorum."

Kadın ona doğru yürüdü, ellerini arkasında kenetlemişti, soru sorma bardağı boynundaki kurdelede sallanıyordu. Eve kadar yan yana ve sessizce yürüdüler.

Asla başka bir kişiyle duygusal bağ kurmayın. Asla başka bir

kişinin duygularını öğrenmeye veya paylaşmaya çalışmayın.

Uzak durun.

Gerçeklerle yüzleş.

Dürtü ve duygulardan kaçınarak her durumda daima makul hareket tarzını arayın.

Bunların hepsi, on iki yaşındayken babasının onun için tuttuğu iki öğretmen tarafından ona öğretilen kurallardı. Ve sonunda kuralları öğrenmiş ve uygulamış, onları kendine mal etmiş, bilinçli olarak düşünmeden onlara göre yaşamıştı. Soğukkanlılık ve mantık onun için ikinci doğa haline gelmişti.

Kuralları çiğnemişti. Başka birinin duygusal hayatına girmişti. Ve -Tanrı yardımcısı olsun- onunla duygusal bir ilişki içindeydi.

"Sana söylüyorum, bardağını bir ağaca fırlattı." Alleyne, Aidan ve Eve'in yatağında sırt üstü uzandı, bir elinin tersini gözlerinin üzerine koydu ve bir kahkaha attı. "Öyle yapmış olmalı. Wulf kesinlikle onu oraya atmazdı ve o da oraya kendi kendine çıkmadı. Kesinlikle kavga ediyorlardı."

"Ah," dedi Morgan, yatağın kenarına tüneyip ellerini göğsünde kavuşturarak, "onu sevdim. Gerçekten de gönlümüze göre bir yaratık, öyle değil mi?"

Çocuklarını kreşe bıraktıktan sonra hep birlikte Aidan'ın odasına dolmuşlardı; Alleyne, Beatrice'le ormanda dört nala koşuttuktan sonra döndüğünde onlarla paylaşacağı önemli bir şey olduğunu söylemişti.

Gervase gülerek, "Kimsenin Wulfric'in sınav bardaklarından birini elinden alıp fırlatmak şöyle dursun, ona *dokunmaya* bile cesaret edebileceğini düşünemiyorum," dedi. "Bu fevkalade eğlendirici."

"Peki onu alması için yukarı gönderdi mi?" Joshua sordu. "Leydi Renable yürüyüşümüzün başında bana geçen yıl Bayan Derrick'in kilise bahçesindeki bir ağaca tırmandığını ve Schofield misafirlerinin çoğunun gözü önünde aşağı atladığında elbisesinin yarısını geride bıraktığını söyledi. Onu kurtarmaya giden kişi Wulfric'miş."

"Ondan gittikçe daha çok hoşlanıyorum," dedi Freyja. "Onu tepeden aşağı yuvarlanırken gördüğümde Wulf için doğru kişi olduğunu anladım. Sınav bardağından sonra ağaca çıktı mı, Alleyne? Gülmeyi bıraktıktan sonra, uygun bir zamanında cevap ver."

"Hayır, gitmedi," dedi Alleyne. "Wulf gitti ve sonra onlar kavgalarına devam ederken bir dalın üzerine oturup ona dik dik baktı."

Ancak en büyük ağabeylerinin sınav bardağını kurtarmak için bir ağaca tırmanması ve ardından ağaçta oturup bir tartışma yürütmesi Bedwyn'ler ve eşleri için çok fazlaydı. Birkaç dakika boyunca neşeyle sarsıldılar.

Alleyne kendini biraz toparladıktan sonra, "Kulak misafiri olmadım," diye güvence verdi. "Bu sportmence olmazdı ve Bea'nin de işbirliği yapmayacağını söyleyebilirim. Tek duyduğum, Wulf'un Bea'nın seçeceği kadınların tam tersi olduğunu söylediği ve Bayan Derrick'in de büyük bir küçümsemeyle, iki metresi varken elbette evlenmeyi düşünmeyeceğini söylediği idi."

Bir saniyelik bir sessizlik oldu ve sonra tekrar kahkahalar yükseldi.

"Sevgili Wulfric," dedi Rachel, mendiliyle gözlerini silerken. "Bu kadar kaba davranmaya itildiğine göre aşık olmalı."

Erkekler Wulfric'in aşık olduğu fikrini daha da komik buluyordu ama kadınlar açıkça Rachel'la aynı fikirdeydi.

Freyja, "Onu baldızım olarak almalıyım," diye ilan etti. "Beni engelleyemeyecekler."

"Zavallı Wulfric," dedi Joshua. "Hiç şansı yok, tatlım." "Zavallı Rochester

Teyze!" Rannulf sırtarak konuştu. "O kadar kararlı ki Rochester'ın yeğeni için Wulf'un yüzündeki burnu zorlukla görebileceği -Bu da doğuştan Bedwynli biri için önemli bir şey."

"Çay içmek için salona inmeliyiz," diye önerdi Eve, "yoksa çekingen olduğumuz düşünülecek ve zavallı Amy kendini bir kanepede Wulfric'le baş başa bulacak."

Judith, "Çaba göstermeliyiz," dedi, "onun ve Mrs.

Derrick daha sık bir araya geliyor."

Alleyne yatakta doğrulup ona, "Sanırım bunu kendi başlarına halledebilirler, Jude," dedi.

"Öyle değil," dedi. "Morgan, Amy'yle sunumu hakkında konuşmayı kabul ettiğini söyleme cesaretini göstermeseydi, bu öğleden sonra birlikte olmazlardı. Ve eğer birlikte olmasalardı, kavga etme şansları da olmayacaktı."

"Kadın mantığına göre bu iyi bir şey mi?" Rannulf karısına sevgiyle sırıtarak sordu.

Aidan sert bir sesle, "Eğer Wulfric'e kibrit çakma komplosunun bir parçası olacağımı düşünseydim," dedi ve herkesi dışarı çıkarmak için kapıyı açtı, "bir savaş alanında kendimi vurur ve Fransızları suçlardım."

Ama elbette Christine'i tüm itirazlarına rağmen ertesi sabah onlarla birlikte ata binmeye ikna eden Bedwyn'ler oldu. Diğer misafirlerden bazıları da gideceği için, Wulfric'in ev sahibi olarak görevlerinin onu kendilerine eşlik etmeye zorlayacağına güveniyorlardı.

Christine, ayağını Lord Aidan'ın avuçlarının içine koyup onu yan eyere atmasına izin verirken, bunun kendisiyle konuşulmasına izin vermesi gereken bir şey olmadığını düşündü.

Bedwyn'lerin istisnasız hepsi, ata binmek onlara yürümek kadar doğal geliyormuş gibi görünüyordu. Bayan Hutchinson da öyle. Christine de Melanie, Bertie ve Justin'in mükemmel biniciler olduğunu biliyordu.

O değildi.

Bir kere binicilik kıyafeti yoktu, onun yerine koyu yeşil bir at arabası elbisesi ve şapkası giyiyordu. Bir diğeri, herkesin önünde ahırdaki en sessiz atı isteyerek kendini küçük düşürmek zorunda kalmıştı - seçimi yapan Lord Aidan'a topal ve yarı kör bir atın ona çok yakışacağını söylemişti. Ve bir başkası için, atına bindiğinde

İki yana sallanarak, gergin ve düşmemeye kararlı bir şekilde orada oturdu. Kendisini zaten kurtaramayacağını bildiği dizginleri, sanki onu yerden güvenli bir şekilde yukarıda tutan tek şey onlarmış gibi sıkıca kavradı. Doğal olarak, ne topal ne de kör olan, ama Lord Aidan'ın ona atlar kadar uysal olduğunu söylediği bineği ilk andan itibaren ürkek davrandı.

Bunları anlıyordu ama düzeltmek için bir şey yapamayacak kadar güçsüz görünüyordu. Neredeyse üç yıldır ata binmemiş olmasının da bir faydası olmamıştı - Serpentine'den Bertie'nin kasabadaki evine yaptığı vıcık vıcık yolculuk sayılmazdı.

Bedwyn'ler ve eşleri yine de büyülenmiş görünüyorlardı. Ona selamlar, cesaretlendirmeler ve öğütler verdiler ve o güldüğünde güldüler. Birkaç dakikalığına ona güvende olduğu yanılsamasını veren bir beden içinde onunla birlikte ahırın avlusundan çıktılar.

Ve sonra onu terk ettiler.

Rochester Markizi onu Dük'e emanet etmiş olmasına rağmen, bir grup Bayan Hutchinson'ı aralarına alıp götürdü. Başka bir grup ise Melanie ve Bertie'yi, Audrey ve Sör Lewis'i ve Justin'i alıp götürdü.

Christine'in birlikte at sürebileceği tek kişi Bewcastle Dükü kalmıştı. Ve tabii ki bunun tersi de doğrudu.

Onun yanında kendini her zamankinden daha mahcup hissediyordu. Evliliğinin ve Oscar'ın ölümünün gerçek hikâyesini ona anlattığına hâlâ inanamıyordu. Bunların hiçbirini en yakın olduğu kız kardeşi Eleanor'a bile anlatmamıştı. Adam hiçbir teselli sözü söylememiş olsa da, sonrasında garip bir şekilde rahatlamış hissetmişti. Bu sabah ise sadece utanmış ve biraz da üşümüş hissediyordu. Adam teselli edici hiçbir söz söylememişti. *Tabii ki etmemişti.* Kendisine söylediği için teşekkür etmiş olsa da muhtemelen iğrenmişti. Dün akşam boyunca onunla arasına mesafe koymuştu ve bu sabah kahvaltıda ona tek kelime bile etmemişti.

"Eğer diğerlerine yetişmek ve karanlık çökmeden Alvesley'e varmak istiyorsak," dedi şimdi ona, "o atı dans ettirmek yerine yürütmeniz daha iyi olur Bayan Derrick."

Şimdi bineği grup tarafından terk edildiğinden, tam da bunu yapıyordu - yerinde dans ediyordu.

Christine güldü, ama biraz da üzgün hissediyordu.

"Tanışmamız gerekiyor," dedi. "Bana bir dakika verin." "Trixie,"

dedi, "Bayan Derrick'le tanış. Bayan Derrick, Trixie ile tanışın."

"Sana böyle zekâ uçuşları için ilham verdiğimi bilmek beni çok mutlu ediyor," dedi. Sağ dizginini sıkıca kavradı ve Trixie itaatkâr bir şekilde tam bir daire çizerek dans etti.

Dük ona, "Rahatla," diye talimat verdi. "Vücudunu gevşet - gerginliğini hissedebiliyor ve bu onu sinirlendiriyor. Ve ellerini de gevşet. O bir liderden ziyade bir takipçi. Eğer onu kendi haline bırakırsanız Noble'ı takip edecektir."

Kulağa çok *basit* geliyordu - rahatlamak. Yine de denediğinde işe yaradı ve Trixie dükün bindiği muhteşem siyah aygırın ardından itaatkâr bir şekilde ilerledi.

"Şimdi tek umudum," dedi, "önümüze aniden bir çit çıkmaması. Sanırım Noble onun üzerinden uçarak geçecek ve Trixie de bir takipçi olduğu için onun peşinden uçacak. Korkarım ben diğer tarafta yerde kalabilirim."

"Söz veriyorum," dedi, "senin için geri geleceğim."

Kadın güldü ve adam sabit, esrarengiz gözleriyle ona baktı. "Bana

Alvesley Park'tan ve oradaki insanlardan bahset," dedi. Bu, o vardı varacakları yer olduğunu öğrendi. "Redfield Kontu'nun evi mi?"

"Öyle," dedi.

Adamın tüm söyleyeceğinin bu olduğunu düşündü ve at sürerlerken zahmetli bir konuşma yaparak kendini rahatsız etmeyeceğine karar verdi. Eğer adam sessizlikten memnunsa, o da memnun olacaktı.

Ama ona Kont'un üç oğlundan bahsetmeye devam etti; en büyüğü birkaç yıl önce ölmüştü, en küçüğü ise Galler'deki malikânesinde kâhyalık yapıyordu. Yarımada Savaşları'nda korkunç bir şekilde sakatlanmıştı ve görünüşe göre işe yaramaz olmadığını kanıtlamaya kararlıydı. Ortanca oğul Ravensberg Vikontu Kit Butler, şu anda Redfield Kontu'nun varisiydi ve

Alvesley, eşi ve çocuklarıyla birlikte.

"Aileleriniz her zaman yakın mıydı?" Christine sordu.

"Çoğu zaman," dedi. "Redfield'in oğulları, benim kardeşlerim ve Freyja her zaman oyun arkadaşlarıydılar; yeterince büyüdüğünde Morgan da öyle."

"Ama sen değil?"

"Bir süreliğine." Omuz silkti. "Hepsini geride bıraktım."

Sözler soğuk, küçümseyici bir şekilde söylenmişti. Bu adam, çocukken bile insan sevincini hiç tatmamış mıydı? Ona aşık olabileceğini nasıl hayal edebilmişti? Dün ona nasıl güvenebilmişti? Ve onunla *tartıştı*? Kavgayı neredeyse unutmuştu. O zaman soğuk davranmamıştı. Ah, ne kadar kışkırtıcı bir şekilde karmaşıktı.

"Çoğu zaman dediniz," dedi. "O zaman bazı anlaşmazlıklar oldu mu?"

Sonra da ona Redfield Kontu'yla birlikte Leydi Freyja ile kontun oğullarının en büyüğü arasında bir evlilik ayarlama planıyla ilgili olağanüstü bir hikâye anlattı; Kit bir yaz savaştan dönüp Leydi Freyja'yla birbirlerine aşık olana kadar sorunsuz ilerleyen bir plandı bu. Leydi Freyja onu reddetmiş ve yine de kardeşiyle nişanlandığını açıklamış, Kit de Yarımada'ya geri dönmüştu ama ancak bir gece Lindsey Hall'un dışındaki çimenlikte Lord Rannulf'la şiddetli bir yumruklaşmaya girdikten sonra. Ve üç yıl sonra, en büyük kardeş öldükten sonra, dük ve kont Leydi Freyja ile Kit arasında bir evlilik ayarlamaya çalışmış, bunun her ikisinin de hoşuna gideceğini varsaymışlardı. Ancak Kit o yaz, muhtemelen nişan kutlamaları için eve döndüğünde, nişanlısı olarak yanında şimdiki Leydi Ravensberg'i de getirmişti.

"Oh," dedi Christine. "Peki Leydi Freyja çok üzgün müydü?"

"Kızgın," dedi. "Eğer üzgünse bile bunu itiraf etmiyordu. Ama doğruyu söylemek gerekirse hiçbirimiz Kit'ten memnun değildik ve bunu hem ona hem de leydisine kendimize özgü bir şekilde hissettirdik. Yine de aramızdaki kırgınlık artık geçti. Freyja, Joshua ile tanıştıktan sonra Leydi Ravensberg ile barıştı bile."

Karmaşık bir hikâyeydi ve hiç de onun anlatacağı türden bir hikâye değildi.

Christine onun geçen yıl mülklerinden ve ailesinden nasıl gereksiz ayrıntılara girmeden ve hiç duygusallaşmadan bahsettiğini hatırladı. Christine, onun da dün kendisine olduğu gibi, kendisine açılmaya çalıştığını fark etti. Onunla bir tür ilişki kurmaya çalışıyordu. Bir anlamda ona kur yapıyordu.

Neredeyse tüm yol boyunca Alvesley'e çok az soru sorarak konuştu. Hatta ona sormadığı şeyleri bile anlattı. Ona tüm kardeşlerinin flörtlerinden ve Lord Alleyne'in öldüğüne inandıkları 1815'in korkunç yaz aylarından, o sırada bağlı olduğu İngiliz elçisinden Wellington Dükü'ne bir mektup götürmek için gittiği Waterloo Savaşı'nda öldürüldüğünden bahsetti.

"Ve sonra," dedi, hikayenin sonunu getirerek, "Morgan'ın düğününden sonra hepimiz kiliseden Lindsey Hall'a döndüğümüzde, işte oradaydı, terasta bizi bekliyordu."

Christine boğazında bir yumru varmış gibi hissetti.

"İnanılmaz derecede harika bir an olmalı," dedi.

"Evet," dedi sertçe. "Waterloo'da bacağından vurulduktan sonra atından düşmüş ve kafasını o kadar sert çarpmış ki, hayatta kalması bile şaşırtıcı. Birkaç ay hafızasını kaybetmiş. Onu bulan ve sağlığına kavuşturan Rachel oldu."

Trixie atının ardından uysalca ilerlerken ona baktı. Ve onun hakkında bilmek istediğinden hiç de emin olmadığı bir şeyi fark etti. Ses tonundaki sertliğe ve yüz ifadesindeki her zamanki ciddiyete rağmen, kendisi için son derece duygusal olan bir şeyi yeniden yaşıyordu.

Ve sonra ... işte oradaydı, terasta durmuş bizi bekliyordu.

Sadece o çıplak kelimelerle kendisine nasıl ihanet ettiğinin farkında mıydı?

Gözlerini öfkeyle kırıştırdı ve başını öne çevirdi. Gözyaşlarını görürse ona nasıl açıklayacaktı?

Kısa bir süre sonra bir başka büyük malikâne olan Alvesley'e vardılar ve Dük onun attan inmesine yardım etti, atları seyise teslim etti ve diğerlerinin ardından ona eve kadar eşlik etti. Yalnız olmamak büyük bir rahatlamaydı.

artık onunla birlikte olmak istemiyordu. Sıkı sıkıya bağı olduğu bazı önyargılarını rahatsız etmeye başlamıştı ve bunun olmasını gerçekten istemiyordu. Güvenli hayatını geri istiyordu. Daha da ötesi, pişmanlık duymadan, hem aklıyla hem de kalbiyle seçtiği şeyin bu olduğundan şüphe duymadan geri istiyordu.

Geçen yıl Schofield Park'ta sosyetenin arasına karışmakta *çok* isteksiz davranan ve bu bahar Audrey'nin düğününden sonra Londra'da sosyetenin arasına karışmakta daha da isteksiz davranan biri için Christine sonraki bir saat boyunca kendi dünyası üzerindeki kontrolünün endişe verici bir şekilde kaymasına gerçekten izin verdiğini düşündü. Önce Bedwyn'ler, şimdi de bu.

Redfield Kontu ve Kontesi ile Vikont ve Vikontes Ravensberg'e takdim edildikten sonra -ki az önce dinlediği hikâyeden sonra onlara biraz ilgiyle bakmıştı- tüm misafirleriyle tanıştırılması gerekiyordu ve aralarında unvanı olmayan tek bir kişi bile yoktu: Kilbourne Kontu ve Kontesi, Portfrey Dükü ve Düşesi, Leydi Muir, Sutton Kontu ve Kontesi, Attingsborough Markisi ve Vikont Whitleaf, hepsi Vikontes Ravensberg'in akrabaları.

Gerçekten de oldukça bunaltıcıydı. Ama neyse ki ziyaretçi grubunda o kadar çok kişi ve aynı anda konuşmaya çalışan o kadar çok ses vardı ki, Christine misafir odasında kendisini nispeten göze çarpmayan bir pencere kenarı bulabildi ve insanlığın çılgınlıklarının bir katılımcısı olmak yerine eğlenen bir izleyicisi olmak için uzun zamandır sürdürdüğü tutkusunu yeniden yakalamaya başladı.

Bewcastle Dükü, Redfield Kontu, Portfrey Dükü ve Bertie'yle birlikte bir gruba oturdu ve kısa süre içinde onlarla derin bir sohbe daldı. Orada bulunanlar arasında en aristokrat ve aynı zamanda en yakışıklı görünenin o olması garipti. Lord Alleyne'in Bedwyn kardeşler arasında en yakışıklısı olduğunu daha önce kabul etmişken ve Vikont Whitleaf'in -şu anda Amy Hutchinson'ın üzerinde etkisini göstermekte olduğu- yıkıcı derecede çekici menekşe rengi gözleriyle son derece yakışıklı bir genç adam olduğunu düşününce, bu gerçekten de aptalca bir düşünceydi. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve çekici Attingsborough Markisi ise sıcakkanlı her kadının ayaklarını ve dilini dolaştırmasına yetiyordu. Kilbourne Kontu ve Vikont Ravensberg'den bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Yün mü topluyorsun, Chrissie?" Justin onun yanına tüneyerek sordu. "Buraya gelirken seni Bewcastle'da kaderine terk etmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Başka seçeneğim yok gibiydi. Dönüş yolunda daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Kadın ona gülümsedi. Dün akşam ona, elinden geldiğince yanında kalacağına ve onu dükün istenmeyen ilgilerinden koruyacağına dair söz vermişti. Kız ona karşı çıkmamıştı. Onunla aynı fikirde de değildi.

Sabah ona geri vermeyi unutmamak için Dük'ün soru sorma bardağını yastığının yanına koyarak uyumuştı. Şimdi kadehin, araba elbisesinin cebinde oldukça ağır olduğunu hissedebiliyordu.

"Aldırmadım," dedi. "Ailesi hakkında her türlü ilginç şeyi öğrendim. Gerçekten hoş insanlar, değil mi Justin?"

"*Hoş mu?*" Kıkırdadı. "Eğer insanların kibirli ve zorba olmalarını seviyorsan, Chrissie, evet, sanırım öyleler. Arada bir kendi başlarına gidip hepimizle alay etmelerini de seviyorsan. Dün o yürüyüşten sonra onları *duydum*, hep birlikte bir odadaydılar. Davranışlarınızdan hoşlanmadılar, emin olabilirsiniz. Ama bu konuda endişelenmeyin." Onun elini okşadı. "Tepeden aşağı yuvarlanışına tanık olmamış olsam da hoşuma gitti. Ben de *senden* hoşlanıyorum. Sezon biter bitmez yaz için Schofield'a geleceğim. Birlikte biraz zaman geçireceğiz, sen ve ben. Uzun yürüyüşlere ve gezintilere çıkacağız ve moda dünyasına güleceğiz."

Neden dokuz buçuk yıl önce -ya da bir yıl önce- Justin gibi güvenli birine aşık olamadığını merak etti. Hermione'nin birkaç gece önce söylediklerine ve ona evlenme teklif etmiş olmasına rağmen, onun da kendisine aşık olduğuna inanmıyordu ama yine de ...

"Bayan Derrick."

Christine irkilerek başını kaldırdı ve kendisini, çok önemli biri olduğunu düşündüğü izlenimini veren genç bir bayan olan Leydi Sutton'ın karşısında buldu. "Birkaç hafta önce Serpentine'e düşerek ortalığı karıştıran siz değil miydiniz?"

"Ah, canım." Christine, odadaki herkes ona bakarken yüzünün kızardığını hissetti, oysa bir dakika önce birkaç grup konuşması devam ediyordu. "Korkarım bu şüpheli ayrıcalığa sahibim."

Hallmere Markisi kıkırdadı. "Bir *hanımefendinin* suya düşürdüğü eldiveni almak için eğildi," dedi, "ve suya düştü. Lord Powell onu sudan çıkardı, ama Bewcastle serseri şövalyeyi oynadı.

Paltosunu ona sardı ve atına bindirip evine götürdü."

Leydi Rosthorne birdenbire en büyük ağabeyi kadar mağrur görünerek, "Tahmin edebileceğiniz gibi hikâyeye birkaç saat içinde Londra'da duyuldu," diye ekledi. "Herkes çok güldü ve böyle bir amaç uğruna kendi güvenliğini tehlikeye atan bir hanımefendiden çok etkilendi."

"Leydi Hallmere, "Bayan Derrick'in bu kadar kısa bir süre sonra kasabadan kaybolması pek çok kişi gibi bizi de büyük hayal kırıklığına uğrattı," diye ekledi. Çeşitli eğlencelerde çok rağbet görürdü. Ama Wulfric'in misafirlerinden biri olarak onunla burada karşılaşacak kadar şanslıydık."

"Ve dün," dedi Lord Alleyne yakışıklı gülümsemesini göstererek, "hepimiz Bayan Derrick'in hayata karşı alışılmadık ve coşkulu yaklaşımına tanık olma ayrıcalığına sahip olduk, vahşi doğa yürüyüşünden tepeden aşağı yuvarlanarak çocuklarımızı sevindirdi, tabii ki hepsi onu taklit etmek zorunda kaldı."

"Free de öyle," diye ekledi Lord

Rannulf. "Aman Tanrım," diye

mırıldandı Lord Sutton.

"Çocukların hepsi ona bayılıyor," diye ekledi Leydi Aidan. "Bu sabah kahvaltıdan önce onu kreşe doldurdular."

Çok sevimli Vikontes Ravensberg, Christine'e sıcak bir gülümsemeyle, "Tahmin edebiliyorum," dedi. "Çocuklar sevmek için her zaman doğru insanları seçerler. Çocuklarla çok işiniz oldu mu Bayan Derrick? Sizin de çocuğunuz var mı?"

Christine cevap vermekte zorlanırken hepsinin az önce yaptığı şeyin, Sutton Kontesi'nin şüphesiz kinine karşı onu *savunmak* olduğunu fark etti. Bewcastle Dükü tek kelime etmemişti ama soğuk bakışlarından birini kontese yöneltmiş ve kalan yedi kadehten biri olan sorgu kadehini gözüne kaldırmıştı.

Bir saatlik ziyaretin geri kalanında Christine izleyici rolünü terk etmek zorunda kaldı. Çeşitli sohbetlerin içine çekildi ve bir şekilde Justin yerine yanında Attingsborough Markisi'nin oturduğunu gördü. Ve o da son derece çekici bir beyefendiydi. Ayrılma vakti geldiğinde ona dışarı kadar eşlik eden ve binmesine yardım eden de oydu.

Henüz yerdeyken ona sabırlı bir teslimiyetle bakan Trixie, eyere bindikten sonra muhteşem bir uysallıkla davrandı, vücudu ve elleri kararlı bir şekilde gevşedi.

Marki geri çekilmeden önce, "Bayan Derrick," dedi, "Lindsey balosunda benim için bir set ayıracağınızı umabilir miyim? Belki de ilk?"

"Teşekkür ederim." Kadın ona gülümsedi. "Gerçekten de öyle."

Justin'in Bewcastle Dükü'ne bağlandığını ve onunla sohbet ettiğini görebiliyordu. Şüphesiz onu mümkün olduğunca onun arkadaşlığından korumak için verdiği sözü tutuyordu. Bazen, diye düşündü sadakatsizce -ve onu tanıdığından beri ilk kez- Justin oldukça can sıkıcı olabiliyordu.

Ama Trixie'nin Noble'ın dengeleyici ve baskın etkisi olmadan hareket edeceğinden korkmasına gerek yoktu. Lord Aidan onun yanına oturdu ve Christine onun bir süvari albayı olduğunu hatırlayarak, yerden bir mil yükseklikte bir atın sırtında yanlamasına tünemişken kendini ne kadar güvende hissedebilirse o kadar güvende hissetti.

JUSTIN MAGNUS MOWBURY'NİN KARDEŞİ OLSA DA ve Wulfric

Bu sabah Lindsey Hall'daki kütüphanede oyalanma fırsatını yakalayan arkadaşına büyük saygı duysa da, genç adama karşı hiçbir zaman bir yakınlık hissetmemişti. Hatta Magnus, Bayan Derrick'in çok yakın bir arkadaşı olduğu için, kıskançlığın bu hoşnutsuzluğu kısmen açıklayıp açıklamayacağını bile merak etmişti.

Ama gecenin yarısını uyanık geçirmiş, düşünmüştü. Sonra erkenden kalkıp hızlı bir yürüyüşe çıkmış ve biraz daha düşünmüştü. Ve eve döndüğünde saat hâlâ erken olduğu için kütüphanesinde oturup düşünmeye devam etmişti.

Aslında Magnus'u kendisiyle birlikte Lindsey Hall'a dönmesi için manevra yapan Wulfric'ti ama genç adam muhtemelen bunun tam tersi olduğu izlenimine kapılmıştı.

Wulfric soğuk bir tavırla, "Attingsborough vedalaşmakta acele etmiyor," dedi. "Söylemesi gereken her şeyi söylemek için misafir odasında yeterince zaman bulması gerekirdi."

Bu birkaç kelimenin yeterli ipucu olup olmayacağını merak etti. Eğer yeterli olmazlarsa, kardeşleri onu Bayan Derrick'le eşleştirmek için buraya gelirken olduğu kadar bu sefer de istekliyken, sıkıcı bir dönüş yolculuğuna mahkûm olacaktı. Ve yolculuğun bu ayağında Amy Hutchinson'ın hatırı için olamazdı, çünkü Rochester Teyze kızı ona zorla kabul ettirmeye çalışmak için burada değildi. Kardeşleri *çöpçatanlık* yapıyordu.

"Attingsborough yıllardır Londra'nın en kötü şöhretli çapkınlarından biridir," dedi Magnus hoş bir ifadeyle, atlarını diğerlerinden biraz ayrı sürerek uzaklaşırlarken.

Grup.

Wulfric bunu ilk kez duyuyordu. Attingsborough şüphesiz yıllardır piyasadaki en büyük evlilik ödülllerinden biriydi ve bu arada bir keşif gibi yaşaması pek olası değildi. Ama bir tırmıkçı?

İtirazsız bir homurdanmanın ötesinde herhangi bir yorumda bulunmadı. Bundan sonra ne olacağını görmek için bekledi.

"Yine de Chrissie'yi onunla flört etmekle suçlamak haksızlık olur," dedi Magnus. "Evli olmasına ve *tonla* yaşam tecrübesine rağmen Attingsborough gibi biriyle boy ölçüşemez, değil mi? Ve sanırım Leydi Muir kuzeni olduğu ve Whitleaf Bayan Hutchinson'ı tekeline aldığı ve başka bekâr kadın *olmadığı* için onu kalabalığın arasından seçmesi doğaldı. Ayrıca Chrissie oldukça güzel ve sandığından çok daha çekici."

Wulfric sıkılmış bir sesle, "Aynen öyle," dedi.

Magnus, "Sanırım ona bu kadar ilgi gösterdiği için ona kızgınsınız," dedi. "Söylememi bağışlarsanız, sizin de ona hayran olduğunuzu fark etmemek mümkün değil. Biraz sinirlendiğiniz için sizi suçlamıyorum. Ama o benim en yakın arkadaşım ve onu savunmak için konuşmalıyım. Kitredge ve Attingsborough gibi adamlar onu da istediğinde onu suçlamamalısınız. Bu onun suçu değil. Erkekler üzerinde hep böyle bir etkisi olmuştur. Elinde değil. Oscar evlilik hayatları boyunca onu flört etmekle, hatta flörtün ötesine geçmekle suçlayarak hayatını zindan etti. Hermione ve Basil de onu aynı şekilde suçladılar. Ve tabii ki Oscar'ın ölümünün örtbas edilmesinden de onu sorumlu tuttular. Bu onun hatası değildi. Sadece bunu anladığınızdan emin olmak istiyorum."

"Bana öyle geliyor ki," dedi Wulfric soğuk bir sesle, "çok fazla itiraz ediyorsunuz. Benim tecrübelerime göre ateş olmayan yerden duman çıkmaz."

Magnus içini çekti. "Ne söylememi bekliyorsun?" diye sordu. "Chrissie benim arkadaşım. Ve tabii ki masum. Onu son nefesime kadar savunurum. Onu tanıdığımdan beri onlarca değil de yüzlerce olay olsa bile, her seferinde ona inanırdım. Arkadaşlar böyle yapar."

Bayan Wulfric'in hatırı için Alvesley'e giden en güvenli yolu seçmişti.

İyi bir binici olmayan Derrick dönüş yolunda böyle bir çekingenlik hissetmedi. Bir tarlada tırıs gidiyorlardı ve açık bir kapıdan geçmek için rotalarını hafifçe çevirmiş olabiliyorlardı ama Derrick yolundan sapmadı. Atını ileri doğru mahmuzladı ve çitin en yüksek, en kalın kısmına yöneldi. Noble en az bir adım farkla çitin üzerinden süzüldü. Wulfric dişlerini sıkı ve diğer adamın da çiti aşıp kendisine yetişmesini bekledi.

"Tanrım," dedi Magnus gülerek, "uzun zamandır bu kadar pervasızca bir şey yapmamıştım."

"Sanırım," dedi Wulfric, sesi çelik gibiydi, soğuk gözleri diğer adamın üzerindeydi, "siz de Bayan Derrick'e aşıksınız. Onu savunmak için her şeyi söyleyeceğinize inanıyorum. Gerekirse yalancı şahitlik bile yapacağınıza inanıyorum."

Justin Magnus bir süre sessizce at sürdü. "Güven, aşk için olduğu kadar dostluk için de çok önemlidir," dedi. "Chrissie'ye güveniyorum. Her zaman güvendim ve her zaman güveneceğim. Eğer onu seviyorsan, Bewcastle, ya da herhangi bir şekilde ona düşkünsen, o zaman sen de ona güvenirsin - patavatsızca davrandığı zaman bile. Sen bir dünya adamısın. Oscar öyle değildi ve güçlü de değildi. Onu tamamen kendine istiyordu. Gerçekten patavatsızca bir şey *yapacağından değil*. Bunu söylemiyorum. Aslında tam tersini söylüyorum. Chrissie onurun ruhudur. Ama bazen aksi gibi görünüyor - Oscar ölmeden bir gün önce Winwood Abbey'de bir adamla bir saat boyunca yalnız kaldığında ve ona eşlik edecek başka kimse olmadığında olduğu gibi. Ona bir mazeret vermeye çalıştım çünkü hiçbir şey olmadığını söylediğinde ona *güvenmişt*im. Ama yine de düşüncesizce davranmıştı, anlıyorsunuz ya, *masumca* düşüncesizce. Ama çok fazla konuşuyorum. Bu özel olayla ilgilenmezsiniz."

"Kesinlikle öyle," dedi Wulfric belli belirsiz.

"Seni ondan elimden geldiğince uzak tutacağıma söz verdim," dedi Magnus içten ve alaycı bir sırıtışla. "İşte bu yüzden şimdi seninle geliyorum. Sanırım düşes olma fikri onu cezbediyor -tıpkı Kitredge Kontesi olma şansının cezbedtiği gibi. Sonuçta bir öğretmen'in kızı için büyük bir başarı olurdu, değil mi? Ama aynı zamanda sizden korkuyor, ona karşı Oscar'dan daha katı olacağınızdan korkuyor. Özgür olmaya ihtiyacı var..."

"Flört mü?" Wulfric önerdi.

"Bu sevmediğim bir kelime." Magnus'un sesi sinirlenmiş gibiydi. "Chrissie asla flört etmez. Kendisi olmak için özgür olmaya ihtiyacı var."

Wulfric, "Başka beyefendilerle arkadaşlığını sürdürmekte özgür," dedi.

"Evet, eğer istersen," diye kabul etti Magnus. "Ama *masum* arkadaşlıklar."

"Kesinlikle öyle." Alvesley'den dönüş yolu hiç bu kadar uzun gelmemişti

Wulfric'e.

Lindsey Hall nihayet görüş alanına girdiğinde düşündü. "Ama ben bu konuşmayı

sıkıcı, Magnus. İnandığının aksine, Bayan Derrick'e olan ilgim gerçekten çok az. Ve elbette onun hakkında söylediklerinin onda birine bile inanmıyorum. Sadakatin takdire şayan, ama kadın açıkça bir fahişe."

Atını şükürler olsun ki eve giden karaağaçlı yola çevirdi.

"*Ekselansları!*" Magnus'un sesi şok olmuş gibiydi. "Evlilik yoluyla kuzenim ve *arkadaşımdan* bahsettiğinizi bilmenizi isterim."

Wulfric, "Kimi hayatınız pahasına savunursunuz," dedi. "Çok iyi anlıyorum. Kendini kaptırmış bir adam inanmak istediği her şeye inanır, daha doğrusu inanmak istemediği her şeyi görmezden gelir. Eğer benimle eve sadece Bayan Derrick'i benim baskıcı misafirliğimden korumak için değil, aynı zamanda onun davasını bana savunmak için geldiyse, çok kötü bir şekilde başarısız oldun. Bu konudaki son sözüm budur."

"Ama-"

Wulfric atını diğerinin önünde mahmuzladı ve ahıra doğru ilerledi.

Asla öfke duymayın. Bu ters etki yaratır. Ayrıca gereksizdir de.

Bir şey söylenmesi gerekiyorsa, söyleyin. Yapılması gereken bir şey varsa, yapın. Asla öfke hissetmeyin. Her şeyden önemlisi, asla öfke göstermeyin.

Öfke bir zayıflık işaretidir.

Eski dersleri iyi öğrenmişti. Ama bugün bu konudaki ustalığı ciddi bir şekilde sınanıyordu. Bugün çıplak elleriyle öldürme dürtüsü hissetti.

Bugün çok ama çok kızgındı.

Hallmere Markizi ve Markizi bir düet söylemek üzereydiler, ancak Markiz ilk önerildiğinde itiraz etmişti, ta ki iki erkek kardeşi tarafından zorlanana kadar.

"Tanrı bizi seviyor," dedi Lord Rannulf sırtarak, "Free'ye *şarkı söylemeyi* hiç öğretmedin mi Joshua?"

"Duyduğuma göre, Ralf," dedi Lord Alleyne, "Cornwall'ın nemli ikliminde testereler çabucak paslanıyormuş."

Bertie ve Hector içtenlikle güldüler, Rochester Markizi lorgnette'ini gözlerine kaldırdı, Bayan Pritchard yüzü gülücüklerle doluydu, Lord Alleyne'e parmağını sallayarak Galler'in şarkıları ve nemli iklimleriyle ünlü olduğunu hatırlattı ve Leydi Freyja korkunç bir vakarla ayağa kalktı.

"Josh," dedi, "şarkı söyleyeceğiz. Sonra da paslı testere şakası yapacak olan varsa birkaç burun dürteceğim."

"Kimse daha iyi yapamaz tatlım," dedi gülerek. "Şarkı söylemeyi yani."

Hepsi de akşam için eğleniyorlardı. Bayan Hutchinson piyanoyu çalmış, Leydi Rannulf şaşırtıcı bir oyunculuk yeteneğiyle Desdemon'a'yı onlar için canlandırmış, Hector nadir sihirbazlık ve el çabukluğu gösterilerinden birini sergilemişti ve şimdi düet başlamak üzereydi.

Christine eğlenmeye çalışıyordu. Eğlenmemesi için hiçbir neden yoktu. Dolu dolu, hareketli bir gün olmuştu. Sabah gezintisinden, ziyaretten ve Baron Weston'la sohbet ederek geçirdiği öğle yemeğinden sonra, gençlerin çoğu ve onların çocuklarıyla birlikte dışarı çıkmıştı. Onlarla birlikte geniş bir çimenlikte oynamış, büyük çocuklar ve birkaç yetişkinle top oyunu oynamış, diğerleri bebeklerle çember çevirme oynamış, Rosthorn Kontu bebeğini kucağında sallamış ve Leydi Alleyne Hallmeres'leri kucaklamıştı. Sonra Justin'le birlikte uzun bir yürüyüşe çıktı.

Justin ona, Bewcastle'dan uzak durmakla ve onun ilgisini görmezden gelmekle kesinlikle akıllıca davrandığını söylemişti, elini sempatik bir şekilde okşayarak. Adam düpedüz asık suratlıydı ve zavallı bir kadına korkunç kıskanç bir koca olabilirdi. Attingsborough Markisi'nin Chrissie'ye evden çıkarken eşlik etmesi, eyerine binmesine yardım etmesi ve sonra ona birkaç veda sözü söylemesi onu sinirlendirmişti.

"Whitleaf de Bayan Hutchinson için aynı Geyi yaptığına göre, bu onun için büyük bir haksızlık," diye eklemişti. Ama senden hoşlanıyor Chrissie ve tüm ilginin kendisine yönelmesini istiyor. Ona senin özgür bir ruh olduğunu, kendin olmak için özgür olman gerektiğini kesin bir dille söyledim. Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil."

Christine'in bildiği kadarıyla Dük bütün öğleden sonra evde kalmıştı. Her ne kadar yemek masasında görünmüş ve sohbe neredeyse hiç katılmamış olsa da, beyefendiler hanımefendilere katıldığında salona gelmemişti.

Christine için fark etmezdi. Elbette yoktu. Dün onunla tartışması ve sonra da sırrını ona açması aptalcaydı. Bu sabah ailesi ve komşuları hakkında yaptığı açıklamaların hiçbir anlamı yoktu. Sadece sohbet ediyordu.

Marki ve Markiz tam piyanonun önündeki banka otururken, Christine omzunda hafif bir dokunuş hissetti ve başını kaldırdığında bir uşağın kulağına eğilip yumuşak bir sesle konuştuğunu gördü.

"Ekselansları kütüphanede size eşlik etme lütfunda bulunuyor, hanımefendi," dedi.

Christine şaşkınlıkla ona baktı. Ama sonra Hermione ve Basil'in ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlediklerini gördü. Onlar da mı davet edilmişti? Ayağa kalktı ve müzik başlarken odadan çıktı.

Üçü de biraz mahcup bakışlar attıktan sonra birlikte aşağı indiler. Son birkaç gündür aralarında açık bir düşmanlık olmamasına rağmen, sanki karşılıklı rıza ile birbirlerinden uzak durmuşlardı.

"Bu neyle ilgili?" Hermione sordu.

"Bewcastle'ın sosyalleşmek istediğini ama bir odada oturmak istemediğini söyleyebilirim.

Kalabalık misafir odası," dedi Basil.

Christine hiçbir şey söylemedi.

Onları almaya gelen aynı uşak önlerinden gitti ve oraya vardıklarında kütüphanenin kapılarını açtı.

"Lord ve Leydi Elrick ve Bayan Derrick, majesteleri," dedi.

Christine, buranın deri, ahşap ve mum kokan devasa bir daire olduğunu gördü. Tahminine göre burada binlerce kitap olmalıydı. Kitaplar yerden yüksek tavana kadar uzanan kitap raflarını dolduruyordu. Pencerelele yakın büyük bir masa ve içinde ateş yanan şöminenin etrafında büyük sandalyelerden oluşan bir çember vardı.

Bewcastle Dükü ateşin önünde duruyordu, sırtı ateşe dönüktü, siyah beyaz gece kıyafetleri içinde soğuk ve yasaklayıcı görünüyordu. Yalnız değildi. Justin şöminenin yanındaki deri sandalyelerden birinden ayağa kalkmış, şaşkın görünüyordu. Ama sonra gülümsedi.

Dük yeni gelenleri eğilerek selamladı ve onlara oturacak yer gösterdi; tüm bunları yerinden kımıldamadan ya da soğuk tavrını hiçbir şekilde gevşetmeden yaptı. Ama zaten bunu nadiren yapardı.

Christine doğrudan ona baktı. Bu sabah Attingsborough Markisi'yle konuşmasına ve atına binmesine yardım etmesine izin vermesine nasıl sinirlenmişti? Nasıl *cüret* edebilirdi! Bir an için bakışları onunkilerle buluştu ve onunkiler tereddüt etmedi. Gözlerini kaçırın o oldu.

Öyle de yapabilirdi, kötü adam! Sadece Lindsey Hall'a gelmeyi kabul ettiğı ve onunla birkaç kez özel olarak görüştüğü için ona sahip olduğuna mı inanıyordu?

Hermione, "Az önce misafir odasında fevkalade eğlendik," dedi. "Leydi Rannulf muhteşem bir oyuncu. Birkaç dakikalığına onun aslında Othello tarafından öldürölmek üzere olan zavallı Desdemona olmadığını unuttum. Hector da sihirbazlık numaralarından bazılarını yaptı. Her zaman büyük bir konsantrasyonla izlerim, *bu* sefer tam olarak nasıl yaptığını göreceğıme kararlıyım, ama asla göremem. Ellerini asla ceplerine yaklaştırmazken ve kollarını geriye kıvrırmazken bir ip parçası nasıl iki parça ve sonra tekrar bir parça haline gelebilir?"

"Hector çocukluğundan beri bu yeteneğe sahipti," dedi Justin gülerek. "Mel, Audrey ve beni çocuk odasında oyalardı ama bu sırrı bize asla söylemezdi."

"Hepsi bir illüzyon," dedi Bewcastle Dükü. "Oyunculuk ve sihir. İzleyenin görünüşü gerçek sanmasını sağlama hilesidir. Özveri ve beceri gerektiren bir şeydir."

"Şey," dedi Justin, "bu benim anlayışımın ötesinde. Ama Leydi Rannulf'un gösterisini kaçırdığım için üzgünüm. Belki başka bir akşam tekrarlar."

"Örneğin bazı insanlar," dedi dük, Justin'i görmezden gelerek, "bir şey söyleyip başka bir şey kastetme becerisine sahiptir."

"İroni çoğu zaman eğlenceli olabilir," dedi Basil. "Haklısın, Bewcastle. Bazı insanlar bu sanatta ustadır ve en büyük yazarlarımızdan bazıları bunu mükemmel bir şekilde kullanır. Alexander Pope aklıma geliyor. 'The Rape of the Lock' beni her zaman kıkırdatmıştır."

"Ve bazı insanlar," diye devam etti dük, sanki Basil hiç konuşmamış gibi, "doğruyu söyleme ve dinleyicilerini bunun bir yalan olduğuna ikna etme yeteneğine sahiptir."

Hermione, Basil ve Justin bu kez söyleyecek bir şeyleri olmadığı için kibarca ona baktılar. Christine ona sabit ve soğuk bir şekilde bakmaya devam etti. Adamın kibirli ve bencil olduğunu düşündü. Şimdi neden onda daha fazlası olduğunu düşünmeye başladığını bilmiyordu. Belki de bahsettiği illüzyonun bir kısmı?

Buraya neden davet edildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Dük, "Edindiğim izlenime göre," dedi, "Bayan Derrick genellikle çapkın biri olarak görülüyor."

"Şeytan!" Justin ayağa fırladı.

Hermione'nin eli boynundaki incilere gitti.

Basil sert bir sesle, "Sanırım baldızıma bir özür borçlusun, Bewcastle," dedi.

Christine sandalyesinde donup kaldı.

Dük, uzun parmaklarıyla bir akşam sorusu bardağının sapını kavradı.

"Hepinizin beni dinleyeceğine inanıyorum," dedi, sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyordu. "Otur lütfen, Magnus."

"*Hayır,*" dedi Justin, "Chrissie'den özür dileyene kadar

olmaz." Düklük kadehi dükün gözüne kadar yükseldi.

"Onu bir çapkın olarak gördüğümü mü *söyledim?*" diye

sordu kibirli bir şekilde.

Justin oturdu ama öfkeli olduğu açıkça görülüyordu. Christine ona güven verici bir şekilde gülümsedikten sonra bakışlarını tekrar düke çevirdi ve onunki kadar sert olmasını umdu.

"Siz de ona böyle diyordunuz, hanımefendi," dedi başını Hermione'ye doğru hafifçe eğerek, "geçen yıl Schofield'da. Yine de itiraf etmeliyim ki, ona aktif olarak çapkın dendiğini duyduğum tek olay o oldu. Bununla birlikte, onun çapkın *olmadığını* da defalarca duydum."

Gümüş gözleri birkaç dakikalığına Christine'in üzerinde durdu. Christine de ona sabit bir şekilde baktı. Ayağa fırlayıp elini adamın yanağına vurmaya çok isterdi ama bacaklarının onu taşıyabileceğinden şüpheliydi. Nefesi o kadar kesilmişti ki neredeyse soluk soluğa kalmıştı.

"Dük, Hermione'ye, "Bana Bayan Derrick'in ev partisindeki her beyefendiyle flört ettiğini ve diğer genç hanımlarla girdiği bir bahsi kazanmak için benimle birlikte laburnum sokağında yürüyerek benimle flört ettiğini söylemişsiniz, hanımefendi," dedi. Her iki fikri de aklınıza neyin getirdiğini hatırlamaya çalışmanızı rica ediyorum. Tamamen kendi gözleminiz ve sonucunuz muydu? Yoksa birisi size onun flört *etmediğine* dair o kadar güçlü ve tutkulu bir şekilde güvence verdi ki şüpheleriniz uyandı ve sonuca vardınız mı?"

"Gördün mü?" Hermione cevap vermeden önce Justin bağırdı. "Bu sabah sana bunun her zaman böyle olduğunu söylemiştim, Bewcastle. Beni kastediyorsun, değil mi? Keşke Chrissie'yi savunmak için hiç konuşmasaydım. Her zaman yarardan çok zarar vermişim gibi görünüyor. *Her zaman!* Ama işte bu kadar! Bir daha asla yapmayacağım." Christine'e baktı, görünüşe göre

gözyaşları. "Özür dilerim, Chrissie."

Ama kız ona bakıyordu, tutuklanmıştı.

"Hepimiz biliyoruz ki," dedi Hermione nazikçe, "Justin Christine'den çok hoşlanıyor. Hatta belki de ona aşık. Ve onda hiçbir yanlış göremediğini de hep biliyoruz. Bariz bir patavatsızlığa şahit olsa bile onu savunurdu. Bu onda sevimli bir özellik. Ama pek inanç uyandırmıyor. Affet beni, Justin. Her zaman iyi niyetli olduğunu biliyorum."

"Dük sözlerine şöyle devam etti: "Evliliğiyle ilgili duyduğum tüm hikâyeler ve son bir yıl içinde onu tanıdığım kadarıyla, *flört* dışında Bayan Derrick'*le* özdeşleşmiş gibi görünen bir kelime varsa, o *da Justin* kelimesidir."

"Ne öneriyorsun?" Justin tekrar ayağa fırladı. "Seni pislik-" Bewcastle

Dükü hiç istifini bozmadan kadehini tekrar gözüne götürdü. "Sana

oturmanı öneriyorum Magnus," dedi ve inanılmaz bir şekilde Justin oturdu.

Dük, "Elrick," dedi, "evliliği sırasında Bayan Derrick'in kocası, siz ve Leydi Elrick tarafından başka beylerle flört ettiği ya da patavatsızca davrandığı düşünülen tüm o durumları düşünmenizi ve kendinize, sizin, kardeşinizin ya da karınızın onun suçlu olduğuna dair tartışılmaz bir kanıt görüp görmediğinizi ya da başka birinden herhangi bir şikâyet alıp almadığınızı sormanızı rica ediyorum. Onunla ilgili herhangi bir çirkin dedikoduyu doğrudan duyup duymadığınızı hatırlamanızı rica ediyorum."

Christine ateşin sıcaklığının menzilinde olmasına rağmen üşüdüğünü hissediyordu. Ve artık düke bakmıyordu. Justin'i izliyordu.

Basil, "Özel aile işlerimizin seni ilgilendirdiğini pek sanmıyorum, Bewcastle," dedi.

Christine Hermione'nin yutkunduğunu duyabiliyordu. "Bize her zaman Justin anlatırdı," dedi. "Erkek kulüplerinden ve diğer yerlerden haberler getirirdi, Basil ya da Oscar varken konuşulmayacak dedikodular. Her zaman kızgın ve üzgündü. Her zaman Christine'i savunur ve hikayelerin ya da söylentilerin hiçbirinde doğruluk payı olmadığında ısrar ederdi. Her zaman ..."

Bir elini ağzının üzerine koydu.

"Justin," dedi Christine, "ne yaptın sen?"

Gerçekten her şey çok basitti. Çok, çok basit. Ve neredeyse tespit edilemezdi.

"Dük, "Bu sabah Magnus'la birlikte Alvesley'den eve dönerken Bayan Derrick'in Attingsborough Markisi'nin ilgisine karşılık verdiği için suçlanmaması ya da flört etmekle suçlanmaması gerektiğini söylediler, çünkü söz konusu adam deneyimli bir çapkındı. Attingsborough, Kitredge ve benim gibi erkekler üzerinde yarattığı etkiye engel olamadığı söylendi. Kendisi için elde edebileceği en yüksek rütbeli unvanı kazanmak için anlaşılır bir şekilde hırslı *olsa* da, bu onun tarzı. Bana, Bayan Derrick'in onlarca değil de yüzlerce patavatsızlığını bilseydi, her seferinde onu savunacağını çünkü arkadaşların böyle yaptığını söylediler. Bayan Derrick'in kocasının ölümünden bir gün önce bir beyefendiyle bir saatten fazla yalnız kalmasına rağmen, ona güvendiği için isteyerek mazeret gösterdiğini söylediler."

"Justin." Christine gözlerini onun yüzünden ayırmamıştı. "Evliliğimi bilerek mi mahvettin? Oscar'ın aklını mı kaçırdın? Onu gerçekten ölüme mi sürükledin?"

"Buna inanamazsın, Chrissie!" diye bağırdı, gözleri çılgına dönmüştü. "Ben senin arkadaşımım. Seni anlayan tek kişi benim. Seni *seviyorum*!"

Basil boğazını temizledi.

Hermione bir elinin parmak uçlarını alnına dayadı. Gözleri kapalıydı.

"Bu bir kâbusa çok benziyor," dedi. "Bu gerçek *olamaz*. Kesinlikle olamaz. Ama yine de gerçek olduğunu biliyorum. Çok inandırıcıydın, Justin. Senin için hep *üzüldük*. Ve söylediğin tek bir kelimeye bile inanmadık."

"Sen!" Justin suçlayıcı bir tavırla dükü işaret etti. "Sen, Bewcastle! Bu sabah Chrissie'ye sürük dedin."

"Bewcastle Dükü kadehini bir kez daha gözüne kaldırarak, "Sonra da zaferinin tadını özel olarak çıkarabilmeniz için ahırlara doğru at sürdünüz," dedi.

"Sonra sen geldin ve bana," dedi Christine, "onun lütfunun

Attingsborough Markisi'nin beni evin dışına kadar geçirip binmeme yardım etmesinden rahatsız olduğu için korkunç derecede kıskanç ve sahiplenici bir koca haline gelmişti. Justin! Oh, Justin. Zavallı, zavallı Oscar!"

Ellerini yüzüne götürdü ve serin bir elin ensesine, Hermione'ninkine dokunduğunu hissetti.

"Kimse seni benim kadar sevemez, Chrissie," dedi Justin. "Ama tabii ki, görünüşün her zaman gözlerini kamaştırıyor. Önce Oscar, şimdi de Bewcastle ve aradaki bir sürü yakışıklı erkek. Bir de bana bak, daha doğrusu bakma. Hiçbir kadın bakmaz, hele sen hiç bakmazsın. Beni hiç ciddiye almadın. Seni, sana gereken değeri vermeyen başka erkeklerle görmeye dayanamıyorum. Chrissie, seni *seviyorum*."

Christine ellerini kaldırdığında Bewcastle Dükü'nün Justin'in sandalyesine doğru eğildiğini, sonra da hiç çaba harcamadan tekrar doğrulduğunu gördü; Justin'in boyun örtüsü sıkı sıkıya kavranmıştı ve Justin'in şahsı sadece ayak parmaklarıyla dokunabileceği şekilde yerden sarkıyordu.

"Seninle bir konuda aynı yeteneğe sahibim Magnus," dedi lütfu o kadar yumuşak ve soğuk bir sesle ki Christine ürperdi. "Aşkın ne olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamadım ama aşkın ne *olmadığını* kesinlikle biliyorum. Aşk sevileni yok etmez ya da ona sonsuz acılar çektirmez."

Christine'in elleri yine yüzündeydi. Ama sıcak gözyaşları parmaklarının arasından sızarak kucağına damladı.

Dük aynı ses tonuyla, "Seni bir fare gibi sarsmak isterdim, ta ki topallayıp cansız kalana kadar," dedi, "ama annen de dahil olmak üzere ailenin diğer üyeleri gibi sen de evimde misafirsin. Ailen seninle daha sonra uygun gördükleri şekilde ilgilenebilir, ama şimdilik yarın kahvaltıdan önce evimden ayrılmak için uydurabileceğin makul bir mazeret uyduracaksın. Ve eğer akıllıysan, önümüzdeki on ya da iki yıl boyunca kendini gözümün önünden olabildiğince uzak tutacaksın."

Christine, Basil'in ayağa kalktığının farkındaydı.

"Ama gitmeden önce Justin," dedi Basil, "hem Lindsey Hall'dan hem de İngiltere'den ayrılmadan önce, yani seni evin dışında göreceğim. Şimdi."

Christine başını kaldırdığında Hermione, "Basil-" dedi.

"Sen burada kalacaksın Hermione," dedi. "Ve sen de, Christine. Justin? Dışarı!"

Justin Christine'in sandalyesinin önünde durdu, yüzü kül rengi ve perişan haldeydi. Gözlerinde yaşlar vardı.

"Chrissie?" dedi.

O anda gerçekten şaşırtıcı ve şok edici bir şey oldu. Bewcastle Dükü'nün ayağı kalkıp onu pantolonunun paçasından yakaladı, ayaklarının yarısını havaya kaldırdı ve odadan çıkmakta olan Basil'in peşinden sendeleyerek gitmesine neden oldu.

Onlar gittikten sonra bir an sessizlik oldu. Sonra Dük onları selamladı.

"Sizi yalnız bırakacağım," dedi. "Rahatsız edilmeyeceksiniz."

Ama odadan çıkmadan önce, Justin'in yaptığı gibi Christine'in sandalyesinin önünde durdu ve eline büyük bir keten mendil tutuşturdu.

Christine ve Hermione birkaç dakika yan yana oturdular.

"Christine," dedi Hermione sonunda, "bizi affetmeni nasıl bekleyebilirim ki?"

"Ben de senin kadar kandırıldım," dedi Christine. "O *benim* arkadaşımды. Oscar ölmeden önceki o birkaç yıl boyunca güvendiğim tek kişi oydu."

O anda ikisi de gözyaşları içindeydi, birbirlerinin kollarında hüngür hüngür ağlıyorlardı; kaybedilen yıllar ve yitirilen dostluklar için, zayıf ve acı çeken bir adamın gereksiz ölümü için, şeytani derecede basit olan ve tamamen başarılı olan bir plana kanarak kendi saflıkları için ağlıyorlardı.

Gözyaşları dindiğinde Christine ödünç aldığı mendille burnunu sildi.

"Umarım Basil'in canı yanmaz," dedi. "Justin'i dışarı çıkarması ne büyük aptallık."

"Basil bir erkek," dedi Hermione sevgiyle. "Bir erkek böyle bir ifşaya başka nasıl tepki verebilir ki? Umarım Justin'i eşek sudan gelinceye kadar döver."

İkisi de oldukça gergin bir şekilde güldüler ve ardından birkaç damla daha gözyaşı döktüler.

PAZAR-PASKALYA PAZARI-GÖRECE HUZUR İÇİNDE GEÇTİ. Kilise vardı. sabah, öğleden sonra aile etkinlikleri ve müzik, sohbet ve okumayla geçen sakin bir akşam.

Justin'in aniden ortadan kaybolması kimsenin pek dikkatini çekmemişti. Kasabada aniden hatırlanan bir nişan yüzünden Bewcastle Dükü'nden özür dilediği söyleniyordu ve annesinin de söylediği gibi, Justin yetişkin hayatı boyunca istediği gibi gelip gitmişti, bu yüzden şimdi ayrılmak için şüphesiz iyi bir nedeni vardı. Herkes Basil'in, soyunma odasındaki küvetten düşerken sağ elmacık kemiğine vurduğu ve parmak eklemlerini sıyırdığı şeklindeki mahcup açıklamasını kabul etti ya da bazıları ona inanmadıysa bile şüphelerini kendilerine sakladılar.

Justin, Basil kütüphanede onlara katıldığında Christine ve Hermione'nin ondan çok daha kötü göründüklerini söylemişti. Bunu söyledikten sonra önce Hermione'ye, sonra da Christine'e sarıldı -çok sıkı ve uzun bir süre.

"Oscar seni seviyordu, Christine," demişti Basil, sesi boğuk çıkmıştı. "Sana güvenmeyi bırakmış olsa bile seni sonuna kadar sevdi."

"Evet, biliyorum." Söyleyebildiği tek şey buydu.

"Bu yüzden," demişti, "o yokken seninle ilgilenmemekle hata ettik. Senden af dilemiyorum, sadece kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için izin istiyorum."

Yine Dük'ün mendiline sümkürmüştü.

"Ve eğer Bewcastle'la evlenmeyi seçersen," demişti, "o zaman sen

benim ve Hermione'nin de onayını alacağını söyleyebilirim."

"Ah, evet," demişti Hermione. "Sana çok değer verdiğine inanıyorum, Christine, yoksa bu gece Justin'le neden bu kadar ölümcül konuşsun ki?"

Bu konuyu orada bıraktılar ve Christine, Bayan Pritchard'ın bir Galler baladının titrek ama çok tatlı bir yorumunu söylediği salona döndü. Hermione, Basil'in yanağını soğuk suyla yıkamak için Basil'le birlikte odalarına gitmişti.

Pazartesi günü bulutlu, fırtınalı ve soğuk bir gündü. Büyükçe bir grup Alvesley'den yola çıktı ve coşkulu bir şekilde karşılandı. Onlar ayrıldıktan kısa bir süre sonra öğle yemeği vakti gelmişti. Lord Aidan, havaya rağmen tekneleri daha sonra göle indirme niyetini açıkladı ve masanın etrafından coşkulu bir onay korusu ve çocukları hazırlamak için yemek odasından kreşe genel bir göç oldu.

Rochester Markizi, "Amy'yi adaya götürmelisin, Wulfric," dedi. "Oradan bazı hoş beklentiler var."

Masanın başındaki yerinden ayağa kalktı.

"Eminim başka biri onu oraya götürmekten memnuniyet duyacaktır, teyze," dedi. "Bayan Derrick'i gezintiye çıkarmayı çoktan ayarladım -tabii eğer gelemeyeceğini anlarsa, o başka."

İki akşam önce mendilini Christine'in elinde bırakarak kütüphaneden ayrıldığından beri gözleri ilk kez Christine'e takıldı. Normalde Christine ona gülerek karşılık verirdi, çünkü ikisi de onun az önce apaçık bir yalan söylediğini biliyordu. Ama kalbi göğsünde pıtır pıtır atıyordu ve yine kesinlikle nefessiz kaldığını hissetti. Ve Markiz'in ani incelemesinin çok farkındaydı.

"Oh, hayır, majesteleri," dedi, "bunu dört gözle bekliyordum."

Markiz hıçkırığa benzer bir ses çıkardı ve Christine yemek odasında kadınla yalnız kalmamak için ayağa kalktı.

"Gidip bonemi ve pelerinimi getireyim," dedi.

Ve böylece sadece on dakika sonra evden dışarı adım atıyordu.

Az önce merdivenlerde çocuklarıyla birlikte bir Bedwyn ordusuyla karşılaşmıştı. Onu da kendilerine katılmaya davet etmişlerdi ve o da reddetmek zorunda kalarak onlara lütfuyla dışarı çıkacağını söylemişti.

Hepsinin onun duyurusunu toplu bir sırtışla karşıladığına yemin edebilirdi.

"Sanırım," dedi Dük'ün uzattığı kolu tutarak, "kütüphanenizde sakın bir öğleden sonra geçirmeyi umuyordunuz?"

"Öyle mi?" diye sordu ona. "Beni ne kadar iyi tanıdığınızı iddia ediyorsunuz, Bayan Derrick."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Hava hâlâ bulutlu ve rüzgârlıydı, ilkbahardan çok kış sonları gibiydi. Ama en azından rüzgâr arkalarındaydı.

"Sonunda, "Cumartesi akşamı benim için yaptıklarınızdan dolayı size teşekkür etmeliyim," dedi. Hiç şüphelenmediği için kendini aptal gibi hissediyorum. Şimdi gerçeği bildiğim için çok açık görünüyor."

"Çoğu zaman," dedi, "en şeytani ve en başarılı planlar en basit olanlardır. Neden şüphelendiniz *ki*? İhtiyacınız olduğunda size dostluk, sempati ve destek sundu. Kocanız ya da kayınbiraderiniz ve baldızınız neden şüphelensin *ki*? O onların akrabasıydı ve size çok düşkün olduğunu biliyorlardı - oldukça doğru bir şekilde. Bu yüzden de sizi her türlü akla ve gerçeğe karşı savunacağı onlara oldukça inandırıcı geliyordu. Dışarıdan biri olarak bu iki kelimenin *-flört* ve *Justin- her zaman* sıkıcı bir düzenlilikle bir araya geldiğini keşfetmek belki de benim için daha kolaydı. Yine de seni bir kez bile flört ederken görmedim. Çok mu üzgünsün?"

"Justin'i kaybettiğin için mi?" diye sordu ona. "Hayır. Ben sadece Oscar'ın gerçeği öğrenmeden hayatını kaybetmesine, ona ihanet ettiğimi düşünerek ölmesine üzüldüm. Duygusal açıdan güçlü bir adam değildi. Sanırım böyle bir plan için mükemmel bir kandırmacaydı ve Justin bu planı hazırlarken bunu fark etmiş olmalı. Ama aynı zamanda onu ilk tanıdığımda tatlı huylu bir adamdı ve onunla tanıştıktan sonra kızlara özgü romantik hayallerimde canlandırdığımdan çok farklı olmasına rağmen iyi bir evliliğimiz olabilirdi. Evet, üzgünüm ama aynı zamanda huzurluyum da. Hermione ve Basil gerçeği biliyor ve ben de bunu önemsiyorum. Sorunlar başlayana kadar aramızda hep derin bir sevgi vardı. Sana teşekkür etmem gereken çok şey var. Benim için kendini bu kadar zorlamana hiç gerek yoktu."

"Her türlü ihtiyacım vardı," dedi sessizce.

Adam açıklama yapmadı, kadın da sormadı. Sessizce yürüdüler, gölün ve ağaçların üstündeki çimenlikte, yabanıl yürüyüş yolunun altında, birkaç gün önce yuvarlandığı tepenin yanından, kavga ettikleri ve *hâlâ* ona geri vermediği test bardağını çaldığı ağaçların arasından geçtiler. O öğleden sonra onu götürmek istediği yere, gölün kuzeyindeki güvercinliklere doğru gidiyor olmaları gerektiğini fark etti.

İki insan arasındaki sessizliğin rahatsız edici bir şey olması gerekmediğini keşfetti. Belli bir zihin uyumu olduğunda değil. Ve bir uyum *vardı*. Ondan hoşlanmaya başladığını fark etti ve bu bilgi onu kısmen üzse de -çünkü aralarındaki farklar hâlâ kapatılamayacak kadar büyüktü- sadece bu öğleden sonrası için hoşlanmaya karar verdi. Ne de olsa onun buraya davetini kabul etmişti. Ve adam kısa süre önce onun için hayal edilemeyecek kadar harika bir şey yapmıştı.

Her ihtiyacım vardı.

Onun adına çaba göstermek içindi.

Onun sert, aristokrat profiline bir bakış fırlattı. Garip bir şekilde, her zamankinden farklı görünmese de, oldukça sevgili bir profil gibi görünmeye başlamıştı.

Sonunda ormanda bir açıklığa geldiler, ortasında kuleden işaret ettiği eski taş bina vardı. Uzun ve yuvarlak, sivri, sazdan bir çatısı ve duvarlarında küçük pencereleri vardı. Bir dizi basamaktan aşağıya, çökük ahşap bir kapıya iniliyordu.

"Ah, güvercinlik," dedi. "Ne kadar güzel. Dolu mu?"

"Kuşlar tarafından mı?" dedi. "Hayır, babamın zamanında kullanılmaz hale geldi ve bakımsız kaldı. Görünüşünü hep sevmişimdir ama ancak birkaç yıl önce üzerinde, daha çok da içinde bir çalışma yaptırmaya karar verdim. Dışını değiştirerek dikkat çekmek istemedim, yine de çatısını yeniden yaptırdım. Size göstereyim."

Merdivenlerden indi, kapının kilidindeki anahtarı çevirdi ve kapıyı içeri doğru açtı, sonra da kadının kendisinden önce içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi.

Ne beklediğini bilmiyordu. Ama gördüğü şey nefesini kesti ve kıpırdamadan durup şaşkınlıkla etrafına bakmasına neden oldu. Beyaz ışıktaydı olmasa da gayet net görebiliyordu. Görebildiği kadarıyla toplam altı pencere vardı ve hepsi de başının hizasının çok üzerindeydi. Hepsi de zengin, yarı saydam renklerde vitraydan yapılmıştı.

Çatının ucuna kadar görebiliyordu. Duvarlar düz taşandı, ama içinde yüzlerce kuşun yaşadığı zamanlarda olduğu gibi yerden çatıya kadar güvercinliklerle kaplıydı. Ama güvercinliklerin hepsi şimdi temizdi ve alt katlardaki güvercinliklerin çoğunda mumluklar ya da kitaplar vardı. Birinde bir mürekkep hokkası, diğerinde bir çıra kutusu görebiliyordu.

Yuvarlak tek kişilik odada koyun postundan bir battaniyeyle örtülü alçak bir yatak, sade bir masa ve sandalye, büyük deri bir koltuk ve kapının karşısındaki duvara tırmanan bacayla birlikte yakın zamanda yapıldığı belli olan bir şömine vardı. Ocağın yanındaki tahta kutuda bir yığın kütük, onun yanında da bir dizi ateş demiri duruyordu.

Burası, içinde yıkandığı çok renkli ışıkla büyüme hale gelen zarif, küçük bir inziva yeri idi.

Dönüp ona baktı. Adam kapının hemen içinde duruyordu, şapkası elindeydi ve sabit bir şekilde ona bakıyordu. Korkunç bir andı. Kaçınmayı tercih edeceği bir andı. Sonunda ve tamamen bilinçli olarak *anladığı* andı. Bewcastle Dükü'yle derin bir bağ içinde olduğunu ve bundan kurtulmanın hiçbir güvenli yolu olmadığını biliyordu.

Ancak duygularını korumak ya da saptırmak için artık çok geçti.

Kadın söyleyecek uygun bir kelime bulamadan adam onun yanından geçti. Güvercinlik soğuk olmasına rağmen başlığını ve eldivenlerini çıkarıp masanın üzerine koyarken, o da eğilip ocakta hazır bekleyen ateşi yaktı. Bu kadar yüksek bir binayı tamamen ısıtacak güce sahip olduğundan şüphe etmesine rağmen, ateş hemen canlandı.

"Neden?" diye sordu ona. "Lindsey Hall'un tamamı size aitken ve başka büyük evleriniz de varken, neden bu?"

Ama bir şekilde cevabı biliyordu. Sanki bu anı daha önce yaşamıştı ve adamın ne söyleyeceğini biliyordu. Kendini aptalca korkmuş hissetti,

Sanki koca bir kar dağı üzerine çığ gibi düşecekmiş gibi.

"İnsan uçsuz bucaksızlığın içinde kaybolabilir," dedi. "Bazen ben bile Bewcastle Dükü'nden başka bir şey olduğumu unutuyorum."

Beceriksizce yutkundu.

"İşte," dedi, "hatırlayabiliyorum. Ama ilginç bir şekilde bir yıl boyunca buraya hiç gelmedim, ta ki geçen hafta seni buraya getirmem gerektiği aklıma gelene kadar."

Sonra bunun kaçınılmaz olduğunu, istediği fırsatın bu olduğunu, uçsuz bucaksız arazisinin bir köşesindeki bu küçük inziva yerine yaptığı bu ziyaretin hayalini kurduğu ve planladığı şey olduğunu anladı. Her şey temiz ve rahattı ama buraya kendisinden başka kimse gelmiyordu. Odayı temizlemiş, toplamış ve ateşi yakmaya hazır hale getirmişti.

Etrafta oturacak bir yer aradı ve masanın önündeki tahta sandalyede karar kıldı. Üzerine çöktü ve pelisesinin kenarlarını sıkıca kavradı.

"Peki," diye sordu ona, "buradayken hatırladığın şey nedir?" "Benim de Wulfric Bedwyn olduğumu," dedi adam.

Çığ başının üzerine düştü.

Evet, evet. Ah, evet. Evet, öyleydi. Lindsey Hall'da geçirdiği birkaç gün boyunca, Bewcastle Dükü'nün heybetli görüntüsünün ardında gizlenen gerçek bir insan olduğunu keşfetmişti bile. Elbette ikisi de aynıydı, adam ve dük. Bir an bile onun bir şekilde deli olduğundan, aynı bedende yaşayan iki farklı kişi olduğundan şüphelenmedi. Ama adamı daha fazla görmek ya da onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğinden emin değildi. Neredeyse üç yıldır hayatı yeniden çok güvenliydi ve şimdi Hermione ve Basil de geri dönmüştü.

Ama yine de onun sözleriyle kalbi sızladı: *Ben de Wulfric Bedwyn'im.*

"Bana ... kendinden bahset," dedi. Sanki Wulfric Bedwyn gerçekten de ateşin önünde duran, sert, mesafeli ve görünüşe göre kendi dünyasına çok hâkim olan adamdan farklı biriymiş gibi, neredeyse *ondan* söz edecekti. "Hayır, bu kötü bir soru. İnsanın dilini bağlamak için bundan daha uygun bir şey olamaz. Bana çocukluğunuzdan bahsedin."

Eğer onu tanımak istiyorsa -her ne kadar bu bilgiden kaçınsa da- çocukluğundan başlamak zorundaydı. Onun bir bebek, bir çocuk, bir oğlan çocuğu olduğunu hayal etmek neredeyse imkânsızdı. Yine de, elbette, üçü de olmuştu.

"Koltuğa geç," dedi, bir eliyle koltuğu işaret ederek ve kadın bunu yapınca, yataktan koyun postundan battaniyeyi getirip kucağına yerleştirdikten sonra masanın üzerine oturdu, bir çizme ayağını toprak zemine dayamıştı, diğeri ise serbestçe sallanıyordu. Paltosunu çıkarıp masa sandalyesinin arkasına atmıştı. Mavi ve mor ışık üzerinde oynayıyordu.

"Nasıl biriydin?" diye sordu ona.

"Bir enerji ve huzursuzluk yumağıydım," dedi. "Büyüdüğümde dünyayı dolaşacaktım. Amerika'nın sınırlarını zorlayacaktım. Onun ötesine geçecek ve Pasifik'i geçip Çin'e yelken açacaktım. Afrika'nın gizemlerine nüfuz edecek ve Uzak Doğu'nun cazibesini deneyimleyecektim. Robin Hood türünde bir korsan olacaktım ya da korsan avlayacaktım. Biraz daha olgunlaştığımda -sanırım dokuz ya da on yaşına geldiğimde- kendi gemime kaptanlık edecek ve bir filonun amirali olacaktım ya da bir subay olup İngiliz ordularına savaştıkları her yerde komuta edecek ve onları parlak zaferlere taşıyacaktım. Ama ihtişamlı bir hayata adım atmayı beklerken, evde ve buradaki parkta kıyameti kopardım. Tüm bahçıvanların, seyislerin ve ev hizmetçilerinin korkulu rüyası, babamın karşılaştığı en büyük zorluk ve annemin umutsuzluğuydum."

Tekrar ayağa kalktı ve ateşe doğru ilerledi, daha kolay yanması için çizmeli ayağıyla bir kütüğü dürttü.

"Aidan ve benim bir zamanlar bir planımız vardı," dedi. "Sanırım o zamanlar hala bebeklik çağına yakındık. Kıyafetlerimizi ve dolayısıyla kimliklerimizi değiştirecektik, anlaşıştık ve babamız aradaki farkı asla anlamayacaktı. Aidan evde kalacak ve bir gün dük olacaktı, ben de yedi denize yelken açacak ve dünyanın ve hayatın sunduğu her türlü macerayı yakalayacaktım."

Christine şaşkınlık ve hayranlıkla sessizliğini korudu. Ateşin içine ve çoktan geçmiş bir geçmişe bakıyordu. Bir iki dakika sonra omzunun üzerinden ona baktı ve o yerden geri döndü.

"Ama doğduğum andan itibaren," dedi, "düklük için hazırlandım ve

Aidan doğduğu andan itibaren ordu için işaretlenmişti ve *bunun* getirdiği tüm görev ve sorumluluklara hazırды. Yer değiştirmeyi hayal ettik, ama elbette bu mümkün olmadı. Sonunda ona ihanet ettim."

Christine, ellerini altına soktuğu sıcacık koyun postunun altında üşüdüğünü hissetti.

"Seçtiği kariyeri istemiyordu," dedi. "Barışsever, sakın bir çocuktu. Babamız çiftlik işlerine gittiğinde onu bir gölge gibi takip ederdi ve kâhyayla çok zaman geçirirdi. Babamıza yalvarır ve annemizden onun adına davasını savunması için yardım isterdi. Tek istediği bu topraklarda sessizce yaşamak, çiftçilik yapmak ve toprağı yönetmekti. Hangi acımasız kaderle o ikinci, ben birinci olarak doğdum bilmiyorum. Babamız öldükten sonra, tabii ki ona bir mühlet verebilirdim. Ben on yedi, o on beş yaşındaydı. Ondan sonra birkaç yıl okula gitti, ama eve döndüğünde büyük bir hevesle kendini yeniden çiftlik işlerine verdi. Lindsey Hall çevresindeki çiftlikleri yakından tanıyordu. Onları nasıl işleteceğini biliyordu. Bu konuda benden daha iyi bir içgüdüye sahipti. Bana tavsiyelerde bulunmaya çalıştı, hem de son derece iyi tavsiyelerle. Bu iş için oldukça yaşlanmış olan babamızın kâhyasını emekli etmemi ve görevi ona devretmemi istedi. Bana, yapılanları iyileştirebileceğim bazı yolları ve yanlış yaptığım bazı şeyleri göstermeye çalıştı. İyi niyetliydi; burayı seviyordu, benden daha iyi biliyordu ve ben onun *kardeşiydim*. Onun için bir komisyon satın aldım ve bunu ona söylemek için onu kütüphaneye çağırdım. Bana itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Henüz çok genç bir adamken bile Bewcastle Dükü olarak gücüm böyleydi. Onu korkusuzca kullandım. O zamandan beri de kullanıyorum."

"Ve sen kendini hiç affetmedin," dedi - bunu bir soru olarak ifade etmesine gerek yoktu. "Doğru şeyi yapmış olsan bile."

"Yaptım," diye kabul etti. "Ama Bewcastle Dükü olarak rolüm ile bir zamanlar kalbimin derinliklerinde yer etmiş olan çocuğun kardeşi olarak rolüm arasında bir seçim yapmak zorundaydım. Bu, çatışmayla yüzleştiğim ve seçim yapmak zorunda kaldığım ilk önemli olaydı. Dük rolünü seçtim ve o zamandan beri benzer seçimler yapıyorum. Sanırım ölene kadar da böyle yapmaya devam edeceğim. Ne de olsa ben bir aristokratım ve yüzlerce, hatta belki de binlerce insana karşı kaçınamayacağım ve kaçınmayacağım görevlerim ve sorumluluklarım var. Ve bu nedenle, görüyorsunuz, hayalinize uymak için değişmiş bir adam olacağım konusunda sizi temin edemem. Beni soğuk, suskun, sert buluyorsunuz ve ben bunların hepsiyim. Ama ben *sadece* bunlardan ibaret değilim."

"Hayır," dedi ama dudaklarından herhangi bir ses çıktığından emin değildi.

Ateşin önünde duruyordu, elleri arkasındaydı, çizmeli ayakları hafifçe ayıktı, yüz ifadesi mağrur ve soğuktu, söyledikleriyle çelişiyordu - ya da belki de çelişmiyordu. Bewcastle Dükü rolünü hayatında baskın bir rol haline getirmeyi seçmişti.

"Gördüğünüz gibi size olmadığım bir şeyi teklif edemem," dedi. "Sadece neredeyse otuz altı yıl yaşamış bir insanın son derece karmaşık olduğunu görebilmenizi umabilirim. Birkaç akşam önce beni maske takmakla suçladınız ve yanıldınız. Bewcastle Dükü maskesini Wulfric Bedwyn maskesinin üzerine giyiyorum ama her iki maske de benim. Görevimi hayatımda ilk sıraya koymayı seçtiğim için daha az erkek değilim. Sonra da soğuk, duygusuz bir aristokrat olup olmadığımı merak ettiniz. Değilim. Öyle olsaydım, önce senin tarafından büyülenir, sonra da senin hatıran peşimi bırakmaz mıydı? Bırakın kur yapmayı seçmeyi, Bewcastle'ın fark edeceği türden biri bile değilsiniz."

Christine kıpırdamadan oturdu.

"Ama ben kendimi aşıyorum," dedi. "İyi bir çocukluk geçirdim. Coşkulu ve mutluydu. İyi bir anne babam vardı, ancak daha sonraki çocukluk dönemimde babamın benimle ilgilendiği pek söylenemezdi."

"Ne oldu?" diye sordu. Onu büyüleyici bulmuştu. Onun anısı peşini bırakmamış mıydı? *Musallat mı?*

"Ben on iki yaşındayken kalp krizi geçirdi," dedi. "Atlattı ama kalbinin zayıf olduğu ve her an durabileceği konusunda uyarılmıştı. İngiltere'nin en zengin, en güçlü adamlarından biriydi. Neredeyse diğer tüm erkeklerden daha fazla mülke sahipti. Görev ve sorumlulukları çok büyüktü. Ve yine de en büyük oğlu - varisi - vahşi, asi bir cehennem çocuğuydu."

Konuştunun kendisi olduğunu anlamak neredeyse imkânsızdı. "Lindsey

Hall'da kalmama rağmen," dedi, "neredeyse tamamen ailemden ayrıldım. İki öğretmenin gözetimi altına verildim. Kendimi Babamı seyrek olarak, annemi ise nadiren. Aidan, sonra Rannulf ve son olarak da Alleyne, beklediğim gibi okula gittiler ve ben onları neredeyse hiç görmedim.

Tatillerde bile, eve geldiklerinde. Neredeyse tecrit edilmişim. Kavga ettim, atıp tuttum, surat astım, somurttum ve öğrendim. Hayatımın geri kalanı hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek için beş yılım vardı. Kimse bu sürenin beş yıl bile olacağını bilmiyordu elbette. Sadece bir ya da daha az olabilirdi. Babam ben on yedi yaşındayken öldü. Ölüm döşeğindeyken elimi öptü ve bana aşkın bazen acı verdiğini ama yine de aşk olduğunu söyledi. Başka seçeneği yoktu. Ben onun oğluydum ve beni seviyordu. Aynı zamanda onun varisiydim. Onun yerini almayı öğrenmek zorundaydım."

Birden Christine'in aklına bu hikâyeyi muhtemelen başka hiç kimseye anlatmadığı geldi; tıpkı Oscar'ın ölümüyle ilgili olayları ondan başka hiç kimseye anlatmadığı gibi. Bu onu açıkçası dehşete düşüren bir gerçektir -Ve gözlerini yaşartmakla tehdit etti. Ona ruhunu açıyordu. Çünkü ... çünkü onunla büyülenmiş ve sonra da onun anısı peşini bırakmamıştı. Çünkü onu buraya, Lindsey Malikânesi'ne, güvercinlikteki özel inziva yerine sırf bu amaçla bilerek getirmişti. Çünkü ona bir şans vermesi için yalvarmıştı.

Ona fena halde aşık olduğunu fark etti. Ve yine de . . .

Yine de artık sonsuza dek mutluluğa inanmıyordu. Artık on yıl önce olduğu gibi, Oscar'ı daha iyi tanımak için kendine biraz daha zaman tanısaydı kesinlikle kaçınabileceği bir ilişkiye balıklama atlayan kız değildi. Onu sonuna kadar sevmişti ama kalbinin derinliklerinde, onun karakterindeki temel zayıflığı evliliklerinin oldukça erken dönemlerinde fark ettiğini biliyordu. Onları hayallerindeki gibi büyük, ömür boyu sürecek bir tutku olmamıştı.

Bu kez daha bilge ve çok daha ihtiyatlıydı. Bu kez, evlilik teklifi ve kabulünün hemen ötesinde sonsuza dek mutlu bir şekilde dans edilmediğinin farkındaydı. Ve yine de . . .

Yine de o, her şeye rağmen hoşlanmaya başladığı bir adamdı. Ve istemeden de olsa hayranlık duymaya başladığı bir adamdı. Onur ve görevin her şey demek olduğu bir adama nasıl hayranlık *duymazdı* ki? Yüzlerce, hatta binlerce bakmakla yükümlü olduğu kişiye karşı sorumluluk duygusu onun için kişisel hazdan daha önemliydi. Aldığı eğitim baskıcı, hatta acımasız olabilirdi, ama babası bunun onun ruhunu gerçekten kırmamasını sağlardı. O zaman, babası öldükten sonra, kendisine öğretilen her şeye sırtını dönebilirdi. Benzer koşullardaki pek çok başka erkek gibi vahşi, savurgan bir genç adam olabilirdi.

Ne de olsa bundan paçayı kurtaracak güce ve servete sahipti.

Ama o sağlam durmuştu. On yedi yaşından itibaren Bewcastle Dükü cüppesini giymiş ve onu korkusuzca taşımıştı.

Ona nasıl hayran *olmazdı*? Ve, Tanrı yardımcısı olsun, onu nasıl *sevmezdi*? O mu?

Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Çok özel bir insan olduğunuzu anlıyorum. Bana bu büyüğü özel yeri gösterdiğiniz ve kendinizden bahsettiğiniz için teşekkür ederim."

Ona baktı, her zamanki gibi sert ve heybetli, gözleri her zamanki gibi esrarengizdi.

"Neredeyse bir yıldır seni burada, olduğun gibi otururken görmeyi hayal ediyordum," dedi. Bugün herhangi bir soru sormayacağım. Doğru zaman değil. Yine de sana bir şey söyleyeceğim. Seni buraya baştan çıkarmak için getirmediğim. Ama seni istiyorum. Bunu biliyorsun. Sana şimdi sahip olmak istiyorum, burada, o yatakta. Bunu sana karşı hissettiklerimin ve belki de senin bana karşı hissettiklerinin özgür bir ifadesi olarak istiyorum. Taahhüt yok, zorunluluk yok - sonuçları olmadığı sürece, ki daha önce bana bunun pek olası olmadığını söylemiştin. Benimle yatar mısın? Ah, ne de olsa bir soru sordum."

Zihni aynı anda milyonlarca düşünceyle dolup taşmasına rağmen uyuşmuştu. Vücudu uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyordu. Göğüsleri anlık bir arzuyla gerildi ve keskin bir sızı rahminden aşağıya doğru ve iç uylukları boyunca saplandı. Nefesinin kesildiğini hissetti. Burada mı? Şimdi mi? *Yine mi*? Schofield'da göl kenarında geçirdiği gecenin anıları gözlerinin önüne geldi. Ve o gece adam temelde aynı soruyu sorduğunda söylediklerinin aynısını söyledi.

"Evet," dedi.

Onları ayıran üç adımı attı ve sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Kadın koyun postunu kenara itti ve elini onun elinin içine koydu.

Dudaklarına götürdü.

WULFRIC KEÇİ KEÇİSİNİ KALDIRIP YATAĞIN ÜZERİNE ATTI, sonra da çarşafın bir köşesini geriye çekti. Adam kadına döndüğünde, kadın bıraktığı yerde durmuş onu izliyordu, ama pelerinini çıkarıp sandalyenin arkasına atmıştı.

Soluk sarı yünden bir elbise giymişti, ancak bir tarafı tepedeki pencerelerden birinden gelen kırmızı ışıktaki daha kayısı rengi görünüyordu. Yüksek belli, yüksek yakalı, uzun kollu, süslemesiz bir elbiseydi. İnce, biçimli vücudunu sarıyor ve başka hiçbir cazibeye ihtiyaç duymuyordu.

"Ateşe yaklaş," dedi, ona doğru geri yürüdü, bir elini sırtının küçük kısmına koydu ve onu yanan kütüklerin sıcaklığından tam olarak yararlanabilecekleri ocağa yaklaştırdı. Bunun geçen sefer olduğu gibi basit bir cinsel açlık boşalması olmasını istemiyordu. Her ne kadar ona bu kelimeyi kullanmamış ve *kullanmayacak* olsa da, onunla sevişmek istiyordu.

Onu hemen öpmedi. Elleriyle yüzünü çerçeveledi ve başparmaklarını kaşlarının üzerinde gezdirdi. Kızın gözleri geniş ve parlaktı. Tepedeki pencerelerden gelen pembe ve lavanta rengi ışık tenine bir parlaklık veriyordu. Çok hoş bir ağzı vardı; yumuşak, pürüzsüz dudakları neredeyse her zaman köşelerden yukarı doğru kıvrıktı. Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. Yumuşak ve temiz hissetti. Kısa bukleler parmaklarının geçişinden sonra tekrar yerine oturdu. Bu tarz ona çok yakışıyordu.

Ellerini omuzlarından aşağıya ve arkasına doğru hareket ettirdi, elbisesinin arkasındaki düğme sırasını hissetti ve kenarları omuzlarından geriye ve kollarından beline doğru çekene kadar her seferinde bir tane çözdü.

Yolun geri kalanında kendi kendine yere düştü. Çorap giymiyordu. Biçimli vücudu, doğanın olmasını istediğı gibi kendisine aitti. Göğsünden dizlerinin hemen üstüne kadar onu örten sade keten bir şalvar giymişti.

Ondan bir adım geri çekildi ve bir dizinin üzerine çökerek ayakkabılarını teker teker çıkardı ve ardından çoraplarını bacaklarından ve ayaklarından aşağı yuvarlamadan önce jartiyelerini çıkardı.

Yere bırakmadan önce bir ayağının yan tarafını, sonra da dizinin iç kısmını öptü.

Tekrar ayağı kalktığında fark etti ki kadın henüz ona dokunmamıştı. Yine de kızın hafifçe aralanmış dudaklarından ve sarkmış göz kapaklarından bunu onun da en az kendisi kadar istediğini anladı.

Dudaklarını onun omzuna dayadı ve sıcak, pürüzsüz, hafif tuzlu dudaklarını yaladı. Ateşin sıcaklığına rağmen kadın titredi. Adam elbisesinin askısını indirdi, bir göğsünü ortaya çıkardı ve aşağıya doğru öperken avucunun içine aldı. Mükemmeldi; yumuşak ve ağırdı ama aynı zamanda sert ve kalkıktı. Dudaklarını meme ucunun üzerinden ayırdı, ağzından nefes aldı ve sonra tekrar verdi ve sonra onu emdi. Kadın ilk kez ona dokundu. Parmakları adamın saçlarına dolandı, başı adamın kine dokunmak için aşağı indi ve boğazından alçak bir ses çıkardı.

Onunla daha önce bir kez yakınlaşmış olmasına rağmen, onu hiç çıplak görmemiş olduğı aklına geldi. Onu şimdi görmek istiyordu. Aralarında hiçbir engel olmadan onunla sevişmek istiyordu.

İhtiyaç, arzu, özlem her nabız atışında içinde zonkluyordu. Ateşin sıcaklığını sol tarafında hissedebiliyordu.

Adam başını kaldırdı ve kadının elleri tekrar yanlarına

düştü. "Yatağı gel," dedi.

Uzandıktan sonra onu tamamen soydu. Pencerelelerden birinden gelen pembe bir ışık şeridi vücudunun üst yarısına yayılıyor, bacakları ve bir kalçası boyunca kırmızıya dönüşüyordu. Orada bir süre durup onu seyredebilirdi ama burada ateşten biraz uzaktaydılar ve ateş henüz tüm mekânın serinliğini almamıştı. Kadının üzerini çarşaf ve koyun postuyla örttü ve yatağın kenarına oturarak üzerindekiyi çıkardı.

Hessian botlarını giydikten sonra tekrar ayağa kalkarak kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı. Çırılçıplak kaldığında yorganı kaldırdı ve onun yanına uzandı.

Baştan çıkarıcı derecede sıcaktı. Ona döndü, ikisini de yorganın altına soktu ve ona tekrar dokundu.

Avuçlarını, parmaklarını, dudaklarını, dilini, dişlerini kullanarak, sahip olduğu tüm beceri ve sabırla onu tahrik etmeye koyuldu. Ve tüm bu süre boyunca onun için ve onun üzerine çıkıp ona olan tutkusunu yeniden tamamlayabileceği an için yanıp tutuştu.

Kadın boş durmuyordu. Elleri onun üzerinde hareket ediyordu, ilk başta çekingen bir şekilde, vücudunun daha da ısındığını hissettikçe ve nefes alışının daha da zorlaştığını duydukça artan bir cesaretle.

Nihayet zamanın geldiğini biliyordu ve onu örtmek için yuvarlanmak, ellerini altına daldırmak, bacaklarını kendi bacaklarıyla ayırmak, üzerine binmek ve ikisini de sonuna kadar götürmek istiyordu.

Ama onunla sevişmek istiyordu.

Başını kaldırdı ve onun yüzüne baktı.

"Christine," diye fısıldadı ve onu ilk kez öptü, hafifçe, ayrık dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek.

Gözleri daha da açıldı.

"Oh," diye mırıldandı.

"Christine," dedi tekrar, "çok güzelsin." Ve onu derinden öptü.

Ama ikisi de cinsel tutkunun çok ötesine geçmişlerdi. Adam kadının üzerine yürüdü ve kadın ona doğru açıldı, bacaklarını açtı, yataktan kaldırdı ve adamın bacaklarına doladı. Ellerini onun altına kaydırды, kendini konumlandırdı ve tek bir memnun, yavaş hamleyle içine girdi. Aynı anda kadın ona doğru eğildi ve sıkıca kenetlenmiş iç kaslarıyla onu daha derine çekti.

Ellerini serbest bıraktı, ağırlığının bir kısmını ön kollarına verdi ve başını kaldırıp tekrar onun yüzüne baktı. Gözleri oldukça hülyalı bir şekilde gülüyordu

onunkine.

"Wulfric," dedi. "Güçlü bir adam için güçlü bir isim. *Çok* güçlü." Yumuşak ve hınzırca güldü.

Başını onun kulaklarından birinin altındaki yumuşak noktaya indirdi ve hırladı. Kadın tekrar güldü ve bacakları adamın bacaklarına dolandı ve iç kasları tekrar sıkıştı.

Ocaktaki ateş çıtırdarken ve kırmızı, pembe ve lavanta rengi ışık koyun postundan battaniyenin yüzeyinde dans ederken, onu yavaşça ve yorganın sıcak kozasının altında uzun süre sevdi. İkisi de nefes nefese kalana ve vücutları nemli ve sıcak bir şekilde birbirine kayana kadar onu sevdi. Her hamlesinde inleyene ve ona karşı daha fazla gerilene kadar onu sevdi.

İkisini de hızlı bir şekilde doruğa ulaştırdı.

"Wulfric," diye itiraz etti uykulu bir şekilde, adam tüm ağırlığıyla onu yatağa bastırıldığını fark ettikten sonra yanına uzanmak için yuvarlanırken. Nemli cephesinde ani bir ürperti hissetti ama yatak örtüleri kısa sürede sıcak bir şekilde üzerine yerleşti.

Dönüp uyuyan kadını kısık bakışlarla izledi. Soluk renkli ışıklar yüzünün bir tarafını yakalarken, diğer tarafı gölgede kalıyordu. Bukleleri karmakarışıktı.

Az önce ona hatırlattığı gibi, o güçlü bir adamdı. Görünüşe göre, bir erkeğin bu hayatta isteyebileceği her şeye sahipti. Ama istediği başka bir şey daha vardı ve ona sahip olabileceğinden hiç emin değildi. Kesinlikle bugün istemeyecekti. Belki yarın ya da ertesi gün bile.

Sormaya korkuyordu.

Cevabın hayır olmasından korkuyordu. Ve eğer öyleyse, bir daha asla soramayacaktı.

Yani soru beklemeliydi.

Onun sevgisini istiyordu.

Güvercinlikten çıktıklarında BULUTLAR dağılmış ve güneş parlıyordu. Yine de rüzgâr hâlâ esiyordu ve hava hâlâ soğuktu.

Schofield'daki gölden dönerken yürüdükleri gibi eve doğru yürüdüler - dokunmadan ve konuşmadan. Ama bu sefer farklı hissediyorlardı. Bu kez sessizlikleri ve yakınlıkları arkadaşça hissettiriyordu. Gerçi belki de tam olarak bu da değildi. Aralarında bir *bilgi* vardı. Schofield'da paylaştıklarından çok daha fazlasını paylaşmışlardı. Orada bedenlerini paylaşmışlardı. Burada ise kendilerini paylaşmışlardı.

Christine hâlâ dizlerinin bağı çözülmüş ve savunmasız hissediyordu. Derinden aşık olmuştu. Aynı zamanda, aşık olmak ve sevmek tamamen farklı iki şey olduğu için, mantıklı olması gerektiğine kendini ikna etmeye çalışıyordu. Adamın bu soruyu sormamış olması onu rahatlatmıştı. Bir daha asla sormamasını umuyordu. Çünkü eğer sorarsa, cevap vermek zorunda kalacaktı ve ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu.

Ne söylemesi *gerektiğini* biliyordu ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ama ya hiç sormazsa? Buna nasıl dayanabilirdi?

Bir kez sormuştu ve kadın hayır demişti. Elbette tekrar sorarak kendini küçük düşürmeyecekti.

O zaman Lindsey Hall'a bu ziyaretin amacı neydi? Bu öğleden sonra neyle ilgiliydi?

Ona *Christine* diye seslenmişti. Bunu belki de en hassas ve değerli an olarak hatırlamak saçmaydı. Ama o çok kültürlü, çok aristokrat sesiyle söylediği Christine çok değerliydi. Gerçi ilk seferinde fısıldamıştı. Ve ona *Wulfric* dediğinde, adam ona hırlamıştı.

Ona bakmak için başını çevirdi ve onun da başını çevirmiş kendisine baktığını fark etti. Gözlerini sertçe başka tarafa çevirdi.

"Ne?" dedi. "Bugün oyunu bu kadar kolay mı kazandım?"

Ama kızardığını hissedebiliyordu.

"Çok fazla ağaç var," dedi. "Eğer nereye gittiğime bakmazsam, hiç şüphesiz bir tanesine toslayıp kendimi utandıracağım."

Güvercinlikteki ikinci sevişmelerini o başlatmıştı, diye düşündü ve yanaklarındaki sıcaklığın derinleştiğini hissetti. Uyandığında kendini sıcak, rahat ve lezzetli hissetmişti ve başını yastığa koyduğunda onu kendisine bakarken bulmuştu. Ve kendini bir dirseğinin üzerine kaldırmış, ona doğru eğilmiş ve ağzı açık bir şekilde onu öpmüştü. Ve sonra, adam sırt üstü döndüğünde, onu takip etmiş ve sıcak, çıplak, muhteşem kaslı erkek vücudunun tam üstüne tırmanmış ve kabul etmekte gecikmediği bariz bir davetle kendini ona sürtmüştü.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Bewcastle Dükü ile -Wulfric ile- sevişmek hayatının en heyecan verici, en coşkulu deneyimiydi.

Ancak aşık olmayı ve hatta sevişmeyi aşkın kendisiyle bir tutmamalıdır.

Onu farklı bir yoldan geri götürdü. Gölün uzak ucundaki ağaçların arasından çıktılar, ağaçların su kenarına kadar uzandığı vahşi uçtan. Ve orada, hemen önlerinde, ağaçların arasında saklambaç oynadıkları belli olan yetişkinler ve çocuklardan oluşan ev partisi vardı.

Pamela Christine'i fark etti ve Becky yanında olduğu halde ona doğru

koşmaya başladı. "Kuzen Christine!" diye bağırdı. "Bir tekneye bindik ve ve Phillip kürek çekmeyi denemek istedi ama Becky'nin babası hayır dedi, Bugün değil çünkü su dalgalıydı ve Laura yan tarafta hastalandı ve adada durduk ve sonra Laura tekrar binmek istemedi ama Becky'nin babası ona gözlerini ufukta tutarsa bir daha hasta olmayacağını söyledi ve olmadı ve Phillip olacağımı söylemesine rağmen hiç hasta olmadım çünkü arabadayken her zaman öyleyim."

Christine güldü. "Ne heyecanlı bir öğleden sonra geçirdiniz," dedi. Becky'nin Dük'ün elini tuttuğunu ve kendi eliyle onun kolunu salladığını fark etti.

"Wulf Amca," dedi, "Pamela ve ben okulculuk oynamak istiyoruz ama kreşte bu kadar çok çocuk varken yapamayız. Eve gittiğimizde kütüphanenizi ödünç alabilir miyiz?"

"Eğer onu çok uzağa götürmeyeceğine söz verirsen,"

dedi. Her iki küçük kız da sevinçten kahkahalara

boğuldu.

"Aptal!" Becky dedi ki. "Onu hiçbir yere *götürmeyeceğiz* Wulf Amca, sadece *kullanacağız*."

"Ah," dedi. "O zaman yapabilirsin."

Saklambaç oyunu sona ermiş olmalıydı. Yetişkinler ve çocuklar kıyıda toplanmıştı ve kızlar Christine ile dükü de o yöne doğru çektiler.

"Çocuklara," diye açıkladı Lord Rannulf, "daha uzaklarda yüzmeye her zaman izin verilse de burada yasak olduğunu söylüyorduk."

Lord Alleyne, "Bunun nedeni, bir ağaç dalından atlama isteğinin çok güçlü olmasıydı," dedi.

"Ama çok eğlenceli olurdu," diye bağırdı genç Davy, işaret ederek. "Şu dala bak, Aidan Amca. Eminim ondan atlayabilirim."

"Çok tehlikeli görünüyor, Davy," dedi Leydi Aidan.

"Kesinlikle yasak, delikanlı!" Lord Aidan aynı anda söyledi.

"Her zaman öyleydi, Davy," dedi Lord Rannulf. "Daha da acısı."

Bewcastle Dükü, "Yine de bu sizin bunu yapmanıza engel olmadı," dedi. "Hepinizi. Freyja bile, hatta *özellikle* Freyja. Ve hatta Morgan."

Melanie güldü ve bütün Bedwynler şaşkınlıkla en büyük kardeşlerine baktılar.

"Uh-oh," dedi Lord Alleyne. "*Biliyor* muydun, Wulf? Biz de çok kurnaz olduğumuzu sanıyorduk."

Leydi Rosthorn, "Kit ilk denememde dalın altından su geçirdi ve beni yakalamayı teklif etti," dedi. "Yanlış hatırlamıyorsam sekiz yaşındaydım ve onun beni bir korkak olarak görmesindense ölmeyi tercih ederdim. Ona umutsuzca aşkıttım."

Hepsi onunla birlikte güldü. Lord Rosthorn bir kolunu onun omuzlarına doladı.

"Bu *benim* yaşıım," diye bağırdı Becky. "Baba, daha sıcak bir gün olduğunda denemek istiyorum."

"Şimdi çocukların önünde konuşarak neye başladığınızı görün," dedi Leydi Aidan sinirlenerek.

"Bunu başlatan Wulf'tu," diye belirtti Leydi Hallmere. "Eskiden burada daldığımızı nereden biliyordun, Wulf?"

"Çünkü bunu çocukken ben de yapardım," dedi. "Aidan ve ben yapardık. Rannulf'u asla yanımızda getirmezdik çünkü kafasını bir taş ya da ağaç köküne çarpmasından ve kığımızın kırbaçlanmasından korkardık."

Çocukların hepsi sevinçle kıkırdadı.

William, "Wulf Amca *dip* dedi," diye bağırdı ve hepsi yine kahkahalarla çılgılık attı.

"Wulfric *dalıyor* mu?" dedi Lord Hallmere sırtarak. "Ve *kurallara aykırı* mı? Buna inanabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de öyle," dedi Lord Rannulf alaycı bir tavırla. "Geride bırakılmayı asla kabul etmezdim."

Bewcastle Dükü sorgu kadehini gözüne kaldırdı. "Bana *yalancı* denildiğini anlıyor muyum?" diye sordu.

Ama sorusu sadece daha fazla alay ve şamataya yol açıyor gibiydi.

Becky, Christine'in hâlâ tuttuğu elini çekiştirdiğini görebiliyordu.

"Göster onlara Wulf Amca," diye fısıldadı. "Göster onlara!"

Çocuğa baktı ve Christine onun iç çektiğini duydu. "Başka yolu yok, değil mi?" dedi.

Christine'in ve diğer herkesin şaşkın bakışları arasında şapkasını, eldivenlerini ve paltosunu çıkarıp Becky'ye uzattı.

"Ah, diyorum," dedi Leydi Hallmere. "Wulf dalmaya gidiyor. Arkamda dur Josh. Bayılmak üzereyim."

"Wulfric," diye uyardı Leydi Aidan, "su buz gibi soğuk olacak." Melanie, "Suyun *dışında* bile buz gibi soğuk," dedi.

Bertie gürledi.

Leydi Alleyne, "Oh, bu onun için muhteşem," dedi.

Dük ceketini, yeleğini, sınav bardağını ve kravatını çıkarıp Christine'e verdi. Gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı ve yığının üzerine koydu.

"Wulfric," dedi Leydi Rannulf, "kendini buna zorlama. Bu çok tehlikeli. Kendine zarar verirsin."

Çocuklar önlenemez bir neşe içinde hoplayıp zıplıyorlardı.

"Bunu," dedi Leydi Rosthorn, kocasının omzundaki elini okşayarak, "görmem gerek."

Lord Rannulf ve Lord Alleyne yan yana durdular, yüzlerinde neredeyse aynı sırıtiş vardı.

Dük oturmadan çizmelerini çıkarmayı başardı. Onları çimlerin üzerine yan yana koydu.

Yarı donmuş olmalı, diye düşündü Christine. Ama onu merakla izliyordu.

Çorapları çıktı ve botlarının içine tıklandı.

Ona kalan tek şey pantolonu ve onun altında giydiğini bildiği donuydu.

Çıplak ayaklarıyla hepsinden uzaklaştı ve sanki hayatının her günü tırmanıyormuş gibi meşe ağacına çıktı. Elbette, birkaç gün önce sınav bardağını kurtarmaya gittiğinde biraz alıştırma yapmıştı.

Suyun üzerinde uzanan dal boyunca yürüdü, tutunarak

Denge için başka bir dalı olabildiğince uzun süre tuttu ve sonra bunu kendi başına yaptı. Dalın en ucuna gitti, gücünü test etti, birkaç kez dizlerini büktü, kollarını esnetti. Christine'in farkına vardığına göre, seyircisine şaka yapıyordu ve seyircisi de buna bayılıyordu.

Ve sonra kollarını başının üzerinde gererek, bacaklarını düz ve bitişik, ayakları sivri bir şekilde suya daldı. İçeri girerken neredeyse hiç su sıçramadı.

Bununla birlikte, kıyıdan toplu bir nefes alma sesi ve ardından bir tezahürat *duyuldu*. Christine, başı su yüzeyine çıkana ve gözlerindeki suyu silkeleyene kadar boştaki elini ağzının üzerine kapattı.

"Biri," diye bağırdı, "suyun soğuk olduğu konusunda beni uyarmalıydı."

Bu, Christine'in tamamen -geri dönüşü olmayan bir şekilde- aşık olduğu andı.

Ve sonra olağanüstü bir şey oldu - *başka bir* olağanüstü şey. Leydi Hallmere hiddetle kaşlarını çatarak önüne çıktı ve ona sıkıca sarıldı, Dük'ün giysileri aralarında ezildi.

"Eğer onun için yaptığın buysa," dedi, "seni hayatım boyunca seveceğim."

Sonra Bewcastle Dükü birkaç kulaç atarak kıyıya ulaşırken, kendini dışarı atarken ve çimlerin üzerinde şık bir fok balığı gibi sıırıslam dururken o da herkesle birlikte gösteriyi izlemeye koyuldu.

"Ve *bu* ağaçlardan *bu* göle dalmak," dedi tüm çocuklara, dişleri takırdasa da her zamanki sertliğiyle, "*hala* kesinlikle yasak."

"Bu biraz aşırı oldu, değil mi Wulf?" Lord Aidan ona sordu. "Doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorlarsa bana sormaları yeterliydi." Nadir görülen gülümsemelerinden birini takındı ve gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu.

Christine aceleyle Dük'ün giysilerini aldı ama kendisi uğraşmak yerine giysileri Lord Aidan'a verdi.

Dükün ıslak, şık saçlarının altındaki gümüş rengi gözleri onunkilerle buluştu.

"O gün Serpentine'in yanında size g lmediğimi hatırladığım için mutluyum, hanımefendi," dedi. Şimdi ne kadar rahatsız olduğunuzu anlıyorum."

Ama *ona* güldü. Yüksek sesle değil. Gözleriyle güldü. Bunu onun için yaptığından emindi.

Ona hem Wulfric Bedwyn hem de Bewcastle Dükü olduğunu kanıtlamak için.

LINDSEY HALL'DAKİ BALOYA YOĞUN KATILIM OLDU, komşu ailelerin çoğu Paskalya tatili için hâlâ ülkedeydi. Bewcastle Dükü'nün ev sahipliği yaptığı büyük balolar nadir görülen olaylardı. Herkes kilometrelerce öteden gelirdi.

Wulfric bu daveti kesinlikle kendisi organize etmemişti. Tüm sıradan ayrıntılarla ilgilenen bir sekreteri ve balo salonundaki çiçek düzenlemeleri, akşam yemeği ve dinlenme odası için özel yiyeceklerin seçimi gibi diğer ayrıntılarla ilgilenen kız kardeşleri ve baldızları vardı. Bununla birlikte, etkinlik günü işlemlere her zamankinden daha fazla ilgi gösterdi, kütüphaneden büyük salona ve balo salonuna dolaştı, belirli bir faaliyete yerleşemedi.

Misafirleri yarından sonraki gün ayrılacaktı. Ailesi bile gidiyordu, bazıları şehre, bazıları da taşradaki kendi evlerine. Ve o hepsinin gitmesine izin verecekti. *Onun* gitmesine izin verecekti. Buna karar vermişti.

Ama bu akşamın özel olmasını istiyordu.

Bu yüzden huzursuzca dolaştı, misafir odasından uzak durdu ve herhangi birinin planladığı herhangi bir etkinliğe katılmayı reddetti.

Akşam olup da teyzesi ve eniştesiyle birlikte alışlagelmiş siyah-beyaz kıyafetleriyle karşılama sırasına girdiğinde balo salonunun, duvarlardan ve kapıların üstünden sarkan bahar çiçekleri sepetleri ve üç orta sütunu çevreleyen büyük eğrelti otu ve Paskalya zambağı saksılarıyla gerçekten de muhteşem görüldüğünü düşündü.

Ve o da çok güzel görünüyordu-Christine Derrick, gülümsüyordu ve

Kabul sırasını geçip odayı ilk kez gördüğünde ılık ve sevinçle dolup taşıyordu. Gelinliğı beyazdı. İnce taraklı etek ucu ve kısa, kabarık kolları düğünçikçikleri, papatyalar ve yeşilliklerle işlenmişti. Bahar mevsiminin bir parçası gibi görünüyordu.

Wulfric'in kalbi onu görünce yerinden çıkacak gibi oldu.

Öğle yemeğinden sonra yemek salonundan ayrılırken ona ilk vals kendisi için ayırıp ayırmayacağını sormuştu. Bu sözler, önceki gün göle daldıktan sonra onunla konuştuğu neredeyse ilk sözlerdi.

Saçma bir şekilde utangaç hissediyordu.

Ya da belki de dehşetti. Artık aralarında her şeyin yolunda olduğuna, onun da kendisi gibi hissettiğine ve -en önemlisi- artık onunla bir gelecek olasılığını görebildiğine inanmak istiyordu. Ama bundan emin değildi. Ve yetişkin hayatında pek fazla belirsizlik yaşamadığı için, bu belirsizlikle nasıl başa çıkacağını da tam olarak bilmiyordu.

Dansa, güzel gözlerinin rengine tam olarak uyan menekşe rengi bir elbiseyi akıllıca keşfetmiş olan Vikontes Ravensberg ile başladı. Sonra Kilbourne Kontu'nun kız kardeşi sarışın ve güzel Leydi Muir ile dans etti ve daha önce de yaptığı gibi, birkaç yıldır dul olmasına ve son derece uygun olmasına rağmen neden yeniden evlenmediğini merak etti. Garip bir şekilde, belki de kendisi ona kur yapmayı hiç düşünmemişti. Teyzesinin manevrasıyla Amy Hutchinson'la üçüncü sette dans etti. Rochester Teyze bir gün önce habersizce kütüphanesine girmiş ve ona görevi ve aile adına borçlu olduğu şeyler hakkında ders vermişti. Ona göre, çok fazla gülen ve her zaman nasıl davranması gerektiğini bilmeyen bir öğretmen kızına borçlu *değildi*. Onu yorum yapmadan dinlemiş, kadehini neredeyse gözüne kadar kaldırmış, ilgisi için teşekkür etmiş ve gerçekten de kıza kuyruğunu kıstırıp onu kendi alanının efendisi olarak bırakmaktan başka pek bir seçenek bırakmamıştı. Ama yine de yeğenini ona itme umudundan vazgeçmemiş gibi görünüyordu.

Dördüncü set vals olacaktı.

Christine Derrick, Attingsborough, Kit ve Aidan'la dans etmişti. Yüzü kızarmış, gözleri parlıyordu ve bir hanımefendinin balolarda bakması gerektiği gibi bakmıyordu -solgun ve hafif sıkılmış. Gerçekten çok sevimli görünüyordu. Wulfric'in durduğu yerden balo salonunun karşı tarafında duruyordu,

Leydi Elrick ve Portfrey Düşesi ile.

Gözleri boş zeminde onunkilerle buluştu.

Karşı koyamadı. Parmakları sınav bardağının mücevherli sapını kavradı ve hafifçe indirmeden önce gözüne kadar kaldırdı. Uzaktan bile onun gözlerindeki kahkahayı görebiliyordu.

Sonra bileğinden sarkan küçük bir kumaş retiküle uzandı ve içinden bir şey çıkardı. Bir an için adamın görebildiği tek şey siyah kurdeleydi. Nesneyi yavaşça gözüne yaklaştırdı ve ona baktı - kendi sorgulama camının merceğinden.

Wulfric Bedwyn, Bewcastle'ın o çok yüksek, o çok soğuk Dükü, kısa bir kahkaha atarak şok oldu. Sonra da tüm yüzüne eğlence ve şefkat ışıkları yayılana kadar yavaşça ona gülümsedi.

Boş zeminde ona doğru ilerlerken kadının artık gülümsemediğini gördü - odanın çevresinde dikkat çekmeden yürümenin çok daha doğru olacağı aklına gelmemişti. Ama gözleri kocaman ve yarı saydamdı ve dişleri alt dudağını ısıırıyordu.

"Sanırım, Bayan Derrick," dedi, yanına geldiğinde onu selamlayarak, "bu benim dansım?"

"Evet, majesteleri," dedi. "Teşekkür ederim."

Ancak o zaman, ona doğru bir el uzattığında, balo salonuna çöken neredeyse sessizliğin farkına vardı. Başını çevirdi ve ne olduğunu anlamak için kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla etrafına bakındı. Ama o bunu yaparken herkes yeniden konuşmaya başladı.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu.

Christine Derrick onun elini kendi elinin içine koydu; sınav bardağı yine küçük retikülünün içinde kaybolmuştu.

"Evet," dedi. "Bir ayna. Kendini gülümserken görmeyi özlemişsin."

Bu da ne? Kaşlarını çattı.

"Anlıyorum," dedi ve yine ona *gülmeye* başladı, fingirdek kadın, "şu

Kışın açan bir gül kadar nadirdir."

Ne kadar aptalca, diye düşündü. Ne kadar aptalca! Ama hiçbir yorum yapmadı.

Yarım saat boyunca onunla vals yaptı ve dünya geri çekildi. Bu kez karşıdan hantal hantal gelip onlara saldıracak bir Hector yoktu; ilk set başlamadan çok önce kart odasına iyice yerleşmişti. Ona zarar verecek ya da dikkatini ondan uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu. Kız parıldıyordu. Sanki neşenin kendisini kollarında tutuyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini ondan ayırmıyor, güzelliğine hayret ediyor, kokusunu içine çekiyor, hayranlığını gözlerinin derinliklerinde bir yerde saklamak için hiçbir şey yapmıyordu.

Set nihayet bittiğinde ve gerçekliğe dönmek zorunda kaldığında "Teşekkür ederim," dedi. Ve sonra, daha yumuşak bir sesle, "Teşekkür ederim, Christine."

Görev çağırdı. Balonun ev sahibiydi. Evi misafirlerle doluydu. Kendini şımarttığı yarım saat sona ermişti.

CHRISTINE hayatında bu kadar depresif hissettiğini hatırlamıyordu. Elbette insan depresyundayken hep böyle düşünürdü. Ama öyle bile olsa, bu hepsinin üstesinden gelebilecek bir depresyondur.

Ona bir şey kanıtlamak istemişti. Bunu yapmak için onu buraya getirmişti ve *başarmıştı* da. Ama tek amacı buydu.

Geçen yıl ona bir şans verilmişti ve bunu sertlikle ve küçümseyerek reddetmişti. Bir daha istemeyecekti. *Tabii ki istemeyecekti*. O Bewcastle Dükü'ydü.

Ve her şey bir yana, bugün *yağmur yağıyordu*. Seyahat etmelerini engelleyecek ve onları Lindsey Hall'da fazladan bir gün daha tutacak kadar değil. *Tanrı'ya şükür* o kadar şiddetli yağmıyordu. Ama dünyayı gri ve kasvetli yapmaya ve yola çıktıklarında arabanın camlarını buğulandırmaya yetmişti.

Christine, kaldığı süre boyunca kendisine ait olan güzel Çin yatak odasına son bir kez baktı. Çantası çoktan indirilmiş ve arabaya yerleştirilmişti.

Sadece iki akşam önce daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu. Balo salonunda, şu anda pelüş elbisesinin cebinde ağırlık yapan ve mendilinin kıvrımları arasında güvenli bir şekilde yuvalanmış olan sınav bardağıyla ona baktıktan sonra ona gülümsemişti. Adam gülümsemişti ve kadın kalbinin göğsünde tam bir takla attığına yemin edebilirdi. Sonra onunla vals yapmış ve gözleri tüm zaman boyunca onu yutmuştu. Gözlerinin derinliklerinde bir gülümseme olduğundan emindi. Gümüş ona aniden sıcak ve ışık dolu görünmüştü. Sanki dans ettikleri süre boyunca terlikleri balo salonunun zeminine neredeyse hiç değmemiş gibi hissetmişti.

Tüm şüpheler kaybolmuş, tüm engeller ortadan kalkmıştı.

Sonra vals bitmişti ve o zamandan beri onunla neredeyse hiç konuşmamıştı.

Dün o ve diğerleri sabahtan akşama kadar eğlenmekle meşguldüler. Ama Bewcastle Dükü kütüphanesine kapanmış, kutsal bölgeye sadece Bertie, Basil, Hector ve Lord Weston girebilmişti.

Ve şimdi gidiyordu. Bertie'nin iki arabası çoktan terasa yanaşmıştı. Çocuklar bakıcılarıyla birlikte ikincisine binmeye çalışıyorlardı. Melanie ve Bertie muhtemelen aşağıdaki salonda onun nerede olduğunu merak ediyorlardı.

Derin bir nefes aldı ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Yüzüne bir gülümseme yapıştırdı.

Koridorda bir kalabalık vardı.

"*İşte* buradasın, Christine," dedi Melanie.

O sırada el sıkışmalar ve kucaklaşmalarla meşguldü. Bugün herkes gidiyor olsa da ilk ayrılanlar onlardı. Hermione gerçekten ağlıyordu ve bu Christine'i de ağlatmakla tehdit ediyordu. Gülümsemesini daha da genişletti.

Melanie ve Bertie aceleyle arabaya doğru koştular.

"Bayan Derrick." Dük'ün soğuk ve mağrur sesiydi. "İslanmamanız için başınızın üzerinde bir şemsiye tutmama izin verin."

Gözlerine bir ışıltı ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Ön kapıdan çıktıklarında başını öne eğdi ve adam büyük siyah şemsiyesini onun üzerine kaldırdı. Acele etmeye çalıştı. Ama adam onun kolunu sıkıca kavradı.

Döndü ve ona gülümsedi.

"Yağmur beni ne kadar terbiyesiz yaptı," dedi. "Misafirperverliğiniz için size teşekkür etmedim, lütfettiniz. Gerçekten muhteşem bir konaklama oldu."

"Ama anneniz burada değil Bayan Derrick," dedi, "kız kardeşleriniz ve enişteniz de yok. Size sormak istediğim bir soru var ama nezaket gereği önce annenizle konuşmam gerekiyor. Bu geçen yaz yapmadığım bir şey. Onunla konuşabilir miyim? Ve sorumu daha sonra sorabilir *miyim*? Konuşmamamı tercih ederseniz ne onu ne de sizi rahatsız ederim."

Şemsiye inziva ve mahremiyet yanılsaması veriyordu. Christine yağmurun şemsiyenin kumaşına hafifçe vurduğunu duyabiliyordu. Adamın gözlerinin içine baktı ve aniden depresyon kayboldu ve yerini alev alev yanan bir mutluluk aldı.

"Evet," dedi, sesi soluğu kesilmişti. "Annemi çağırabilirsin. O onur duyacaktır. Ve sen de beni çağırabilirsin. Ben ... olacağım."

"Christine?" diye sordu usulca.

"Memnuniyetle," dedi ve şemsiyenin altından çıkıp arabaya binmesini beklemeden merdivenlerden yukarı fırladı.

Ve şimdi aptal gözyaşları geliyor, gözlerini dolduruyor, görüşünü bulanıklaştırıyor ve yanaklarından aşağı dökülmekle tehdit ediyordu.

Kapı sert bir tıkırtıyla kapanırken Melanie onun elini okşadı ve araba zıplayıp neredeyse anında harekete geçti.

"Çok üzgünüm Christine," dedi. "Balo sırasında bir duyuru bekliyordum. *Herkes* bekliyordu. Ama önemli değil. O zaten kibirli, huysuz bir adam, değil mi ve senin için başka birini bulacağız. Zor olmayacak, biliyorsun. Erkekler için inanılmaz derecede çekicisin."

Christine baloda bir duyuru yapılmadığını, çünkü annesinin, Eleanor'un, Hazel ve Charles'ın orada olmadığını düşündü. Ve geçen yıldan o kadar farklıydı ki, önce onlara danışmadan harekete geçmenin nezaketsizlik olacağını düşünmüştü.

Aşık olmadığını düşündü. Hem de hiç. O

aşıktı!

WULFRIC'in tahminine göre Christine Derrick ailesine kendisinin beklendiğini söylememişti. Sümbüllü Kır Evi'nin oturma odasında oturmuş onlarla zahmetli bir konuşma yapıyordu ve onların dehşete düşmüş olduklarını çok iyi anlıyordu. En azından Bayan Thompson ve Bayan Loftter dehşete düşmüşlerdi -Bayan Thompson, Wulfric'in hemen ardından uğramıştı ve oturma odasına girdikten sonra, sanki elinden gelse tekrar geri çekilecekmiş gibi görünüyordu. Bayan Thompson, o geldiğinde okumakta olduğu kitabı kapatmış olmasına rağmen çıkarmadığı gözlüklerinin üstünden ona baktı. Yüzünde en küçük kız kardeşini anımsatan belli belirsiz bir eğlence ifadesi vardı.

Christine'in Renables'larla birlikte Lindsey Hall'dan ayrılmasının üzerinden sekiz gün geçmişti. Ve tabii ki Christine'in evde olmadığı bir öğleden sonra gelmek zorundaydı, oysa Christine'in her an çaya gelmesi bekleniyordu. Bayan Thompson sanki en küçük kızının gelişini hızlandırabilecekmış gibi endişeyle pencereye bakıp duruyordu.

Wulfric, aslında onun evde olmamasının iyi bir şey olduğuna karar verdi. Ve yeterince havadan sudan konuşmuştu.

"Bayan Derrick'le konuşmadan önce sizinle görüşmek istediğim bir konu var, hanımefendi," dedi Bayan Thompson'a hitaben. Ve belki de diğer kızlarınızın da burada olması iyi olur. Acaba Bayan Derrick'i Bewcastle Düşesi yapmama bir itirazınız olur mu?"

Bayan Thompson ona bön bön baktı. Bayan Loftter iki elini de yanaklarına götürdü. Kısa bir sessizlikten sonra ona cevap veren Bayan Thompson oldu.

"Christine sizi bekliyor mu, Majesteleri?" diye

sordu. "Sanırım," dedi, "bekliyor."

"O halde geçen hafta Hampshire'dan döndüğünden beri adımlarını hızlandıran ve dudaklarına her zamankinden daha sıcak bir gülümseme yerleştiren şey bu ihtimalse," dedi, "Sanırım çok memnun olunuz, Majesteleri. Bewcastle Düşesi olacağı için *değil*, yeniden mutlu olacağı için."

"Ama Eleanor," dedi Bayan Lofter, "Christine her zaman mutludur."

"Öyle mi?" Bayan Thompson soruyu devam ettirmese de sordu. "Ah,

T a n r ı aşkına," dedi Bayan Thompson, "Christine bir düşes. Bu bir Bize sormanız son derece kibarca, Majesteleri. Eminim bunu yapmanıza gerek yoktur, siz bir düksünüz ve Christine de kendi kararlarını verebilecek yaşta. Keşke babası bugünleri görecektense kadar yaşayabilseydi."

Ama oturma odasının ötesindeki koridordan sesler geliyordu.

"Çaya geç kaldım Bayan Skinner," diyordu Christine Derrick. "Bay Potts'a kitap okuyordum ve üçüncü paragrafa geldiğimde her zaman yaptığı gibi uyuyakaldı, zavallı kuzu. Ama dışarı çıkıp eve dönmek için ayağa kalktığımda uyandı ve beni yarım saat boyunca durmadan eski hikayeleriyle eğlendirdi. Keşke biri bana onları dinlediğim her sefer için bir şilin verse. Ama benim doğru yerlerde haykırışlarımı ve gülüşlerimi duymak ona çok zevk veriyor."

Oturma odasının kapısını açıp, başında eski, sarkık kenarlı hasır şapkası, üzerinde Wulfric'in geçen yıldan hatırladığı yeşil-beyaz çizgili poplin elbisesi ve Londra'da ve Lindsey Hall'da yeni kıyafetleriyle görüldüğü kadar güzel görünerek içeri girdiğinde bu anıya gülüyordu.

"Oh," dedi, yüzündeki gülümseme tutuklanmıştı.

Wulfric ayağa kalkmış ve onu selamlıyordu. "Bayan

Derrick," dedi.

"Ekselansları." Reverans yaptı.

Bayan Thompson da ayağa kalktı.

"Ekselansları seninle özel olarak konuşmak istiyor, Christine," dedi. "Gel, Eleanor. Gel Hazel. Başka bir yere gideceğiz."

Wulfric, "Bayan Derrick'i yan bahçeye götürmeyi tercih ederim, hanımefendi," dedi. Geçen yıl en çok yanlış yaptığı yer orasıydı. Orada hatasını telafi etmeye çalışmak onun için önemli görünüyordu.

Ve böylece bir iki dakika geçmeden ön kapıdan çıkıp kafesli kemere çıkan sığ basamakları tırmandılar ve kemerin altından, buraya son gelişinden sonra birkaç hafta boyunca kâbuslarında gördüğü sessiz, kare şeklindeki bahçeye doğru yürüdüler.

"Bayan Skinner'ın ben oturma odasına gitmeden önce bir şeyler söylemesi gerekirdi," dedi. "Kendimi daha şık bir hale getirebilirdim."

"Bir kere," dedi ona, "hizmetçinizin tek kelime etmesine bile izin verdiğinizi sanmıyorum. Ve bir diğeri, bu halinizle çok güzel görünüyorsunuz."

"Ah." Geçen sefer yaptığı gibi yine tahta koltuğun arkasına dolanmıştı. İki eliyle arkalığı kavradı.

"Öncelikle," dedi ellerini arkasında birleştirerek, "sana söylemeliyim ki asla hayalini kurduğun adam olamam-"

"Evet, yapabilirsin," dedi hızla, onun sözünü keserek. "Yapabilirsin ve yapıyorsun. Geçen yıl sana verdiğim listede ne vardı bilmiyorum ama bunun bir anlamı yok. Hayal edebileceğim *her şeye* ve daha fazlasına sahipsin."

O kadar dikkatle hazırladığı konuşma orada bitti.

"O halde bana sahip olacak mısın?" diye sordu ona.

"Hayır." Kadın başını salladı ve adam gözlerini kapattı.

"Düşesiniz olarak ihtiyaç duyduğunuz türden bir kadın olmam mümkün değil," dedi.

Gözlerini açtı.

"Bana saçma sapan şeyler söylemeyi planlamıyorsun, değil mi?" diye sordu ona. "En yüksek makamdan -Freyja'dan- aldığım bilgiye göre, eğer sana tam da bu pozisyonu teklif etmez ve kabul etmen için seni ikna etmezsem, kardeşlerimden, eşlerinden *ya da* çocuklarından hiçbiri benimle bir daha asla konuşmayacak. Ve hiçbir *Ton* üyesi Bedwyn'lerden daha titiz değildir."

"Rochester Markizi öyle," dedi.

"Yengem," dedi ona, "hepimiz gibidir, kendi bildiğini okumayı sever. Amcamın yeğeniyle benim uyuşabileceğimiz gibi aptalca bir fikre kapıldı. Ama hayal kırıklığını atlatacaktır. Bana tapıyor. Ben onun favorisiyim. Bu arada kardeşlerimden hiçbiri bu gerçeği kıskanmadı."

Adamın niyetlendiği gibi kadın güldü. Yanına geldi ve koltuğa oturdu.

"Ekselansları," dedi, "ben-"

"Bana *lütüfta* bulunmak *zorunda* mısın?" diye sordu ona.

"Zorunda mısın, Christine?" "Sana Wulfric demek küstahlık olur,"

dedi Christine.

"Güvercinlikte benimle yatarken böyle düşünmemiştin," dedi.

Yüzü oldukça kızarmıştı ama gözlerini ondan kaçırmıyordu. Schofield Park'ta onu ilk kez fark etmesine neden olan şeyin tam da bu olduğunu düşünmek şaşırtıcıydı.

"Wulfric," dedi, "ben otuz yaşındayım. Üç gün önce otuzuncu yaş günümü kutladım."

"Ah," dedi. "O zaman birkaç haftalığına senden sadece beş yaş büyükmüşüm gibi davranabilirim. Henüz otuz altı yaşında bile değilim."

"Oh, ne demek istediğimi anlamış olmalısınız," dedi. "Kısır olmasaydım bile doğurganlık yıllarımın sonuna yaklaşıyor olurum. Ama kısırım. Buraya gelip gelemeyeceğinizi sorduğunuzda hayır demeliydim. Ama doğru düşünemiyordum. Sadece Lindsey Hall'daki o günlerin ne kadar harika olduğunu ve-"

"Christine," dedi, "saçma sapan konuşmayı bırak. Sana daha önce de söyledim, üç erkek kardeşim var, herhangi birinin yerime geçmesinden mutluluk duyarım. Onlarla kendin tanıştın. Ve eğer Aidan'ın hiç oğlu olmazsa, genç William'ın eninde sonunda unvanı devralacağını seve seve düşünebilirim. Evlenmeyi gerçekten beklemiyordum. Yirmi dört yaşındayken hanedan evliliği yapmaya çalışıp başarısız olduktan sonra, ruhumun ruhu olabilecek bir kadınla tanışmadıkça asla evlenemeyeceğimi biliyordum. Açıkçası, onunla tanışmayı hiç beklemiyordum. Ben çok fazla aşka ilham veren bir adam değilim."

"Erkek ve kız kardeşlerin seni çok seviyor," dedi.

"Christine," dedi, "sen ıssık, neşe ve aşkın vücut bulmuş halisin. Karım olmayı kabul etseydin, senden bir düşesin nasıl olması gerektiğine dair kendi imgene ya da bir başkasının imgesine bürünmeni beklemezdim. Rochester Teyze iyi bir deneme yapardı. Sadece kendin olmanı beklerdim, talep ederdim. Eğer biri sizin düşes tarzınızı beğenmezse, o kişinin canı cehenneme. Ama bunun olmasını beklemiyorum. Sizi sevmeye ya da sizinle birlikte gülmeye niyeti olmayan insanlardan bile sevgi ve kahkaha çekme konusunda bir yeteneğiniz var."

O sırada kucağındaki ellerine baktı ve yüzü bonesinin siperliği altında gizlendi.

"Ben her zaman o küçümsediğin sert, mesafeli, oldukça soğuk aristokrat olacağım," dedi. "Olmak zorundayım. I-"

"Biliyorum," dedi hızla başını kaldırarak. "Değişmeni ne beklerim ne de isterim. Bewcastle Dükü'nü olduğu gibi seviyorum. Müthiş, görkemli ve tehlikeli biri o. Özellikle de kötü adamları tek eliyle ayağa kaldırıp yerden sarkıttığı ve birkaç yumuşak sözle onlara dehşet saçtığı zaman."

Tanıdık kahkahası gözlerinde gizleniyordu.

"Ama ben de her zaman Wulfric Bedwyn olacağım," dedi. "Ve yasak ağaçlardan göllere dalmanın zaman zaman eğlenceli olabileceğini keşfetti."

Kahkahası yüzünün geri kalanına yayıldı.

"Wulfric Bedwyn'i *seviyorum*," dedi ve yüzünde hınzırca bir gülümseme vardı.

Ses.

"Öyle mi?" Aralarındaki mesafeyi kapattı ve kızın iki elini de avuçlarının içine aldı. Her seferinde bir tanesini dudaklarına götürdü. "Seviyor musun, aşkım? Bana bir şans verecek kadar mı? Seni uyarsam iyi olur. Bedwyn geleneklerine göre erken yaşta evlenmemiz gerekmez ama evlendiğimizde tüm bağlılığımızı ve sadakatimizi eşimize veririz. Eğer benimle evlenirsen, hayatının geri kalanında sana tapılmasını beklemelisin."

İç çekti. "Sanırım dayanabilirim," dedi, "eğer çok uğraşırsam. Ama aynı şeyi ben de sana yapabilirsem."

Kadın ona güldü ve adam da yavaşça gülümseyerek

ona karşılık verdi. "Pekala." Ellerini daha sıkı kavradı.

"Pekâlâ."

Bankın önündeki çimlerin üzerine diz çöktü ve kadının kucağındaki ellerini tekrar öptü.

"Benimle evlenir misin, Christine?"

Ona doğru eğildi ve yanağından öptü.

"Evet, yapacağım," dedi. "Oh, evet, yapacağım, Wulfric, lütfen."

Başını çevirdi ve dudakları buluştu.

Şubat sonunda Audrey'nin Sir Lewis Wiseman'la düğünü için kilisenin yarısı doluyken Hanover Meydanı'ndaki St. George's'da bir sırada oturmak Christine'i hayrete düşürmüştü.

Haziran ayının ortasında kendi düğünü için hâlâ nefes almakta olan *tonun* neredeyse her üyesiyle ağzına kadar doluyken nefin sonundan izlemek onu öylesine dehşete düşürmüştü ki, org çalmaya başlar başlamaz -ki şimdi çalıyordu- dizlerinin nasıl kilitleneceğini, bacaklarının nasıl teker teker hareket edeceğini unutacağından ve rezil bir yığın halinde yere yığılacağından ve Basil'in onu mihraba kadar sürüklemesi gerekeceğinden korkuyordu.

Düşes olma şansını kaybetmemek için.

Charles sunakta yardım ediyordu ve bu yüzden onu hangi kayınbiraderin vereceği konusunda bir anlaşmazlık yaşanmamıştı.

"Ah, canım," diye mırıldandı, derin bir üzüntü içinde.

"Sakin ol." Basil onun elini okşadı. "Herkes seni görmek için bekliyor, Christine."

Bütün meselenin *bu* olduğunu düşündü.

Wulfric ona nikâhlarının nerede kıyılmasını istediği konusunda seçim hakkı vermişti. Charles'ın nikâhı kıyacağı köydeki kilisede çok mutlu olacaktı. Lindsey Hall'daki kilisede de aynı derecede mutlu olurdu. Ve *o* da mutlu olurdu. Öyle söylemişti. Ama hayır, her konuda asil olmak zorundaydı. Ne de olsa o Bewcastle Dükü'ydü, ülkenin en güçlü ve zengin adamlarından biriydi. O halde düğünlerinin, konumunun gerektirdiği tüm ihtişam ve törenle yapılması onun için önemliydi. Bu yüzden de sezon boyunca tüm şık düğünlerin yapıldığı St. George's'da karar kılmıştı.

Yani bu korkunç an için kendisinden başka suçlayacak kimse yoktu.

Sonra Basil bir kez daha elini okşadı ve mihraba doğru yürümeye başladılar; *o* da bacaklarının ve dizlerinin nasıl çalıştığını hatırladığını fark etti. Ama bunun için teşekkür etmesi gereken ne bacakları ne de dizleriydi.

İleriye, uzun koridordan sunak parmaklığına doğru baktı.

Krem, kahverengi ve altın rengi giysiler içindeydi ve şaşırtıcı derecede muhteşem görünüyordu. Bir an -belki de iki an- gerçekdışılık ve inançsızlık yaşadı. *Onu* bekliyor olması mümkün değildi. Başka birinin rüyasına dalmış olmalıydı ve her an okul odasında ya da Sümbül Kulübesi'nde uyanabilirdi.

Ama sonra yüzü netleşti. Sert çenesi, ince dudakları, yüksek elmacık kemikleri ve belirgin, hafif çengelli, ince yontulmuş burnuyla soğuk, sade bir şekilde yakışıklıydı. Bewcastle Dükü'nün yüzü.

Tüm kalbiyle sevdiği adamın yüzü.

Wulfric'in yüzü.

Yosun yeili bonesinin örtüsünün altından ona gülümsedi.

Ama sonunda Basil'in koluna yaklaştığında gördüğü sadece onun gözleriydi -Gm gözleri yoğun bir ışıkla parlayarak onun gelişini izliyordu, grne bakılırsa yanındaki Lord Aidan'dan ve kilisedeki diğer herkesten habersizdi.

Ve sonra, kendisini gelmiş geğmi en yakışıklı adama dönüştüren o tarzıyla yavaşça gülümsedi ona.

O anda Wulfric'in yanındaydı ve artık gergin olmak aklına bile gelmiyordu. Dünyada Wulfric ve kendisinden ve onları hayatlarının geri kalanında karı koca yapacak olan din adamından başka kimse yoktu.

"Sevgili sevgilim," diye söze başladı din adamlarının tüm ciddi durumlarda kullandığı o gr ses tonuyla.

WULFRIC, evlilik hayatının geri kalanında başına geleceklerin ilk tadını, ayın bitip kayıt defteri imzalandığında ve org çalmaya başladığında, sıralarında sessiz bir vakarla oturan tüm misafirlerinin önünden geçerek kiliseden çıkan ciddi alayda aldı.

Christine onun koluna yapıtı ve o da sıcak bir sempatiyle ona baktı. Christine'in St. George's'u ve büyük, halka açık bir düğünü onun iyiliği için seçtiğini biliyordu. İlk kez konuklarının karşısına çıkacak olan Christine'in çok gergin olduğunu tahmin ediyordu.

Gneli ve mutlu bir şekilde gülümsüyordu, tln bonesinin kenarından geriye atmıtı. Sağa sola, ailesine, ailesinden ortalıkta görünen birkaç kişiye ve diğer tanidiklarına gülümsüyordu.

Ah, endielenmesine gerek yoktu.

Yolun yarısına geldiklerinde ve org görkemli marın kreendosuna ulaştığında, uzattığı koluyla kilisenin uzak kesini işaret etti.

"Oh, bak, Wulfric," dedi yüksek sesle, "çocuklar burada."

Hepsi de gençti, hemşireleriyle birlikte, sorun çıkarırlarsa dışarı çıkarılabilecekleri kadar arkaya yakındılar.

"Bu Christine Teyze," dedi William gayet net bir

şekilde. "Ve Wulf Amca," dedi Jacques.

Christine kolunu kaldırdı ve onlara neşeyle el salladı - tüm *tonuyla* Bakıyorum.

Wulfric durdu ve kızın tören alayına devam etmeye hazır olmasını bekledi. Beklerken yapacak başka bir şey olmadığından, bir elini kaldırdı ve o da el salladı. Ve sırttı.

Otuz altı yaşına geldiğine göre hayatın artık bir macera olacağını tahmin ediyordu.
Aslında bu onun doğum günüydü.

Dış kapıya vardıklarında, "Sizi uyarsam iyi olur," diye mırıldandı. "Çıkarken kilisenin önündeki birkaç boş sırayı fark ettiniz mi emin değilim. Oralarda oturuyor olması gereken insanlar dışarıda bizi bekliyorlar."

Ve tabii ki tüm Bedwyn'ler, eşleri ve büyük çocukları, ellerinde gül yapraklarıyla kapıların ve bekleyen arabanın arasında dizilmişlerdi.

Dışarıda bir sürü başka insan da vardı; bir sosyete düğününü izlemeye gelmiş meraklı kitleler. Biri tezahürat yaptı ve kalabalık da bunu duydu.

"Oh, Wulfric," dedi Christine, "bu çok heyecan verici."

Güldü ve elini tutup onunla birlikte koştu. Üzerlerine yapraklar yağdı. Ama kaçınılmaz olarak arabaya giden yolun yarısında durdu ve eğilip bir avuç yaprak topladı; bunları Rannulf'a, Rachel'a ve Gervase'e sevinçli bir kahkahayla fırlattı.

O sırada açık vagondaydılar ve adam koltuktan bozuk para torbalarını alıp içindekileri avuç avuç toplanan kalabalığın kafasına fırlatırken, kadın krem rengi, yeşil süslemeli, çok şık elbisesini üzerine geçirdi.

Bir uşak arabacıya kasada katıldı ve diğerk iki kişi de arkadan atladı ve araba hareket etti; bunu yaparken de büyük bir takırtı çıkardı, çünkü arkasında bir dizi eski çizme ve diğerk dağınıklığın yanı sıra parlak kurdeleleri de sürüklemesi gerekiyordu.

Wulfric gelinine, karısına, düşesine baktı ve onun elini kendi elinin içine aldı.

"Nihayet," dedi. "Şimdiye kadar sonsuza dek mutlu olacağımıza

inanmamıştım." "Oh, sonsuza dek mutlu değil, Wulfric," dedi kadın. "Bu

çok durağan bir şey.

Sonsuza kadar mutlu olmak istemiyorum. *Mutluluk* ve hayat istiyorum, kavga ve makyaj ve macera ve-"

Eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Kilisenin etrafındaki kalabalık bir kez daha tezahürat yaparken ve arabanın arkasındaki iki uşak tahta gibi önlerine bakarken gülerek, "Eh, o da var," dedi.

E PİLOGUE

BEWCASTLE DÜKÜ'NÜN DOĞUM GÜNÜYDÜ-Otuz yedinci doğum günüydü. Otuz yedinci doğum günüydü.

Ancak hiçbir zaman Lindsey Hall'da büyük bir konuk gösterisiyle kutlama yapma alışkanlığı olmamıştır.

Bu aynı zamanda onun ilk evlilik yıldönümüydü. Ancak bu olayı şüphesiz düşesi ile kutlayacak olsa da, onlarla paylaşmak için misafir davet edeceği şüpheliydi.

Uşağının yakasına mükemmel bir düğüm atmasını sabırla beklerken, Noel tatilinin çoğunu geçirdikleri güvercinliklerine gitmiş olmalarının çok daha muhtemel olduğunu düşündü.

Yine de evde bir misafir kalabalığı vardı - geçen yıl Paskalya'da olduğundan bile daha fazla. Ve katılacakları kilise ayininden sonra daha fazla misafirin eve dönmesi bekleniyordu.

Olay ne doğum günü ne de yıldönümüydü. Dük ve düşes ilgi odağı olmayı bile beklemiyorlardı.

James Christian Anthony Bedwyn, Lindsey Markisi, bu ayrıcalığa sahipti.

Ancak Bewcastle Dükü'nün boyunbağı başarıyla bağlandıktan ve diğer kıyafetleri giydirildikten bir saat sonra ve Bewcastle Düşesi gözlerine uygun yeni bir mavi elbise ve her ikisine de uygun yeni bir başlık giydikten sonra, marki ilgi odağını onlara bırakmaya oldukça hazır görünüyordu.

Uyuyordu.

Ilık olması gereken ama ona buz gibi soğuk gelen su alnına inip başının üzerinden geri damladığında irkilerek uyandı. Ve iki ya da üç dakika boyunca öfkesine öfkeli bir ifade verdi.

Ancak su kısa sürede silindi ve kısa süre sonra kolları ona koşulsuz sevilmesine rağmen yine de hiçbir şey için ağlayarak kendini rezil etmemeyi öğrenmesi gerektiğini söyleyen birinin himayesine verildi.

Lord Lindsey konuyu tartışmak yerine uyumaya devam etti.

Daha yeni vaftiz edilmişti. Bewcastle Düklerinin tüm çocuklarının nesiller boyunca giydiği muhteşem vaftiz cübbesini giyyordu.

Üzerine titreyen bir sürü teyzesi ve amcası vardı, ayrıca bir büyükannesi ve bir büyük teyzesi de vardı, ki bu büyük teyzenin lorgnette'inin sapı endişeli bir an için eteğinin danteline dolanmıştı. Ayrıca kuzenleri de vardı; çoğu, babasının kollarında eve taşındıktan sonra onu kucağına almak için izin istiyordu -hem de hemşiresinin şaşkınlığı ve üzüntüsüyle. Böyle bir talepte bulunmayanlar neredeyse sadece, böyle bir şeyi erkeklik onuruna yakıştıramayan en büyükleri Davy ve en küçükleri, Alleyne Amca ile Rachel Teyze'nin oğlu, çocuk odasındaki beşikte uyuyan Robert'tı. Becky ve Marianne dışında tüm kuzenlere izin verilmedi, onlar da önce oturdular ve Lindsey Markisi'ni birer dakika tutabilmek için kollarını öylece uzattılar.

Üzerine titreyen komşular vardı.

Kalabalıktan rahatsız olmasın diye onu kreşe götürdükten sonra tombul küçük yanağını öpmek için annesi ve diğerini öpmek için babası vardı.

Hiç rahatsız olmamıştı. Son derece kayıtsızdı, battaniyelere sarınmış ve olduğu gibi uyuyordu.

Yine de beşiğine yerleşirken kendisine seslenen iki sesi ayırt etmeye başlamıştı. Bu iki ses, altı hafta iki günlükken zihni böyle bir muhakeme yeteneğine sahip olsaydı, onun için en değerli olduğunu düşüneceği iki sestti.

"Bizim küçük mucizemiz," dedi annesi aptalca ve sevgiyle.

"Bizim küçük sorun yumağımız," dedi babası daha sert ama aynı sevgiyle. "Kilisede sadece kızgın değildi, Christine. Çok öfkeliydi. Onunla çok uğraşacağız, buna inanıyorum."

Lindsey Markisi uykuya çok dalmamış olsaydı, iki parmağının yanağına hafifçe sürtündüğünü hissedecekti.

"Umarım öyledir, Wulfric," dedi annesi daha önce konuştuğundan daha aptalca bir sesle. "Umarım öyledir. Ve umarım ellerimizi daha da dolduracak kardeşleri vardır."

"Pekâlâ," dedi Bewcastle Dükü, sesi mağrur ve hatta biraz da sıkılmış geliyordu, "dileğinin gerçekleşmesi için sana yardımcı olabileceğim bir şey varsa, aşkım, bana haber ver."

Bewcastle Düşesi usulca güldü.

Markiz kardeşlerin ne olduğunu bile bilmiyordu. Ama bilirdi.

YAZAR HAKKINDA

Çok satan, bol ödüllü yazar Mary Balogh, denizlerin ve dağların, şarkıların ve efsanelerin ülkesi Galler'de büyüdü. Öğretmenlik yapmak için Kanada'ya geldiğinde müziği ve canlı hayal gücünü de yanında getirdi. Burada, her zaman mutlu sonla biten ve her zaman sevginin gücünü kutlayan kitapların yazarı olarak ikinci bir kariyere başladı. Regency romansları ve tarihi romanslarının dört milyondan fazla kopyası basılmıştır. Ayrıca Dell'den ciltsiz olarak temin edilebilen Regency dönemi romantik romanları *No Man's Mistress*, *More Than a Mistress*, *A Summer to Remember*, *Slightly Married*, *Slightly Wicked*, *Slightly Scandalous*, *Slightly Tempted* ve *Slightly Sinful*'un da yazarıdır. Web sitesini ziyaret edin: www.marybalogh.com.

AYRICA MARY BALOGH TARAFINDAN

Biraz Günahkâr

Biraz Cazibeli Biraz

Skandal Biraz Kötü

Biraz Evli

Unutulmayacak Bir Yaz

Hiçbir Erkeğin Metresi

Bir Metresten Daha

Fazla Değildir Aşk İçin

Bir Gece

BIRAZ TEHLİKELİ

Bir Delacorte Kitabı / Haziran 2004

Bantam Dell

tarafından

yayınlandı

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır

Copyright © 2004 by Mary Balogh

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Delacorte Press, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Web sitemizi ziyaret edin: www.bantamdell.com

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

Balogh, Mary.

Biraz tehlikeli / Mary Balogh.

s. cm.

eISBN 0-440-33499-3

I. Başlık.

PR6052.A465S55 2004 823'.914-

dc22

2003070091

Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlandı

v1.0

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.